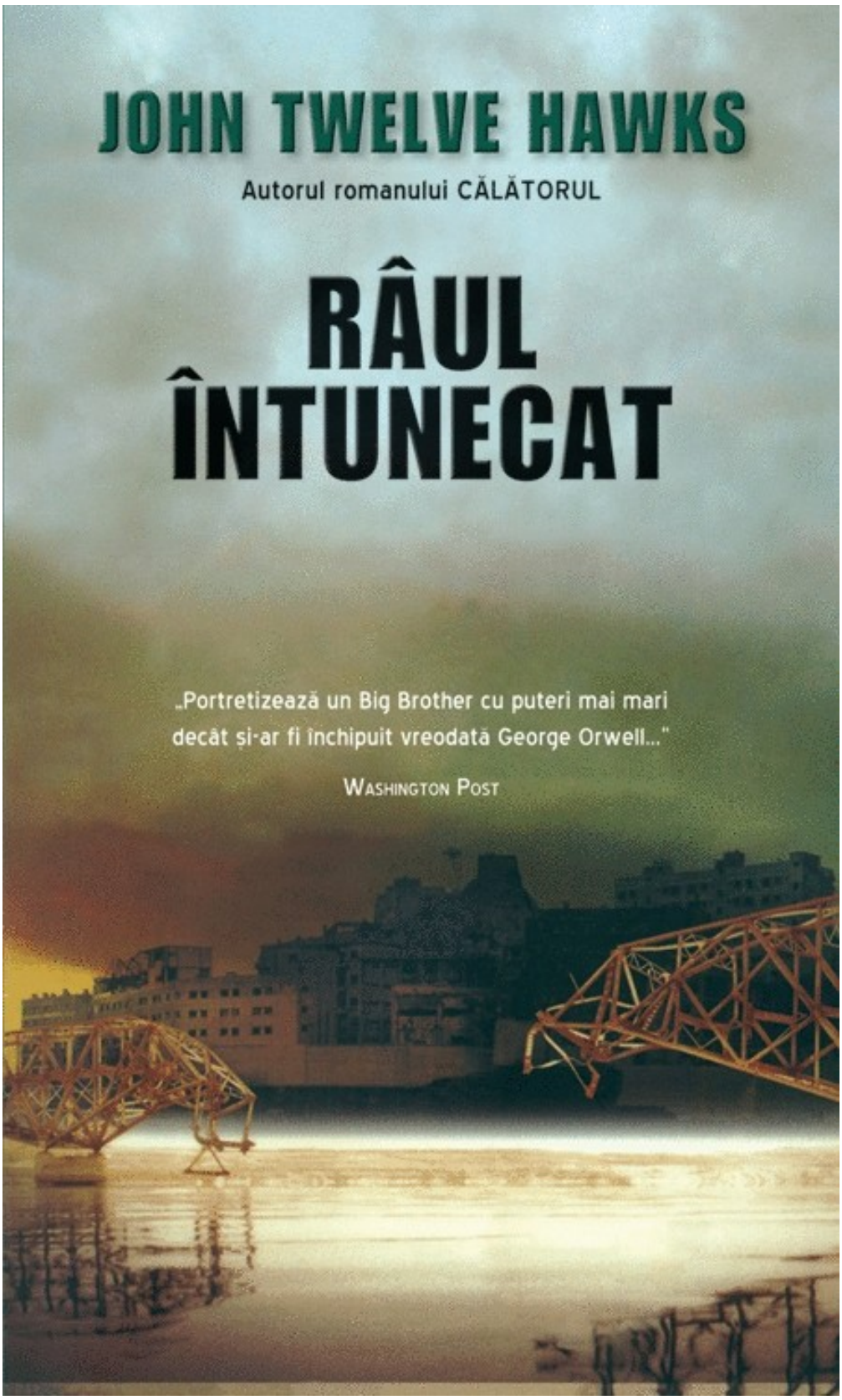
JOHN TWELVE HAWKS
Autorul romanului CĂLĂTORUL
RÂUL ÎNTUNECAT
„Portretizează un Big Brother cu puteri mai mari decât și-ar fi închipuit vreodată George Orwell..."
WASHINGTON POST

John Twelve Hawks
Râul întunecat

Cartea a doua a Trilogiei Celui de-al Patrulea Tărâm

Editura RAO
ISBN 978-973-103-941-1

John Twelve Hawks
The Dark River

pentru copiii mei

NOTA AUTORULUI

Traducere OANA CRISTEA

Râul întunecat este o lucrare de ficţiune inspirată de lumea reală.

Un cititor cu spirit de aventură poate atinge cadranul solar ascuns sub străzile Romei, poate călători în Etiopia şi contempla exteriorul sanctuarului din Axum sau se poate plimba prin gara Grand Central Terminal din New York şi privi misterul zugrăvit pe tavanul vastei săli.

Aspectele Uriaşei Maşinării descrise în roman sunt şi ele reale sau în curs de instaurare. În viitorul apropiat, sisteme de informare totală, atât guvernamentale cât şi private, vor monitoriza toate aspectele vieţii noastre. Un computer central va ţine minte unde ne ducem şi ce cumpărăm, e-mail-ul pe care-l scriem şi cărţile pe care le citim.

Fiecare atac la adresa intimităţii noastre este justificat de cultura fricii, care se împrăştie pretutindeni şi pare să ne împresoare, devenind tot mai puternică în fiecare zi. Consecinţele ultime ale acestei frici sunt exprimate în

viziunea mea asupra Primului Tărâm. Întunericul său va exista întotdeauna şi lui i se vor opune – întotdeauna – compasiunea, curajul şi dragostea.

– John Twelve Hawks

PERSONAJELE

În *Călătorul*, John Twelve Hawks prezintă cititorilor un conflict străvechi care are loc în spatele realităţii cotidiene a lumii în care trăim. Acest conflict implică trei grupuri de oameni: Fraţii, Călătorii şi Arlechinii.

Kennard Nash este liderul Fraţilor, un grup de indivizi puternici care se opun oricărei schimbări în structura socială oficială. *Nathan Boone* este şeful securităţii acestei organizaţii secrete. Fraţii sunt numiţi de către duşmanii lor Tabula, deoarece văd atât omenirea, cât şi conştiinţa umană, ca pe o tabula rasa – o plăcuţă goală pe care-şi pot scrijeli propriul mesaj de intoleranţă şi frică. În secolul al optsprezecelea, filosoful britanic Jeremy Bentham a conceput Panopticonul: o închisoare model în care un singur observator poate supraveghea sute de prizonieri, în timp ce el rămâne nevăzut. Atât Nash cât şi Boone cred că sistemul de supraveghere computerizată care este în curs de implementare în lumea industrializată le va permite să instituie un Panopticon virtual.

Timp de secole, Fraţii au încercat să-i extermine pe Călători: bărbaţi şi femei care au puterea de a-şi trimite energia într-unul din cele şase tărâmuri. Tărâmurile sunt realităţi paralele care au fost descrise de vizionari din toate credinţele. Călătorii se întorc în această lume cu idei noi şi revelaţii care contestă ordinea oficială a lucrurilor, iar Fraţii cred că ei sunt principala sursă de instabilitate socială. Unul dintre ultimii Călători care au supravieţuit era *Matthew Corrigan*, dar acesta a dispărut atunci când mercenarii Fraţilor i-au atacat casa. Rămaşi în viaţă, cei doi fii ai săi, *Michael şi Gabriel Corrigan*, au trăit în afara Matricei până când au descoperit că aveau şi ei puterea de a deveni Călători.

Călătorii ar fi putut fi exterminaţi cu multă vreme în urmă, dar au fost apăraţi de un mic grup de războinici devotaţi numiţi Arlechini. Matthew Corrigan fusese odinioară apărat de un arlechin german pe nume *Thorn*, omorât la Praga de Nathan Boone. Fiica lui Thorn, *Maya*, a fost trimisă în America să-i găsească pe cei doi fraţi Corrigan. Maya este ajutată de un arlechin francez pe nume *Linden*, şi se gândeşte adesea la legendarul arlechin *Mother Blessing*, care a dispărut. Când Maya a ajuns la Los Angeles, a găsit acolo doi aliaţi: un profesor de arte marţiale pe nume *Hollis Wilson* şi o tânără pe nume *Vicki Fraser*.

Povestea continuă, cu Michael Corrigan care a trecut de partea Fraţilor, în timp ce fratele său mai mic, Gabriel, se ascunde împreună cu Maya, Hollis şi Vicki. La New Harmony, comunitatea din Arizona întemeiată de Matthew Corrigan, nori de furtună se adună pe cer şi începe să ningă…

Râul întunecat

Preludiu

Fulgii începură să cadă din cerul tot mai întunecat, în timp ce membrii din New Harmony se întorceau la casele lor pentru cină. Adulţii care lucrau la un zid de susţinere aproape de centrul comunitar suflau în pumni şi discutau despre fronturi de furtună, în timp ce copiii îşi dădeau capul pe spate, deschideau gura şi se învârteau încercând să prindă cristalele de gheaţă pe limbă.

Alice Chen era o fetiţă scundă, serioasă, care purta jeanşi, cizme de lucru şi o canadiană albastră de fâş. Tocmai împlinise unsprezece ani, dar cele mai bune prietene ale ei, Helen şi Melissa, aveau amândouă aproape treisprezece ani. În ultima vreme, cele două fete mai mari purtau discuţii lungi despre ce însemna un comportament copilăros şi despre care dintre băieţii din New Harmony erau proşti şi imaturi.

Deşi Alice voia să guste fulgii de zăpadă, hotărî că n-ar fi fost foarte matur din partea ei să se învârtă în loc cu limba scoasă, aşa cum făceau copiii din şcoala primară. Punându-şi căciuliţa croşetată, îşi urmă prietenele pe una dintre cărările care se întretăiau prin canion. Era greu să fii adult. Se simţi uşurată când Melissa o atinse pe Helen, strigă „Prinselea! Tu eşti!” şi o luă la fugă.

Cele trei prietene alergau prin canion, râzând şi fugărindu-se. Aerul nopţii era rece şi mirosea a pin şi pământ ud, şi se mai făcea simţit şi mirosul slab al unui foc de lemne aprins lângă seră. Când trecură printr-un luminiş, fulgii încetară o clipă să mai cadă şi plutiră în cerc – ca şi cum o familie de fantome ar fi poposit acolo ca să se joace printre copaci.

La distanţă se auzi un sunet mecanic care devenea tot mai puternic, iar fetele se opriră din alergat. Câteva secunde mai târziu, un elicopter cu însemnele Departamentului Forestier din Arizona vui pe deasupra lor şi o luă în susul canionului. Mai văzuseră elicoptere ca ăsta, dar numai vara. Era ciudat să vadă unul în februarie.

— Probabil caută pe cineva, spuse Melissa.

— Pun pariu că un turist a plecat să caute ruinele indiene şi s-a rătăcit.

— Şi acum se întunecă, zise Alice.

Ar fi groaznic să fii singur aşa, se gândi ea – să te cuprindă oboseala şi frica în timp ce-ţi târai picioarele prin zăpadă.

Helen se aplecă spre ea şi o lovi uşor pe umăr.

— Acum *tu* eşti!

Şi o luară la fugă.

* * *

Pe partea de dedesubt a elicopterului erau montate un dispozitiv de vedere nocturnă şi un senzor imagistic termic. Primul capta lumina vizibilă, precum şi partea inferioară a spectrului infraroşu, în timp ce senzorul termic detecta căldura emisă de diferite obiecte. Cele două dispozitive trimiteau datele obţinute la un computer care combina totul într-o singură imagine video.

La douăzeci şi nouă de kilometri de New Harmony, Nathan Boone stătea în partea din spate a unei furgonete de pâine care fusese transformată într-un vehicul de supraveghere. Sorbea dintr-o cafea – fără zahăr şi fără frişcă – şi privea o imagine alb-negru a aşezării New Harmony, care tocmai se forma pe un monitor.

Şeful securităţii Fraţilor era un bărbat îmbrăcat îngrijit, cu păr grizonat, scurt şi ochelari cu rame de oţel. Avea un aer sever, părând mereu gata să-i judece pe ceilalţi. Poliţiştii şi grănicerii îi răspundeau cu „Da, să trăiţi” când îl întâlneau prima dată, iar civilii îşi plecau de obicei privirea când le punea o întrebare.

Boone mai folosise dispozitive de vedere nocturnă şi când era în armată, dar noua cameră dublă reprezenta un progres serios. Acum putea vedea în acelaşi timp ţintele de afară şi pe cele din case: o persoană plimbându-se pe sub copaci şi alta spălând vasele în bucătărie. Încă şi mai utilă era capacitatea computerului de a evalua fiecare sursă de lumină şi de a prognoza în mod corect dacă obiectul era o fiinţă umană sau o tigaie fierbinte. Boone privea noua cameră ca pe o dovadă că ştiinţa şi tehnologia – într-adevăr, însuşi viitorul – erau de partea lui.

George Cossette, cealaltă persoană din furgonetă, era un expert în urmăriri care fusese adus cu avionul de la Geneva. Era un tânăr palid, suferind de multe alergii alimentare. În timpul celor opt zile de supraveghere, folosise ocazional conexiunea Internet a calculatorului pentru a licita pentru figurine de plastic reprezentând eroi de benzi desenate.

— Dă-mi un număr, spuse Boone, privind transmisia în direct de la elicopter.

Concentrându-se asupra monitorului, Cossette începu să tasteze comenzi.

— Toate sursele de căldură sau doar oamenii?

— Doar oamenii. Mulţumesc.

Clic. Clic. Degetele se mişcau pe tastatură. Câteva secunde mai târziu, cei şaizeci şi opt de oameni care trăiau în New Harmony erau prezentaţi pe ecran.

— Cât de exacte sunt datele?

— Între nouăzeci şi opt şi nouăzeci şi nouă la sută. S-ar putea să ne fi scăpat unul sau doi oameni care erau la limita zonei de scanare.

Boone îşi scoase ochelarii, îi şterse cu o cârpă moale şi se uită a doua oară la reprezentarea video. De-a lungul vremii, Călătorii şi învăţătorii lor, Găsitorii Căii, predicaseră despre aşa-zisa Lumină care exista în fiecare persoană. Dar lumina reală – nu cea spirituală – devenise o nouă metodă de detecţie. Era imposibil de ascuns, chiar şi pe întuneric.

* * *

În părul lui Alice erau prinşi fulgi de zăpadă când intră în bucătărie, dar se topiră înainte ca ea să-şi scoată haina. Casa familiei sale era construită în stilul specific din sud-vest, cu un acoperiş plat, ferestre mici şi puţine decoraţiuni exterioare. Ca toate celelalte clădiri din canion, casa era făcută din paie – în pereţi fuseseră stivuite baloturi, fixate cu tije de oţel şi apoi acoperite cu mortar rezistent la apă. Parterul era dominat de un spaţiu mare, format dintr-o bucătărie, o cameră de zi şi o scară interioară care ducea la dormitorul din mansardă. Prin intrarea în mansardă se ajungea la dormitorul lui Alice, un birou şi o baie. Din cauza pereţilor groşi, tocul fiecărei ferestre se afla într-o nişă; cea din bucătărie era plină cu un coş cu avocado lăsat să se coacă şi nişte oase vechi găsite în deşert.

O oală ce fierbea pe plita electrică pufăia, făcând geamul să se aburească. Într-o noapte rece ca asta, Alice se simţea ca şi cum ar fi trăit într-o capsulă spaţială abandonată pe fundul unei lagune tropicale. Dacă ştergea condensul de pe geam, avea să vadă probabil un peşte-pilot alunecând pe lângă coralul alb.

Ca de obicei, mama ei lăsase dezordine în bucătărie – castroane şi linguri murdare, tulpini de la busuiocul tăiat şi o cutie cu făină deschisă, ca o invitaţie pentru şoareci. Coada împletită, neagră a lui Alice se legăna încoace şi încolo în timp ce ea se mişca prin bucătărie, punând alimentele la locul lor şi ştergând firimiturile. Spălă castroanele şi lingurile, apoi le puse pe un prosop curat ca şi cum ar fi fost scalpele pe o masă chirurgicală. Când tocmai punea făina la locul ei, mama coborî din dormitorul de la mansardă, cu un teanc de reviste medicale în braţe.

Dr. Joan Chen era o femeie mignonă, cu părul negru, scurt. Era medic, şi se mutase în New Harmony cu fata ei după ce soţul îi murise într-un accident de maşină. În fiecare seară înainte de cină, Joan îşi schimba jeanşii şi cămaşa de lână cu o fustă lungă şi o bluză de mătase.

— Mulţumesc, scumpo. Nu trebuia să strângi tu. Aş fi făcut-o eu…

Joan se aşeză pe un scaun sculptat de lângă şemineu şi-şi puse revistele în poală.

— Cine vine la cină? întrebă Alice.

Cei din New Harmony împărţeau mereu masa cu ceilalţi.

— Martin şi Antonio. Comitetul bugetar trebuie să ia o decizie într-o problemă.

— Ai luat pâine de la brutărie?

— Da, sigur că da, spuse Joan.

Apoi flutură mâna dreaptă ca şi cum încerca să-şi amintească.

— Adică, e posibil să fi luat. Cred că da.

Alice căută prin bucătărie şi găsi o franzelă care părea veche de vreo trei zile. Pornind cuptorul, tăie pâinea în două, frecă ambele bucăţi cu usturoi proaspăt şi le stropi cu ulei de măsline. În timp ce pâinea se cocea pe o tavă de oţel, puse masa şi scoase platoul de servit paste. Când termină, intenţiona să treacă fără un cuvânt pe lângă mama ei, în semn de protest pentru că trebuise să facă atâtea. Însă când ajunse aproape de scaunul lui Joan, aceasta se întinse şi-i atinse mâna.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Sunt norocoasă să am aşa o fată minunată.

* * *

De jur-împrejurul aşezării New Harmony erau poziţionaţi cercetaşi, iar restul mercenarilor tocmai plecaseră dintr-un motel din San Lucas. Boone îi trimisese un e-mail lui Kennard Nash, actualul conducător al Fraţilor. Peste câteva minute primi un răspuns: *Acţiunea discutată anterior este acum confirmată*.

Boone îl sună pe şoferul SUV[1]-ului care transporta prima echipă.

— Duceţi-vă în punctul Delta. Angajaţii trebuie să-şi ia acum medicamentul SPT.

Fiecare mercenar avea la el un pachet de plastic ce conţinea două pastile împotriva stresului pretraumatic. Angajaţii lui Boone le porecliseră „pilule spit”, şi înghiţirea lor înaintea unei acţiuni era numită „luarea spit-urilor”. Oricine ajungea într-o situaţie violentă era temporar imunizat de acest medicament împotriva sentimentelor puternice de vină sau regret.

Cercetările iniţiale referitoare la SPT fuseseră efectuate la Universitatea Harvard, când neurologii descoperiseră că victimele accidentelor care luau un medicament cardiac numit propranolol sufereau de traume psihologice mai uşoare. Oamenii de ştiinţă care lucrau pentru gruparea de cercetări a Fraţilor, Fundaţia Evergreen, îşi dădură seama ce implicaţii avea această descoperire.

[1] Sport Utility Vehicle (Vehicul sport utilitar): automobil 4x4 de mare performanţă, construit pe un şasiu de autocamion.

Obţinură o bursă de la Departamentul de apărare al SUA pentru a studia efectele pe care le avea medicamentul când era luat de soldaţi în timpul luptelor. Medicamentul SPT inhiba reacţiile hormonale ale creierului la şoc, dezgust şi frică. Asta diminua formarea de amintiri traumatizante.

Nathan Boone nu luase niciodată pilule SPT sau vreun alt fel de medicament împotriva traumelor. Când crezi în ceea ce faci şi ştii că ai dreptate, nu există vină.

* * *

Alice rămase în dormitorul ei până când restul membrilor comitetului bugetar apărură pentru cină. Martin Greenwald sosi primul, ciocănind uşor la uşa bucătăriei şi aşteptând ca Joan să-l întâmpine. Martin era un bărbat mai în vârstă cu picioare butucănoase şi ochelari cu lentile groase. Fusese un afacerist de succes în Houston până când maşina i se defectase pe autostradă într-o după-amiază, şi un bărbat pe nume Matthew Corrigan se oprise să-l ajute. Matthew se dovedise a fi un Călător, un îndrumător spiritual cu puterea de a-şi părăsi corpul şi de a călători spre alte realităţi. Îşi petrecuse câteva săptămâni discutând cu familia Greenwald şi cu prietenii lor, apoi îi îmbrăţişase pe toţi la ultima întâlnire şi plecase. New Harmony era o reflectare a ideilor Călătorului – o încercare de a crea un nou mod de viaţă, în afara Uriaşei Maşinării.

Alice aflase despre Călători de la alţi copii, dar nu era sigură cum se petreceau lucrurile. Ştia că erau şase lumi diferite, numite tărâmuri. Această lume – cu pâinea ei proaspătă şi vasele murdare – era Al patrulea tărâm. Al treilea tărâm era o pădure cu animale prietenoase, şi asta suna minunat. Dar mai era şi un Tărâm al stafiilor înfometate şi un alt loc unde oamenii se luptau tot timpul.

Fiul lui Matthew, Gabriel, era un tânăr de douăzeci şi ceva de ani, şi el Călător. în octombrie petrecuse o noapte în New Harmony împreună cu garda sa de corp, un Arlechin pe nume Maya. Acum era începutul lui februarie, iar adulţii tot mai vorbeau despre Gabriel, în timp ce copiii se certau în legătură cu Arlechinul. Ricky Cutler zicea că Maya omorâse probabil zeci de oameni şi că ştia ceva numit Gheara de Tigru: o lovitură în inimă şi adversarul era mort. Alice hotărâse că Gheara de Tigru era o mare înşelătorie inventată pe Internet. Maya era o persoană reală, o tânără cu părul negru, des şi ochi de un albastru fantomatic, care îşi purta sabia într-un tub atârnat de umăr.

La câteva minute după sosirea lui Martin bocăni în uşă Antonio Cardenas, care intră fără să mai aştepte să fie poftit. Antonio era un bărbat atletic şi ţanţoş, care fusese odinioară antreprenor în Houston. Când primul grup se mutase în canion, el construise cele trei mori de vânt de pe terasa de stânci, care furnizau comunităţii curentul electric. Toată lumea din New Harmony îl

plăcea pe Antonio; unii dintre băieţii mai mici îşi purtau chiar centurile cu scule în acelaşi fel ca el, atârnând pe şolduri.

Cei doi bărbaţi îi zâmbiră lui Alice şi-o întrebară despre lecţiile de violoncel. Se aşezară cu toţii la masa de stejar – ca marea parte a mobilei din casă, şi aceasta fusese făcută în Mexic. Pastele fură servite şi adulţii începură să discute despre chestiunea care fusese supusă atenţiei comitetului bugetar. New Harmony economisise acum destui bani ca să poată cumpăra un sistem sofisticat de baterii pentru stocarea curentului electric. Sistemul actual permitea fiecărei familii să aibă o plită electrică, un frigider şi două radiatoare electrice. Mai multe baterii însemnau mai multe aparate electrocasnice, dar poate că asta nu era o idee bună.

— Cred că e mai eficient să ţinem maşinile de spălat în centrul comunitar, zise Martin.

— Şi nu cred că avem nevoie de automate de expreso şi cuptoare cu microunde.

— Nu sunt de acord, spuse Joan.

— De fapt cuptoarele cu microunde consumă mai puţin curent electric.

Antonio dădu din cap.

— Iar mie mi-ar plăcea nişte capucino dimineaţa.

* * *

În timp ce Alice strângea vasele murdare de pe masă, aruncă o privire spre ceasul de perete de deasupra chiuvetei. În Arizona era miercuri seara, târziu, iar asta însemna joi după-amiaza în Australia. Avea vreo zece minute să se pregătească pentru lecţia de muzică. Adulţii nu-i dădură atenţie când îşi trase repede pe ea haina lungă de iarnă, luă cutia cu violoncelul şi ieşi afară.

Tot mai ningea. Tălpile de cauciuc ale cizmelor ei scârţâiau în timp ce merse de la uşa de la intrare până la poartă. Un zid de chirpici înalt de doi metri înconjura casa şi grădina de legume; vara, ţinea departe căprioarele. Anul trecut, Antonio instalase o poartă mare, cioplită cu scene din Grădina Raiului. Dacă stăteai suficient de aproape de stejarul întunecat, îi puteai vedea pe Adam şi Eva, un copac înflorit şi un şarpe.

Alice deschise poarta şi trecu pe sub arcadă. Cărarea ce ducea prin canion spre centrul comunitar era plină de zăpadă, dar asta n-o deranja. Lampa cu gaz pe care o ţinea în mână se legăna înainte şi înapoi în timp ce ninsoarea continua să cadă. Zăpada acoperea pinii şi mahonul de munte; transforma o grămadă de lemne de foc într-o movilă care arăta ca un urs adormit.

Centrul comunitar era alcătuit din patru clădiri mari în jurul unei curţi. Una dintre clădiri era Şcoala superioară pentru elevii mai mari, opt încăperi destinate învăţării online. Un ruter din depozit era conectat la un cablu care ducea la o antenă satelit de pe terasa de stânci de deasupra lor. În New

Harmony nu erau linii telefonice, iar celularele nu funcţionau în canion. Oamenii foloseau fie Internetul, fie telefonul prin satelit păstrat la centrul comunitar.

Alice porni calculatorul, îşi scoase violoncelul din cutie şi aşeză un scaun cu spătar drept în faţa camerei web. Se conectă la Internet şi peste o clipă profesoara ei de violoncel apăru pe monitorul mare. Domnişoara Harwick era o femeie în vârstă care făcuse parte mai demult din orchestra Operei din Sidney.

— Ai exersat, Alice?

— Da, doamnă.

— Să începem cu *Greensleeves* astăzi.

Alice trase arcuşul înapoi şi corpul ei absorbi vibraţia profundă a primei note. Când cânta la violoncel se simţea mai mare, mai plină de substanţă, şi simţea acea putere câteva ore după ce se oprea din cântat.

— Foarte bine, spuse domnişoara Harwick.

— Acum să auzim din nou secţiunea B. De data asta concentrează-te asupra înălţimii sunetului la măsura a treia şi ...

Monitorul se stinse. La început, Alice crezu că era o problemă cu generatorul. Dar lumina era aprinsă şi se auzea zumzăitul uşor al ventilatorului de la calculator.

În timp ce se uita la cabluri, o uşă scârţâi şi se deschise, iar Brian Bates intră în încăpere. Brian avea cincisprezece ani, ochi căprui închis şi părul blond care-i ajungea până la umeri. Helen şi Melissa îl considerau drăguţ, dar lui Alice nu-i plăcea să vorbească despre asemenea lucruri. Ea şi Brian erau prieteni datorită muzicii; el cânta la trompetă şi lucra cu profesori din Londra şi New Orleans.

— Hei, Violoncelissima. Nu ştiam că exersezi astă-seară.

— Ar trebui să am o lecţie, dar calculatorul tocmai m-a lăsat baltă.

— Ai schimbat ceva?

— Sigur că nu. Am intrat pe net şi-am contactat-o pe domnişoara Harwick. Totul a fost bine până acum câteva clipe.

— Nu-ţi face griji. Îl fac eu să meargă. Am lecţie peste patruzeci de minute cu un profesor nou din Londra. Cântă cu formaţia Jazz Tribe.

Brian lăsă jos cutia trompetei şi-şi scoase canadiana.

— Cum merg lecţiile, Violoncelissima? Te-am auzit exersând joi. Suna bine.

— Trebuie să-ţi găsesc o poreclă, spuse Alice.

— Ce zici de Brianissima?

Brian zâmbi şi se aşeză la calculator.

— Issima este o terminaţie feminină. Trebuie să fie ceva diferit.

În timp ce-şi lua haina, Alice se hotărî să-şi lase violoncelul la centru şi să se întoarcă acasă. O uşă dădea din sala de muzică într-o debara. Trecu de o roată de olărit şi lăsă violoncelul sprijinit de perete într-un colţ, protejat de doi

saci de plastic cu lut. Atunci auzi o voce de bărbat răsunând din sala de muzică.

Alice se întoarse la uşa întredeschisă, se uită prin deschizătură şi-şi ţinu răsuflarea. Un bărbat masiv cu barbă ţinea o puşcă îndreptată spre Brian. Străinul era îmbrăcat în haine de camuflaj cafeniu cu verde, asemenea vânătorilor de căprioare pe care Alice îi văzuse pe drumul spre San Lucas. Pe faţă era mânjit cu o unsoare de camuflaj verde-închis, şi avea ochelari speciali prinşi de cap cu o bandă de cauciuc. Ochelarii erau împinşi în sus pe frunte, cele două oculare fiind combinate într-o singură lentilă care-i aminti de cornul unui monstru.

— Cum te cheamă? îl întrebă bărbatul pe Brian.

Avea o voce plată, neutră.

Brian nu-i răspunse. Împinse scaunul înapoi şi se ridică încet.

— Te-am întrebat ceva, băiete.

— Brian Bates.

— Mai e şi altcineva în clădire?

— Nu. Numai eu.

— Şi ce faci aici?

— Încerc să mă conectez la Internet.

Bărbosul râse încet.

— Îţi pierzi timpul. Noi tocmai am tăiat cablul de pe terasă.

— Tu cine eşti?

— Băiete, eu nu mi-aş bate capul cu asta. Dacă vrei să creşti mare şi să ţi-o tragi, să ai maşina ta şi alte alea, atunci mai bine mi-ai răspunde la întrebări. Unde e Călătorul?

— Ce călător? Nimeni n-a mai vizitat locul ăsta de la prima ninsoare.

Bărbatul făcu un gest cu puşca.

— Nu o face pe deşteptul. Ştii despre ce vorbesc. Un Călător a stat aici, împreună cu un Arlechin pe nume Maya. Unde s-au dus?

Brian se lăsă uşor de pe un picior pe altul, ca şi cum avea de gând să se repeadă spre uşă.

— Aştept să-mi răspunzi, băiete.

— Du-te naibii...

Brian făcu un salt înainte şi bărbosul trase. Împuşcăturile răsunară atât de tare încât Alice se retrase brusc de lângă uşă. Rămase în umbră un minut întreg, corpul încă vibrându-i de la zgomotul puternic, şi apoi se întoarse în lumină. Bărbatul cu puşca dispăruse, dar Brian zăcea pe o parte, ca şi cum adormise pe podea, încovrigat în jurul unei bălţi de sânge.

Corpul ei rămăsese acelaşi, dar sinele ei, adevărata Alice – fata care râsese cu prietenele ei şi cânta la violoncel – devenise dintr-o dată mult mai mic. Se simţea ca şi cum ar fi trăit într-o statuie goală pe dinăuntru, privind la lumea dinafară.

Voci. Alice se dădu înapoi în umbră în timp ce ucigaşul lui Brian se întorcea în încăpere împreună cu alţi şase bărbaţi. Toţi purtau haine de camuflaj şi staţii radio cu mici microfoane curbate care le ajungeau în dreptul gurii. Fiecare avea o puşcă diferită, dar toate armele aveau un dispozitiv de cătare cu laser prins de ţeavă. Conducătorul – un bărbat mai în vârstă cu părul scurt şi ochelari cu ramă de sârmă – vorbea încet în căşti. Dădu din cap şi închise transmiţătorul ataşat de curea.

— Okay, Summerfield şi Gleason sunt pe poziţii cu senzorii termici. Or să oprească pe oricine ar încerca să scape, dar nu vreau să se întâmple asta.

Câţiva bărbaţi clătinară din cap. Unul îşi testa cătarea laser, şi un punctuleţ roşu dansa pe peretele alb.

— Nu uitaţi – armele care v-au fost date au fost înregistrate pe numele celor care trăiesc aici. Dacă dintr-un motiv sau altul trebuie să folosiţi o armă neînregistrată, vă rog să ţineţi minte locul, ţinta şi numărul de focuri trase.

Conducătorul aşteptă până când oamenii săi dădură din cap.

— Okay. Ştiţi ce aveţi de făcut. Să mergem.

Cei şase bărbaţi plecară, potrivindu-şi ochelarii speciali la ochi, dar conducătorul rămase în încăpere. Mergând înainte şi înapoi, vorbea din când în când în microfon. „Da. Confirmat. Următorul obiectiv.” Ignora cadavrul lui Brian – aproape ca şi cum nu l-ar fi observat – dar când un firicel de sânge se prelinse pe podea, păşi cu graţie peste el şi continuă să se mişte.

Alice se aşeză într-un colţ al debaralei, îşi trase genunchii la piept şi închise ochii. Trebuia să facă ceva – să-şi găsească mama, să-i avertizeze pe ceilalţi – dar nu se putea mişca. Creierul ei continua să zămislească gânduri, iar ea le privea cu pasivitate ca şi cum ar fi fost nişte imagini înceţoşate pe ecranul unui televizor. Cineva plângea, vorbea tare – şi apoi recunoscu o voce familiară.

— Unde-mi sunt copiii? Vreau să-mi văd copiii...

Întorcându-se fără zgomot la uşă, Alice văzu că liderul grupului o adusese înăuntru pe Janet Wilkins. Familia Wilkins venise din Anglia; tocmai se alăturaseră comunităţii din New Harmony cu câteva luni în urmă. Doamna Wilkins era o femeie plinuţă, agitată, care părea să se teamă de orice – şerpi cu clopoţei, avalanşe de stânci şi trăsnete.

Conducătorul o ţinea strâns de braţ pe doamna Wilkins. O duse până la scaunul cu spătar drept şi-o făcu să se aşeze.

— Aşa, Janet. Fă-te comodă. Să-ţi aduc un pahar cu apă?

— Nu. Nu e nevoie.

Doamna Wilkins văzu cadavrul şi-şi întoarse capul.

— Vreau - vreau să-mi văd copiii.

— Nu-ţi face griji, Janet. Sunt în siguranţă. Am să te duc la ei în câteva minute, dar înainte trebuie să faci ceva.

Băgă mâna în buzunar, scoase o foaie de hârtie şi i-o întinse doamnei Wilkins.

— Uite. Citeşte asta.

În încăpere fusese amplasată o cameră video pe un trepied. Conducătorul poziţionă camera la aproape doi metri de doamna Wilkins şi se asigură că era în vizor.

— Okay, îi spuse, dă-i drumul.

Mâinile doamnei Wilkins tremurau când începu să citească:

— În ultimele săptămâni, membrii din New Harmony au primit mesaje de la Dumnezeu. Nu putem pune la îndoială aceste mesaje. Ştim că sunt adevărate...

Se opri din citit şi clătină din cap. „Nu. Nu pot face asta.” Din spatele camerei video, liderul scoase un pistol din tocul de la umăr.

— Dar sunt şi necredincioşi printre noi, continuă doamna Wilkins.

— Oameni care au urmat învăţăturile Celui rău. Este important să îndeplinim un act de purificare, ca să putem ajunge cu toţii în Rai.

Conducătorul lăsă pistolul în jos şi opri camera.

— Mulţumesc, Janet. Ai făcut bine primul pas, dar nu e destul. Ştii de ce suntem aici şi ce căutăm. Vreau informaţii despre Călător.

Doamna Wilkins începu să plângă, cu faţa schimonosită într-o mască a tristeţii şi spaimei.

— Nu ştiu nimic, jur...

— Toată lumea ştie ceva.

— Tânărul nu mai este aici. A plecat. Dar soţul meu spunea că Martin Greenwald a primit o scrisoare de la un Călător acum câteva săptămâni.

— Şi unde e scrisoarea asta?

— Trebuie să fie în casa lui Martin. Are un mic birou acolo.

Şeful vorbi în microfon.

— Mergeţi la casa Greenwald din sectorul cinci. Căutaţi în birou o scrisoare de la Călător. Asta are prioritate de gradul unu.

Închizându-şi staţia radio, făcu un pas spre doamna Wilkins.

— Îmi mai poţi spune şi altceva?

— Nu-i susţin pe Călători sau pe Arlechini. Nu sunt de partea nimănui. Îmi vreau doar copiii.

— Desigur. Înţeleg.

Vocea conducătorului era iarăşi blândă şi încurajatoare.

— De ce să nu te duci la ei?

Ridică pistolul şi-o împuşcă. Corpul doamnei Wilkins se prăbuşi pe spate cu o bufnitură. Conducătorul se uită la femeia moartă ca şi cum ar fi fost un gunoi lăsat pe podea, apoi îşi vârî pistolul la loc în toc şi părăsi încăperea.

Alice simţi că timpul stătuse-n loc şi reîncepuse să se scurgă într-un fel neregulat, imprevizibil. Păru să treacă tare mult până când reuşi să deschidă

uşa debaralei şi să străbată sala de muzică. Când ajunse în hol, timpul se scurse atât de repede încât nu fu conştientă decât de câteva lucruri: pereţii de beton, uşa care o atrăgea spre ea, bărbatul cu ochelari de oţel din celălalt capăt al coridorului care-şi ridică arma şi strigă la ea.

Alice o luă în cealaltă direcţie, împingând uşa şi alergând afară în noapte. Tot mai ningea şi era foarte frig, dar întunericul o înconjura ca o mantie fermecată. Faţa şi mâinile goale parcă-i ardeau când ieşi din crângul de ienuperi şi se apropie de casă. Luminile erau încă aprinse; asta trebuia să fie un semn bun. Când trecu pe sub arcadă, întinse mâna şi atinse copacul înflorit pe care Antonio îl sculptase pe poartă.

Uşa de la intrare era descuiată. Alice intră în casă şi văzu că vasele de la cină erau tot pe masă.

— Bună, spuse ea încetişor.

Nimeni nu răspunse. Mişcându-se cât de repede putea, inspectă bucătăria şi apoi intră în camera de zi. Unde trebuia să se ducă? Unde se ascundeau adulţii?

Alice rămase nemişcată şi ascultă să vadă dacă aude voci sau orice altceva i-ar fi putut spune ce să facă. Vântul arunca fulgi în geam în timp ce aeroterma bâzâia încetişor. Făcu un pas înainte şi auzi un zgomot uşor, ca şi cum picura ceva, ca şi cum s-ar fi prelins apă dintr-o conductă de la bucătărie. Sunetul se auzi din nou – un pic mai tare – apoi Alice înconjură canapeaua şi văzu o baltă de sânge. O picătură de sânge se scurse din mansardă şi împroşcă podeaua.

Corpul reîncepu să i se mişte şi urcă încet scara care ducea la mansardă. Erau numai paisprezece trepte, dar i se păru cea mai lungă călătorie din viaţa ei. Un pas. Încă unul. Voia să se oprească, dar picioarele continuau să se mişte singure. „Te rog, mămico,” şopti ea, ca şi cum implora să i se acorde o favoare specială. „Te rog...” Şi apoi ajunse în mansardă şi se trezi lângă trupul neînsufleţit al mamei sale.

Uşa din faţă fu trântită de perete. Alice se ghemui în întuneric, la câţiva centimetri de pat. Un bărbat intră în casă. Vorbea tare în microfon.

— Da, domnule. M-am întors în sectorul nouă...

Se auzi un pleoscăit şi Alice trase cu ochiul la marginea mansardei. Un bărbat în haine de camuflaj turna un lichid transparent peste mobilă. Mirosul pătrunzător de benzină se răspândi în aer.

— Nu e nici un copil aici – numai ţintele din sectorul meu. Raymond a prins doi oameni care alergau spre copaci, dar erau amândoi adulţi. Afirmativ. Am adus corpurile înăuntru.

Bărbatul azvârli canistra goală pe podea, se întoarse spre intrare şi aprinse un chibrit. Îl ţinu o clipă în dreptul feţei, iar Alice nu văzu cruzime sau ură, ci doar obedienţă. Bărbatul aruncă chibritul pe podea şi benzina luă foc imediat. Satisfăcut, ieşi afară, închizând uşa.

Camera se umplu de fum negru în timp ce Alice cobora scara poticnindu-se. Pe latura de nord a casei era o singură fereastră, cam la doi metri de podea. Fata împinse biroul mamei ei la perete, deschise fereastra şi se târî afară, căzând în zăpadă.

Tot ce voia să facă era să se ascundă ca un animal mic făcut ghem într-o vizuină. Tuşind şi plângând din cauza fumului, ieşi pentru ultima oară pe poarta sculptată. În aer se simţea un miros de chimicale; semăna cu mirosul unui foc de gunoaie. Alice merse pe lângă zidul de chirpici până la un petic de iarbă şi începu să se caţere pe panta stâncoasă care ducea la coama de deasupra canionului. În timp ce se căţăra mai sus, văzu că acum ardeau toate casele, flăcările scurgându-se ca un râu de lumină. Canionul deveni mai abrupt, iar ea fu nevoită să se prindă de crengi şi smocuri de iarbă ca să se tragă în sus.

Aproape de culmea crestei, auzi un trosnet şi un glonţ lovi pământul acoperit de zăpadă din faţa ei. Se aruncă într-o parte şi se rostogoli în josul pantei, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Trupul i se prăvăli vreo şase metri, apoi se lovi de o tufă de măceş şi se opri. Când începu să se ridice, îşi aminti ce spusese conducătorul în centrul comunitar. „Summerfield şi Gleason sunt pe poziţii. Senzori termici.” Şi ce însemna cuvântul „termic”? Căldură. Trăgătorul o putea vedea pentru că avea corpul cald.

Stând pe spate, Alice începu să tragă zăpada spre ea cu palmele. Îşi acoperi picioarele cu zăpadă, apoi se culcă şi împinse zăpadă peste stomac şi piept. În cele din urmă, îşi îngropă braţul stâng şi-şi folosi braţul drept pentru a-şi acoperi gâtul şi faţa, lăsând o mică deschizătură în jurul gurii. Pielea goală începu s-o înţepe şi să ardă, dar fata rămase lângă măceş şi încercă să nu se mişte. În timp ce frigul îi pătrundea în corp, ultima fărâmă din sinele lui Alice pâlpâi, se stinse şi muri.

1

Michael Corrigan stătea pe scaun într-o încăpere fără ferestre din Centrul de cercetare al Fundaţiei Evergreen, aflat la nord de oraşul New York. Se uita la o franţuzoaică tânără care se plimba prin Magazinul universal Printemps din Paris. Camerele de supraveghere din magazin reduceau totul la imagini alb-negru cu nuanţe de gri, dar putea vedea că era o brunetă destul de înaltă şi atrăgătoare. Îi plăceau fusta ei scurtă, geaca de piele şi pantofii ei – cu tocuri înalte şi barete subţiri în jurul gleznelor.

Camera de supraveghere semăna cu o sală privată pentru proiecţii de filme. Avea un ecran video mare, plat şi boxe încorporate în pereţi. Dar era doar un singur loc unde se putea sta jos – un şezlong din piele cafenie cu un monitor de calculator şi o tastatură pe un braţ de oţel pivotant. Cine folosea camera putea tasta indicaţii în sistem sau îşi putea pune nişte căşti de telefon şi putea vorbi cu personalul din noul centru de computere din Berlin. Prima dată când Michael se aşeză pe scaun, a trebuit să i se arate cum să folosească programele de scanat şi canalele de acces clandestin la sistemele de supraveghere. Acum se descurca singur cu operaţiunile simple de urmărire.

Tânăra brunetă mergea prin raionul de cosmetice. Michael se uitase prin magazin cu câteva zile în urmă şi spera că ţinta sa va lua scara rulantă până sus, în raionul „Printemps de la Mode”[2]. Deşi camerele de supraveghere nu erau permise în cabinele de probă, exista o cameră ascunsă în zona publică, la capătul coridorului. Ocazional, franţuzoaicele ieşeau din cabine în lenjerie, ca să se poată studia într-o oglindă mare.

* * *

Prezenţa lui Michael în camera de supraveghere era un alt semn al influenţei sale tot mai mari printre Fraţi. Era Călător ca şi tatăl lui, Matthew, şi ca fratele său mai mic, Gabriel. În trecut, Călătorii fuseseră consideraţi profeţi sau mistici, nebuni sau eliberatori. Aveau puterea de a ieşi din propriul corp şi de a-şi trimite energia conştientă – „Lumina” – în alte realităţi. Când se întorceau, aveau viziuni şi intuiţii care transformau lumea.

Călătorii întâmpinaseră mereu rezistenţă din partea autorităţilor, dar în epoca modernă un grup de bărbaţi care-şi spuneau Fraţii începură să-i identifice pe Călători şi să-i omoare înainte de a putea contesta ordinea deja stabilită. Inspiraţi de ideile lui Jeremy Bentham, un filosof din secolul al optsprezecelea, Fraţii voiau să pună bazele unui Panopticon virtual, o

[2] Primăvara Modei, în lb. fr. în original.

închisoare invizibilă care urma să-i cuprindă în ea pe toţi oamenii din lumea industrială. Fraţii credeau că, odată ce populaţia presupunea că este supravegheată permanent, va urma automat regulile.

Adevăratul simbol al epocii era o cameră de supraveghere cu circuit închis. Sistemele informatice computerizate alcătuiseră o Uriaşă Maşinărie care putea corela imagini şi informaţii pentru a monitoriza populaţii mari. Mii de ani, cei aflaţi la putere încercaseră să asigure permanenţa sistemului lor. În sfârşit, acest vis de control social devenise o posibilitate reală.

Fraţii intraseră în viaţa lui Michael şi a lui Gabriel pe când creşteau la o fermă din Dakota de Sud. O echipă de mercenari în căutarea tatălui lor le atacase casa şi-i dăduse foc. Cei doi fraţi Corrigan supravieţuiseră, dar tatăl lor dispăruse. La câţiva ani, după ce fuseseră crescuţi de mama lor în afara Matricei, fraţii se stabiliseră la Los Angeles. Nathan Boone şi oamenii săi îl prinseră întâi pe Michael, şi apoi pe Gabriel. Îi transportară pe ambii fraţi la Centrul de cercetare al Fundaţiei Evergreen.

Savanţii Fraţilor construiseră un puternic computer cuantic, iar particulele subatomice care alcătuiau inima maşinăriei permiseseră comunicarea cu celelalte tărâmuri, pe care doar Călătorii fuseseră capabili să le exploreze. Noul computer cuantic era menit să urmărească depăşirea de către un Călător a celor patru bariere şi trecerea în alte lumi, dar un Arlechin tânăr pe nume Maya îl distrusese când îl salvase pe Gabriel.

Ori de câte ori Michael îşi evalua noua schimbare de statut, trebuia să recunoască că atacul Mayei asupra Centrului de cercetare fusese pasul crucial în transformarea sa personală. Îşi arătase loialitatea, nu faţă de fratele său, ci faţă de Fraţi. Odată ce fuseseră curăţate resturile şi fusese stabilit un nou perimetru sigur, Michael se întorsese la centru. Era încă prizonier, dar în cele din urmă întreaga lume avea să intre într-o închisoare enormă. Singura distincţie adevărată era nivelul de conştientizare. Avea să aibă loc o nouă aliniere a puterii în lume, iar el plănuia să fie de partea câştigătorilor.

* * *

Fusese suficient ca Michael să vină doar de câteva ori în camera de supraveghere ca să fie sedus de puterea Uriaşei Maşinării. Când stătea în scaunul acela, se simţea asemenea lui Dumnezeu când privea în jos din Ceruri. Chiar acum, tânăra cu jacheta de piele tocmai se oprise în dreptul unei tejghele cu produse de machiaj şi stătea de vorbă cu vânzătoarea. Michael îşi puse căştile şi apăsă un buton. Imediat fu în legătură cu noul centru de computere al Fraţilor din Berlin.

— Sunt Michael. Vreau să vorbesc cu Lars.

— Un minut, vă rog, spuse o femeie cu accent german.

Câteva secunde mai târziu, Lars răspunse la telefon. Era mereu de folos, şi nu punea niciodată întrebări impertinente.

— Okay. Sunt în Magazinul Printemps din Paris, spuse Michael.

— Ţinta este la produsele de machiaj. Cum fac ca să-i obţin informaţiile personale?

— Staţi să văd, zise Lars.

O luminiţă roşie apăru în colţul din dreapta jos al ecranului. Asta însemna că Lars accesase aceeaşi imagine. Adesea erau mai mulţi tehnicieni care urmăreau acelaşi sistem de supraveghere, sau altfel ajungeai să depinzi de activităţile unui paznic plictisit care stătea undeva într-o cameră de monitorizare. Paznicii – care constituiau chipurile prima linie de apărare împotriva teroriştilor şi a criminalilor – îşi petreceau o grămadă de timp urmărind femei prin mall-uri şi apoi afară, în parcare. Dacă dădeai pe audio, îi puteai auzi pălăvrăgind şi râzând când o femeie în fustă strâmtă era pe punctul de a se urca într-o maşină sport.

— Îi putem reduce faţa la un algoritm pe care-l putem compara cu fotografiile din baza de date cu paşapoartele franceze, explică Lars.

— Dar este mult mai uşor să-i luăm numărul de la cartea de credit. Uitaţi-vă la monitorul personal şi efectuaţi clic pe opţiunea dedicată de telecomunicaţii. Introduceţi cât mai multe informaţii posibil: amplasarea telefonului, data, ora – cea de acum, desigur. Programul Carnivore îi va urmări numărul imediat ce este transmis.

Vânzătorul trecu cartea de credit a tinerei printr-un scaner şi numerele pâlpâiră pe ecran.

— Şi iată-l, zise Lars, ca şi cum ar fi fost un magician care-şi învăţase ucenicul un nou truc.

— Acum dublu clic...

— Ştiu ce trebuie să fac.

Michael mută cursorul pe butonul de referinţe încrucişate şi aproape imediat începură să apară informaţii suplimentare. Numele femeii era Clarisse Marie du Portail. Douăzeci şi trei de ani. Fără probleme de creditare. Iată numărul de telefon. Iată şi adresa. Programul traduse din franceză în engleză o listă de articole pe care le cumpărase cu cartea de credit în ultimele trei luni.

— Uitaţi-vă la asta, zise Lars.

O casetă din colţul drept de sus afişă o imagine granulată de la o cameră de supraveghere din stradă.

— Vedeţi clădirea aceea? Acolo locuieşte. Etajul trei.

— Mulţumesc, Lars. De aici mă descurc.

— Dacă derulaţi factura de la cartea de credit, veţi vedea că a plătit o vizită la o clinică medicală pentru femei. Doriţi să vedeţi dacă a luat anticoncepţionale sau a făcut un avort?

— Mulţumesc, dar nu este necesar, spuse Michael.

Luminiţa roşie dispăru de pe ecran, şi rămase iarăşi singur cu Clarisse. Ducând o punguţă de plastic cu cosmeticele cumpărate, tânăra îşi continuă plimbarea prin magazin şi păşi pe scara rulantă. Michael tastă câteva instrucţiuni şi comută pe o nouă cameră. O şuviţă de păr castaniu se odihnea pe fruntea Clarissei şi aproape-i atingea ochii. Ea o dădu la o parte cu o mână şi apoi se uită în jur la noi vitrine cu mărfuri. Michael se întrebă dacă nu cumva căuta o rochie pe care s-o poarte la un eveniment special. Cu încă un pic de ajutor de la Lars, i-ar putea accesa căsuţa de e-mail.

Uşa activată electronic se deschise glisând într-o parte, iar Kennard Nash intră în încăpere. Nash era un fost general de armată şi consultant pe probleme de securitate naţională, care era în prezent şeful consiliului director al Fraţilor. Constituţia lui solidă şi bruscheţea manierelor îi aminteau lui Michael de un antrenor de fotbal american.

Michael comută pe o altă cameră de supraveghere – adio, Clarisse – dar generalul deja o văzuse pe tânără. Zâmbi ca un unchi care tocmai l-a prins pe nepotul său răsfoind o revistă pentru bărbaţi.

— În ce loc? întrebă el.

— Paris.

— Este drăguţă?

— Categoric.

Când Nash se apropie de Michael, tonul lui deveni mai serios.

— Am nişte veşti care te-ar putea interesa. Dl. Boone şi asociaţii săi tocmai au încheiat cu succes o evaluare pe teren a comunităţii New Harmony din Arizona. Se pare că fratele tău şi Arlechinul au vizitat locul ăsta cu câteva luni în urmă.

— Şi unde sunt acum?

— Nu ştim exact, dar ne apropiem. O analiză a mesajelor electronice păstrate pe un laptop arată că Gabriel este probabil la câţiva kilometri de aici – în New York. Încă nu avem puterea informatică necesară pentru a căuta în întreaga lume, dar acum ne putem concentra asupra acestui loc.

Faptul că devenise Călător îi dăduse lui Michael anumite abilităţi care-l ajutau să supravieţuiască. Dacă se relaxa într-un anumit mod – fără să gândească, doar observând – îşi putea încetini percepţiile astfel încât să vadă schimbări de fracţiuni de secundă ale expresiei faciale. Michael putea să-şi dea seama când cineva minţea, putea depista gândurile şi emoţiile pe care toată lumea le ascundea în viaţa de zi cu zi.

— Cât va dura până-mi veţi găsi fratele?

— Nu pot spune. Dar este un pas foarte important. Până acum, i-am căutat în Canada şi Mexic. Nu m-am gândit niciodată că se vor duce la New York.

Nash chicoti uşor.

— Arlechinul ăsta tânăr este nebun.

Şi acum lumea începu să-şi încetinească mersul în mintea lui Michael. Putu vedea ezitarea din zâmbetul lui Nash. O privire rapidă spre stânga. Şi apoi răsucirea de o fracţiune de secundă a buzelor într-un rânjet. Poate că generalul nu minţea, dar era clar că ascundea ceva care-l făcea să se simtă superior.

— Lăsaţi pe altcineva să termine treaba în Arizona, spuse Michael.

— Cred că Boone ar trebui să zboare imediat la New York.

Încă odată, Nash zâmbi ca şi cum ar fi avut mâna câştigătoare într-o partidă de pocher.

— Domnul Boone va mai rămâne acolo încă o zi, ca să evalueze nişte informaţii suplimentare. Echipa sa a găsit o scrisoare în timpul unei percheziţii a complexului.

Generalul Nash făcu o pauză şi lăsă afirmaţia să plutească în aer.

Michael îi urmări ochii.

— Şi de ce este asta important?

— Scrisoarea este de la tatăl tău. Se ascunde de noi de mult timp, dar se pare că încă este viu.

— Ce? Sunteţi sigur?

Michael sări de pe scaun şi aproape că străbătu în fugă distanţa până la general. Nash îi spunea adevărul, sau era asta doar un alt test de loialitate? Examină faţa generalului şi mişcările ochilor lui. Nash arăta superior şi mândru – ca şi cum se bucura de această demonstraţie de autoritate.

— Şi unde e? Cum îl putem găsi?

— Nu pot să-ţi spun deocamdată. Nu ştim când a fost scrisă scrisoarea. Boone n-a găsit nici un plic cu ştampila poştei sau cu adresa expeditorului.

— Dar ce scria în scrisoare?

— Tatăl tău a inspirat formarea comunităţii New Harmony. Voia să-şi încurajeze prietenii şi să-i avertizeze în legătură cu Fraţii.

Nash îl urmări pe Michael cum străbătea încăperea dintr-un capăt în altul.

— Nu pari prea bucuros de veste.

— După ce oamenii voştri ne-au ars casa din temelii, Gabe şi cu mine am păstrat fantezia asta. Ne-am convins unul pe altul că tatăl nostru supravieţuise şi că ne căuta în timp ce noi străbăteam ţara. Când am mai crescut, mi-am dat seama că tata n-avea să mă ajute deloc. Eram pe cont propriu.

— Aşa că ai decis că murise?

— Oriunde s-ar fi dus tatăl meu, n-avea să se mai întoarcă vreodată. Ar fi putut la fel de bine să fie mort.

— Cine ştie? Poate putem aranja o reuniune de familie.

Michael simţi nevoia să-l trântească pe Nash de perete şi să-i şteargă zâmbetul de pe faţă pălmuindu-l. Dar se întoarse cu spatele şi se îndepărtă de bărbatul mai în vârstă, şi-şi recăpătă stăpânirea de sine. Încă mai era prizonierul lor, dar era o cale de-a ieşi din situaţia asta. Trebuia să se afirme şi să-i îndrume pe Fraţi într-o anumită direcţie.

— I-aţi omorât pe toţi din New Harmony. Corect?

Nash păru deranjat de limbajul fără menajamente al lui Michael.

— Echipa lui Boone şi-a atins obiectivele.

— Poliţia ştie ce s-a întâmplat? A ajuns la ştiri?

— De ce îţi baţi capul cu asta?

— Vă spun cum să-l găsiţi pe Gabriel. Dacă presa nu ştie de asta, atunci Boone ar trebui să se asigure că va afla.

Nash dădu din cap.

— Asta face categoric parte din plan.

— Îmi cunosc fratele. Gabriel a vizitat New Harmony şi i-a cunoscut pe oamenii care trăiau acolo. Acest eveniment îl va afecta serios. Va trebui să reacţioneze, să facă ceva impulsiv. Trebuie să fim pregătiţi.

2

Gabriel şi prietenii săi erau în New York. Un pastor din biserica lui Vicki, pe nume Oscar Hernandez, aranjase ca ei să stea la etajul de sus al unei clădiri industriale goale din Chinatown[3]. În băcănia de la parter se înregistrau pariuri sportive, aşa că magazinul avea cinci linii telefonice – toate înregistrate pe nume diferite – plus un fax, un scaner şi o conexiune Internet de mare viteză. În schimbul unei mici sume, băcanul le dădea voie să folosească aceste resurse electronice ca să dea substanţă noilor lor identităţi. Chinatown era un loc bun pentru aceste tranzacţii, deoarece toţi proprietarii de magazine preferau banii gheaţă cărţilor de credit şi cardurilor de debit care erau monitorizate de Uriaşa Maşinărie.

Restul clădirii era ocupat de diferite afaceri care foloseau ca lucrători imigranţi fără acte. La primul etaj era un atelier de confecţii clandestin, iar bărbatul de la etajul al doilea făcea DVD-uri piratate. În timpul zilei intrau şi ieşeau din clădire tot felul de străini, dar noaptea toată lumea pleca.

Podul de la etajul al patrulea era o încăpere lungă, îngustă, cu parchet pe jos şi ferestre la ambele capete. Odinioară fusese folosită ca fabrică de genţi de designer contrafăcute, şi o maşină de cusut industrială încă mai era fixată de podea aproape de baie. La câteva zile după ce sosiseră, Vicki atârnă pânze de pictură pe umeraşe, creând un dormitor al bărbaţilor pentru Gabriel şi Hollis şi un dormitor al femeilor pentru ea şi Maya.

Maya fusese rănită în timpul atacului asupra Centrului de cercetare Evergreen, iar refacerea ei era o serie de mici izbânzi. Gabriel încă îşi mai amintea prima seară în care ea fusese în stare să stea în şezut pe un scaun ca să ia cina, şi prima dimineaţă în care făcuse un duş fără ajutorul lui Vicki. La două luni de la sosirea lor, Maya era în stare să părăsească clădirea împreună cu ceilalţi, şchiopătând pe Mosco Street până la Hong Kong Cake Company. Aştepta lângă standul de la stradă – nu prea sigură pe picioarele ei, dar hotărâtă să se descurce singură – în timp ce o chinezoaică bătrână făcea prăjituri ca nişte clătite pe un grătar negru de fier.

Banii nu erau o problemă; deja primiseră două livrări de bancnote de o sută de dolari trimise de Linden, un Arlechin care trăia la Paris. Urmând instrucţiunile Mayei, îşi creaseră identităţi false care includeau certificate de naştere, paşapoarte, permise de conducere şi cărţi de credit. Hollis şi Vicki găsiră un apartament de rezervă în Brooklyn şi închiriară adrese şi cutii poştale. Când toţi membrii grupului urmau să aibă documentele necesare pentru două identităţi false, aveau să părăsească New York-ul şi să călătorească până la o casă sigură din Canada sau Europa.

[3] Cartierul chinezesc (în lb. eng. în original).

Uneori, Hollis râdea şi numea grupul lor „cei patru fugari”, iar lui Gabriel i se părea că deveniseră prieteni. În unele seri, cei patru locuitori ai mansardei găteau fiecare câte un fel de mâncare pentru o masă mare, apoi se aşezau la masă, jucau cărţi şi făceau glume despre cine avea să spele vasele. Până şi Maya zâmbea uneori şi deveni parte din grup. Gabriel putea uita de situaţia lor în asemenea momente, putea uita că el era Călător şi că Maya era Arlechin – şi că viaţa lui obişnuită dispăruse pentru totdeauna.

* * *

Miercuri seara totul se schimbă. Grupul petrecuse două ore într-un club de jaz din West Village. În timp ce se întorceau în linişte spre Chinatown, trecură pe lângă un şofer de camion care arunca teancuri dintr-un tabloid pe trotuar. Gabriel aruncă o privire spre titlul ştirii principale şi încremeni.

ŞI-AU UCIS COPIII!
67 de oameni mor în suicidul unui cult din Arizona

Articolul de pe prima pagină era despre New Harmony, unde Gabriel fusese cu doar câteva luni înainte, ca s-o viziteze pe Găsitoarea Căii, Sophia Briggs.

Cumpărară trei ziare diferite şi se grăbiră să se întoarcă în mansarda lor. Conform poliţiei din Arizona, omorul era motivat de mania religioasă. Reporterii îi intervievaseră deja pe foştii vecini ai familiilor moarte. Toţi erau de acord – cei care trăiseră în New Harmony trebuiau să fie nebuni. Îşi părăsiseră slujbe bune şi locuinţe frumoase ca să trăiască în deşert.

Hollis parcurse în grabă articolul din *New York Times*.

— Din ce spun ei, armele erau înregistrate pe numele celor care trăiau acolo.

— Asta nu dovedeşte nimic, spuse Maya.

— Poliţia a găsit o înregistrare video făcută de o englezoaică, zise Hollis.

— Aparent, ea a ţinut un fel de discurs despre distrugerea răului.

— Martin Greenwald mi-a trimis un e-mail cu două săptămâni în urmă, spuse Maya.

— N-a pomenit nimic de vreo problemă.

— Nu ştiam că ai primit veşti de la Martin, zise Gabriel cu surprindere şi privi schimbările de pe faţa Mayei. Ştiu imediat că ea ascundea de ei ceva important.

— Da, ei bine, am primit.

Încercând să evite privirea lui Gabriel, se duse în spaţiul destinat bucătăriei.

— Ce ţi-a spus, Maya?

— Am luat o decizie. Am crezut că e cel mai bine ...

Gabriel se ridică şi făcu un pas spre ea.

— Spune-mi ce-a zis!

Maya era aproape de uşa care dădea spre scară. Gabriel se întrebă dacă n-avea mai degrabă să fugă decât să-i răspundă la întrebări.

— Martin a primit o scrisoare de la tatăl tău, spuse Maya.

— Întreba de cei din New Harmony.

Câteva clipe, lui Gabriel i se păru că mansarda, clădirea, oraşul însuşi dispăruseră; era din nou băiatul care stătea în picioare în zăpadă, urmărind cu privirea o bufniţă care zbura în cerc deasupra ruinelor fumegânde ale casei familiei sale. Tatăl său nu mai era acolo, dispăruse pentru totdeauna.

Apoi clipi şi reveni în prezent. Hollis era furios, Vicki arăta rănită, iar Maya părea să-i sfideze cu decizia ei.

— Tatăl meu e în viaţă?

— Da.

— Şi ce s-a întâmplat? Unde e?

— Nu ştiu, spuse Maya.

— Martin a avut grijă să nu trimită asemenea informaţii pe internet.

— Dar de ce nu mi-ai spus ...

Maya îl întrerupse, cuvintele revărsându-i-se de pe buze.

— Pentru c-am ştiut că vei vrea să te întorci la New Harmony şi asta era periculos. Plănuiam să mă întorc chiar eu în Arizona după ce aveam să părăsim New York-ul şi tu ai fi ajuns într-o casă sigură.

— Credeam că facem totul împreună, spuse Hollis.

— Fără secrete. Toţi în aceeaşi echipă.

Ca de obicei, Vicki îşi asumă şi de data asta rolul de pacificator.

— Sunt sigură că Maya îşi dă seama c-a făcut o greşeală.

— Crezi că Maya o să-şi ceară scuze? întrebă Hollis.

— Noi nu suntem Arlechini, ceea ce înseamnă – în mintea ei – că nu suntem la nivelul ei. Ne-a tratat ca pe nişte copii.

— *Nu* a fost o greşeală! spuse Maya.

— Toţi oamenii aceia din New Harmony sunt morţi. Dacă Gabriel ar fi fost acolo ar fi fost şi el omorât.

— Cred că am dreptul să iau singur decizii pentru mine, zise Gabriel.

— Acum Martin e mort şi noi nu avem nici o informaţie.

— Tu eşti încă viu, Gabriel. Într-un fel sau altul, te-am protejat. Asta e obligaţia mea ca Arlechin. *Singura* mea răspundere.

Maya le întoarse spatele, deschise încuietoarea cu zgomot şi se năpusti afară din apartament, trântind uşa în urma ei.

3

Cuvântul „zombi” plutea prin mintea lui Nathan Boone ca o şoaptă. Părea nelalocul lui în salonul de oaspeţi al terminalului aeroportului particular de lângă Phoenix, Arizona. Încăperea era decorată cu mobilier în culori pastelate şi cu fotografii înrămate ale unor dansatori Hopi[4]. O tânără veselă pe nume Cheryl tocmai făcuse fursecuri cu ciocolată şi cafea pentru grupul de pasageri, angajaţi ai unei mari companii.

Boone stătea la un calculator şi-şi pornise laptop-ul. În afara terminalului era o zi mohorâtă, vântoasă, iar conul de vânt de pe pistă se smucea în toate părţile. Oamenii lui deja încărcaseră containere sigilate conţinând arme şi armuri în avionul închiriat. Odată ce echipajul local de la sol termina de alimentat avionul, Boone şi echipa sa aveau să zboare spre est.

Fusese uşor să manipuleze perspectiva poliţiei şi a presei asupra a ceea ce se întâmplase în New Harmony. Tehnicieni în slujba Fraţilor deja intraseră în calculatoarele guvernului şi înregistraseră o listă de arme de foc pe numele lui Martin Greenwald şi al altor membri ai comunităţii. Dovezile balistice şi declaraţia video lăsată de Janet Wilkins despre mesaje de la Dumnezeu convinseseră autorităţile că New Harmony era un cult religios care se autodistrusese. Tragedia era numai bună pentru ştirile de seară, şi nici un reporter nu avusese inspiraţia să sape mai adânc. Povestea luase sfârşit.

Unul dintre mercenari raportase despre un copil care alerga aproape de perimetrul de izolare, iar Boone se întreba dacă era aceeaşi fetiţă asiatică pe care o văzuse la centrul comunitar. Asta ar fi putut pune probleme, dar poliţia nu găsise pe nimeni în viaţă. Dacă fata scăpase de atacul iniţial, fie murise de frig, fie se ascunsese într-una din casele care arseseră din temelii.

Activă un sistem de codare, intră pe internet şi începu să-şi verifice mesajele. Primise veşti promiţătoare despre căutarea lui Gabriel Corrigan în oraşul New York, iar Boone răspunse imediat la respectivul mesaj. În timp ce trecea în revistă celelalte mesaje, găsi trei de la Michael, care îl interoga despre căutarea tatălui său. „Te rog trimite un raport privind evoluţia”, scria Michael. „Fraţii ar dori să se ia măsuri urgente în această situaţie”.

— Ticălos insistent, mârâi Boone, şi apoi privi peste umăr ca să vadă dacă-l auzise cineva.

Şefului securităţii Fraţilor i se părea supărător faptul că un Călător îi dădea ordine. Michael era acum de partea lor, dar în ceea ce-l privea pe Boone, rămăsese în continuare duşmanul lor.

---

[4] Populaţie Pueblo ce trăieşte pe culmile din rezervaţia din nord-estul Arizonei. Hopi sunt remarcabili prin viaţa lor ceremonială bogată şi rafinamentul meşteşugurilor precum olăritul şi ţesutul.

Singurele date biometrice disponibile ale tatălui său erau o fotografie de pe permisul de conducere făcută cu douăzeci şi şase de ani în urmă şi o singură amprentă a degetului mare descoperită lângă o semnătură legalizată. Asta însemna că ar fi fost o pierdere de timp să verifice băncile de date guvernamentale obişnuite. Programele de căutare ale Fraţilor trebuiau să monitorizeze mesajele electronice şi conversaţiile telefonice ca să descopere orice comunicare ce menţiona numele lui Matthew Corrigan sau afirmaţii despre Călători.

În ultimele două luni, Fraţii terminaseră de construit un nou centru de calculatoare în Berlin, dar lui Boone nu i se permitea să-l folosească pentru operaţiunile sale de securitate. Generalul Nash fusese foarte misterios în legătură cu planurile consiliului director pentru centrul din Berlin, dar era clar că acesta prezenta o importanţă majoră pentru obiectivele Fraţilor. Se pare că testau acolo ceva numit Programul Umbra, care avea să constituie primul pas spre instaurarea Panopticonului virtual. Când Boone se plânse de resursele sale insuficiente, personalul de la Berlin sugerase o soluţie temporară: în loc să folosească centrul de calculatoare, ei aveau să-i pună la dispoziţie zombi care să-l ajute în căutări.

Zombi era porecla pentru orice calculator infectat de un virus sau un troian care permitea ca acesta să fie controlat în secret de un utilizator extern. Stăpânii de zombi dictau acţiunile unor calculatoare din lumea întreagă, folosindu-le pentru a expedia mesaje electronice nesolicitate sau pentru a extorca bani de la site-uri web vulnerabile. Dacă proprietarii site-urilor refuzau să plătească, serverele lor erau copleşite de miile de solicitări trimise în acelaşi moment.

Reţelele de zombi, denumite „reţele de boţi”, puteau fi cumpărate, furate sau vândute pe piaţa neagră a internetului. În ultimul an, personalul tehnic al Fraţilor cumpărase reţele de boţi de la diferite grupări criminale şi dezvoltase un software nou, care forţa computerele captive să îndeplinească sarcini mai elaborate. Cu toate că acest sistem nu era destul de puternic pentru a monitoriza toate calculatoarele din lume, putea face faţă căutării unei anumite ţinte.

Boone începu să scrie o comandă pentru centrul de calculatoare din Berlin. „Dacă sistemul auxiliar este operaţional, începeţi căutarea lui Matthew Corrigan.”

— Mă scuzaţi, domnule Boone...

Tresări şi privi în sus. Pilotul avionului închiriat – un tânăr proaspăt tuns în uniformă bleumarin – stătea la câţiva metri distanţă de staţia lui de lucru.

— Care-i problema?

— Nici o problemă. Am alimentat şi suntem gata de plecare.

— Tocmai am primit nişte informaţii noi, zise Boone.

— Schimbaţi destinaţia noastră în aeroportul din ţinutul Westchester şi contactaţi biroul de transport. Spuneţi-le că vreau suficiente vehicule ca să-mi duc personalul în oraşul New York.

— Da, domnule. Îi sun chiar acum.

Boone aşteptă ca pilotul să se îndepărteze şi apoi continuă să scrie. „Lasă calculatoarele să urmărească fantoma asta”, îşi spuse el. „Am să-l găsesc pe Gabriel în următoarele două zile.”

Îşi termină mesajul într-un minut şi-l trimise la Berlin. Când ajunse pe pistă, programe software ascunse se trezeau în calculatoarele captive din întreaga lume. Fragmente de inteligenţă artificială începură să se strângă laolaltă ca o armată de zombi care stăteau în tăcere într-o încăpere enormă. Aşteptară fără să opună rezistenţă, fără să perceapă trecerea timpului, până când o comandă le obligă să înceapă căutarea.

În suburbiile Madridului, un băiat de paisprezece ani juca un joc fantasy on-line. La Toronto, un inspector de construcţii pensionat afişa pe un forum de hochei comentarii despre echipa sa preferată. Peste câteva secunde, calculatoarele lor funcţionau deja puţin mai încet, dar nici unul dintre ei nu observă schimbarea. La suprafaţă, totul era la fel, dar acum servitorii electronici ascultau de un nou stăpân, cu un nou ordin.

Găsiţi-l pe Călător.

4

Gabriel apăsă pe o tastă a celularului său şi se uită la ceas. Era ora unu noaptea, dar din stradă tot se mai auzeau zgomote. Putea auzi un claxon şi sirena unei maşini de poliţie undeva la distanţă. Un automobil cu o staţie stereo dată tare trecea prin cartier, şi basul bubuitor al unui cântec rap răsuna ca bătaia surdă a unei inimi.

Călătorul desfăcu fermoarul în jumătatea de sus a sacului său de dormit şi se ridică în şezut. Lumina de la un felinar de pe stradă se scurgea înăuntru prin ferestrele spoite cu var, şi-l putea vedea pe Hollis Wilson întins pe un pat pliant la doi metri mai încolo. Fostul instructor de arte marţiale respira regulat, iar Gabriel conchise că dormea.

Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când aflase că cei din New Harmony erau morţi, iar tatăl său încă mai era viu. Gabriel se întreba cum se presupunea că va găsi pe cineva care dispăruse din viaţa sa cu cincisprezece ani în urmă. Oare tatăl lui era în lumea asta sau trecuse într-un alt tărâm? Gabriel se întinse din nou pe patul său pliant şi ridică braţul stâng. Noaptea târziu, se simţea receptiv la atracţia şi primejdiile noii sale puteri.

Timp de câteva minute se concentră asupra Luminii din trupul său. Apoi veni momentul dificil: concentrându-se în continuare asupra Luminii, încerca să-şi mişte mâna fără să se gândească în mod conştient la asta. Uneori părea ceva imposibil: cum să alegi să-ţi mişti corpul şi apoi să ignori respectiva alegere? Gabriel respiră profund şi degetele sale tremurară înainte. Punctuleţe de Lumină – asemenea stelelor unei constelaţii – pluteau în întunericul plin de umbre, în timp ce mâna sa fizică era moale şi inertă.

Îşi mişcă braţul şi Lumina fu absorbită din nou de corp. Tremura şi respira sacadat. Se ridică din nou în şezut, îşi scoase picioarele din sacul de dormit şi-şi puse tălpile goale pe podeaua rece, de lemn. „Te porţi ca un idiot”, îşi spuse. „Nu e un truc bun de făcut la petreceri. Fie treci dincolo, fie rămâi în lumea asta.”

În tricou şi în pantaloni de trening, Gabriel se strecură printr-o crăpătură dintre pânzele atârnate şi intră în spaţiul central al podului. Se duse la baie, apoi se îndreptă spre spaţiul destinat bucătăriei, să ia nişte apă de la chiuvetă. Maya stătea pe canapeaua de lângă zona în care dormeau femeile. În perioada de recuperare, în care-şi revenea după rana de glonţ, îşi petrecuse marea parte a timpului dormind. Acum că putea să meargă prin oraş, era plină de o energie nestăvilită.

— E totul în regulă? întrebă ea în şoaptă.

— Da. Mi-e sete.

Deschise robinetul de apă rece şi bău direct. Unul dintre lucrurile care-i plăceau la oraşul New York era apa. Când stătea în Los Angeles cu Michael, apa de la robinet avea mereu un uşor gust de chimicale.

Gabriel străbătu din nou spaţiul central din pod şi se aşeză lângă Maya. Chiar şi după cearta legată de tatăl lui, tot îi făcea plăcere s-o privească. Maya avea părul negru al mamei sale Sikh şi trăsăturile puternice ale tatălui ei german. Avea ochii de un albastru pal, deosebit, ca două puncte de acuarelă abia vizibile, plutind pe un fundal alb. Când era afară, pe străzi, şi-i ascundea îndărătul unor ochelari de soare, iar părul şi-l acoperea cu o perucă. Dar Arlechinul nu putea deghiza felul în care se mişca. Intra în băcănii şi stătea în picioare într-un vagon de metrou cu ţinuta plină de echilibru a unui războinic care-ar fi putut primi prima lovitură fără să fie doborât.

Când se întâlniseră pentru prima oară în Los Angeles, i se păruse că Maya era cea mai neobişnuită persoană pe care o întâlnise vreodată. Arlechinul era o femeie modernă în multe privinţe – expertă în toate aspectele tehnologiei de supraveghere. Dar purta şi povara a sute de ani de tradiţie. Tatăl ei, Thorn, îşi învăţase fata că Arlechinii erau „Condamnaţi de carne. Mântuiţi de sânge.” Maya părea să creadă că era vinovată de o greşeală fundamentală pe care-o putea îndrepta doar riscându-şi viaţa.

Maya vedea lumea limpede – orice nesăbuinţă şi dezordine din percepţiile ei fusese distrusă cu ani în urmă. Gabriel ştia că ea n-ar încălca niciodată regulile şi nu s-ar îndrăgosti de un Călător. Şi în momentul ăsta, propriul său viitor era atât de neclar, încât simţea că ar fi fost la fel de iresponsabil din partea lui să schimbe relaţia dintre ei.

El şi Maya aveau rolurile lor bine definite de Călător şi de Arlechin, şi cu toate acestea era atras de ea fizic. Când ea îşi revenea după rana de glonţ, o luase în braţe şi-o purtase de la patul pliant la canapea, simţind greutatea corpului ei şi mirosindu-i pielea şi părul. Uneori pânza despărţitoare nu era trasă de tot şi o văzuse stând de vorbă cu Vicki în timp ce se îmbrăca. Nu era nimic între ei – şi în acelaşi timp era totul. Chiar şi statul alături de ea pe canapea era atât plăcut, cât şi incomod.

— Ar trebui să te odihneşti, spuse el cu blândeţe.

— Nu pot închide ochii.

Când Maya era obosită, accentul ei britanic devenea mai puternic.

— Creierul refuză să se oprească.

— Înţeleg. Uneori mă simt de parcă aş avea prea multe gânduri şi n-aş avea unde să le pun.

Urmă un alt moment de tăcere, iar el o ascultă cum respira. Gabriel îşi reaminti că Maya îl minţise în legătură cu tatăl lui. Oare mai avea şi alte secrete? Ce mai trebuia să afle? Arlechinul se dădu câţiva centimetri mai încolo ca să nu mai fie atât de aproape de el. Corpul ei se încordă, iar el o auzi trăgând aer în piept cu putere, ca şi cum urma să facă un lucru periculos.

— M-am gândit şi la cearta noastră de aseară.

— Ar fi trebuit să-mi spui despre tatăl meu, spuse Gabriel.

— Încercam să te protejez. Nu mă crezi?

— Tot nu sunt mulţumit.

Gabriel se aplecă spre ea.

— Bine – deci tata a trimis o scrisoare celor din New Harmony. Eşti sigură că nu ştii de unde venea scrisoarea?

— Ţi-am spus despre Carnivore. Guvernul monitorizează permanent mesajele electronice. Martin n-ar fi trimis niciodată informaţii cruciale prin internet.

— Cum ştiu că-mi spui adevărul?

— Eşti Călător, Gabriel. Îmi poţi privi chipul şi poţi vedea că nu mint.

— Nu credeam că trebuie să fac asta. Nu cu tine.

Gabriel se ridică de pe canapea şi se întoarse la patul său. Se întinse, dar era greu să adoarmă. Ştia că Mayei îi păsa de el, dar nu părea să înţeleagă cât de mult dorea el să-şi găsească tatăl. Numai tatăl său i-ar fi putut spune ce trebuia să facă acum că era Călător. Ştia că se schimba, devenind treptat o altă persoană, dar nu ştia de ce.

Închizând ochii, visă că tatăl său mergea pe o stradă întunecoasă din New York. Gabriel îl strigă şi alergă după el, dar tatăl lui era prea departe ca să-l audă. Matthew Corrigan dădu colţul, iar când Gabriel ajunse acolo, dispăruse.

În vis, Gabriel stătea sub un felinar pe pavajul întunecat şi scânteind de la ploaie. Privi în jur şi văzu o cameră de supraveghere montată pe acoperişul unei clădiri. Mai era una pe stâlpul felinarului şi încă alte şase în diverse puncte ale străzii pustii. În acel moment ştiu că şi Michael îl căuta, dar fratele său avea la dispoziţie camerele şi scanerele şi toate celelalte dispozitive ale Uriaşei Maşinării. Era ca o cursă – o întrecere teribilă între ei – iar el nu avea cum să câştige cu nici un chip.

5

Deşi Arlechinii se considerau uneori ultimii apărători ai istoriei, cunoaşterea lor istorică se baza mai mult pe tradiţie decât pe faptele care puteau fi găsite în manuale. Crescând la Londra, Maya memorase punctele în care fuseseră amplasate locurile de execuţie împrăştiate în întreg oraşul. Tatăl său îi arătase fiecare loc în timpul lecţiilor lor zilnice privind armele şi luptele de stradă. Tyburn era pentru criminali, Turnul Londrei pentru trădători, corpurile pârlite de soare ale piraţilor morţi atârnau ani în şir la Docul de execuţii de la Wapping. În diverse momente ale istoriei, autorităţile omorâseră evrei, catolici şi o lungă listă de contestatari care se închinau unui zeu diferit sau predicau o viziune diferită asupra lumii. Un anumit loc din West Smithfield era folosit pentru execuţia ereticilor, vrăjitoarelor şi a femeilor care-şi omorâseră soţii – la fel ca şi a Arlechinilor anonimi care muriseră apărând Călători.

Maya avu aceeaşi senzaţie de suferinţă acumulată în clipa în care intră în clădirea Tribunalului penal din partea de jos a Manhattan-ului. Stând înăuntru lângă intrarea principală, privi în sus la ceasul atârnat de tavanul înalt cât o clădire cu etaj. Pereţii de marmură albă ai clădirii, corpurile de iluminat în stil Art Deco şi balustrada ornamentată a scărilor sugera marea sensibilitate a unei epoci anterioare. Apoi îşi plecă privirea şi studie lumea care o înconjura: poliţiştii şi infractorii, aprozii şi avocaţii, victimele şi martorii – toţi târându-şi picioarele pe podeaua murdară şi îndreptându-se spre poarta detectoare de metale care-i aştepta.

Dimitri Aronov era un bărbat mai în vârstă, rotofei, cu trei şuviţe de păr negru, unsuros, lipite de ţeasta sa cheală. Ducând o servietă de piele ponosită, imigrantul rus se apropie de detectorul de metale. Când trecu prin poartă, se opri pentru o secundă şi-i aruncă Mayei o privire peste umăr.

— Care-i problema? întrebă paznicul.

— Circulaţi...

— Desigur, domnule ofiţer. Desigur.

Aronov trecu de poartă, apoi oftă şi-şi dădu ochii peste cap ca şi cum tocmai îşi amintise că a lăsat un dosar important în maşină. Trecu din nou prin punctul de control şi-o urmă pe Maya afară prin uşa turnantă. Un moment, rămaseră în capul scărilor late şi priviră orizontul în direcţia Manhattan-ului de jos. Era ora patru după-amiaza. Nori cenuşii, grei atârnau peste oraş, iar soarele era o pată înceţoşată de lumină în partea dinspre apus a cerului.

— Deci? Ce crezi, domnişoară Strand?

— Nu cred nimic – deocamdată.

— Ai văzut cu ochii tăi. Nici o alarmă. Fără arestări.

— Să ne uităm la produsul tău.

Coborâră treptele împreună, merseră în zigzag prin traficul greoi care aglomera Centre Street şi intrară într-un părculeţ din mijlocul scuarului. Collect Pond Park fusese odinioară locul unui rezervor uriaş de ape uzate, în perioada de început a New York-ului. Încă mai era un loc întunecos, umbrit de clădirile înalte care înconjurau peticul de pământ. Deşi câteva indicatoare le ordonau newyorkezilor să nu hrănească porumbeii, un stol întreg zburătăcea de colo până colo şi scormonea în ţărână.

Se aşezară pe o bancă de lemn, chiar în afara razei de acoperire a celor două camere de supraveghere din parc. Aronov puse servieta pe bancă şi-şi agită degetele.

— Te rog să inspectezi marfa.

Maya deschise cu zgomot servieta. Se uită înăuntru şi văzu un revolver care semăna cu unul automat de 9mm. Arma avea două ţevi şi un mâner texturat. Când o ridică, descoperi că era foarte uşoară – aproape ca una de jucărie.

Aronov începu să vorbească cu intonaţia unui vânzător.

— Cadrul, mânerul şi trăgaciul sunt din plastic de mare densitate. Ţevile, laturile şi percutorul sunt din ceramică extrem de dură – la fel de rezistentă ca oţelul. După cum ai văzut şi tu, arma asamblată trece prin orice detector de metale standard. Cu aeroporturile nu e la fel de uşor. Majoritatea au dispozitive cu retrodifuziune[5] sau cu unde milimetrice. Dar poţi desface arma în două sau trei bucăţi pe care să le ascunzi într-un laptop.

— Cum trage?

— Gloanţele au fost mereu problema. CIA a proiectat acelaşi tip de armă folosind un sistem cu gloanţe fără manta. Amuzant, da? Ar trebui să lupte împotriva terorismului, aşa că au creat arma perfectă pentru teroriști. Dar prietenii mei de la Moscova au mers pe o soluţie mai puţin sofisticată. Îmi permiţi?

Aronov băgă mâna în servietă. Trase glisiera şi dezvălui ceva ce arăta ca o ţigaretă maronie, scurtă şi groasă, cu vârful negru.

— Acesta este un cartuş de hârtie cu un glonţ ceramic. Te poţi gândi la el ca la echivalentul modern al sistemului folosit de o muschetă din secolul al optsprezecelea. Praful de puşcă propulsiv se aprinde în două faze şi proiectează glonţul afară pe ţeavă. Se reîncarcă încet, aşa că...

Aronov cuprinse arma cu mâna stângă şi fixă la locul ei cea de-a doua ţeavă.

— Ai două împuşcături rapide, dar nici n-ai nevoie de mai multe. Glonţul va sfâşia ţinta ca o bucată de şrapnel.

---

[5] Sistem de imagistică mai nou, care detectează radiaţiile difuzate înapoi de ţintă, spre deosebire de aparatele tradiţionale cu raze X, care detectează materialele tari şi moi variind transmisiunea de raze prin ţintă.

Maya se îndreptă de spate, îndepărtându-se de servietă, şi privi în jur ca să vadă dacă-i urmărea cineva. Faţada cenuşie a clădirii Tribunalului penal se contura ameninţător deasupra lor. Maşini de poliţie şi autobuze alb cu albastru folosite pentru transportul prizonierilor erau parcate pe stradă pe două rânduri. Auzea traficul de jur-împrejurul părculeţului, simţea mirosul floral de colonie al lui Aronov amestecat cu aroma instabilă a frunzelor ude.

— Impresionant, da? Cred că eşti de acord.

— Cât costă?

— Douăsprezece mii de dolari. Bani gheaţă.

— Pentru un revolver? E absurd.

— Dragă domnişoară Strand...

Rusul zâmbi şi clătină din cap.

— Ar fi greu, dacă nu imposibil, să găseşti pe altcineva care să vândă o asemenea armă. În plus, noi doi am mai făcut afaceri. Ştii că marfa mea e de cea mai bună calitate.

— Nici măcar nu ştiu dacă se poate trage cu arma asta.

Aronov închise servieta şi-o puse pe pavaj, lângă picior.

— Dacă doreşti, putem merge la un garaj al unui prieten de-al meu, în New Jersey. Fără vecini. Pereţi groşi. Cartuşele sunt scumpe, dar am să te las să tragi două înainte să-mi dai banii.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Am să trec cu maşina pe lângă intrarea de la stradă a Centrului Lincoln la ora şapte deseară. Dacă eşti acolo, primeşti o ofertă specială valabilă o singură noapte – zece mii de dolari şi şase gloanţe.

— O ofertă specială ar fi opt mii.

— Nouă.

Maya dădu din cap.

— Am să-ţi plătesc suma asta dacă totul merge cum ai promis.

După ce ieşi din parc şi traversă Centre Street, Maya îl sună pe Hollis de pe telefonul mobil. Acesta răspunse imediat, dar nu spuse nimic.

— Unde eşti? întrebă ea.

— Columbus Park.

— Ajung acolo în cinci minute.

Dădu drumul telefonului în geanta de umăr şi scoase un generator numeric aleatoriu – un dispozitiv electronic de dimensiunile unei cutii de chibrituri care atârna de un lanţ la gâtul ei.

Maya şi ceilalţi Arlechini le spuneau duşmanilor lor Tabula, deoarece acest grup vedea conştiinţa umană ca pe o tabula rasa – o placă goală pe care puteau fi scrijelite sloganuri de ură şi frică. În timp ce Tabula credeau că totul putea fi controlat, Arlechinii cultivau o filozofie a hazardului. Uneori alegeau între mai multe posibilităţi cu ajutorul zarurilor sau al generatorului numeric.

„Un număr impar înseamnă s-o iau la stânga”, îşi spuse Maya. „Un număr par înseamnă s-o iau la dreapta”. Apăsă pe un buton al dispozitivului şi când numărul 365 pâlpâi pe ecran, o luă la stânga pe Hogan Place.

* * *

Îi trebuiră zece minute ca să ajungă pe jos la Columbus Park – un petic dreptunghiular de asfalt şi copaci jalnici, aflat la câteva cvartale de Chinatown. Lui Gabriel îi plăcea să meargă în parc după-amiaza, când era plin cu chinezi şi chinezoaice în vârstă. Bătrânii formau alianţe complexe bazate pe provincia sau satul de origine. Bârfeau şi ciuguleau gustări aduse în cutii de plastic, în timp ce jucau mah-jongg[6] şi uneori şah.

Hollis Wilson stătea pe o bancă în parc, purtând o giacă de piele neagră care ascundea un pistol automat de calibru 45 cumpărat de la Dimitri Aronov. Când Maya îl întâlnise pe Hollis prima dată la Los Angeles, avea codiţe până la umăr şi purta haine elegante. La New York, Vicki îi tunsese scurt părul, iar el învăţase regula Arlechinilor despre disimulare: întotdeauna să porţi sau să duci în mână ceva care să-ţi creeze o identitate falsă. În după-amiaza aceea, îşi prinsese de giacă două insigne care anunţau: „VREI SĂ SLĂBEŞTI? ÎNCEARCĂ SOLUŢIA HERBAL!” Când newyorkezii vedeau insignele de la rever, îşi întorceau privirea.

În timp ce-l păzea pe Gabriel, Hollis studia un exemplar cu foi detaşabile din *Calea Săbiei*, meditaţiile despre luptă scrise de Sparrow, legendarul Arlechin japonez. Maya crescuse cu această carte, iar tatăl ei repeta constant afirmaţia celebră a lui Sparrow că Arlechinii ar trebui să „cultive hazardul”. O enerva că Hollis încerca să intre în posesia acestei părţi esenţiale din antrenamentul ei.

— De cât timp sunteţi aici? întrebă ea.

— Cam de două ore.

Se uitară în partea cealaltă a parcului la un alt rând de bănci, unde Gabriel juca şah la o masă din parc cu un chinez în vârstă. Călătorul îşi schimbase şi el înfăţişarea cât stătuseră la New York. Vicki îl tunsese foarte scurt, şi de obicei purta o căciuliţă tricotată şi ochelari de soare. Când se întâlniseră prima oară la Los Angeles, Gabriel avea părul lung, şaten şi gesturile degajate ale unui tânăr care-şi petrecea timpul schiind iarna şi făcând surf vara. Slăbise în ultimele câteva luni şi acum avea înfăţişarea epuizată a cuiva care tocmai îşi revenise după o boală lungă.

---

[6] Joc de origine chineză jucat de obicei de patru persoane, cu plăci ceramice asemănătoare cu piesele de domino şi purtând diferite modele, care sunt trase şi puse jos până când un jucător câştigă cu o mână de patru combinaţii de câte trei plăci şi o pereche de plăci cu acelaşi model.

Hollis alesese o bună poziţie defensivă cu direcţii de privit nestingherite către aproape fiecare zonă a parcului. Maya îşi permise să se relaxeze o clipă şi să se bucure de faptul că erau încă în viaţă. Când era mică, numise aceste clipe „bijuteriile” ei. Bijuteriile erau acele momente rare când se simţea destul de în siguranţă ca să se bucure de ceva plăcut sau frumos – un cer roşiatic de la apusul de soare sau serile în care mama ei gătea un fel de mâncare special precum mielul cu curry.

— S-a întâmplat ceva în după-amiaza asta? întrebă ea.

— Gabe a citit în dormitor, apoi am stat de vorbă despre tatăl său.

— Ce-a zis?

— Tot mai vrea să-l găsească, zise Hollis.

— Înţeleg ce simte.

Maya privi atentă cum trei femei în vârstă se apropiau de Gabriel. Femeile erau nişte ghicitoare care stăteau la ieşirea din parc şi se ofereau să-ţi prezică viitorul pentru zece dolari. Ori de câte ori trecea Gabriel pe lângă ele, îşi întindeau uşor mâinile – cu palmele întoarse în sus, mâna dreaptă sub stânga – asemenea cerşetorilor care cereau de pomană. În după-amiaza asta, ghicitoarele nu voiau decât să-şi manifeste respectul. Una dintre ele puse un pahar de ceai din carton pe masa pliantă folosită pentru jocul de şah.

— Nu-ţi face griji, spuse Hollis.

— Au mai făcut asta şi altă dată.

— Oamenii au să vorbească despre asta.

— Şi ce dacă? Nimeni nu ştie cine e. Ghicitoarele doar simt că are o putere specială.

Călătorul le mulţumi femeilor pentru ceai. Ele îi făcură o plecăciune, apoi se întoarseră la postul lor de lângă gard. Gabriel se întoarse şi el la partida de şah.

— A apărut Aronov la întâlnire? întrebă Hollis.

— În mesaj spunea că oferă un nou echipament.

— A încercat să-mi vândă un revolver ceramic pe care l-am putea trece prin detectoarele de metal. Era probabil fabricat de o agenţie de securitate rusă.

— Ce i-ai spus?

— Nu m-am hotărât. Trebuie să mă întâlnesc cu el deseară la şapte. O să mergem cu maşina în New Jersey, ca să pot trage cu el de câteva ori.

— O armă ca asta ar putea fi folositoare. Cât vrea pe ea?

Hollis râse.

— Nu cred c-o să obţinem o reducere ca pentru clienţi fideli.

— S-o cumpărăm?

— Nouă mii în bani gheaţă sunt o mulţime de bani. Ar trebui să vorbeşti cu Vicki. Ea ştie cât avem şi cât cheltuim.

— Este în apartament?

— Da. Pregăteşte cina. O să ne întoarcem şi noi când termină Gabriel partida.

Maya se ridică de pe bancă şi o luă peste rondul cu iarbă uscată spre locul în care Gabriel juca şah. Când nu era vigilentă cu propriile emoţii, se trezea dorindu-şi să fie lângă el. Nu erau prieteni – asta era imposibil. Dar se simţea ca şi cum el îi privea în inimă şi-o vedea limpede.

Gabriel se uită în sus la ea şi zâmbi. Fu doar o clipă împărtăşită de ei doi, dar o făcu să se simtă în acelaşi timp fericită şi furioasă. „Nu fi nebună”, îşi spuse Maya. „Ţine minte mereu: eşti aici ca să ai grijă să fie în siguranţă, nu să ţii la el.”

Străbătu Chatham Square şi se îndreptă spre East Broadway. Trotuarul era plin de turişti şi chinezi care cumpărau de mâncare pentru cină. Raţe fripte şi pui cu arpagic atârnau de cârlige în vitrinele aburite, şi aproape se izbi de un tânăr care ducea în braţe un purceluş de lapte împachetat în folie de plastic. Când nimeni nu se uita, Maya descuie uşa şi intră în clădirea de pe Catherine Street. Alte chei. Alte încuietori. Şi apoi intră în apartamentul de la mansardă.

— Vicki?

— Sunt aici.

Maya trase una din draperiile de pânză şi-o găsi pe Victory From Sin Fraser stând pe un pat pliant şi numărând bani din diferite ţări. La Los Angeles, Vicki fusese o membră modest îmbrăcată a Bisericii Divine a lui Isaac T. Jones. Acum purta ceea ce ea numea costumaţia ei artistică – jeanşi brodaţi, un tricou negru şi un colier balinez. Avea părul împletit în codiţe, cu câte o mărgea la capătul fiecăreia.

Vicki îşi ridică privirea de la teancurile de bani şi zâmbi.

— Încă un transport a sosit la apartamentul din Brooklyn. Voiam să verific totalul curent.

Hainele femeilor erau păstrate în cutii de carton sau atârnate de un suport pentru umeraşe pe care Hollis îl cumpărase de pe Seventh Avenue. Maya îşi scoase haina şi o puse pe un umeraş de plastic.

— Ce s-a întâmplat la întâlnirea cu rusul? Hollis spunea că voia probabil să-ţi vândă alt pistol.

— Mi-a oferit o armă specială, dar este scumpă.

Maya se aşeză pe patul pliant şi descrise pe scurt revolverul ceramic.

— De la sămânţă la puiet, zise Vicki în timp ce petrecea o bandă de cauciuc peste un teanc de bancnote de o sută de dolari.

De-acum, Maya era obişnuită cu diverse fraze din scrisorile lui Isaac Jones, fondatorul bisericii lui Vicki. „De la sămânţă la puiet, de la puiet la copac” însemna că ar trebui să te gândeşti mereu la posibilele consecinţe ale faptelor tale.

— Avem banii, dar este o armă periculoasă, continuă Vicki.

— Dac-ar pune mâna pe ea nişte criminali, ar putea-o folosi ca să facă rău unor oameni nevinovaţi.

— Este la fel cu orice armă.

— Promiţi s-o distrugi când ajungem în sfârşit într-un loc sigur?

„Harlekine versprechen nichts”, gândi Maya în germană. „Arlechinii nu promit”. Era ca şi cum ar fi auzit vocea tatălui ei.

— Am să iau în calcul posibilitatea asta, îi spuse lui Vicki.

— Asta-i tot ce pot spune.

În timp ce Vicki continua să numere banii, Maya îşi schimbă hainele. Dacă urma să se întâlnească cu Aronov lângă sala de concert de la Lincoln Center, atunci trebuia să arate ca şi cum ar fi ieşit pentru o seară mondenă. Asta însemna ghete până la gleznă, pantaloni negri cu dungă, un pulover albastru şi o haină de lână la două rânduri. Din cauza banilor implicaţi, se hotărî să ia un pistol: un revolver Magnum de calibru 357 cu ţeavă scurtă şi cu corpul de aluminiu. Pantalonii erau suficient de largi ca să ascundă un toc de gleznă.

Cuţitul de aruncat al Mayei era prins cu un bandaj elastic de braţul ei drept, în timp ce un pumnal scurt era prins de braţul ei stâng, aproape de încheietură. Pumnalul avea o lamă triunghiulară ascuţită cu un mâner în formă de T. Ţinând mânerul în pumn, îţi loveai ţinta cu toată puterea.

Vicki se oprise din număratul banilor. Arăta timidă şi un pic stingherită.

— Am o problemă, Maya. M-am gândit că poate am putea sta de vorbă...

— Spune...

— Devin tot mai apropiată de Hollis. Şi nu ştiu ce să fac. El a avut o mulţime de prietene, iar eu nu am prea multă experienţă.

Îşi scutură capul.

— De fapt, nu am experienţă deloc.

Maya urmărise atracţia crescândă dintre Hollis şi Vicki. Era prima oară când observa evoluţia a două persoane care se îndrăgosteau. La început, fiecare îl urmărea pe celălalt cu privirea când unul dintre ei se ridica de la masă. Apoi se înclinau uşor în faţă când celălalt persoană vorbea. Când erau despărţiţi, vorbeau unul despre celălalt într-un fel vioi, prostesc. Întreaga experienţă o făcu pe Maya să-şi dea seama că tatăl şi mama sa nu fuseseră niciodată îndrăgostiţi. Se respectau reciproc şi aveau un devotament puternic pentru alianţa căsătoriei lor. Dar asta nu era dragoste. Arlechinii nu erau interesaţi de această emoţie.

Maya strecură revolverul în tocul de gleznă. Se asigură că banda adezivă de siguranţă era prinsă, apoi trase în jos cracul pantalonului, astfel încât manşeta să atingă partea de sus a ghetei.

— Nu vorbeşti cu cine trebuie, îi spuse ea lui Vicki.

— Nu pot să-ţi dau nici un sfat.

Arlechinul luă nouă mii de dolari de pe pat şi se îndreptă spre uşă. În acel moment se simţi puternică – gata de luptă – dar împrejurimile familiare îi amintiră de ajutorul lui Vicki în timpul refacerii ei. Vicki o hrănise, îi schimbase bandajele şi stătuse pe canapea la capul ei atunci când avusese dureri. Era o prietenă.

„La naiba cu prietenii”, îşi spuse Maya. Arlechinii recunoşteau obligaţiile pe care le aveau unii faţă de alţii, dar prietenia cu cetăţenii era privită ca o pierdere de timp. În timpul scurtei sale încercări de a trăi o viaţă normală la Londra, Maya se întâlnise cu bărbaţi şi socializase cu femeile care lucrau cu ea într-un studio de design. Dar nici unul din oamenii ăştia nu-i fusese prieten. N-ar fi putut niciodată înţelege felul ciudat în care vedea ea lumea; că era întotdeauna vânată – întotdeauna gata să atace.

Mâna ei atinse încuietoarea, dar nu deschise uşa. „Priveşte faptele”, îşi spuse. „Deschide-ţi inima şi disecă-ţi sentimentele. Eşti geloasă pe Vicki. Asta-i tot. Geloasă pe fericirea altcuiva”.

Se întoarse în dormitor.

— Îmi pare rău c-am spus asta, Vicki. Se întâmplă multe acum.

— Ştiu. Am greşit când am adus vorba despre asta.

— Vă respect pe tine şi pe Hollis. Vreau să fiţi amândoi fericiţi. Hai să vorbim despre asta când mă întorc deseară.

— Bine.

Vicki se relaxă şi zâmbi.

— Putem face asta.

Maya se simţi mai bine când ieşi în sfârşit din clădire. Ora ei preferată se apropia: trecerea dintre zi şi noapte. Înainte ca luminile de pe stradă să se aprindă, văzduhul părea plin de punctuleţe de întuneric. Umbrele-şi pierdeau contururile puternice şi limitele se estompau. Ca o lamă de cuţit ascuţită şi cu linii pure, Maya trecea prin spaţiile din mulţime, traversând oraşul.

6

Maya o luă spre nord faţă de aleile din Chinatown, spre bulevardele largi din Midtown Manhattan. Acesta era oraşul vizibil, unde Uriaşa Maşinărie îşi afirma controlul. Dar Maya ştia că exista o lume complicată sub pavaj, un labirint de linii de metrou, şine de tren, pasaje uitate şi tuneluri de utilităţi străbătute de cabluri electrice. Jumătate din New York era ascunsă vederii, îngropată adânc în roca de bază care susţinea casele ieftine din Spanish Harlem, precum şi turnurile de sticlă de pe Park Avenue. Şi exista o lume paralelă cu o umanitate a ei, de asemenea ascunsă, diferite grupuri de eretici şi adevăraţi credincioşi, imigranţi ilegali cu acte false şi cetăţeni respectabili cu vieţi secrete.

O oră mai târziu stătea pe treptele de marmură care duceau la Centrul de arte Lincoln. Teatrul şi sălile de concerte se aflau într-o piaţă mare cu o fântână iluminată în centru. Majoritatea spectacolelor nu începuseră încă, dar muzicieni în haine negre şi ducând cutii de instrumente urcau în grabă treptele şi străbăteau piaţa spre diferite săli de concert. Maya trecu banii într-un buzunar cu fermoar dinăuntrul hainei, apoi aruncă o privire peste umăr. Erau două camere de supraveghere la vedere, dar erau îndreptate spre mulţimile din apropierea fântânii.

În zona de sosiri trase un taxi. Aronov stătea în spate. Când îi făcu semn cu mâna, Maya coborî treptele şi se urcă în maşină, lângă rus.

— Bună seara, domnişoară Strand. Ce plăcere să te revăd.

— Dacă arma nu funcţionează, n-o iau.

— Desigur.

Aronov îi dădu indicaţii şoferului, un tânăr tuns periuţă, şi maşina reveni pe carosabil. După câteva cvartale, erau pe Ninth Avenue, îndreptându-se spre sud.

— Ai adus banii? întrebă el.

— Nu mai mult decât am discutat.

— Eşti o persoană foarte suspicioasă, domnişoară Strand. Poate-ar trebui să te angajez ca asistentă.

Când traversau Forty-second Street, Aronov scoase un pix şi o agendă legată în piele ca şi cum se pregătea să-şi noteze ceva. Rusul începu să discute despre clubul său de noapte preferat din Staten Island şi despre dansatoarea exotică de acolo care făcuse parte odinioară din Baletul moscovit. Era vorbărie fără sens, asemenea spuselor unui vânzător de maşini în timp ce te conducea prin parcare. Maya se întrebă dacă revolverul ceramic era un fals şi dacă Aronov plănuia să-i fure banii. Sau poate nu era nimic în neregulă. „Ştie că port o armă”, se gândi Maya. „El mi-a vândut-o”.

Taximetristul viră la dreapta pe Thirty-eight Street şi urmă indicatoarele spre Lincoln Tunnel. Traficul orei de vârf convergea spre intrare şi apoi se împărţea în mai multe benzi. Trei tuneluri separate – fiecare cu două benzi – duceau pe sub râu spre New Jersey. Traficul era aglomerat, dar maşinile mergeau cu aproape cincizeci de kilometri la oră. Uitându-se pe geamul lateral, văzu un cablu de curent care se balansa în sus şi în jos pe faţada din plăci albe a tunelului.

Maya se întoarse când rusul îşi schimbă centrul de greutate lângă ea, pe banchetă. Acesta apăsă capătul pixului şi din vârf ieşi un ac. În acea clipă, Maya văzu fiecare detaliu cu o claritate deplină. Mâna ei apucă încheietura lui Aronov. În loc să-i respingă atacul, ea îi urmă forţa care-i făcea mâna să se îndrepte în jos, apoi îi împinse brusc braţul spre stânga.

Aronov îşi înfipse acul în propriul picior. Ţipă de durere, şi de data asta Maya îşi folosi toată puterea, lovindu-l cu pumnul în faţă în timp ce-i ţinea acul înfipt în carne. Rusul trase aer în piept disperat, ca un om care se îneacă, apoi se înmuie şi se prăbuşi peste portieră. Maya îi atinse gâtul – era încă viu. Substanţa din falsul pix era un tranchilizant. Căută în buzunarul exterior al impermeabilului lui Aronov, găsi pistolul ceramic şi-l puse în geanta ei.

Un geam de plexiglas despărţea locurile din faţă de cele din spate, şi văzu că şoferul de taxi vorbea într-o cască. Ambele uşi erau încuiate. Încercă să deschidă geamurile laterale, dar şi ele erau blocate. Privind peste umăr, văzu că un SUV negru era chiar în spatele maşinii. În faţă stăteau doi bărbaţi, iar mercenarul de pe scaunul din dreapta folosea şi el nişte căşti.

Maya îşi scoase revolverul şi bătu cu ţeava în geamul despărţitor de plexiglas.

— Deblochează uşile! strigă.

— Mai repede!

Şoferul văzu arma, dar nu o ascultă. În mintea ei era un centru de calm, ca un cerc trasat cu creta pe asfalt, iar Maya rămase în interiorul lui. Geamul despărţitor era blindat. Putea sparge geamul lateral, dar i-ar fi fost greu să se târască afară prin deschizătura mică. Cea mai sigură ieşire era prin portiera încuiată.

Îşi puse revolverul în talie, scoase cuţitul de aruncat şi forţă vârful ascuţit între rama geamului şi faţa portierei. Aceasta nu se deplasă decât un centimetru, aşa că scoase pumnalul şi-l vârî în mica deschizătură. Forţând în jos cu ambele lame, reuşi să desfacă panoul de plastic, expunând un panou interior de oţel. Acesta era suficient de gros ca să reziste la gloanţe, dar clemele de susţinere păreau fragile.

Maya îngenunche pe podeaua taxiului, ţinti revolverul spre clema de sus şi trase. Împuşcătura fu dureros de zgomotoasă. Îi ţiuiau urechile în timp ce trăgea de panoul de oţel, expunând vederii încuietoarea, o tijă de oţel şi mecanismul electric de acţionare. Acum era simplu. Înfipse cuţitul acolo unde

se conectau tija şi mecanismul de acţionare şi trase în sus. Încuietoarea sări şi se deschise.

Depăşise primul obstacol, dar încă nu era liberă. Taxiul se deplasa prea repede ca să poată sări în siguranţă. Maya trase aer în piept şi încercă să dea afară teama prin plămâni. Erau cam la douăzeci de metri distanţă de ieşirea din tunel. Când ieşeau din el, maşinile încetineau câteva clipe cât schimbau benzile. Maya estimă că avea cam două sau trei secunde ca să iasă înainte ca taxiul să prindă din nou viteză.

Şoferul ştia că portiera era deschisă. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi spuse ceva în casca de telefon. În momentul în care taxiul ieşi din tunel, Maya se apucă de portieră şi sări. Portiera se balansă în afară. Ea se ţinu strâns când maşina trecu peste o denivelare şi fu izbită de cadrul portierei. Maşinile se dădeau brusc într-o parte şi-n alta şi frânele scrâşneau în timp ce şoferul de taxi începu să treacă brusc de pe o bandă pe alta. Se uită în spate la ea pentru o clipă şi taxiul se izbi în lateralul unui autobuz albastru de navetişti. Maya atârna de uşă şi ateriză pe carosabil.

Se ridică clătinându-se şi aruncă priviri grăbite în jur. Intrarea în tunel pe partea dinspre New Jersey arăta ca un canion făcut de mâna omului. La dreapta ei era un perete înalt de beton, cu case cocoţate pe o pantă abruptă undeva mai sus. În stânga erau cabinele de taxare pentru vehiculele care intrau în tunel. SUV-ul se oprise la vreo şapte metri de taxi, iar un bărbat cu costum şi cravată ieşi din el şi se uita fix la ea. Nu scoase arma; erau prea mulţi martori, şi trei maşini de poliţie erau parcate lângă cabinele de taxare. Maya începu să alerge spre rampa de ieşire.

* * *

Peste cinci minute, era în Weehawken, un orăşel prăpădit de navetişti cu alei de pământ care despărţeau case de lemn cu două etaje. Când fu sigură că n-o vedea nimeni, escaladă zidul de piatră care împrejmuia curtea din spate a unei biserici catolice pustii şi scoase telefonul mobil. Celularul lui Hollis sună de cinci sau şase ori înainte ca el să răspundă.

— Ieşiţi pe sus! Cei mai inocenţi copii!

În ultimele trei luni, născocise trei planuri de fugă. „Ieşiţi pe sus” însemna că oricine era în apartament trebuia să folosească scara de incendiu ca să urce pe acoperiş. „Cei mai inocenţi copii” însemna că trebuiau să se întâlnească în parcul din Tompkins Square, de pe Lower East Side.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hollis.

— Faceţi ce vă spun! Ieşiţi de acolo!

— Nu putem, Maya.

— Ce vrei să ...

— Au sosit vizitatori. Vino acasă cât de repede poţi.

Maya găsi un taxi şi se grăbi să ajungă înapoi în Manhattan. Lăsându-se jos de tot pe bancheta din spate, îi spuse şoferului să treacă încet pe Catherine Street. Câţiva adolescenţi jucau baschet lângă blocurile ieftine construite de municipalitate, dar nimeni nu părea să supravegheze clădirea în care stăteau ei. Sări din maşină, traversă strada în fugă şi descuie uşa verde.

Îşi scoase pistolul imediat ce ajunse pe palierul de la parter. Auzea zgomotul maşinilor care treceau pe stradă şi un uşor scârţâit când urcă scara de lemn. În clipa în care ajunse la uşă, ciocăni odată, apoi ridică revolverul.

Arătând speriată, Vicki deschise uşa şi Maya se strecură înăuntru. Hollis stătea în picioare la câţiva metri, cu puşca în mână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— A fost o capcană, zise Maya.

— Tabula ştiu că suntem în New York. De ce mai sunteţi aici?

— Cum am spus, avem vizitatori.

Hollis făcu un semn spre dreapta. Cineva trăsese la o parte fâşiile de pânză care delimitau dormitorul bărbaţilor. Oscar Hernandez, pastorul Jonesie care le închiriase mansarda, stătea pe un pat pliant împreună cu un tânăr latino-american într-o bluză roşie.

— Maya! Slavă Domnului că eşti teafără!

Hernandez se ridică în picioare şi-o întâmpină cu un zâmbet larg. Era şofer de autobuz, dar purta mereu gulerul preoţesc atunci când se ocupa de treburile bisericii.

— Bine-ai venit înapoi! Începeam să ne facem griji pentru tine.

Din zona de dormit a femeilor se auzea vocea unei femei mai în vârstă. Maya străbătu încăperea şi trase de una din fâşiile de pânză. Sophia Briggs, Găsitorul Căii care trăia într-o bază de rachete părăsită din apropiere de New Harmony, stătea pe un pat pliant şi discuta cu Gabriel. Sophia era cea care-l învăţase cum să-şi folosească abilitatea de a trece dincolo în alte tărâmuri.

— Ah, s-a întors Arlechinul.

Sophia o studie pe Maya ca şi cum era o specie rară de reptile.

— Bună seara, draga mea. Nu credeam c-am să te mai revăd.

Ceva se mişcă în penumbra de lângă radiator. Era un câine? Sophia adusese un animal de companie cu ea? Nu, era o fetiţă care stătea pe podea, cu genunchii strânşi la piept şi cu braţele petrecute în jurul lor. Când Maya mai făcu un pas spre ea, se ridică o faţă, o faţă micuţă care nu trăda nici o emoţie. Era fata asiatică din New Harmony. Cineva supravieţuise.

7

Gabriel urmări privirea Mayei când ea se uită la fetiţă şi apoi se întoarse spre Sophia.

— Credeam c-au fost ucişi cu toţii...

— Toţi, mai puţin Alice Chen – fiica lui Joan. Am găsit-o în depozitul subteran de rachete, apărată de dragii mei şerpi regali. Mercenarii Tabula au venit să ne caute, dar n-au explorat decât nivelul principal.

— Cum aţi ajuns la New York?

— Dr. Briggs a mers cu maşina la Austin, Texas, şi acolo l-a contactat pe un membru al bisericii noastre, explică Hernandez.

— Câţiva dintre noi încă mai cred în Datoria Neplătită. Îi apărăm pe Călători, Arlechini şi pe prietenii lor.

— Dar de ce sunt *aici*?

— Alice şi cu mine suntem amândouă martore, spuse Sophia.

— Am fost trimise de la o biserică la alta până când cineva l-a contactat pe reverendul Hernandez.

— Ei bine, aţi venit unde nu trebuia. N-am să accept o obligaţie pentru tine sau pentru copilul ăsta.

Maya se duse la Alice Chen.

— Ai bunici? vreun unchi sau o mătuşă?

— Alice nu mai vorbeşte, zise Sophia.

— E limpede că a trecut printr-o experienţă traumatizantă.

— Am auzit-o vorbind în New Harmony.

Maya se aplecă deasupra fetei şi vorbi rar.

— Spune-mi un nume. Am nevoie de numele cuiva care poate avea grijă de tine.

— Las-o în pace, Maya.

Gabriel se ridică de pe patul pliant şi se lăsă pe vine lângă fetiţă.

— Alice... şopti el, şi apoi simţi aura de durere care-o înconjura. Sentimentul era atât de puternic şi atât de întunecat încât aproape căzu în genunchi. O clipă, îşi dori să nu fi devenit Călător. Cum îndurase tatăl său asemenea suferinţe care îi erau transmise de alţi oameni?

Gabriel se ridică şi-o înfruntă pe Maya.

— Rămâne cu noi.

— Ele două ne vor încetini. Trebuie să plecăm de-aici *acum*.

— Rămâne cu noi, repetă Gabriel.

— Altfel nu plec de aici.

— Nu va trebui să avem grijă de ele prea mult timp, spuse Vicki.

— Reverendul Hernandez are nişte prieteni care au o fermă în Vermont.

— Trăiesc complet în afara Matricei – fără cărţi de credit, telefoane, fără nici un fel de lucruri care să-i lege de ea, spuse Hernandez.

— Puteţi sta acolo cât de mult vreţi.

— Şi cum se presupune că vom face această călătorie? întrebă Maya.

— Luaţi metroul până la staţia terminus Grand Central. Un tren pleacă de la linia de Harlem la ora unsprezece douăzeci şi două noaptea. Coborâţi într-un oraş care se cheamă Ten Mile River şi aşteptaţi pe platformă. Un membru al bisericii care are maşină vă va lua şi vă va duce în nord.

Maya clătină din cap.

— Întreaga situaţie s-a schimbat acum că Tabula şi-au dat seama că suntem în New York. Vor monitoriza totul – va fi primejdios să ne deplasăm. Există camere de supraveghere pe străzi şi în fiecare staţie de metrou, iar computerele vor scana înregistrările căutând imaginile noastre şi ne vor depista locul precis în care ne aflăm.

— Ştiu totul despre camere, spuse Hernandez.

— De-asta am adus un ghid.

Hernandez îşi ridică uşor mâna şi un tânăr latino-american intră în încăpere cu un mers nonşalant. Purta o şapcă de baseball şi haine sport largi care făceau reclamă la diverse echipe de sport. Deşi încerca să fie arogant, părea agitat şi dornic să le fie pe plac.

— El e nepotul meu, Nazarene Romero. Lucrează la departamentul de întreţinere al Autorităţii newyork-eze de tranzit.

Nazarene trase de pantalonii prea largi ca şi cum asta ar fi făcut parte din prezentare.

— Cei mai mulţi îmi zic Naz.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Naz. Eu sunt Hollis. Şi cum ai de gând să ne duci la Grand Central?

— Să începem cu începutul, spuse Naz.

— Nu sunt în biserica unchiului meu. Înţelegeţi? Am să vă scot din oraş, dar vreau să fiu plătit. Costă o mie pentru mine plus încă o mie pentru prietenul meu Devon.

— Numai ca să ne duci la gară?

— Nu veţi fi detectaţi.

Naz ridică mâna dreaptă ca şi cum ar fi depus jurământul la tribunal.

— Garantez eu.

— Asta nu e posibil, spuse Maya.

— Mergem într-o staţie fără camere şi-o să luăm un tren fără pasageri. Tot ce trebuie să faceţi este să-mi urmaţi indicaţiile şi să mă plătiţi când terminăm.

Hollis se ridică şi se apropie de Naz. Deşi ţinea puşca în mâna stângă, nu avea nevoie de armă ca să fie intimidant.

— Acum nu mai sunt membru al bisericii, dar încă-mi mai amintesc multe predici. În Scrisoarea a treia din Mississippi, Isaac Jones a spus că oricine o ia pe calea greşită va trece un râu întunecat şi va ajunge într-un oraş cufundat în noaptea eternă. Nu pare să fie un loc în care să vrei să-ţi petreci viaţa veşnică...

— N-am să trădez pe nimeni, omule. Doar o să fiu ghidul vostru.

Toţi se uitară la Maya şi aşteptară ca ea să ia o decizie.

— Te vom duce pe tine şi pe copil la ferma din Vermont, îi spuse ea Sophiei.

— După asta, sunteţi pe cont propriu.

— Cum doreşti.

— Plecăm în cinci minute, spuse Maya.

— Fiecare poate să-şi ia un rucsac sau un bagaj. Vicki, împarte banii ca să nu-i duci tu pe toţi.

Alice rămase pe podea, fără să scoată o vorbă, dar urmărindu-i cum îşi sortau în grabă lucrurile. Gabriel îndesă două tricouri şi nişte lenjerie de schimb într-un sac de umăr din pânză, împreună cu paşaportul său nou şi un pachet de bancnote de o sută de dolari. Nu ştia ce să facă cu sabia japoneză pe care Thorn i-o dăduse tatălui său, dar Maya i-o luă. Cu grijă, puse talismanul în tubul negru de metal pe care-l folosea ca să-şi ducă sabia ei de Arlechin.

În timp ce ceilalţi continuau să se pregătească, Gabriel îi aduse Sophiei Briggs o cană de ceai. Găsitorul Căii era o femeie în vârstă, dar puternică, ce-şi petrecuse marea parte a vieţii de una singură, dar acum arăta epuizată de călătoria de-a lungul ţării până la New York.

— Mulţumesc, spuse Sophia şi-i atinse mâna.

Gabriel se simţi de parc-ar fi fost din nou în depozitul abandonat de rachete din Arizona, iar ea îl învăţa cum să-şi elibereze Lumina din corp.

— M-am gândit mult la tine în ultimele luni, Gabriel. Cum ţi-a fost aici la New York?

— Sunt bine, cred...

Gabriel coborî vocea.

— M-ai învăţat să trec de bariere, dar încă nu ştiu cum ar trebui să schimb lucrurile.

— Ai mai explorat vreun pic? Ai ajuns pe celelalte tărâmuri?

— L-am întâlnit pe fratele meu pe Tărâmul stafiilor înfometate.

— A fost periculos?

— Am să-ţi povestesc mai târziu despre asta, Sophia. Acum vreau să ştiu despre tatăl meu. A trimis o scrisoare în New Harmony.

— Da. Martin mi-a arătat-o când m-am dus la el acasă pentru cină. Tatăl tău dorea să ştie cum îi mergea comunităţii.

— Era vreo adresă a expeditorului? Cum se aştepta să-l contacteze Martin?

— Era o adresă pe plic, dar Martin voia să-l distrugă. Nu scria decât „Tyburn Convent[7], Londra”.

Gabriel se simţi ca şi cum mansarda întunecoasă se umpluse de lumină. „Tyburn Convent, Londra”. Tatăl lui probabil trăia acolo. Tot ce-aveau de făcut era să călătorească în Marea Britanie ca să-l găsească.

— Aţi auzit? le zise celorlalţi.

— Tatăl meu e la Londra. A scris o scrisoare dintr-un loc numit Tyburn Convent.

Maya îi dădu lui Hollis pistolul automat de calibru 45 şi luă o mână de gloanţe pentru revolverul ei. Îi aruncă o privire lui Gabriel şi clătină uşor din cap.

— Hai să mergem într-o casă sigură şi apoi vom discuta despre viitor. Sunteţi toţi gata?

Reverendul Hernandez fu de acord să mai rămână în mansardă încă o oră şi să folosească soba şi luminile ca şi cum ar fi fost cineva acasă. Restul grupului ieşi pe fereastră şi-o luă pe scara de incendiu, căţărându-se pe acoperiş. Era ca şi cum ar fi stat pe o platformă deasupra oraşului. Norii pluteau deasupra Manhattan-ului, iar luna arăta ca mâzgălită cu creta pe cer.

Trecură de o serie de pereţi scunzi şi ajunseră la acoperişul unei clădiri aflată mai încolo pe Catherine Street. Uşa de siguranţă avea o încuietoare cu opritor, dar Maya nu văzu în asta un obstacol. Arlechinul scoase un instrument subţire de oţel numit cheie de torsiune, îl introduse în gaura cheii şi răsuci uşor butucul. Apoi introduse un şperaclu deasupra cheii de torsiune şi-l folosi ca să împingă elementele de blocare din încuietoare. Când ultimul dintre ele fu împins la locul lui cu un declic, împinse în uşă şi aceasta se deschise, iar ea îi îndrumă în jos pe scări până la parterul unui depozit. Hollis deschise uşa şi ieşiră într-o alee care dădea în Oliver Street.

Era în jur de ora zece seara. Străzile înguste erau pline de bărbaţi şi femei tineri care voiau să mănânce raţă Peking şi câteva rulouri cu ou înainte de a-şi petrece noaptea dansând în cluburi. Oamenii ieşeau din taxiuri sau stăteau pe trotuar şi examinau meniurile afişate în vitrinele restaurantelor. Deşi Gabriel şi ceilalţi erau ascunşi în mulţime, el se simţi ca şi cum fiecare cameră de supraveghere din oraş le urmărea mişcările.

Senzaţia deveni şi mai puternică atunci când o luară pe Worth Street până pe Broadway. Naz îi conducea, urmat de Hollis. După acesta venea Vicki, în spatele căreia se aflau Sophia şi Alice. Gabriel îl auzea pe Naz explicând cum metroul era transformat într-un sistem care folosea trenuri cu comandată computerizată. Pe unele linii, manipulantul îşi petrecea întreaga tură stând în cabina din primul vagon şi holbându-se la comenzile care funcţionau singure.

---

[7] Tyburn Convent este o mănăstire benedictină situată în plin centru al Londrei, înfiinţată în 1910 pe locul Turnului Tyburn, unde au fost ucişi mulţi martiri catolici în timpul Reformei anglicane.

— Un computer din Brooklyn face trenul să pornească şi să se oprească, spuse Naz. Tot ce trebuie să faci este să apeşi pe un buton la fiecare câteva opriri ca să arăţi că nu dormi.

Gabriel privi peste umăr şi văzu că Maya era la vreo doi metri în spatele lui. Cureaua de la geanta ei de umăr şi cea de la tubul în care ducea sabia se încrucişau într-un X negru pe pieptul ei. Ochii i se mişcau uşor încoace şi încolo ca o cameră care scana permanent o zonă primejdioasă.

O luară la stânga pe Broadway şi se apropiară de un parc triunghiular. Clădirea primăriei era la câteva cvartale distanţă – o clădire mare, albă, cu o scară amplă care ducea la coloane corintice. Acest fals templu grecesc era la doar o sută de metri de clădirea Woolworth, o catedrală gotică a comerţului cu o turlă care se avânta în cerul nopţii.

— Poate că ne-au urmărit camerele, zise Naz.

— Dar nu contează. Următoarea cameră este mai încolo pe stradă. O vedeţi? pe stâlpul de felinar de lângă semafor. Ne-au prins mergând pe Broadway, dar acum o să dispărem.

Coborând de pe trotuar, îi duse prin parcul pustiu. Pe aleile asfaltate erau câteva lumini de siguranţă care pâlpâiau slab, dar micul lor grup rămânea în întuneric.

— Unde mergem? întrebă Gabriel.

— Chiar sub noi e o staţie de metrou părăsită. Au construit-o acum o sută de ani şi-au închis-o imediat după al doilea Război Mondial. Nici urmă de camere sau poliţişti.

— Cum ieşim la Gara Grand Central?

— Nu vă faceţi griji despre asta. Prietenul meu o să apară într-un sfert de oră.

Trecură pe sub un pâlc de pini crescuţi la întâmplare şi se apropiară de o clădire de întreţinere din cărămidă. Pe partea dinspre vest a clădirii se afla un grătar de aerisire, iar Maya simţi mirosul prăfos al tunelului subteran. Naz îi duse în jurul clădirii până la o uşă de securitate din oţel. Ignorând diversele indicatoare cu avertismente – PERICOL! ACCESUL INTERZIS PERSOANELOR NEAUTORIZATE! – scoase din rucsac un inel cu chei.

— Unde l-ai găsit? întrebă Hollis.

— În dulapul supraveghetorului meu. I-am împrumutat cheile acum două săptămâni şi le-am copiat.

Naz descuie uşa şi-i conduse în clădire. Stăteau pe o podea de oţel înconjurată de dulapuri electrice şi cabluri; o deschidere dintr-un colţ ducea la nişte scări. Uşa se închise în spatele lor cu un bubuit puternic în spaţiul mic. Alice făcu doi paşi rapizi în faţă înainte să-şi controleze teama. Arăta ca un animal pe jumătate sălbatic care tocmai fusese băgat din nou în cuşcă.

Scara circulară cobora ca un tirbuşon enorm până la un palier unde un singur bec era aprins deasupra unei a doua uşi de securitate. Naz umblă prin

cheile furate, mormăind ceva numai pentru el în timp ce încerca să deschidă încuietoarea. În cele din urmă găsi cheia potrivită, dar uşa tot nu se clintea.

— Lasă-mă pe mine să încerc.

Hollis ridică piciorul stâng şi dădu o lovitură frontală în încuietoare. Uşa se deschise.

Unul câte unul, intrară în staţia abandonată de la Primărie. Dispozitivele originale de fixare ale corpurilor de iluminat erau goale acum, dar cineva prinsese de perete un cablu electric şi ataşase o duzină de becuri la el. În centrul spaţiului de la intrare era o cabină de taxare; avea un mic acoperiş de aramă în formă de dom şi arăta de parcă locul ei ar fi fost într-un cinematograf de modă veche cu plasatoare şi cortină roşie de catifea. Dincolo de ea erau bariere rotitoare de lemn şi o platformă de beton de-a lungul şinelor de metrou.

Podeaua era acoperită de un strat de praf alb-cenuşiu; aerul era închis şi mirosea a ulei de maşină. Gabriel se simţi de parc-ar fi fost închis într-un mormânt până când privi în sus la tavanul boltit. Îi aminti de o biserică medievală – un interior cu arcade înalte care se înălţau de la podea şi se întâlneau în puncte centrale. Tunelul însuşi era un alt şir de arcade, luminate de candelabre de alamă care-şi pierduseră strălucirea şi care susţineau globuri de sticlă mată. Fără reclame. Fără camere de supraveghere. Pereţii şi tavanele erau decorate cu plăci ceramice albe, roşii şi verde-închis care alcătuiau modele geometrice complicate. Toate acestea făceau mediul subteran să arate ca un sanctuar, un loc de refugiu în faţa dezordinii din lumea de deasupra lor.

Gabriel simţi pe piele un val de aer cald, apoi auzi un huruit la distanţă, care devenea tot mai puternic. Peste câteva secunde, în curbă apăru un metrou care trecu în viteză prin staţie fără să oprească.

— Ăla e trenul local numărul şase, zise Naz.

— Face o buclă aici şi se întoarce în centrul oraşului.

— Aşa o să ajungem la Grand Central? întrebă Sophia.

— N-o să mergem cu numărul şase. E prea public.

Naz se uită la ceas.

— Aveţi un tren privat, fără nimeni care să vă urmărească. Mai aşteptaţi puţin. Devon trebuie să ajungă în câteva minute.

Naz începu să se plimbe prin faţa cabinei, apoi păru uşurat când farurile unui tren apărură în tunel.

— Uite-l că vine. Am nevoie de prima mie – chiar acum.

Vicki îi dădu un teanc de bancnote de o sută de dolari, iar ghidul lor trecu printr-o turnantă de lemn şi merse pe platformă. Îşi flutură mâinile în aer în timp ce un singur vagon de metrou intră în staţie, trăgând după el un vagon de marfă plin-ochi cu saci de gunoi. Un negru subţirel – înalt de doi metri – opera comenzile în cabina din faţă. Opri vagonul de metrou şi deschise uşile duble. Naz îi strânse mâna, schimbă câteva vorbe cu el, apoi îi dădu banii.

— Grăbiţi-vă! strigă el.

— Într-un minut soseşte un alt tren.

Maya conduse grupul în vagon şi le spuse tuturor să stea pe scaune într-unul din capete, departe de ferestre. Toţi o ascultară – chiar şi Alice. Fetiţa părea pe deplin conştientă de tot ce se petrecea, dar pe faţă nu i se citea nici o expresie.

Devon stătea în pragul cabinei de dimensiunile unei cămăruţe.

— Bine-aţi venit la bordul trenului de gunoi, spuse.

— O să schimbăm macazul de câteva ori, dar vom ajunge la Grand Central cam în cincisprezece minute. O să oprim la o platformă de întreţinere pentru că acolo nu sunt camere.

Naz rânji de parc-ar fi făcut un truc de magie.

— Vedeţi? Ce v-am spus eu?

Devon împinse în jos de maneta de comandă şi trenul porni cu o smucitură, luându-şi viteză în timp ce părăsea staţia abandonată. Vagonul se legănă înainte şi înapoi, şi după aceea se îndreptă spre nord pe sub străzile Manhattan-ului. Devon opri în staţia Spring Street, dar nu deschise uşile. Aşteptă să se aprindă un semafor verde în tunel, apoi împinse din nou de manetă.

Gabriel se ridică de pe scaun şi rămase în picioare alături de Maya. Geamul de la uşă era deschis câţiva centimetri şi aerul cald intra în vagon. Când trenul trecu pe alte şine, fu de parc-ar fi călătorit printr-o parte secretă a oraşului. La distanţă apăru lumina, reflectată de şine; se auzi un zdrăngănit şi apoi trecură lin, încet prin staţia Bleecker Street. Gabriel mai călătorise pe magistrala de est de câteva ori, dar experienţa de acum era diferită. Erau în siguranţă într-un tărâm al umbrelor, un pas dincolo de supravegherea Uriaşei Maşinării.

Astor Place. Union Square. Şi apoi uşa de la camera de comandă se deschise cu o smucitură. Trenul era încă în mişcare, dar Devon nu atingea comenzile.

— Se-ntâmplă ceva...

— Care-i problema? întrebă Maya.

— Suntem un tren de întreţinere, zise Devon.

— Eu ar trebui să-l conduc. Dar computerul a preluat comenzile când am plecat din ultima staţie. Am încercat să contactez centrul de comandă, dar staţia radio nu merge.

Naz sări în sus şi ridică ambele mâini ca şi cum ar fi încercat să oprească o ceartă.

— Nu-i mare lucru. Probabil mai e un tren pe linie în faţa noastră.

— Dac-ar fi fost aşa, ne-ar fi oprit la Bleecker.

Devon intră din nou în camera de comandă şi trase din nou de manetă. Vagonul de metrou îi ignoră eforturile şi trecu prin staţia Twenty-third Street cu aceeaşi viteză moderată.

Maya scoase pistolul ceramic pe care-l luase de la Aronov. Ţinu arma îndreptată spre podea.

— Vreau ca trenul să se oprească în următoarea staţie.

— Nu poate face asta, zise Naz.

— Computerul comandă totul.

Acum se ridicaseră toţi în picioare – chiar şi Sophia Briggs şi fata. Se ţineau de barele din mijlocul vagonului în timp ce prin geamuri pâlpâiau lumini şi roţile făceau un zgomot ca ticăitul unui ceasul.

— Nu există o frână de urgenţă? îl întrebă Maya pe Devon.

— Da, dar nu ştiu dac-o să meargă. Computerul îi spune trenului să meargă fără să oprească.

— Poţi deschide uşile?

— Numai dacă se opreşte vagonul. Pot debloca dispozitivul de închidere ca să le deschideţi voi manual.

— Bun. Fă-o chiar acum.

Toţi priveau pe geam în timp ce treceau prin staţia Twenty-eight. Cei câţiva newyorkezi care stăteau pe platformă păreau încremeniţi în acea clipă.

Maya se întoarse spre Hollis.

— Împinge uşile ca să se deschidă. Când ajungem la Forty-second Street, o să sărim.

— Eu rămân în tren, zise Naz.

— Vii cu noi.

— Las-o baltă. N-am nevoie de banii voştri.

— În momentul ăsta nu mi-aş face griji pentru bani.

Maya ridică uşor pistolul, aţintindu-l spre rotula lui Naz.

— Vreau să ne ferim de camere şi să ne urcăm în trenul ăla în Gara Grand Central.

Devon deblocă dispozitivul de închidere când părăsiră staţia Thirty-third Street. Hollis trase înapoi de două uşi laterale şi le ţinu deschise. La fiecare câţiva metri treceau cu un zdrăngănit pe lângă o grindă de oţel care susţinea tavanul tunelului. Părea că merg printr-un coridor interminabil fără nici o ieşire.

— Okay! strigă Devon.

— Pregătiţi-vă!

Pe peretele camerei de comandă a vagonului era montată o manetă roşie cu un mâner în formă de T. Devon apucă de mâner, îl trase în jos cu putere, şi se auzi scrâşnetul oţelului care se freca de oţel. Vagonul de metrou începu să tremure, dar roţile continuau să se învârtă. În timp ce se apropiau de Forty-second Street, newyorkezii care aşteptau în staţie se dădură înapoi de pe marginea platformei.

Alice şi Sophia săriră primele, urmate de Vicki, Hollis şi Gabriel. Trenul mergea destul de încet, aşa că Gabriel reuşi să rămână în picioare. Privind de pe platforma de beton, o văzu pe Maya trăgându-l pe Naz afară prin uşa

deschisă. Roţile trenului continuau să scrâşnească când acesta dispăru în tunel. Oamenii de pe platformă păreau speriaţi, şi un bărbat formă un număr la telefonul mobil.

— Haideţi! strigă Maya, şi o luară la fugă.

8

Furgoneta ocoli bariera de securitate din beton şi opri în faţa intrării din Vanderbilt Avenue în Gara Grand Central. Un soldat din Garda Naţională care păzea intrarea veni spre ei, dar Nathan Boone îi făcu semn unuia dintre mercenarii lui, un detectiv din New York pe nume Ray Mitchell. Acesta lăsă în jos geamul din partea sa şi-i arătă soldatului insigna.

— Am primit un telefon despre nişte traficanţi de droguri care fac afaceri în gară. Cineva ne-a spus că au cu ei o fetiţă chineză. Îţi vine să crezi? Dă-o-ncolo, dacă vinzi iarbă, angajează o bonă.

Paznicul rânji şi lăsă puşca în jos.

— Sunt în oraş de şase zile, spuse.

— Toţi cei de aici sunt un pic nebuni.

Şoferul, un mercenar din Africa de Sud pe nume Vanderpoul, rămase la volan, în timp ce Boone ieşi din furgonetă împreună cu Mitchell şi partenerul său, detectivul Krause. Ray Mitchell era un bărbat scund, care vorbea repede şi se dădea în vânt după hainele de firmă. Krause era opusul lui: un poliţist masiv, stângaci, roşu la faţă, care părea tot timpul supărat. Boone le plătea ambilor poliţişti o sumă lunară şi le dădea bonusuri ocazionale pentru serviciile suplimentare.

— Acum ce facem? întrebă Krause.

— Unde s-au dus după ce-au sărit?

— Stai aşa, spuse Boone.

Primea în continuu informaţii în căşti de la două echipe de mercenari, precum şi de la centrul de computere din Berlin. Tehnicienii spărseseră reţeaua de supraveghere a sistemului de tranzit din New York şi foloseau programele lor de scanare ca să-i caute pe fugari.

— Sunt tot în staţia de metrou, la un nivel de tranzit, zise Boone.

— Camerele îi urmăresc chiar acum în timp ce se îndreaptă spre trenul de navetişti.

— Deci mergem la tren? întrebă Mitchell.

— Nu încă. Maya ştie că o urmărim, şi asta-i va influenţa comportamentul. Primul lucru pe care-l va face va fi să se îndepărteze de camere.

Zâmbind, Mitchell îi aruncă o privire partenerului său.

— Şi de-asta o să fie prinsă.

Boone scoase din furgonetă geanta de aluminiu în care se aflau echipamentele radio de urmărire şi trei perechi de ochelari cu infraroşii.

— Să intrăm. Am să contactez echipa de reacţie parcată pe Fifth Avenue.

Cei trei intrară în gară şi coborâră pe una dintre scările mari de marmură construite astfel încât să semene cu o parte a vechii Opere din Paris. Mitchell îl prinse din urmă pe Boone când ajunseră în sala principală.

— Trebuie să lămuresc ceva, zise el.

— Te vom ghida prin oraş şi nu vom lăsa pe nimeni să-ţi stea în cale, dar nu omorâm pe nimeni.

— Nu vă cer să faceţi asta. Aveţi doar grijă de autorităţi.

— Nici o problemă. Am să vorbesc cu poliţia gării şi-am să le spun că suntem în staţia terminus.

Mitchell îşi scoase insigna, o prinse de haină, apoi o luă în grabă pe unul dintre coridoare. Krause rămase cu Boone ca o gardă de corp uriaşă în timp ce se apropiară de o cabină centrală de informaţii cu un ceas cu patru feţe montat pe acoperiş. Dimensiunile sălii principale, ferestrele sale cu arcade, podeaua de marmură albă şi pereţii de piatră îi confirmau lui Boone convingerea că tabăra lui avea să câştige războiul ăsta secret. Milioane de oameni treceau prin staţia terminus în fiecare an, dar numai câţiva dintre ei ştiau că însăşi clădirea aceasta era o demonstraţie subtilă de putere din partea Fraţilor.

Unul dintre cei mai puternici susţinători ai Fraţilor în America la începutul secolului douăzeci fusese William K. Vanderbilt, magnatul căilor ferate care comandase construirea Gării Grand Central. Vanderbilt ceruse ca tavanul boltit al sălii principale să fie decorat cu constelaţiile din zodiac, la cinci etaje deasupra podelei de marmură a gării. Se presupunea că stelele fuseseră dispuse aşa cum erau ele pe cerul Mediteranei în timpul vieţii lui Hristos. Dar nimeni – nici măcar astrologii egipteni din secolul întâi – nu văzuse vreodată o asemenea poziţionare a lor: horoscopul de pe tavan era complet inversat.

Pe Boone îl amuza să citească diversele teorii care încercau să explice de ce erau stelele aşezate astfel. Cea mai populară idee era că pictorul reprodusese un desen dintr-un manuscris medieval şi că stelele erau arătate din punctul de vedere al cuiva aflat în afara sistemului nostru solar. Nimeni nu găsise vreodată motivul pentru care arhitecţii angajaţi de Vanderbilt permiseseră ca o asemenea idee fantastică să apară într-o clădire atât de importantă.

Fraţii ştiau că modul în care fusese proiectat tavanul n-avea nimic de-a face cu vreun concept medieval al cerurilor. Constelaţiile erau în poziţia corectă pentru cineva ascuns *înăuntrul* tavanului gol în interior, privind în jos la călătorii care se grăbeau spre trenurile lor. Majoritatea stelelor erau becuri care clipeau pe cerul albastru cobalt, dar douăsprezece dintre ele erau ferestre de observaţie. În trecut, poliţiştii şi paznicii de securitate de la căile ferate folosiseră binocluri ca să urmărească mişcările cetăţenilor suspecţi. Acum întreaga populaţie era urmărită cu ajutorul scanerelor şi a celorlalte echipamente electronice. Zodiacul inversat sugera că numai observatorii de

deasupra vedeau universul cu acurateţe. Toţi ceilalţi presupuneau că stelele erau la locul lor.

Telefonul său prin satelit sună, şi un fost soldat britanic pe nume Summerfield şopti ceva în urechea lui Boone. Echipa de reacţie ajunsese la intrarea Vanderbilt şi parcase în spatele furgonetei. Pentru această operaţiune, echipa fusese alcătuită în linii mari din aceiaşi oameni care făcuseră treaba din Arizona. Operaţiunea New Harmony fusese bună pentru moral; violenţa necesară sudase grupul de mercenari de naţionalităţi diferite şi cu trecut diferit.

— Şi acum? întrebă Summerfield.

— Vă împărţiţi în grupuri mici şi intraţi pe uşi diferite.

Boone se uită pe planificator.

— Ne întâlnim lângă linia treizeci – trenul care merge la Stamford.

— Credeam c-or să ia naveta.

— Tot ce vrea Maya să facă este să-l protejeze pe Călătorul ei. O să se ascundă cât mai repede posibil. Asta înseamnă că o s-o ia printr-un tunel sau o să găsească o zonă de întreţinere.

— Obiectivul rămâne acelaşi?

— Toţi în afară de Gabriel sunt acum în categoria de eliminare imediată.

Summerfield închise telefonul, iar Boone răspunse la un alt apel din partea echipei care se ocupa de Internet. Maya şi ceilalţi fugari ajunseseră în zona trenului de navetişti, dar rămăseseră pe platformă. Boone îl omorâse pe tatăl Mayei, Thorn, în Praga, anul trecut, şi simţea că are o legătură personală ciudată cu tânăra. Nu era la fel de dură ca tatăl ei, probabil pentru că se opusese ideii de a deveni Arlechin. Maya deja făcuse o greşeală – şi următoarea ei alegere avea s-o distrugă.

9

Naz îi îndrumase pe Maya şi pe ceilalţi printr-un labirint de scări şi pasaje până la naveta din Times Square. Platforma era o zonă puternic luminată, unde un tren de navetişti pleca de la una din cele trei linii paralele. Podeaua cenuşie de beton era punctată de bucăţi înnegrite de gumă de mestecat, care alcătuiau un mozaic aleatoriu. La o sută de metri mai încolo, un grup de indieni din Vest cu tobe de oţel interpretau un cântec ritmat.

Până acum îi evitaseră pe mercenari, dar Maya era sigură că fuseseră urmăriţi de sistemul de supraveghere din metrou. Acum că prezenţa lor în New York fusese descoperită, ştia că Tabula îşi vor folosi toate resursele ca să-i găsească. Potrivit lui Naz, tot ce-aveau de făcut era să meargă prin tunelul de metrou şi să urce pe scări până la nivelul inferior al Gării Grand Central. Din nefericire, un poliţist din gară patrula prin zonă şi chiar dac-ar fi dispărut, cineva le putea spune autorităţilor că un grup de oameni sărise pe şine.

Singura cale sigură ca să ajungă în tunel era printr-o uşă încuiată pe care era scris cu litere aurite, pătate de vreme, KNICKERBOCKER. Într-o epocă mai tolerantă, un coridor ducea direct de la platforma metroului în barul fostului hotel Knickerbocker. Deşi hotelul era acum o clădire de locuinţe, uşa rămăsese – neobservată de zecile de mii de navetişti care treceau pe lângă ea în fiecare zi.

Maya stătea pe platformă şi se simţea foarte vizibilă în timp ce navetiştii se grăbeau să prindă trenul. Când acesta plecă din staţie cu un zdrăngănit, Hollis se apropie de ea şi-i spuse încet:

— Tot mai vrei să ne urcăm în trenul care merge la Ten Mile River?

— Vom evalua situaţia când ajungem pe platformă. Naz spune că acolo nu sunt camere.

Hollis dădu din cap.

— Scanerele Tabula ne-au detectat probabil când am părăsit mansarda şi am mers prin Chinatown. Apoi cineva şi-a dat seama că folosim vechea staţie de metrou şi-a spart computerul sistemului de tranzit.

— Mai este o explicaţie.

Maya îi aruncă o privire lui Naz.

— Mda, m-am gândit şi eu la asta. Dar m-am uitat la faţa lui în vagonul de metrou. Chiar arată speriat.

— Stai aproape de el, Hollis. Dacă o ia la fugă, opreşte-l.

Un nou tren de navetişti sosi, preluă o altă mulţime de pasageri şi apoi o luă zdroncănind spre Eighth Avenue. Părea c-or să stea acolo la nesfârşit. În cele din urmă poliţistul fu chemat prin staţia radio şi plecă de-acolo în grabă.

Naz fugi spre uşa pe care scria Knickerbocker şi încercă febril cheile de pe inel. Când încuietoarea se deschise cu un clic, zâmbi şi deschise uşa.

— Turul special al metroului trece pe aici, anunţă el, şi câţiva navetişti se uitară cum grupul dispărea în prag.

Când Naz închise uşa, rămaseră aproape unii de alţii într-un coridor scurt, întunecos. El îi conduse prin trapa unei guri de vizitare şi apoi în jos pe patru trepte de beton în tunelul de metrou.

Se opriră cu toţii între două şine, iar Naz arătă spre o a treia şină prin care trecea curent electric.

— Aveţi grijă la apărătoarea de lemn care acoperă şina asta, le spuse el.

— Dacă asta cedează şi atingeţi şina, aţi dat colţul.

Tunelul era înnegrit de funingine şi mirosea a canalizare. Apa se prelingea de-a lungul canalului de drenaj; se infiltra prin peretele de beton şi făcea suprafaţa acestuia să scânteieze ca şi cum ar fi fost ulei. Staţia de la Primărie fusese prăfuită, dar destul de curată; tunelul spre Times Square era plin de gunoaie. Peste tot erau şobolani – din cei cenuşii, de aproape treizeci de centimetri lungime. Asta era lumea lor, şi nu le era frică de oameni. Când apărură intruşii, şobolanii continuară să scotocească prin gunoaie, chiţăind unii la alţii sau fugind pe pereţi.

— Nu sunt periculoşi, zise Naz.

— Aveţi numai grijă pe unde mergeţi. Dacă aţi cădea, s-ar târî peste voi.

Hollis rămase aproape de ghidul lor.

— Unde e intrarea asta de care vorbeai?

— E chiar pe aici. Jur pe Dumnezeu. Începeţi să vă uitaţi după o lumină galbenă.

Auziră un sunet jos, ca o bubuitură, asemănător tunetului în depărtare, şi văzură farurile navetei care se apropia.

— Pe cealaltă şină! Pe cealaltă şină! strigă Naz.

Fără să-i mai aştepte pe ceilalţi, sări peste a treia şină şi ateriză pe şina alăturată.

Toţi îl urmară, în afară de Sophia. Bătrâna arăta epuizată şi uşor derutată. Când farurile trenului-navetă se apropiară, riscă şi păşi direct pe apărătoarea de lemn a celei de-a treia şine. Aceasta rezistă la greutatea ei. Peste o clipă, trecu prin întuneric şi se alătură celorlalţi.

Naz ţâşni în susul şinelor şi apoi se întoarse arătând entuziasmat.

— Okay. Cred c-am găsit uşa care duce la scări. Urmaţi-mă şi ...

Trenul-navetă de pe cealaltă şină îi absorbi restul vorbelor. Maya văzu frânturi de imagini în succesiune rapidă – un bătrân cu o căciuliţă tricotată, o tânără cu codiţe – şi apoi trenul dispăru. Un ambalaj de la un baton de ciocolată zbură prin aer şi pluti în jos ca o frunză moartă.

Continuară să meargă până la o joncţiune care ducea în trei direcţii diferite. Naz o luă pe şinele care mergeau la dreapta şi apoi îi conduse la o uşă

deschisă luminată de un singur bec. Urcă trei trepte de metal şi intră într-un tunel de întreţinere, urmat de Alice şi Vicki. Hollis urcă şi el treptele, dar se opri şi clătină din cap.

— Trebuie s-o luăm mai încet. Sophia oboseşte.

— Găsiţi un loc sigur şi aşteptaţi-ne, spuse Maya.

— Gabriel şi cu mine o vom aduce cu noi.

Maya ştia că tatăl ei i-ar fi trădat pe ceilalţi din grup ca să-l salveze pe Călător, dar ea nu putea recurge la strategia asta. Gabriel n-avea să lasă pe nimeni în urmă în tuneluri – cu atât mai puţin pe femeia care fusese Găsitorul Căii lui. Privi înapoi în tunel şi văzu că Gabriel luase rucsacul Sophiei şi şi-l pusese în spate. Când îi oferi braţul bătrânei, aceasta scutură cu putere din cap, ca şi cum ar fi spus „N-am nevoie de ajutorul nimănui”. Sophia făcu câţiva paşi în faţă şi apoi o rază laser roşie străpunse întunecimea.

— Lăsaţi-vă în jos! strigă Maya.

— Lăsaţi-vă ...

Se auzi o pocnitură puternică şi un glonţ o lovi pe Sophia în spate. Găsitorul Căii căzu în faţă, încercă să se ridice şi se prăbuşi. Maya scoase revolverul şi trase în tunel în timp ce Gabriel o culese pe Sophia şi alergă spre trepte. Maya îl urmă, oprindu-se în uşa deschisă ca să tragă din nou. Raza laser dispăru şi patru forme întunecate se retraseră în penumbră.

Maya desfăcu revolverul şi trase de ejector ca să arunce afară tuburile goale de cartuşe. Încărca arma din nou când întră în tunelul de întreţinere cu pereţi de cărămidă, şi-l găsi pe Gabriel în genunchi, ţinând în braţe corpul moale al Sophiei. Giaca lui de piele maro era plină de sânge.

— Mai respiră?

— E moartă, îi spuse Gabriel.

— Am ţinut-o în braţe şi-a murit şi-am simţit cum Lumina i-a părăsit trupul.

— Gabriel...

— Am simţit-o cum moare, spuse Gabriel din nou.

— Era ca o apă care-mi curgea printre degete. N-am putut-o reţine... n-am putut-o opri...

Tremură violent.

— Tabula sunt foarte aproape, zise Maya.

— Nu putem rămâne aici. Trebuie s-o laşi aici.

Îl atinse pe umăr şi-l privi cum lasă uşor trupul Sophiei pe podea. Peste câteva clipe, o luară la goană prin tunel până la palierul unei scări unde îi aşteptau ceilalţi. Vicki icni când văzu sângele de pe giaca lui Gabriel, iar Alice arăta de parcă era fi fost gata s-o ia la fugă. Capul copilului se mişca înainte şi-napoi. Maya simţi ce gândea Alice: „Cine-o să mă apere acum?”

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vicki.

— Unde-i Sophia?

— Tabula au omorât-o. Sunt chiar în spatele nostru.

Vicki îşi duse mâinile la gură, iar Naz arăta ca şi cum ar fi fost pe punctul de-a o şterge.

— Asta-i tot, zise el.

— O las baltă. Nu fac parte din asta.

— N-ai de ales. În ceea ce-i priveşte pe Tabula, eşti doar o altă ţintă. Chiar acum suntem exact sub staţia de tren. Trebuie să ne scoţi din zona asta înapoi în stradă.

Maya se întoarse spre ceilalţi.

— O să fie greu, dar trebuie să rămânem împreună. Dacă ne despărţim, ne întâlnim la Cei mai puri copii mâne dimineaţa la şapte.

Arătând speriat, Naz conduse grupul pe scări într-un tunel cu o conductă electrică pe tavan. Părea că greutatea gării îi afunda mai adânc în pământ. Apăru încă o scară – una foarte îngustă – şi Naz o urcă. Aerul din noul tunel era cald şi umed. Două ţevi albe, fiecare cu diametrul de şaizeci de centimetri, erau prinse de pereţi.

— Ţevi de abur, mormăi Naz.

— Nu le atingeţi.

Urmând conductele, trecură de o pereche de uşi de siguranţă din oţel şi intrară într-o sală de întreţinere cu un tavan înalt de nouă metri. Patru conducte mari de abur din diferite părţi ale metroului se întâlneau în încăpere; presiunea era monitorizată cu ajutorul unor manometre de oţel inoxidabil şi deviată cu supape de regulator. Apa stătătoare se scurgea dintr-o fisură în tavan şi picura pe jos. Încăperea avea mirosul fetid, mucegăit al unei sere de plante tropicale.

Maya închise uşa de siguranţă în urma ei şi privi în jur. Tatăl ei ar fi numit asta un „punct de impas” – un loc cu o singură intrare şi fără nici o ieşire.

— Şi acum? întrebă ea.

— Nu ştiu, zise Naz.

— Nu încerc decât să scap.

— Nu e adevărat, spuse Maya.

— Tu ne-ai adus aici.

Scoase cuţitul de aruncat şi-l apucă de mânerul în formă de T. Înainte ca Naz să poată reacţiona, îl înşfăcă de haină şi-l trânti de perete. Îi aţinti vârful cuţitului spre uşoara scobitură de deasupra sternului.

— Cât te-au plătit?

— Nimic! Nimeni nu mi-a dat nimic!

— În tunelurile astea nu-s camere de supraveghere. Dar cu toate astea ne-au urmărit. Şi acum ne-ai condus în altă capcană.

Gabriel veni alături de ea.

— Dă-i drumul, Maya.

— Toate astea au fost plănuite. Tabula nu voiau să atace o clădire din Chinatown. Era prea public şi în zonă se aflau prea mulţi poliţişti. Dar aici jos pot face orice vor.

O picătură de apă căzu pe una dintre conductele de abur şi se auzi un uşor fâsâit. Gabriel se aplecă spre Naz şi-i privi faţa cu intensitatea dată de o mare concentrare.

— Lucrezi pentru Tabula, Naz?

— Nu. Jur pe Dumnezeu. Am vrut doar să câştig nişte bani.

— Poate ne-au detectat altfel, zise Vicki.

— Vă amintiţi cum au făcut în Los Angeles? Mi-au pus o bilă de localizare într-un pantof.

Bilele de localizare erau mici dispozitive radio care transmiteau amplasamentul unei ţinte. Maya avusese mare grijă cu toate obiectele pe care le aduseseră în mansardă în ultimele luni. Inspectase fiecare piesă de mobilier şi fiecare articol de îmbrăcăminte ca un agent vamal suspicios. În timp ce se concentra asupra cuţitului, o senzaţie de îndoială şi ezitare puse stăpânire pe ea; era ca şi cum o fantomă îi intrase în corp. Un obiect rămăsese neexaminat, un adevărat măr de aur care-i fusese aruncat în cale, atât de tentant, atât de irezistibil, încât Tabula ştiau că-l va lua.

Maya se îndepărtă de Naz, strecură cuţitul la loc în teacă şi scoase pistolul ceramic din geanta ei de umăr. Revăzu lupta cu Aronov şi analiză fiecare moment. De ce n-o omorâseră când se urcase în taxi? Pentru că era totul plănuit, îşi spuse. Pentru că ei ştiau că-i va conduce la Gabriel.

Nimeni nu scoase o vorbă cât timp verifică ea pistolul ceramic. Ţeava şi corpul armei nu erau suficient de groase ca să ascundă o bilă de localizare, dar mânerul de plastic era perfect. Maya vârî mânerul în deschizătura îngustă dintre două conducte de pe perete şi apoi folosi ţeava pistolului ca pe o pârghie. O apăsă cu forţă în jos şi mânerul crăpă în două cu un trosnet puternic. O bilă de localizare de culoare gri perlat căzu pe podea. Când o culese de pe jos era caldă, ca o scânteie dintr-un foc care-i licărea în palmă.

— Ce naiba e asta? întrebă Naz.

— Ce se petrece?

— Aşa ne-au urmărit în tunel, spuse Hollis.

— Se iau după transmiţătorul radio.

Maya puse bila de localizare pe o margine îngustă de beton şi o strivi cu revolverul ei. Se simţea ca şi cum tatăl ei s-ar fi aflat în încăpere, privind-o cu dispreţ. I s-ar fi adresat în germană şi i-ar fi spus ceva tăios, dur. Când era mică, încercase s-o înveţe felul în care Arlechinii priveau lumea – mereu cu suspiciune, mereu în gardă – dar ea opusese rezistenţă. Şi acum, din cauza impulsului său nesăbuit de-a lua arma asta, o distrusese pe Sophia şi-l mânase pe Gabriel într-o capcană.

Maya se uită în jur după o ieşire. Singura existentă era o scară de întreţinere prinsă de perete paralel cu o conductă de abur verticală. Aceasta ieşea printr-o gaură din tavan, şi poate că deschizătura îngustă avea să fie suficient de mare ca să se poată strecura prin ea.

— Căţăraţi-vă pe scara aia şi treceţi la etajul următor, le spuse ea celorlalţi.

— O să găsim un mod de-a ieşi în staţia de tren.

Naz se grăbi să urce scara şi se strecură prin gaură, trecând la nivelul de deasupra. Gabriel îl urmă, apoi Hollis şi Vicki. Încă de când părăsiseră mansarda din Chinatown, Alice Chen fusese în fruntea grupului – încercând să scape de Tabula. De data asta, se urcă pe scară şi ezită. Maya se uita la ea cum încerca să-şi dea seama care-i cel mai bun mod de a se apăra.

— Grăbeşte-te, îi spuse.

— Trebuie să mergi după ei.

Maya auzi o bufnitură – una dintre uşile de oţel din tunel fusese închisă cu putere. Bărbaţii care-o omorâseră pe Sophia erau în tunel şi se apropiau. Alice coborî uşor de pe scară şi dispăru îndărătul uneia din conductele de abur. Maya ştia că n-are rost să se ducă după fată – avea să rămână ascunsă până când Tabula vor fi părăsit zona.

Stând în centrul sălii de întreţinere, Maya îşi analiză opţiunile cu claritatea nemiloasă a unui Arlechin. Tabula se mişcau repede şi probabil nu se aşteptau la un contraatac. Până acum nu reuşise să-l apere pe Gabriel, dar era o cale de a-şi răscumpăra greşelile. Arlechinii erau damnaţi prin faptele lor, însă izbăviţi prin sacrificiu.

Maya îşi scoase geanta de pe umăr şi-o azvârli pe podea. Folosind manometrele şi supapele ca mânere, se căţără pe o conductă de abur şi apoi se ridică pe cea de deasupra. Acum se afla la cinci metri de podea, exact în partea opusă intrării în încăpere. Aerul era cald şi te făcea să respiri cu dificultate. Din tunel se auzi un zgomot înăbuşit. Maya scoase revolverul din toc şi aşteptă. Picioarele-i tremurau de încordare. Faţa i se umplu de broboane de sudoare.

Uşa fu trântită de perete şi un bărbat masiv cu barbă se ghemui ca să intre. Mercenarul avea o puşcă cu cătare laser montată sub ţeavă. Aruncă priviri repezi prin încăpere şi făcu câţiva paşi în faţă. Maya îşi dădu drumul jos de pe conductă şi începu să tragă. Un glonţ îl lovi pe mercenar la baza gâtului şi acesta se prăbuşi.

Maya căzu pe podea, se rostogoli înainte şi sări în picioare. Văzu că uşa rămăsese deschisă din cauza cadavrului. Raze laser roşii sclipiră în coridorul întunecat, iar ea fugi să se ascundă. Un glonţ ricoşă de pereţi şi lovi un manometru. Aburul ţâşni. Maya se lăsă în jos, întrebându-se unde să se ascundă, când mâna lui Alice ieşi de sub una dintre conducte.

Când un alt glonţ lovi peretele, Maya se lipi de ciment şi se împinse într-o parte, sub conductă. Acum stătea întinsă imediat în spatele lui Alice, iar fata se uita la ea. Alice nu părea speriată sau supărată – arăta mai curând ca un animal de la zoo care studia un obiect nou din cuşcă. Împuşcăturile încetară şi razele laser dispărură. Linişte. Maya ţinea revolverul cu ambele mâini, dreapta în căuşul palmei stângi. Se pregăti să se ridice în picioare, să întindă braţele şi să tragă.

— Maya?

O voce de bărbat răsună din tunelul întunecat. O voce de american. Calmă, fără pic de teamă.

— Sunt Nathan Boone. Şeful securităţii pentru Fundaţia Evergreen.

Ştia cine era Boone – mercenarul Tabula care-i omorâse tatăl la Praga. Maya se întreba de ce-i vorbea Boone. Poate încerca s-o înfurie ca s-o facă să atace.

— Sunt sigur că eşti aici, zise Boone.

— Tocmai mi-ai omorât unul din cei mai buni angajaţi.

Regula Arlechinilor zicea să nu vorbeşti niciodată cu un inamic, decât dacă asta-ţi dădea vreun avantaj. Voia să păstreze tăcerea, dar apoi îşi aminti de Gabriel: dacă-l distrăgea pe Boone, atunci Călătorul ar avea mai mult timp să fugă.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Gabriel va fi ucis dacă nu-l laşi să iasă din încăpere. Promit să nu-i fac nici un rău lui, lui Vicki sau ghidului vostru.

Maya se întrebă dacă Boone ştia de Alice. Ar fi omorât-o şi pe fetiţă dacă-şi dădea seama că supravieţuise distrugerii comunităţii New Harmony.

— Dar lui Hollis? întrebă ea.

— Amândoi aţi ales să vă împotriviţi Fraţilor. Acum trebuie să suportaţi consecinţele.

— De ce-aş avea încredere în tine? Mi-ai omorât tatăl.

— Asta a fost alegerea lui.

Boone părea enervat.

— I-am oferit o alternativă, dar era prea încăpăţânat s-o accepte.

— Trebuie să mă consult cu ceilalţi. Dă-ne câteva minute.

— Nu aveţi câteva minute. Nu există vreo alternativă. Fără negocieri. Dacă eşti un adevărat Arlechin, vei vrea să-l salvezi pe Călător. Trimite-i pe ceilalţi în tunel sau toţi din încăpere vor muri. Avem un avantaj tehnic.

Despre ce vorbea? se întrebă Maya. Ce avantaj tehnic? Alice Chen o privea fix. Fetiţa atinse cu palma conducta caldă de aburi de deasupra lor şi apoi întinse mâna – încercând să-i comunice ceva.

— Ce-mi spui? şopti Maya.

— V-aţi hotărât? strigă Boone.

Tăcere.

Un glonţ lovi una din cele două neoane care atârnau de tavan. O a doua rafală de gloanţe şi neonul zbură cât acolo într-o jerbă de scântei; se izbi de una dintre conductele de abur şi căzu pe podea.

Acum că în încăpere era mai întuneric, Maya înţelese ce încerca să-i transmită copilul. Boone şi mercenarii lui aveau dispozitive de vedere nocturnă. Când al doilea neon va fi şi el distrus, nu va mai vedea nimic, în timp ce Boone şi oamenii săi îşi vor putea vedea ţintele. Singurul mod de a te ascunde de dispozitivele cu raze infraroşii era să devii foarte rece sau să te apropii foarte mult de un obiect cald. Alice o ştia; de-asta rămăsese ascunsă sub conducta de abur.

Împuşcăturile reîncepură; două raze laser fură aţintite spre neonul rămas. Alice se rostogoli de sub conductă până la cadavrul care zăcea în prag.

— Rămâi acolo! strigă Maya.

Dar fata sări în picioare şi alergă spre prag. Se lăsă pe vine când ajunse lângă mercenarul mort, făcându-se mică, şi înşfăcă un echipament care fusese prins de cureaua bărbatului. Când Alice fugi înapoi, Maya văzu că ducea o pereche de ochelari de vedere nocturnă cu o curea de pus pe cap, şi un pachet de baterii de ţinut în mână. Alice îi aruncă Mayei ochelarii şi se întoarse în ascunzătoarea ei de sub conductă.

Un glonţ lovi al doilea neon şi încăperea fu înghiţită de întuneric. Era de parcă s-ar fi aflat într-o cavernă în inima pământului. Maya îşi puse ochelarii speciali. Apăsă pe buton şi imediat încăperea se transformă într-o imagine în diverse nuanţe de verde. Orice lucru cald – conductele de abur, manometrele, pielea de pe mâna ei stângă – strălucea ca smaraldul, ca şi cum ar fi fost radioactiv. Pereţii şi podeaua de beton aveau o nuanţă de verde deschis care-i amintea de frunzele de primăvară.

Maya se uită prudentă peste partea de sus a unei conducte de abur şi văzu o lumină verde care devenea tot mai strălucitoare pe măsură ce un om se apropia încet prin tunel de uşa deschisă. Lumina oscilă uşor, apoi un mercenar cu ochelari speciali apăru în prag. Ducând o puşcă de luptă cu ţeava tăiată, păşi cu grijă peste cadavrul celuilalt.

Maya se mişcă în spatele conductei şi-şi lipi spatele de metalul cald. Era imposibil să ştie care era poziţia mercenarului în timp ce el se mişca prin încăpere; ea nu putea să plănuiască decât direcţia generală de atac. Simţi cum toată energia îi curge de la umeri prin braţe până în arma pe care-o ţinea cu mâinile. Inspiră, îşi ţinu răsuflarea şi dădu ocol conductei.

În prag apăruse un al treilea mercenar cu o puşcă mitralieră. Arlechinul îl împuşcă în piept. Când forţa glonţului îl azvârli înapoi, se produse o flamă. Chiar înainte ca mercenarul mort să atingă podeaua, Maya se răsuci şi-l omorî pe cel cu puşca de luptă. Linişte. Uşorul miros de cordită se amesteca cu duhoarea de putregai din încăpere. Conductele de abur străluceau într-o lumină verde în jurul ei.

Maya băgă ochelarii în geanta de umăr, o găsi pe Alice şi o apucă de mână.

— Urcă, şopti ea.

— Haide, urcă.

O luară grăbite în sus pe scara de întreţinere, trecură prin deschizătură şi ajunseră într-o zonă aflată chiar dedesubtul unei găuri de vizitare deschise. Maya se opri câteva secunde şi apoi decise: era prea periculos să intre în zona şinelor. Încă ţinând-o de mână pe fetiţă, o trase printr-un tunel care se îndepărta de staţie.

10

Ţinându-se de treptele scării cu mâna stângă, Naz împinse cu dreapta capacul de fontă al unei guri de vizitare. După multe mormăieli şi înjurături, reuşi în cele din urmă să manevreze capacul deasupra marginii consolei de fixare şi-l împinse într-o parte. Gabriel îl urmă prin deschizătură la nivelul inferior al Gării Grand Central. Stăteau în picioare între un perete de beton plin de funingine şi una dintre şinele de cale ferată.

Naz arăta de parcă era gata s-o ia la fugă în orice direcţie.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el.

— Unde-s Vicki şi cu Hollis?

Gabriel se uită în jos prin gura de vizitare şi văzu creştetul lui Vicki. Ea era la şase metri sub el, urcând scara cu grijă.

— Sunt chiar în spatele meu. Mai durează un minut.

— N-avem un minut.

Naz auzi un zăngănit la distanţă, se răsuci şi văzu cele două faruri ale trenului care se apropia.

— Trebuie s-o ştergem de-aici!

— Să-i aşteptăm şi pe ceilalţi.

— O să ne-ajungă din urmă în staţie. Dacă mecanicul ne vede pe şine, o să cheme poliţia gării prin radio.

Gabriel şi Naz o luară la fugă de-a lungul şinelor, săriră pe platforma pentru pasageri şi-o luară-n sus pe o rampă de beton spre lumină. Repede, Gabriel îşi scoase giaca pătată de sânge şi-o întoarse pe dos. Zona inferioară a gării fusese transformată într-un spaţiu cu restaurante, plin de chioşcuri de fast-food. Doar un băruleţ era deschis, şi o mână de navetişti moţăiau pe bănci în timp ce aşteptau trenurile târzii, de noapte. Cei doi bărbaţi se aşezară la o masă şi aşteptară ca ceilalţi să iasă din zona şinelor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Naz.

— I-ai văzut, nu?

— Vicki urca scara. Hollis era la câţiva metri sub ea.

Naz sări în picioare şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo.

— Nu putem rămâne aici.

— Stai jos. N-au trecut decât vreo două minute. Trebuie să mai aşteptăm puţin.

— Noroc, omule. Am plecat.

Naz o luă grăbit spre scara rulantă şi dispăru la nivelul superior al gării. Gabriel încercă să-şi dea seama ce se întâmplase cu ceilalţi. Nu mai puteau să iasă? Îi ajunseseră Tabula din urmă? Faptul că o bilă de localizare fusese

ascunsă în pistolul ceramic schimbase totul. Se întrebă dacă Maya ar risca inutil ca să se pedepsească pentru ceea ce se întâmplase.

Părăsi zona restaurantelor şi se îndreptă spre uşa deschisă care ducea la şine. O cameră de supraveghere era îndreptată spre platformă, iar Gabriel deja observase alte patru montate pe tavanul sălii. Tabula probabil intraseră deja în sistemul de securitate al gării, iar computerele lor scanau transmisia în direct, căutând imaginea lui. *Rămâneţi împreună*. Asta le spusese Maya, dar le oferise şi un plan de rezervă: dacă apărea o problemă, urmau să se întâlnească a doua zi în partea de est a Manhattan-ului.

Gabriel se întoarse în zona cu restaurante şi se ascunse în spatele unui stâlp de beton. Peste câteva secunde, patru tipi duri cu căşti de telefon coborâră pe scara rulantă şi alergară spre zona şinelor. În clipa-n care dispărură prin uşă, Gabriel o luă în direcţia opusă, urcând scările spre sala principală a gării şi ieşind apoi în stradă. Îi dădură lacrimile şi simţi înţepături pe faţă de la aerul rece de iarnă. Călătorul lăsă capul în jos şi se îndepărtă în noapte.

* * *

Cât stătuseră în New York, Maya insistase ca ei toţi să memoreze rute sigure prin oraş şi o listă cu hoteluri pentru celibatari care erau în afara Matricei. Unul din locurile astea era Efficiency Hotel pe Tenth Avenue, în Manhattan. Pentru douăzeci de dolari, bani gheaţă, primeai douăzeci şi patru de ore într-o capsulă din fibră de sticlă fără geamuri, lungă de doi metri şi jumătate şi înaltă de un metru şi jumătate. Cele patruzeci şi opt de capsule erau aliniate de ambele părţi ale unui coridor şi făceau hotelul să arate ca un mausoleu.

Înainte de a intra în hotel, Gabriel îşi scoase din nou giaca de piele şi-o împături astfel încât petele de sânge să nu fie vizibile. Recepţionerul era un chinez în vârstă care stătea în spatele unui geam blindat şi aştepta ca clienţii să introducă banii într-o fantă îngustă. Gabriel îi dădu cei douăzeci de dolari cât costa o capsulă şi încă cinci dolari pentru o saltea din spumă de cauciuc şi o pătură de bumbac.

Primi o cheie şi o luă pe coridor spre baia comună. Doi hispanici care lucrau într-un restaurant stăteau cu bustul gol în faţa chiuvetelor, sporovăind în spaniolă în timp ce-şi spălau grăsimea de la gătit de pe feţe şi braţe. Gabriel se ascunse într-o cabină de toaletă până când cei doi plecară, apoi ieşi şi-şi spălă giaca în chiuvetă. Când termină, se căţără pe o scară până la spaţiul pe care-l închiriase şi se târî înăuntru. Fiecare capsulă avea o lampă fluorescentă şi un mic ventilator care asigura aerisirea. Era un singur cuier de care să-şi atârne giaca, iar pielea udă începu să picure încet, ca şi cum ar mai fi fost încă înmuiată în sânge.

Întins pe salteaua de spumă, Gabriel nu putea înceta să se gândească la Sophia Briggs. Simţise Lumina din ea, înălţându-se brusc şi înaintând ca un val puternic de apă, şi apoi i se scursese printre degete. Auzea voci înăbuşite prin pereţii subţiri ai capsulei şi se simţea ca şi cum ar fi plutit printre umbre, înconjurat de stafii.

* * *

Maya îl învăţase pe Gabriel că Matricea nu era absolută; încă mai erau goluri şi zone întunecoase prin care te puteai deplasa în siguranţă prin oraş. A doua zi dimineaţă, îi luă cam o oră să evite camerele de supraveghere şi să ajungă în parcul Tompkins Square. În districtul financiar şi în zona Midtown, roca de bază cenuşie a Manhattan-ului era aproape de suprafaţă, asigurând temelia pentru zgârie-norii care dominau oraşul. În Lower East Side, roca de bază se găsea la adâncimi de zeci de metri, iar clădirile de pe străzi aveau numai trei-patru etaje.

Tompkins Square Park fusese mai bine de o sută de ani locul tradiţional pentru proteste politice. Cu o generaţie în urmă, un grup de oameni fără adăpost îşi stabilise tabăra acolo, până când poliţia închisese parcul şi-l înconjurase cu un cerc gros de oameni ai legii. Aceştia se îndreptaseră apoi spre centru, distrugând adăposturile improvizate şi bătând pe oricine refuza să plece. Zilele astea, ulmi uriaşi făceau umbră în parc vara, şi grilaje negre de fier înconjurau fiecare petic de pământ. În parc erau numai două camere de supraveghere; ambele erau îndreptate spre terenul de joacă pentru copii şi uşor de evitat.

Gabriel merse cu grijă prin parc şi se apropie de clădirea mică din cărămizi roşii ocupată de personalul care îngrijea spaţiile verzi. Trecu de porţile deschise şi se opri în faţa unui monument – o stelă de marmură albă, cu o fântână cu cap de leu în centru. Abia vizibile, în marmură erau săpate contururile unor feţe de copii şi cuvintele *ERAU CEI MAI PURI COPII DIN LUME, TINERI ŞI FRUMOŞI*. Acesta era monumentul care comemora dezastrul din 1904, când feribotul *General Slocum* ieşise din portul New York având la bord un grup de imigranţi germani, care mergeau la un picnic cu şcoala de duminică. Pe vas izbucnise un incendiu, iar acesta se scufundase fără să aibă bărci de salvare; peste o mie de femei şi copii muriseră.

Maya folosea monumentul ca pe una din cele trei table de mesaje din tot Manhattan-ul. Acestea ofereau grupului lor o alternativă de comunicare faţă de celularele uşor de monitorizat. Pe partea din spate a stelei, la baza de marmură, Gabriel găsi un graffiti făcut de Maya cu două săptămâni în urmă. Era semnul Arlechinilor: un oval cu trei linii, care simboliza o lăută. Se uită în jur la terenul de baschet şi la mica grădină din apropriere. Era ora şapte dimineaţa şi nimeni nu se afla acolo. Toate posibilităţile negative pe care şi le scosese din

minte de dimineaţă reveniră acum cu o forţă îngrozitoare. Toţi muriseră. Şi, într-un fel, era din cauza lui.

Gabriel îngenunche ca un om care voia să se roage. Scoase din buzunar un marker şi scrise pe monument *G. aici. Voi unde?*

Părăsi parcul imediat, luând-o pe Avenue A spre o cafenea mică plină de mese vechi, scaune şubrede şi două pupitre de şcoală care păreau culese de pe stradă. Cumpără o cană de cafea şi se aşeză în încăperea din spate, cu ochii pe uşă. Sentimentul de disperare era aproape insuportabil. Sophia şi familiile din New Harmony fuseseră ucise. Şi acum exista o posibilitate serioasă ca Tabula să-i fi omorât pe Maya şi pe prietenii săi.

Rămase uitându-se în jos, spre tăblia zgâriată a mesei, încercând să facă vocea mânioasă din creierul său să amuţească. De ce era Călător? şi de ce provocase atâta suferinţă? Numai tatăl său putea răspunde la întrebările astea – şi se părea că Matthew Corrigan trăia la Londra. Gabriel ştia că în Londra erau mai multe camere de supraveghere decât în orice alt oraş din lume. Era un loc periculos, dar tatăl lui sigur se dusese acolo dintr-un motiv important.

Nimeni nu-i dădu atenţie când îşi deschise geanta de umăr şi-şi numără banii din pachetul pe care i-l dăduse Vicki seara trecută. Păreau să fie destui pentru un bilet de avion spre Marea Britanie. Cum Gabriel îşi petrecuse întreaga viaţă trăind în afara Matricei, datele biometrice de pe cip-ul paşaportului său nu puteau fi comparate cu nici o altă identitate anterioară. Maya păruse sigură că el nu va avea probleme dacă va călători în alte ţări. Din punctul de vedere al autorităţilor, era un cetăţean pe nume Tim Bentley, care lucra ca agent imobiliar în Tucson, Arizona.

Îşi termină cafeaua şi se întoarse la monumentul din Tompkins Square Park. Cu o bucată de ziar şterse mesajul anterior şi scrise *G2LONDON*[8]. Se simţi ca supravieţuitorul unui naufragiu care tocmai cioplise câteva cuvinte pe o bucată de lemn. Dacă prietenii lui erau încă în viaţă, vor şti ce se întâmplase. Îl vor urma la Londra şi-l vor găsi la Tyburn Convent. Dacă muriseră cu toţii, atunci era un mesaj care nu va ajunge la nimeni.

Gabriel ieşi din parc fără să privească înapoi şi se îndreptă spre sud, pe Avenue B. Aerul dimineţii era tot rece, dar cerul era senin – aproape dureros de albastru. Pornise în călătorie.

---

[8] G spre Londra (în lb. engleză în original).

11

Michael termină a doua ceaşcă de cafea, se ridică de la masa de stejar şi se duse la ferestrele gotice dintr-un capăt al salonului de dimineaţă. Cadrele de plumb ale ferestrelor impuneau o reţea neagră peste lumea de-afară. Se afla la vest de Montreal, pe o insulă din mijlocul fluviului Saint Lawrence. Noaptea trecută plouase, iar o pătură groasă de nori încă mai zăbovea pe cer.

La unsprezece trebuia să înceapă o şedinţă a consiliului director al Fraţilor, dar vasul cu membrii consiliului încă nu ajunsese. Călătoria din golful Chippewa până la Dark Island[9] dura cam patruzeci de minute. Dacă valurile erau agitate, oamenii păşeau pe doc arătând palizi. O călătorie cu elicopterul din orice oraş al statului New York ar fi fost mult mai eficientă, dar Kennard Nash respinsese propunerea de a construi o platformă de aterizare pentru elicoptere în apropierea hangarului pentru ambarcaţiuni.

„Călătoria pe râu este o experienţă bună pentru Fraţi”, explicase Nash. „Îi face să simtă că se îndepărtează de lumea obişnuită. Cred că încurajează un anumit respect pentru natura unică a organizaţiei noastre.”

Michael era de acord cu Nash; Dark Island era un loc special. Un industriaş american bogat care făcea maşini de cusut construise castelul de pe insulă la începutul secolului douăzeci. Blocurile de granit fuseseră trase pe gheaţă în timpul iernii ca din ele să se înalţe un turn cu ceas cu trei etaje, un hangar pentru ambarcaţiuni şi un castel. Acesta din urmă avea turnuri şi turnuleţe şi şemineuri suficient de mari ca să frigi un juncan întreg.

În prezent Dark Island aparţinea unui grup de germani bogaţi. Turiştii puteau să viziteze locul două luni, toamna, dar Fraţii foloseau castelul în restul anului. Michael şi generalul Nash sosiseră cu trei zile în urmă împreună cu o echipă de tehnicieni a Fundaţiei Evergreen. Aceştia instalaseră microfoane şi camere de televiziune astfel încât membrii din întreaga lume să poată participa la şedinţa consiliului director.

În prima zi pe insulă, lui Michael i se permise să părăsească castelul şi să se plimbe singur pe costişe. Numele Dark Island provenea de la brazii uriaşi care-şi întindeau crengile deasupra cărărilor, filtrând lumina şi dând naştere unor tuneluri de un verde întunecos. Michael descoperi o bancă de marmură în vârful pantei şi petrecu acolo câteva ore, adulmecând mirosul puternic de conifere şi privind râul.

În seara aceea luă cina cu generalul Nash, după care băură whisky în salonul cu furnir de stejar. Totul era masiv în castel – mobila sculptată de mână, tablourile înrămate şi dulapurile cu băutură. Pe peretele salonului erau capete de animale, iar Michael avea senzaţia că un elan mort se uita la el.

[9] Insula întunecată (în lb. engleză în original).

Nash şi restul Fraţilor îl priveau pe Michael ca pe sursa lor de informaţii despre diferitele tărâmuri. Michael ştia că poziţia sa încă mai era precară. Fraţii îi omorau de obicei pe Călători, dar el supravieţuise. Încerca să se facă cât mai indispensabil cu putinţă, fără să-şi arate adevăratele ambiţii. Dacă lumea avea să devină o închisoare invizibilă, asta însemna că o persoană trebuia să aibă controlul atât asupra gardienilor, cât şi a prizonierilor. Şi de ce n-ar putea fi persoana asta un Călător?

Fraţii îl conectaseră iniţial la computerul cuantic şi încercaseră să ia legătura cu civilizaţii mai avansate din alte tărâmuri. Deşi computerul fusese distrus, Michael îl asigurase pe generalul Nash că ar putea obţine în cele din urmă orice informaţii de care aveau nevoie. Se gândi că era mai înţelept să nu pomenească nimic de scopurile lui. Dacă-l găsea pe tatăl său şi dobândea orice fel de cunoştinţe speciale, intenţiona să folosească asta în avantajul lui. Michael se simţea ca un om care scăpase cu viaţă din faţa plutonului de execuţie.

În ultima lună, îşi părăsise trupul cu două ocazii diferite. De fiecare dată fusese la fel: la început, câteva scântei de Lumină îi ieşeau din corp, apoi toată energia sa părea să plutească afară, într-un întuneric rece. Ca să găsească drumul spre oricare dintre Tărâmuri, trebuia să treacă prin toate cele patru bariere: un cer albastru, un deşert, un oraş în flăcări şi o mare fără sfârşit. Aceste bariere păruseră odinioară nişte obstacole insurmontabile, dar acum le putea trece aproape instantaneu – descoperind micile treceri negre care-l duceau înainte.

Michael deschise ochii şi se trezi într-un scuar cu copaci şi bănci şi un chioşc pentru orchestră. Era seară, încă devreme, bărbaţi şi femei în haine întunecate rătăceau pe trotuar, intrând fără astâmpăr în magazinele puternic luminate, apoi ieşind peste câteva minute cu mâinile goale.

Mai fusese aici; acesta era cel de-al Doilea Tărâm al stafiilor înfometate. Arăta ca o lume reală, dar totul nu era decât o promisiune neîndeplinită pentru cei care nu puteau fi niciodată mulţumiţi. Toate cutiile din băcănie erau goale. Merele de pe taraba din colţ şi hălcile de carne de la măcelărie erau din lemn sau lut pictat. Chiar şi cărţile legate în piele de la biblioteca oraşului păreau reale, dar când Michael încercă să le citească, descoperi că pe pagini nu existau cuvinte.

Era periculos să rămână aici; se simţea singura fiinţă vie într-un oraş al fantomelor. Oamenii care trăiau pe acest tărâm păreau să-şi dea seama că el era diferit; voiau să vorbească cu el, să-l atingă, să-i pipăie muşchii şi să-i simtă sângele cald care-i curgea pe sub piele. Michael încercase să se ascundă în întuneric în timp ce se uita în case prin geamuri şi-şi căuta tatăl pe străzile lăturalnice. În cele din urmă, găsi punctul de trecere care-l ducea înapoi în lumea lui. Când trecu din nou dincolo câteva zile mai târziu, se trezi în acelaşi scuar, ca şi cum Lumina sa refuzase s-o ia în orice altă direcţie.

* * *

Pendula din camera de dimineaţă începu să bată, iar Michael se întoarse la fereastră. O barcă cu motor tocmai sosise din golful Chippewa, iar membrii consiliului director al Fraţilor coborau pe doc. Era rece şi bătea vântul, dar generalul Nash stătea pe doc ca un politician, dând bună ziua şi strângând mâini.

— A sosit barca? întrebă o voce de femeie.

Michael se întoarse şi-o văzu pe doamna Brewster, o membră din consiliu care sosise noaptea trecută.

— Da. Am numărat opt persoane.

— Bun. Înseamnă că zborul doctorului Jensen n-a fost amânat.

Doamna Brewster se duse la bufet şi-şi turnă o ceaşcă de ceai. Avea cincizeci şi ceva de ani şi era o englezoaică energică purtând o fustă de tweed, un pulover şi genul de pantofi practici cu talpă groasă necesari pentru o plimbare printr-un izlaz noroios. Deşi doamna Brewster nu părea să aibă vreo funcţie, ceilalţi membri ai consiliului se supuneau forţei personalităţii ei, şi nimeni nu-i folosea prenumele. Ea se purta ca şi cum lumea ar fi fost o şcoală haotică, iar ea – noua directoare. Totul trebuia organizat. Munca neglijentă şi obiceiurile proaste nu aveau să fie tolerate. Indiferent de consecinţe, ea avea de gând să facă ordine.

Doamna Brewster îşi puse frişcă în ceaşcă şi-i zâmbi amabil.

— Aştepţi cu nerăbdare şedinţa de consiliu, Michael?

— Da, doamnă. Sunt sigur că va fi interesant.

— Ai dreptate aici. Generalul Nash ţi-a spus cumva ce are să se întâmple?

— Nu chiar.

— Şeful centrului nostru de calculatoare din Berlin ne va prezenta o inovaţie tehnică importantă care ne va ajuta să instaurăm Panopticonul. Avem nevoie de acordul unanim al consiliului ca să continuăm.

— Sunt sigur că-l veţi obţine.

Doamna Brewster sorbi din ceai apoi puse ceaşca de porţelan pe farfurioară.

— Consiliul director are ciudăţeniile lui. Membrii votează de obicei cu da la şedinţă, iar mai târziu te înjunghie pe la spate. De-asta eşti tu aici, Michael. Ţi-a spus cineva că participarea ta a fost ideea mea?

— Credeam că se datorează generalului Nash.

— Am citit tot despre Călători, spuse doamna Brewster.

— Se pare că unii dintre ei se pot uita la faţa unei persoane şi vedea ce gândeşte ea. Tu ai abilitatea asta?

Michael dădu din umeri. Nu dorea să dezvăluie prea multe despre capacităţile lui.

- Ştiu dacă cineva minte.

— Bun. Asta vreau să faci în timpul şedinţei de azi. Ar fi de mare ajutor dacă ţi-ai da seama cine votează cu da, dar de fapt nu e de acord.

* * *

Michael o urmă pe doamna Brewster în sala de banchete, unde generalul Nash ţinu un scurt discurs prin care ura bun venit tuturor pe Dark Island. Într-un capăt al sălii fuseseră amplasate trei ecrane video plate, iar în faţa lor era aşezat un semicerc de fotolii de piele. Ecranul televizorului din mijloc era alb, dar pe monitoarele laterale apăreau mai multe casete. Fraţii membri din toată lumea se aşezară la calculatoarele lor ca să participe şi ei la şedinţă. Câţiva aveau camere video, aşa că feţele lor apăreau pe ecran, dar de obicei caseta descria numai amplasarea geografică a membrului respectiv: Barcelona, Ciudad de Mexico, Dubai.

— A, iată-l, spuse Nash când Michael intră în încăpere.

— Doamnelor şi domnilor, el este Michael Corrigan.

Cu mâna pe umărul drept al lui Michael, Nash îl conduse să facă cunoştinţă cu ceilalţi. Michael se simţea ca un adolescent rebel căruia i se dăduse voie în sfârşit să ia parte la petrecerea adulţilor.

După ce se luară toţi loc, Lars Reichhardt, directorul centrului de calculatoare din Berlin, urcă pe podium. Era un bărbat masiv cu părul roşu, obraji aprinşi şi un râs răsunător care umplea încăperea.

— Este o onoare să vă vorbesc, spuse Reichhardt.

— După cum ştiţi, computerul nostru cuantic a fost deteriorat în timpul atacului de anul trecut asupra centrului nostru de cercetare de la New York. În acest moment, încă nu este operaţional. Noul nostru centru de calculatoare din Berlin foloseşte tehnologie convenţională, totuşi este destul de puternic. Am creat de asemenea reţele de calculatoare cooperante în întreaga lume, care ascultă ordinele noastre fără ca proprietarii să-şi dea seama...

Linii de cod informatic apărură pe monitorul din mijloc, din spatele podiumului. În timp ce Reichhardt vorbea, codul deveni din ce în ce mai mic, până când fu condensat într-un pătrat negru.

— De asemenea, ne extindem utilizarea imunologiei computaţionale. Am creat programe de calculator autonome, care se multiplică singure şi se deplasează pe Internet asemenea globulelor albe din organismul uman. În loc să caute viruşi şi infecţii, aceste programe caută idei infecţioase care ar întârzia instaurarea Panopticonului.

Pe ecran, micul pătrat de cod intră într-un calculator. Se reproduse apoi fu transmis unui al doilea calculator. Rapid, începu să prea controlul asupra unui întreg sistem.

— Iniţial am folosit imunologia computaţională ca pe un instrument de descoperire a inamicilor noştri. Din cauza problemelor cu computerul cuantic, am transformat ciber-leucocitele noastre în viruşi activi care deteriorează calculatoarele pline de informaţii antisociale. Programul nu are nevoie de nici un fel de întreţinere odată ce este eliberat în sistem.

— Dar acum să trecem la *Hauptgericht* – „felul principal” al banchetului nostru. L-am numit Programul Shadow…

Monitorul se înnegri şi apoi prezentă imaginea generată pe calculator a unei camere de zi. O siluetă care semăna cu unul dintre manechinele folosite la testarea siguranţei automobilelor stătea pe un scaun cu spătar drept. Faţa şi corpul său erau alcătuite din forme geometrice, dar era clar o fiinţă umană – un bărbat.

— Utilizarea supravegherii electronice şi a monitorizării a ajuns la un punct de fuziune crucial. Folosind atât surse guvernamentale, cât şi corporatiste, avem toate datele necesare pentru a urmări un individ pe durata întregii zile. Pur şi simplu am combinat totul într-un singur sistem – Programul Shadow. Shadow creează o ciber-realitate paralelă care se modifică constant pentru a reflecta acţiunile fiecărui individ. Pentru acei membri dintre Fraţi care ar dori mai multe informaţii după această discuţie, vă avertizez – programul Shadow este...

Reichhardt făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit.

— I-aş zice *verführerisch*.

— Care înseamnă captivant, explică doamna Brewster.

— Seducător.

— Seducător. Un cuvânt excelent.

— Pentru a vă arăta ce poate face programul Shadow, am ales un membru al Fraţilor ca subiect. Fără ştirea sa, i-am realizat un sine duplicat în sistemul nostru. Fotografiile din bazele de date pentru paşapoarte şi permise de conducere sunt convertite într-o imagine tridimensională. Folosind fişe medicale şi alte date personale, putem stabili greutatea şi înălţimea.

Michael îl întâlnise pentru scurt timp pe Dr. Anders Jensen înainte de începerea şedinţei. Era un bărbat slab, cu părul blond rar, care deţinea o funcţie oficială în guvernul danez. Jensen păru surprins când faţa lui apăru pe chipul bărbatului generat de computer. Informaţiile medicale pâlpâiră pe ecran, şi respectivele date îi transformară corpul. Informaţiile luate din calculatorul unui magazin de îmbrăcăminte deveniră un costum gri de afaceri şi o cravată albastră. Când silueta fu îmbrăcată, se ridică de pe scaunul de calculator şi le făcu cu mâna.

— Şi iată-ne! anunţă Reichhardt.

— Dr. Jensen, faceţi cunoştinţă cu sinele dumneavoastră din umbră!

Michael şi restul grupului aplaudară realizarea, în timp ce Jensen se forţă să zâmbească. Danezul nu părea bucuros că imaginea sa făcea acum parte din sistem.

— Pe baza înregistrărilor privind locuinţele, putem recrea apartamentul profesorului Jensen de pe Vogel Street. Cu ajutorul informaţiilor de la cărţile de credit, în special ale celor obţinute de la companii care expediază produse prin poştă, putem chiar amplasa diverse obiecte de mobilier în camere.

În timp ce profesorul generat de computer se plimba înainte şi înapoi, în cameră apărură o canapea, un scaun şi o măsuţă de cafea. Michael aruncă priviri rapide celorlalţi. Doamna Brewster dădu din cap spre el şi-i zâmbi cu înţelegere.

— Nu este întocmai corect, spuse Jensen.

— Canapeaua este lipită de peretele de lângă uşă.

— Vă cer scuze, profesore.

Reichhardt rosti câteva cuvinte în microfonul subţire care era ataşat de căştile sale. Umbra canapelei dispăru şi reapăru în locul potrivit.

— Acum aş dori să vă arăt înregistrarea prelucrată a câtorva ore din viaţa profesorului Jensen. Programul Shadow l-a supravegheat acum nouă zile, în cadrul unei testări de succes a sistemului nostru. Deoarece profesorul are un sistem de securitate a locuinţei, ştim exact când părăseşte apartamentul. Telefonul mobil al profesorului Jensen şi sistemul GPS al maşinii sale ne permit să-l urmărim până la o zonă de magazine locale. În parcare sunt două camere de supraveghere. Profesorul este fotografiat şi un algoritm facial îi confirmă identitatea. Cardul de cumpărături cu reducere din portofelul său are integrat un cip RFID. Acesta informează un calculator când posesorul său intră într-un anumit magazin. Aici este într-un magazin care vinde cărţi, filme şi jocuri pe calculator...

Pe ecran, umbra Anders Jensen începu să se plimbe printre rafturile unui magazin, trecând pe lângă alţi indivizi-umbre.

— Vă rog să înţelegeţi – ceea ce vedeţi pe ecran nu este ipotetic. Corespunde experienţei fizice a profesorului Jensen. Ştim cum arată magazinul, deoarece, ca majoritatea afacerilor moderne, a fost transformat într-un mediu electronic pentru a monitoriza comportamentul cumpărătorilor. Ştim cum arată ceilalţi clienţi, pentru că le-am scanat cărţile de identitate şi am găsit imagini ale feţelor lor în diverse baze de date.

— Majoritatea produselor au acum cipuri RFID pentru a fi protejate împotriva furturilor. Acestea permit de asemenea magazinelor să urmărească livrările. Afacerile din Danemarca, Franţa şi Germania au senzori cu cipuri în rafturi ca să ştie dacă clienţii sunt atraşi de promoţii şi ambalaje. În următorii câţiva ani, acesta va deveni un standard peste tot. Acum priviţi. Profesorul Jensen se duce la acest raft şi ...

— Ajunge, murmură Jensen.

— Ia produsul, îl pune la loc pe raft. Ezită, apoi se hotărăşte să cumpere un DVD intitulat „Păcat tropical III”.

Generalul Nash râse, iar ceilalţi i se alăturară. Unii dintre Fraţii de pe monitoarele de calculator râdeau şi ei. Zdrobit, Jensen se uita fix la podea şi clătina din cap.

— L-am – l-am cumpărat pentru un prieten, zise el.

— Vă cer scuze, profesore, pentru stinghereala pe care v-am provocat-o.

— Dar ştiţi regulile, interveni doamna Brewster pe un ton sec.

— Toţi suntem egali în Panopticon.

— Exact, spuse Reichhardt.

— Din cauza resurselor noastre limitate deocamdată, avem suficientă putere de calcul ca să instaurăm Programul Shadow într-un singur oraş – Berlin. Programul va deveni pe deplin activ în cincisprezece zile. Odată ce punem sistemul în funcţiune, autorităţile se vor confrunta cu –

— O ameninţare teroristă, spuse Nash.

— Sau ceva de acest gen. În acel moment, Fundaţia Evergreen va oferi Programul Shadow prietenilor noştri din guvernul german. În clipa în care este instaurat, aliaţii noştri politici se vor asigura că devine un sistem mondial. Acesta nu este doar un instrument împotriva infracţiunilor şi a terorismului. Companiilor le va plăcea ideea unui sistem care poate determina cu precizie amplasarea şi acţiunile unui angajat. Angajatul bea alcool în timpul prânzului? Seara se duce la bibliotecă şi împrumută cărţi inadecvate? Programul Shadow va permite să existe pe piaţă un anumit număr de cărţi şi filme controversate. Reacţia publicului la aceste mărfuri ne va da mai multe informaţii pentru a crea realitatea noastră dublă.

Urmă un moment de tăcere, iar Michael profită de ocazie.

— Aş dori să spun ceva.

Generalul Nash păru surprins.

— Nu este nici locul, nici momentul potrivit, Michael. Poţi să-mi comunici observaţiile tale după şedinţă.

— Nu sunt de acord, zise doamna Brewster.

— Aş dori să aud punctul de vedere al Călătorului nostru.

Jensen dădu din cap repede. Era nerăbdător să se treacă la orice subiect fără legătură cu profesorul de pe ecran.

— Uneori e bine să ai o perspectivă diferită.

Michael se ridică în picioare şi se întoarse spre Fraţi. Fiecare persoană din faţa lui purta o mască creată de o viaţă întreagă de înşelăciuni, faţa adultului ascunzând emoţiile exprimate odinioară de chipul copilului. În timp ce Călătorul le privea, aceste măşti se dizolvară în mici fragmente de realitate.

— Programul Shadow este o realizare extraordinară, spuse Michael.

— Odată ce va avea succes la Berlin, va putea fi extins cu uşurinţă în alte ţări. Dar există o ameninţare care-ar putea distruge întregul sistem.

Făcu o pauză şi privi în jur.

— În lume există un Călător activ. O persoană care poate face să se opună rezistenţă planurilor voastre.

— Fratele tău nu reprezintă o problemă semnificativă, zise Nash.

— E un fugar fără nici un sprijin.

— Nu vorbesc despre Gabriel, ci despre tatăl meu.

Michael văzu surpriză pe feţele lor, şi apoi mânia lui Kennard Nash. Generalul nu le spusese despre Matthew Corrigan. Poate nu voia să pară slab şi nepregătit.

— Nu te supăra.

Vocea doamnei Brewster suna de parcă tocmai descoperise o greşeală pe nota de plată de la un restaurant.

— Tatăl tău n-a dispărut cu ani în urmă?

— Este încă în viaţă. Chiar acum, ar putea fi oriunde în lume, organizând rezistenţa împotriva Panopticonului.

— Facem investigaţii, îngăimă Nash.

— Dl. Boone se ocupă de problemă şi mă asigură că ...

Michael îl întrerupse.

— Programul Shadow va eşua – toate programele voastre vor eşua – dacă nu-l găsiţi pe tatăl meu. Ştiţi că a pus bazele comunităţii New Harmony din Arizona. Cine ştie ce alte centre de rezistenţă a mai înfiinţat – sau organizează chiar acum?

O tăcere tensionată se înstăpâni asupra încăperii. Privind feţele Fraţilor, Michael ştiu că reuşise să le manipuleze frica.

— Şi ce-ar trebui să facem? întrebă Jensen.

— Ai vreo idee?

Michael se înclină în faţa lor ca un umil servitor.

— Numai un Călător poate găsi alt Călător. Lăsaţi-mă să vă ajut.

12

În Brooklyn, pe Flatbush Avenue, Gabriel găsi o agenţie de turism cu o colecţie prăfuită de jucării de plajă în vitrină. Agenţia era condusă de doamna Garcia, o dominicană în vârstă care avea aproape o sută cincizeci de kilograme. Ciripind într-un amestec de engleză şi spaniolă, se împingea cu picioarele în podea şi se deplasa prin cameră într-un scaun de birou cu rotiţe care scârţâiau. Când Gabriel spuse că vrea să cumpere un bilet dus pentru Londra, plătit cu bani gheaţă, d-na Garcia se opri din mişcare şi-şi studie noul client.

— Ai paşaport?

Gabriel puse noul său paşaport pe biroul ei. D-na Garcia îl inspectă ca un vameş şi hotărî că este acceptabil.

— Un bilet numai dus stârneşte întrebări la *inmigración y la policía*[10]. Poate întrebările nu-s bune. *Sí*[11]?

Gabriel îşi aminti explicaţiile Mayei legate de călătoriile cu avionul. Persoanele care sfârşeau prin a fi percheziţionate erau bunici cu forfecuţe de unghii şi alţi pasageri care încălcau regulile simple. În timp ce d-na Garcia se împinse cu scaunul până la birou, se uită în portofel să vadă ce bani mai avea. Dacă lua un bilet dus-întors îi mai rămâneau cam o sută douăzeci de dolari.

— În regulă, îi spuse.

— Daţi-mi un bilet dus-întors. La primul zbor disponibil.

Doamna Garcia îşi folosi cartea de credit personală ca să cumpere biletul şi-i dădu lui Gabriel informaţii despre un hotel din Londra.

— Nu stai aici, îi explică ea.

— Dar trebuie să dai la *el oficial del pasaporte*[12] o adresă şi un număr de telefon.

Când Gabriel recunoscu că n-avea alte bagaje în afară de geanta de umăr, ea îi vându un geamantan de pânză pentru douăzeci de dolari, şi-l umplu cu nişte haine vechi.

— Acum eşti un turist. Şi ce vrei să vezi în Anglia? S-ar putea să te întrebe.

„Tyburn Convent”, se gândi Gabriel. „Acolo e tatăl meu.” Dar ridică din umeri şi se uită în jos la linoleumul tocit.

— Podul Londrei, cred. Palatul Buckingham[13]...

— *Bueno*[14], Mr. Bentley. Să o saluţi pe regină.

---

10 La imigrări şi la poliţie (în lb. spaniolă în original)
11 Nu-i aşa? (în lb. spaniolă în original)
12 Funcţionarul de la paşapoarte (în lb. spaniolă în original)
13 Reşedinţa oficială de la Londra a monarhilor britanici.
14 Bine (în lb. spaniolă în original)

Gabriel nu mai zburase peste ocean, dar văzuse experienţa în filme şi în reclamele de la televizor. Oameni bine îmbrăcaţi erau prezentaţi aşezaţi în scaune confortabile, purtând conversaţii cu alţi pasageri atrăgători. Experienţa reală îi aminti de vara pe care el şi Michael o petrecuseră muncind la o fermă unde se îngrăşau vitele, de lângă Dallas, Texas. Vitele aveau plăcuţe cu coduri de bare prinse de urechi, iar fraţii îşi petrecuseră o grămadă de timp alegând juncanii care rămăseseră acolo prea mult timp, inspectându-i, cântărindu-i, împărţindu-i în ţarcuri, mânându-i pe culoare înguste şi împoldindu-i să se urce în camioane.

Unsprezece ore mai târziu, stătea la coadă la vama de pe aeroportul Heathrow. Când veni rândul lui, se apropie de funcţionarul de la paşapoarte, un indian Sikh cu o barbă mare. Acesta luă paşaportul lui Gabriel şi-l studie pe tânăr un moment.

— Aţi mai vizitat vreodată Marea Britanie?

Gabriel îi arătă cel mai relaxat zâmbet al său.

— Nu. Acum e prima dată.

Funcţionarul trecu paşaportul printr-un scaner şi studie ecranul dinaintea lui. Informaţiile biometrice de pe cipul RFID se potriveau cu fotografia şi cu informaţiile deja introduse în sistem. Ca majoritatea cetăţenilor cu o slujbă plictisitoare, funcţionarul avea mai multă încredere în maşinărie decât în propriile instincte.

— Bun venit în Marea Britanie, spuse el, şi deodată Gabriel se găsi într-o ţară nouă.

Era aproape unsprezece noaptea când schimbă banii, părăsi terminalul şi luă metroul spre Londra. Coborî la staţia King’s Cross şi rătăci prin zonă până când găsi un hotel. Camera de o persoană era cât un dulap şi pe interiorul geamului erau cristale de gheaţă, dar încercă să doarmă rămânând îmbrăcat şi înfăşurându-se în cuvertura subţire.

Gabriel împlinise douăzeci şi şapte de ani cu câteva luni înainte de a părăsi Los Angeles-ul. Trecuseră cincisprezece ani de când îşi văzuse ultima oară tatăl. Cele mai vii amintiri erau din perioada în care familia sa trăia fără curent electric sau telefon la o fermă din Dakota de Sud. Încă îşi mai amintea cum tatăl său îl învăţa să schimbe uleiul la camionetă, şi noaptea în care părinţii lui dansaseră unul cu celălalt lângă şemineul din salon. Îşi amintea cum se furişa pe scări noaptea când trebuia să fie în pat, trăgând cu ochiul prin cadrul uşii şi uitându-se la tatăl lui care stătea singur la masa din bucătărie. Matthew Corrigan părea dus pe gânduri şi trist în asemenea momente – ca şi cum îi fusese pusă pe umeri o greutate imensă.

Dar mai bine ca orice îşi amintea când avea doisprezece ani, iar Michael şaisprezece. În timpul unei furtuni de zăpadă serioase, mercenarii Tabula atacaseră casa de la fermă. Băieţii şi mama lor se ascunseseră în beci în timp ce afară urla viforul. A doua zi dimineaţă, fraţii Corrigan găsiseră patru cadavre

zăcând în zăpadă. Dar tatăl lor nu mai era, dispăruse fără urmă din viaţa lor. Gabriel se simţise ca şi cum cineva îi băgase cu forţa mâna în piept şi-i scosese ceva de acolo. Rămăsese cu un gol, o senzaţie de vid care nu-l mai părăsise niciodată cu adevărat.

* * *

Când se trezi, Gabriel ceru îndrumări de la recepţioner şi se îndreptă spre sud, către Hyde Park. Se simţea neliniştit şi nelalocul lui în acest oraş necunoscut. Cineva scrisese UITĂ-TE LA STÂNGA sau UITĂ-TE LA DREAPTA în intersecţii, ca şi cum străinii de care Londra era plină erau pe punctul de-a fi striviţi de taxiurile negre şi de furgonetele albe. Gabriel încercă să meargă urmând o linie dreaptă, dar se tot pierdea pe străduţe înguste, pavate, care coteau în unghiuri ciudate. În America aveai în portofel dolari bancnote, dar acum buzunarul îi era greu de monezi.

La New York, Maya îi povestise despre viziunea Londrei pe care i-o transmisese tatăl său. Se pare că lângă Goswell Road exista un petic de pământ unde mii de victime ale ciumei fuseseră aruncate într-o groapă. Poate mai rămăseseră câteva oase, o monedă-două, o cruce de metal purtată odinioară la gâtul unei femei acum moarte, dar acest teren de îngropăciune era acum o parcare împodobită cu panouri publicitare. Prin tot oraşul erau împrăştiate asemenea locuri, locuri ale morţii şi ale vieţii, ale unei mari bogăţii şi ale unei sărăcii şi mai mari.

Fantomele încă mai persistau, dar se petrecea o schimbare fundamentală. Peste tot erau camere de supraveghere – la intersecţii şi în magazine. Pe lângă astea, mai erau şi scanere faciale, cititoare de vehicule şi senzori de uşi pentru cărţile de identitate cu frecvenţă radio ale majorităţii adulţilor. Londonezii se revărsau afară din staţiile de metrou şi se îndreptau repede spre serviciu, în timp ce Uriaşa Maşinărie le absorbea imaginile digitale.

Gabriel presupusese că Tyburn Convent era o biserică de piatră cenuşie cu iederă pe zidurile exterioare. În schimb, descoperi un ansamblu de două case identice din secolul nouăsprezece cu ferestre plumbuite şi acoperiş negru de ardezie. Mănăstirea era pe Bayswater Road, chiar peste drum de Hyde Park. Traficul se îndrepta zgomotos spre Marble Arch[15].

O scară de metal cu câteva trepte ducea la o uşă de stejar cu clanţă de alamă. Gabriel sună la sonerie, şi o călugăriţă benedictină în vârstă îmbrăcată într-un veşmânt alb imaculat şi purtând un văl negru îi deschise uşa.

— Ai venit prea devreme, îl anunţă ea.

---

[15] Monument din marmură albă de Carrara lângă Speakers' Corner din Hyde Park, în capătul de vest al Oxford Street din Londra, lângă staţia de metrou cu acelaşi nume. Numai membrii familiei regale şi Trupele regelui şi Artileria călare regală pot trece pe sub acest arc.

Avea un puternic accent irlandez.

— Prea devreme pentru ce?

— Ah, eşti american.

Naţionalitatea lui Gabriel păru să fie o explicaţie suficientă.

— Turul altarului începe la ora zece, dar presupun că nu mai contează câteva minute.

Îl conduse într-o anticameră care semăna cu o cuşcă mică. O uşă a cuştii permitea accesul la o scară care cobora spre pivniţă. Altă uşă ducea la capela mănăstirii şi la spaţiul de locuit.

— Sunt Sora Ann.

Călugăriţa purta ochelari de modă veche, cu rame de aur. Faţa ei, încadrată de vălul negru, era netedă şi puternică, aproape fără vârstă.

— Am rude la Chicago, zise ea.

— Eşti din Chicago?

— Nu. Îmi pare rău.

Gabriel atinse barele de fier care-i înconjurau.

— Suntem benedictine sihăstrite, explică Sora Ann.

— Asta înseamnă că ne petrecem timpul în rugăciuni şi contemplare. Întotdeauna sunt două surori care se ocupă de public. Eu sunt cea permanentă, iar rotaţia are loc cam la o lună.

Gabriel dădu din cap politicos, ca şi cum ar fi fost nişte informaţii folositoare. Se tot gândea oare cum avea să întrebe de tatăl său.

— Te-aş duce în criptă, dar trebuie să echilibrez conturile.

Sora Ann scoase din buzunar un inel mare cu chei şi descuie una dintre porţi.

— Aşteaptă aici. O s-o chem pe Sora Bridget.

Călugăriţa se făcu nevăzută pe un coridor, lăsându-l pe Gabriel singur în cuşcă. Pe perete era un stativ de pamflete religioase şi la avizier un apel pentru donaţii. Se părea că un birocrat din consiliul oraşului hotărâse că surorile trebuiau să cheltuiască trei sute de mii de lire ca să facă mănăstirea accesibilă persoanelor în scaune cu rotile.

Gabriel auzi foşnet de veşminte, apoi apăru şi Sora Bridget, părând să plutească pe coridor spre barele de fier. Era mult mai tânără ca Sora Ann. Veşmântul benedictin o ascundea cu totul, lăsând vederii doar obrajii ei rotofei şi ochii căprui închis.

— Eşti american.

Sora Bridget avea un mod de a vorbi uşor, aproape fără să răsufle.

— Ne vizitează mulţi americani. De obicei fac nişte donaţii frumoase.

Sora Bridget intră în cuşcă şi descuie cea de-a doua uşă. În timp ce o urma, coborând pe o scară de metal circulară, Gabriel află că sute de catolici fuseseră spânzuraţi sau decapitaţi la spânzurătoarea Tyburn, aflată în susul străzii. În epoca elisabetană părea să existe o formă de imunitate diplomatică,

deoarece i se permisese ambasadorului spaniol să fie prezent la aceste execuţii şi să ia cu sine şuviţe din părul morţilor. În vremurile moderne apăruseră şi mai multe relicve când zona spânzurătorii fusese dezgropată ca să se facă un rond.

Cripta semăna cu subsolul mare al unei clădiri industriale. Avea o podea neagră de beton şi un tavan alb, boltit. Cineva făcuse vitrine cu geamuri ca să fie expuse fragmente de oase şi fâşii de haine pătate de sânge. Se afla acolo chiar şi o scrisoare înrămată, mâzgălită în temniţă de unul dintre martiri.

— Toţi au fost catolici? întrebă Gabriel.

Rămase cu privirea pironită asupra unui os de la picior şi a două coaste îngălbenite.

— Da. Catolici.

Gabriel aruncă o privire fugară chipului călugăriţei şi-şi dădu seama că minţea. Tulburată de acest păcat, se luptă un moment cu conştiinţa ei şi apoi spuse precaută:

— Catolici şi... încă câţiva.

— Vrei să spui Călători?

Călugăriţa arăta surprinsă.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Îmi caut tatăl.

Călugăriţa îi adresă un zâmbet plin de compasiune.

— Este la Londra?

— Tatăl meu este Matthew Corrigan. Cred că a trimis o scrisoare din acest loc.

Sora Bridget ridică mâna dreaptă la piept, ca şi cum ar fi încercat să pareze o lovitură.

— Bărbaţii nu au voie să pătrundă în această mănăstire.

— Tatăl meu se ascunde de oameni care vor să-i facă rău.

Îngrijorarea călugăriţei se transformă în panică. Se dădu înapoi împleticindu-se, luând-o spre scări.

— Matthew ne-a spus că avea să lase un semn aici, în criptă. Asta-i tot ce vă pot spune.

— Trebuie să-l găsesc, zise Gabriel.

— Te rog, spune-mi unde este.

— Îmi pare rău, nu pot spune mai mult, şopti călugăriţa şi dispăru, pantofii ei grei tropăind în sus pe scara de metal.

Gabriel dădu ocol criptei ca un om prins într-o clădire pe punctul de a se prăbuşi. Oase. Sfinţi. O cămaşă pătată de sânge. Cum îl puteau duce astea la tatăl său?

Paşi pe scară. Se aştepta s-o vadă pe Sora Bridget întorcându-se, dar era Sora Ann. Călugăriţa irlandeză părea mânioasă. Lumina reflectată fulgera pe suprafaţa ochelarilor ei.

— Pot să te ajut, tinere?

— Da. Îmi caut tatăl, pe Matthew Corrigan. Şi cealaltă călugăriţă, Sora Bridget, mi-a zis că ...

— Destul. Va trebui să pleci.

— Mi-a spus că el a lăsat un semn ...

— Pleacă imediat sau sun la poliţie.

Expresia de pe faţa călugăriţei mai în vârstă nu îngăduia nici o obiecţie. Cheile de pe inelul ei de fier scoteau un clinchet în timp ce ea îl urma pe Gabriel în sus pe scară şi apoi afară din mănăstire. El rămase în aerul rece în timp ce Sora Ann închidea uşa.

— Soră, vă rog. Trebuie să înţelegeţi ...

— Ştim ce s-a întâmplat în America. Am citit în ziar cum au fost omorâţi oamenii ăia. Până şi copiii. Nici măcar pe cei mici nu i-au cruţat! Nu vom tolera aşa ceva aici!

Trânti uşa – cu zgomot – iar Gabriel auzi cum erau trase zăvoarele. Îi veni să strige şi să bată cu pumnii în uşă, dar asta n-ar fi făcut decât să vină poliţia. Neştiind ce să facă, Călătorul rămase uitându-se la trafic şi la copacii desfrunziţi din Hyde Park. Era într-un oraş necunoscut fără bani sau prieteni, şi nimeni n-avea să-l apere de Tabula. Era singur, cu adevărat singur, în închisoarea invizibilă.

13

După ce rătăci fără ţintă câteva ore, Gabriel găsi un Internet café pe Goodge Street, aproape de Universitatea din Londra. Cafeneaua era ţinută de un grup de coreeni amabili care nu ştiau decât câteva vorbe în engleză. Gabriel primi un card de plată şi trecu pe lângă un şir de calculatoare. Unii oameni de acolo se uitau la pornografie, în timp ce alţii cumpărau bilete de avion ieftine. Adolescentul blond de la calculatorul alăturat juca un joc online în care avatarul lui se ascundea într-o clădire şi omora orice necunoscut care intra singur.

Gabriel se aşeză la un calculator şi intră pe diverse camere de chat încercând să-l găsească pe Linden, Arlechinul francez care le trimisese bani la New York. După două ore fără nici un rezultat, lăsă un mesaj pe un site internet pentru colecţionari de săbii antice. *G la Londra. Nevoie de bani*. Le plăti coreenilor pentru timpul petrecut la calculator şi-şi petrecu restul zilei în sala de lectură a bibliotecii de la Universitatea din Londra. La ora şapte, când aceasta se închise, se întoarse la Internet café şi descoperi că nimeni nu-i răspunsese la mesaj. Înapoi pe stradă, era destul de frig ca să-şi vadă răsuflarea. Un grup de studenţi trecu pe lângă el, râzând şi glumind. Îi rămăseseră mai puţin de zece lire în buzunar.

Era prea frig să doarmă afară, iar la metrou erau camere de supraveghere. În timp ce rătăcea pe Tottenham Court Road pe lângă magazine puternic luminate care vindeau televizoare şi calculatoare, îşi aminti că Maya îi spusese despre un loc din West Smithfield unde ereticii, rebelii şi Arlechinii erau executaţi de autorităţi. Odată, ea folosise expresia tatălui său când pomenise de acea zonă, numind-o *Blutacker*. Cuvântul german desemnase odinioară cimitirul de lângă Ierusalim cumpărat cu arginţii daţi lui Iuda, apoi căpătase un sens mai general. Însemna orice loc blestemat – un pământ stropit cu sânge. Dacă era într-adevăr un loc al Arlechinilor, atunci poate că exista şi un spaţiu pentru mesaje sau vreo indicaţie unde-ar putea găsi ajutor.

Se îndreptă spre East London, cerând îndrumări oamenilor întâlniţi, care păreau toţi fie beţi, fie rătăciţi. Unul care-abia mergea începu să dea din mâini ca şi cum ar fi alungat muşte. În cele din urmă, Gabriel o luă pe Giltspur Street, trecu de spitalul Bartholomew şi găsi două monumente care erau la distanţă de câţiva metri unul de altul. Unul era închinat rebelului scoţian William Wallace, iar cealaltă placă era amplasată la câţiva metri de locul unde Coroana arsese catolici pe rug. *Blutacker*, îşi spuse Gabriel. Dar nu erau semne de-ale Arlechinilor nicăieri.

Lăsând în urmă plăcile comemorative, se apropie de St. Bartholomew the Great, o mică biserică normandă. Zidurile de piatră ale bisericii se ştirbiseră şi se înnegriseră de-a lungul timpului, iar aleea de cărămizi era mânjită cu noroi.

Gabriel trecu printr-o arcadă şi se trezi într-un cimitir. Chiar în faţa lui era o uşă masivă de lemn cu balamale de fier prin care intrai în biserică. Pe partea de jos a uşii era mâzgălit ceva, şi, apropiindu-se, văzu patru cuvinte scrise cu un marker negru: *HOPE FOR A TRAVELER*[16].

Oare biserica era un refugiu? Gabriel bătu în uşă, apoi lovi cu pumnii în ea, dar nu răspunse nimeni. Poate că oamenii sperau să apară un Călător, dar lui îi era frig şi se simţea obosit, şi avea nevoie de ajutor. Stând în picioare în cimitir, simţi o dorinţă puternică de-a scăpa de corp şi de-a abandona lumea asta pentru totdeauna. Michael avea dreptate. Lupta se sfârşise şi Tabula câştigaseră.

Când se întoarse să plece, îşi aminti cum folosise Maya locurile pentru mesaje pe care le stabilise în New York. Ceea ce scria părea graffiti, dar fiecare literă şi linie trasată dezvăluiau informaţii. Îngenunche în faţa uşii şi-şi dădu seama că *HOPE*[17] era subliniat. Poate era o pură întâmplare, dar linia neagră avea un uşor vârf la capăt, aproape ca o săgeată.

Când Gabriel trecu din nou pe sub arcadă, văzu că săgeata – dacă era într-adevăr aşa ceva – indica spre Smithfield Market. Un bărbat mătăhălos cu şorţ de măcelar trecu pe lângă el, ducând o sacoşă de cumpărături plină cu cutii de bere.

— Mă scuzaţi, zise Gabriel.

— Unde-i... Hope? Este un loc anume?

Măcelarul nu izbucni în râs şi nu-l făcu nebun. Făcu semn cu capul în direcţia pieţei.

— Un pic mai sus, prietene. Nu departe de-aici.

Traversând Long Lane, Gabriel se apropie de piaţa de carne Smithfield. Sute de ani, cartierul acela fusese una dintre cele mai periculoase zone din Londra. Cerşetori, prostituate şi hoţi de buzunare se amestecau în mulţimile de pe străzi, iar cirezile de vite erau mânate cu biciul pe străzile înguste care duceau la abator. Prin rigole curgea sânge cald, degajând un uşor abur alburiu în aerul rece, de iarnă. Stoluri de corbi zburau în cercuri deasupra măcelăriei, plonjând în picaj ca să se lupte pe resturile de carne.

Acele timpuri apuseseră, iar acum scuarul central era înconjurat de restaurante şi librării. Dar noaptea, când toată lumea pleca acasă, spiritul vechiului cartier Smithfield se întorcea. Era un loc întunecos, sumbru, rezervat omorurilor.

Scuarul principal dintre Long Lane şi Charterhouse Street era dominat de clădirea cu un etaj folosită pentru distribuirea cărnii în întreaga Londră. Această piaţă uriaşă se întindea pe lungimea a câteva cvartale obişnuite şi era împărţită de patru străzi în mai multe secţiuni. O streaşină modernă de plexiglas încercuia clădirea ca să-i apere pe vreme ploioasă pe şoferii de

---

16 Speranţă într-un Călător (în lb. engleză în original)

17 Speranţă (în lb. engleză în original)

camioane care încărcau marfa, dar piaţa în sine era un model renovat de încredere în sine victoriană. Pereţii erau construiţi cu arcade din piatră albă, iar orificiile dintre ele erau umplute cu cărămidă londoneză[18]. La ambele capete ale clădirii se aflau porţi masive de fier vopsite în mov cu verde.

Înconjură clădirea odată, apoi de două ori, căutând un graffiti. I se părea absurd să caute „speranţa” într-un asemenea loc. De ce-i spusese bărbatul cu şorţ de măcelar s-o ia în direcţia asta? Epuizat, Gabriel se aşeză pe o bancă de beton dintr-o piaţetă aflată peste drum de piaţă. Îşi puse palmele căuş în dreptul gurii şi încercă să-şi încălzească degetele suflând în ele, apoi se uită de jur-împrejurul scuarului. Se afla la intersecţia dintre Cowcross Street şi St. John’s. Singurul local încă deschis era un pub cu faţadă de lemn cam la vreo opt metri distanţă.

Gabriel citi numele de pe firmă şi râse pentru prima dată în câteva zile. Hope. Era Hope Pub. Ridicându-se de pe bancă, se apropie de luminile calde care străluceau prin geamurile cu tăietură oblică şi studie firma atârnată deasupra intrării. Era o pictură rudimentară înfăţişând doi marinari naufragiaţi care se agăţau de o plută pe o mare agitată. Un vas apăruse în depărtare şi ambii bărbaţi făceau semne disperate cu mâinile. O firmă mai mică arăta că la etaj era un restaurant numit Sirloin, dar se închisese deja de o oră.

Intră în local, pe jumătate aşteptându-se la un moment important. „Ai rezolvat puzzle-ul, Gabriel. Bine-ai venit acasă.” În schimb, îl văzu pe proprietar care se scărpina în timp ce o barmaniţă încruntată ştergea tejgheaua cu o cârpă. În partea din faţă erau nişte măsuţe negre, iar în spate bănci. Într-o vitrină de sticlă aflată lângă patru sticle de şampanie prăfuite pe un raft de sus erau nişte fazani împăiaţi.

Erau doar trei clienţi: un cuplu căsătorit, între două vârste, care se certa în şoaptă, şi un bătrân obosit care se uita lung la paharul său gol. Gabriel îşi luă o halbă de bere cu câteva dintre monedele care-i rămăseseră şi se retrase într-un colţ cu bănci cu perniţe şi lambriu de lemn închis la culoare. Alcoolul fu absorbit rapid de stomacul gol şi-i amorţi senzaţia de foame. Gabriel închise ochii. „Doar un minut”, îşi spuse. „Atâta tot”. Dar îl copleşi oboseala şi adormi.

Corpul său simţi schimbarea. Cu o oră în urmă, încăperea era rece şi statică. Acum era plină de energie. În timp ce se trezea din somn, Gabriel auzi râsete şi voci, simţi un curent de aer rece când uşa se deschidea şi se închidea scârţâind.

Deschise ochii. Pub-ul era plin de tineri de ambele sexe, cam de vârsta lui, care se salutau unii pe ceilalţi ca şi cum nu se mai văzuseră de câteva

---

[18] Cel mai utilizat tip de cărămidă din Londra; culoarea distinctivă şi textura sunt date de lutul galben din care sunt făcute cărămizile şi care provine din Kent. În atmosfera londoneză se înnegresc în timp, dar sunt adesea curăţate, recăpătându-şi înfăţişarea frumoasă.

săptămâni. Din când în când, cineva se ciondănea bine-dispus cu altcineva, şi apoi amândoi îi dădeau bani unui tip înalt cu ochelari de soare sportivi.

Erau fanii vreunei echipe de fotbal? se întrebă Gabriel. Ştia că englezii sunt pasionaţi de fotbal. Bărbaţii din pub purtau hanorace şi jeanşi. Câţiva aveau tatuaje – desene complicate care ieşeau de sub tricouri şi li se încolăceau pe gât. Nici una dintre femei nu purta rochie sau fustă; erau tunse foarte scurt sau aveau părul prins la spate în coadă ca nişte amazoane.

Studie câteva persoane care stăteau în picioare lângă bar şi-şi dădu seama că aveau un singur lucru anume în comun – încălţările. Pantofii sport nu aveau stilul convenţional conceput pentru baschet sau jogging în parc; aveau culori stridente, şireturi legate complicat şi talpă specială în relief pentru alergatul pe teren accidentat.

Încă un suflu de aer rece, şi intră un nou client. Era mai gălăgios, mai prietenos şi clar mai gras decât restul. Părul său negru, unsuros, era parţial acoperit de un fes de lână cu un moţ alb, ridicol, în vârf. Giaca de fâş era descheiată, dezvăluind un burdihan proeminent şi un tricou pe care era imprimată o cameră de supraveghere tăiată cu o linie roşie.

Bărbatul cu fes îşi luă o halbă de bere şi dădu un tur rapid prin bar, dând palme pe spate şi strângând mâini ca un politician în timpul alegerilor. Privind cu atenţie, Gabriel observă o urmă de tensiune în ochii lui. După ce salutase câteva persoane, intră în sala din spate, se aşeză pe bancă şi formă un număr la mobil. Când văzu că cel sunat nu răspundea, îi lăsă un mesaj.

— Dogsboy! Sunt Jugger! Suntem la Hope şi Sirloin. Toate echipajele sunt aici. Pe unde umbli, amice? Sună-mă.

Închise telefonul şi-l văzu pe Gabriel lângă el.

— Eşti din Manchester?

Gabriel clătină din cap.

— Cu ce echipaj eşti, atunci?

— Ce e un echipaj?

— A, eşti din State. Io-s Jugger. Cum te cheamă?

— Gabriel.

Jugger arătă spre mulţime.

— Toţi oamenii ăştia sunt Alergători liberi. În seara asta sunt aici trei echipaje londoneze, plus unul venit din Manchester.

— Şi ce sunt Alergătorii liberi?

— Hai, măi! Ştiu că aveţi şi voi în State. A început în Franţa cu câţiva puşti care alergau de amuzament, pe acoperişuri. E un mod de-a vedea oraşul ca o mare cursă cu obstacole. Te caţeri pe ziduri şi sari de pe o clădire pe alta. Te eliberezi. E vorba de eliberare aici. Înţelegi?

— Deci e un sport?

— Pentru unii. Dar echipajele care-s aici în seara asta sunt nucleul mişcării noastre clandestine. Asta înseamnă că alergăm unde vrem noi. Fără limite. Fără reguli.

Jugger se uită în dreapta şi-n stânga ca şi cum era pe punctul de a-i spune un secret.

— Ai auzit vreodată de Uriaşa Maşinărie?

Gabriel rezistă impulsului de a da din cap.

— Ce-i asta?

— E sistemul computerizat care ne urmăreşte cu programe de scanare şi camere de supraveghere. Alergătorii liberi refuză să facă parte din Uriaşa Maşinărie. Noi alergăm pe deasupra ei.

Gabriel se uită la uşă: un alt grup de Alergători liberi tocmai intra în pub.

— Şi asta e un fel de întrunire săptămânală?

— N-avem întruniri, prietene. Suntem aici pentru o cursă în linie dreaptă. Dogsboy e omul nostru, dar încă n-a apărut.

Jugger îşi păstră locul în timp ce echipajul său începu să se adune în încăperea din spate. Ice era o fată de cincisprezece-şaisprezece ani, micuţă şi cu o înfăţişare severă, cu sprâncene pictate care o făceau să semene cu o gheişă minoră. Roland era un tip din Yorkshire care vorbea rar. Sebastian era student parţial la colegiu, şi umbla cu cărţi de buzunar îndesate în buzunarele impermeabilului său uzat.

Gabriel nu mai fusese până acum în Anglia, şi i se părea greu să înţeleagă tot ce spuneau. Jugger condusese odinioară un „juggernaut” – termenul britanic pentru camioanele de mare tonaj. Cipsurilor de cartofi nu le spuneau „potato chips, ca americanii, ci „crisps”, iar un pahar de bere nu era „a glass of beer”, ci „a bitter”. Jugger era liderul neoficial al echipajului, dar era tachinat necontenit pe tema greutăţii sale şi a fesului cu moţ.

Pe lângă cuvintele britanice, mai foloseau şi vocabularul aparte al Alergătorilor liberi. Cei patru membri ai echipajului sporovăiau cu nonşalanţă despre salturi de maimuţă, sărituri de pisică şi alergături pe pereţi. Nu se căţărau pur şi simplu pe clădiri: o „omorau” sau o „devorau”.

Vorbeau şi despre cel mai bun alergător al lor – Dogsboy – dar acesta tot nu sosise. În cele din urmă mobilul lui Jugger începu să sune, iar el le făcu semn celorlalţi să facă linişte.

— Unde eşti? întrebă Jugger.

Pe parcursul convorbirii, începu să arate enervat şi apoi supărat.

— Ai promis, prietene. Ăsta-i echipajul tău. Îl dezamăgeşti... Fir-ar să fie de treabă... Nu poţi să... La naiba!

Jugger închise şi începu să înjure. Gabriel abia dacă înţelegea jumătate din ce spunea.

— Presupun că Dogsboy n-o să apară, zise Sebastian.

— Ticălosul zice că-l doare un picior. Pariu pe zece lire că e-n pat cu vreo fată.

Restul echipajului începu să se plângă de trădarea prietenului lor, dar amuţiră când bărbatul cu ochelari de soare sport se apropie de ei.

— Ăsta-i Mash, îi şopti Roland lui Gabriel.

— El ţine toate pariurile în seara asta.

— Unde-i alergătorul vostru?

— Tocmai am vorbit cu el, zise Jugger.

— El... încearcă să găsească un taxi.

Mash rânji la echipajul lui Jugger, ca şi cum deja ştia adevărul.

— Dacă nu apare în zece minute, pierdeţi banii de pariuri plus cele o sută de lire amendă.

— Prostănac ticălos, mormăi Jugger.

Se uită la echipajul său după ce Mash se întorsese la bar.

— În regulă. Cine aleargă? Să se ofere cineva.

— Eu sunt bună la curse tehnice, nu în linie dreaptă, spuse Ice.

— Ştiţi doar.

— Io-s răcit rău, zise Roland.

— Aşa eşti de trei ani!

— Da’ de ce nu alergi *tu* în cursă, Jugger?

Lui Gabriel îi plăcuse mereu să se caţere în copaci şi să alerge pe grinzile din hambarul familiei. În California, continuase să găsească provocări în cursele de motociclete şi salturile cu paraşuta. Dar forţa şi agilitatea sa ajunseseră la un nou nivel la New York după ce Mayei i se vindecase rana. Seara făceau împreună exerciţii de kendo. În loc să folosească beţe de bambus, Maya îşi lua sabia de Arlechin, iar el se lupta cu sabia-talisman. Era singura ocazie când se uitau amândoi fără reţineri la corpul celuilalt. Relaţia lor intens părea să se exprime printr-o luptă neobosită. La finalul exerciţiului de kendo, amândoi răsuflau greu şi erau scăldaţi în sudoare.

Gabriel se aplecă şi dădu din cap spre Jugger.

— O fac eu, zise el.

— Alerg eu pentru echipă.

— Şi tu cine naiba eşti? întrebă Ice.

— El e Gabriel, anunţă Jugger repede.

— Un Alergător liberi american. Printre cei mai buni.

— Dacă nu aveţi un alergător, pierdeţi o sută de lire, spuse Gabriel.

— Aşa că daţi-mi mie banii de amendă. Oricum e acelaşi lucru. Şi s-ar putea să vă câştig pariurile.

— Ştii ce trebuie să faci? întrebă Sebastian.

Gabriel dădu din cap.

— Să alerg într-o cursă. Să mă caţăr pe nişte ziduri.

— Trebuie să alergi pe acoperişul pieţei Smithfield, să treci dincolo pe vechiul abator, să cobori pe stradă şi să ajungi la cimitirul St. Sepulchre-without-Newgate, spuse Ice.

— Dac-ai să cazi, sunt douăzeci de metri până jos.

Ăsta era momentul – încă se mai putea răzgândi. Dar Gabriel se simţea ca şi cum era pe cale să se înece într-un râu şi deodată apăruse o barcă. Avea doar câteva secunde să se prindă de frânghie.

— Când începem?

* * *

Din clipa în care luă decizia, Gabriel se simţi ca şi cum ar fi fost înconjurat de un nou grup de prieteni buni. Când recunoscu că-i era foame, Sebastian dădu fuga la bar şi se-ntoarse cu un baton de ciocolată şi câteva pungi de cipsuri cu sare şi oţet. Gabriel mâncă repede şi simţi un val de energie. Se hotărî să nu se atingă de alcool, deşi Roland se oferi să-i cumpere o halbă de bere.

Jugger părea să-şi recapete încrederea, acum că echipajul său avea un alergător. Făcu turul barului a doua oară, iar Gabriel îi auzi vocea de fanfaron ridicându-se deasupra zgomotului general. În câteva minute, jumătate din mulţime credea că Gabriel era un Alergător liber celebru din State, care zburase la Londra din prietenie pentru echipajul lui Jugger.

Gabriel mai mâncă un baton de ciocolată, apoi se duse la toaletă să dea cu nişte apă pe faţă. Când ieşi, Jugger îl aştepta. Deschise o uşă şi-l conduse pe Gabriel într-o curte exterioară care era folosită de pub pe timpul verii.

— Acum suntem numai noi doi, zise Jugger.

Toată lăudăroşenia sa dispăruse, iar el se purta ca un om timid şi nesigur pe el – băiatul gras care fusese tachinat la şcoală.

— Spune-mi sincer, Gabriel. Ai mai făcut asta vreodată?

— Nu.

— Asemenea lucruri nu sunt pentru cetăţenii obişnuiţi. E un mod rapid de-a da colţul. Dacă vrei, ne putem strecura prin spate.

— N-am să fug nicăieri, spuse Gabriel.

— Pot s-o fac...

Uşa se deschise brusc. Sebastian şi alţi trei Alergători liberi îşi făcură apariţia în curte.

— Aici e! strigă cineva.

— Grăbiţi-vă! E vremea să mergem!

Când ieşiră din pub, Jugger fu înghiţit de mulţime, dar Ice se nimeri lângă Gabriel. Apucându-l strâns de braţ, îi spuse cu voce scăzută:

— Uită-te la picioare, dar nu privi mai jos de-atât.

— Okay.

— Dacă te caţeri pe un zid, nu încerca să te lipeşti de el. Împinge-ţi corpul un pic în afară. Îţi stabilizează centrul de gravitaţie.

— Altceva?

— Dacă ţi se face frică, nu merge mai departe. Opreşte-te şi-o să te dăm noi jos de pe acoperiş. Când li se face frică, oamenii cad.

Pe stradă nu era nimeni în afară de Alergătorii liberi, iar unii dintre ei începură să se dea mari – sărind pe marginea barierelor de trafic din beton şi făcând salturi pe spate în aer. Iluminată de proiectoarele de siguranţă, Smithfield Market arăta ca un templu masiv din piatră şi cărămidă, abandonat în inima Londrei. Deasupra uşilor de oţel care acopereau docurile de încărcare erau atârnate folii de plastic, pe care vântul nopţii le făcea să fluture.

Mash îi conduse în jurul pieţei şi le explică ruta pentru cursa în linie dreaptă. Odată ce ajungeau sus, pe acoperiş, urmau să alerge pe întreaga lungime a clădirii şi să se folosească de o streaşină de metal ca să treacă strada şi să ajungă pe abatorul abandonat. Într-un fel sau altul, aveau să coboare în stradă şi să alerge pe Snow Hill până la St. Sepulchre-without-Newgate. Câştiga primul alergător care-avea să ajungă la gardul ce împrejmuia cimitirul.

Când mulţimea ieşi din nou pe stradă, Ice i-i arătă pe ceilalţi bărbaţi care se oferiseră să participe la cursă. Cutter era un şef de echipaj binecunoscut din Manchester. Purta pantofi scumpi şi un costum de alergat roşu făcut dintr-un material satinat, care lucea sub lumini. Ganji era unul dintre alergătorii londonezi – un emigrant persan care avea puţin peste douăzeci de ani şi o constituţie zveltă, atletică. Malloy era cel de-al patrulea alergător, scund şi musculos, cu nasul spart. După Ice, lucra ca barman cu jumătate de normă prin discotecile din Londra.

Ajunseră la capătul dinspre nord al pieţei şi se opriră vizavi, lângă o măcelărie care vindea organe de animale. Lui Gabriel îi trecuse foamea şi acum era foarte conştient de noul mediu în care se afla. Auzea râsete şi conversaţii, simţea un miros slab de usturoi care venea dinspre restaurantul thailandez de peste drum. Pavajul era ud şi arăta ca un mozaic din pietre negre, lucioase, de obsidian.

— Fără frică, şopti Ice ca o incantaţie.

— Fără frică... fără frică...

Clădirea pieţei se înălţa în faţa Alergătorilor liberi ca un zid uriaş. Gabriel îşi dădu seama că va trebui să se caţere pe poarta din fier forjat până la streaşina transparentă de plexiglas care se afla cam la zece metri faţă de pavaj. Aceasta era susţinută de tije de oţel care ieşeau din perete la un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Va trebui să se caţere pe una dintre tije ca să ajungă pe acoperiş.

Brusc se făcu linişte şi privirile tuturor se aţintiră asupra celor patru alergători. Jugger făcu un pas în faţa lui Gabriel şi-i dădu o pereche de mănuşi de alpinism fără degete.

— Pune-ţi astea, zise.

— Oţelul e al naibii de rece noaptea.

— Vreau banii când termin.

— Nu-ţi face griji, prietene. Îţi promit.

Jugger îl bătu pe umăr.

— Eşti pus pe treabă, nu glumă.

Treningul roşu al lui Cutter părea să sclipească sub luminile de siguranţă. Se duse la Gabriel şi dădu din cap.

— Eşti din State?

— Exact.

— Ştii ce e aia „buf”?

Jugger păru să se supere.

— Hai, gata. Acum începem.

— Nu făceam decât să-l ajut, spuse Cutter.

— Îi făceam un pic de educaţie vărului nostru american. „Buf” e când nu ştii ce faci şi cazi de pe acoperiş.

Gabriel nu clinti şi-l privi pe Cutter drept în ochi.

— Mereu există posibilitatea să cazi. Întrebarea e: te gândeşti la ea? sau poţi să ţi-o scoţi din minte?

Obrazul lui Cutter zvâcni aproape de colţul gurii, dar îşi controlă teama şi scuipă pe jos.

— Se închid pariurile, spuse o voce.

- Se închid pariurile.

Apoi mulţimea se despărţi în două şi Mash apăru înaintea lor.

— Cursa asta se ţine pentru că Manchester a provocat echipele londoneze. Fie ca cel mai bun alergător să câştige, şi tot restul balivernelor. Dar ceea ce facem noi e mai mult decât o cursă. Marea parte din voi ştiţi asta. Zidurile şi gardurile nu ne opresc. Uriaşa Maşinărie nu ne poate da de urmă. Noi ne facem propria hartă a oraşului.

Mash ridică mâna dreaptă şi începu să numere:

— Unu, doi...

Cutter ţâşni şi traversă strada în fugă, iar restul îl urmară. Porţile de fier forjat fuseseră concepute să arate ca nişte flori şi nişte cârcei de viţă de vie. Folosind spaţiile goale dintre ele ca sprijin pentru picioare, Gabriel începu să escaladeze.

Când ajunseră sus, pe culmea porţii, Ganji cel zvelt se strecură printre streaşină şi perete. Cutter i-o luă pe urme, apoi Gabriel şi Malloy. Încălţările lor bocăneau pe plasticul transparent, iar streaşina se zguduia. Gabriel se prinse

de una dintre tijele care ieşeau din partea de sus a peretelui. Tija de oţel nu era mai groasă ca o funie şi era greu să te ţii de ea.

Prinzându-se şi cu cealaltă mână, atârnând de tijă, se trase-n sus. Când ajunse la capătul tijei, găsi un spaţiu de aproape un metru între consola de susţinere şi partea de deasupra a faţadei albe de piatră care înconjura marginea acoperişului. „Oare cum să fac să ajung sus?” se întrebă el. „E imposibil”.

Gabriel aruncă o privire în stânga şi-i văzu pe ceilalţi trei încercând să se descurce cu trecerea periculoasă spre acoperiş. Malloy avea braţele şi umerii cei mai puternici. Se întoarse invers astfel încât acum stătea pe tijă, cu privirea îndreptată-n jos. Ţinându-se bine în continuare, încercă să-şi transfere greutatea în partea inferioară a corpului. Când picioarele îi ajunseră în poziţia corectă, dădu drumul tijei, încercă să se prindă de partea de deasupra a faţadei şi căzu. Se lovi de streaşina de plexiglas şi începu să alunece de pe ea, dar se apucă de margine şi se opri. Încă în viaţă.

Gabriel uită de ceilalţi şi se concentră asupra propriilor mişcări. Imitând strategia lui Malloy, se întoarse invers astfel încât acum tălpile sale se aflau pe muchia de deasupra a tijei în pantă, cu mâinile doar la câţiva centimetri mai sus. Se ghemui ca un om care trebuia să intre într-o cutie strâmtă, îşi lăsă toată greutatea în picioare, apoi se aruncă în sus. Se prinse de faţada albă de piatră; aceasta era asemenea unui mic zid în jurul marginii acoperişului. Folosindu-şi toată forţa braţelor, se trase în sus şi ajunse deasupra.

Acoperişul de ardezie al pieţei Smithfield se întindea înaintea lui ca un drum cenuşiu-întunecat. Cerul nopţii era senin; stelele se vedeau ca nişte puncte precise de lumină albăstrui-albicioasă. Mintea lui Gabriel începea să alunece spre modul de percepţie al Călătorilor. Observa realitatea din jur ca şi cum ar fi fost o imagine pe un ecran.

Cutter şi Ganji ţâşniră pe lângă el, iar Gabriel reveni în prezent. Plăcile de ardezie de pe acoperiş care se desprinseseră zdroncăniră când se repezi după cei doi adversari. După câteva secunde ajunse la prima deschidere din acoperiş: o secţiune de zece metri unde o stradă se intersecta cu clădirea, despărţind-o în două. Arcade de beton susţinând foi de fibră de sticlă fildeşii treceau pe deasupra deschizăturii, dar fibra de sticlă părea prea fragilă ca să-i suporte greutatea. Mişcându-se ca un acrobat pe sârmă, păşi pe o arcadă şi traversă pe partea cealaltă a acoperişului. Cutter şi Ganji se îndepărtau de el. Ochii lui trecură de la ei la stele, şi i se păru că toate alergau spre întinderea întunecată de spaţiu.

La cea de-a doua deschidere, foile de fibră de sticlă fuseseră smulse şi doar arcadele de beton se mai întindeau spre acoperiş. Amintindu-şi ce-i spusese Ice, Gabriel se concentră asupra picioarelor şi încercă să nu se uite mai jos de ele, la stradă, de unde o mână de Alergători liberi curioşi priveau în sus, urmărindu-le evoluţia.

Gabriel era relaxat şi se mişca cu uşurinţă, dar pierdea cursa. Trebui să se oprească şi să traverseze un al treilea set de arcade. La jumătatea lor, îi privi pe Cutter şi Ganji cum săreau pe o streaşină de metal foarte înclinată, care trecea peste Long Lane şi ajungea la clădirea de cărămidă cu deschizăturile astupate de scânduri, care odinioară fusese abatorul pieţei.

Cutter sprintase pe distanţa care-i mai rămăsese din acoperiş. Acum era prudent, încălecând pe coama streşinii şi înaintând încet. Ganji era cam la cinci metri în urmă şi se hotărî să treacă în frunte. Păşi pe partea stângă a streşinii, alergă trei paşi, apoi îşi pierdu echilibrul. Cădea rostogolindu-se şi ţipând; picioarele îi trecură peste marginea streşinii, iar cu mâinile se agăţă de burlan.

Ganji atârna în aer. Echipajul său era pe strada de dedesubtul lui, strigându-i să se ţină – să se ţină bine! – că vin ei să-l salveze. Dar Ganji n-avea nevoie de ajutorul lor. Se trase un pic în sus şi-şi trecu un picior peste streaşina alunecoasă de metal, apoi se urcă pe ea cu restul corpului. Când Gabriel ajunse acolo, Alergătorul liber era întins cu faţa în jos. Împingându-se cu degetele de la picioare şi întinzându-şi braţele, avansa către siguranţă.

— Eşti bine? îi strigă Gabriel.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Aleargă! Pentru onoarea Londrei!

Cutter fusese cu mult înaintea lui Gabriel, dar avantajul lui dispăru pe acoperişul plat al abatorului. Alergătorul liber se repezea înainte şi înapoi căutând o ieşire de incendiu sau o scară de siguranţă care să-l ducă jos, în stradă. Ducându-se în colţul dinspre sud-vest al clădirii, Cutter se târî peste un zid scund, se apucă de o ţeavă de drenaj şi se aruncă în exterior. Gabriel fugi până în colţ şi privi în jos. Cutter aluneca pe stâlp, centimetru cu centimetru, controlându-şi mişcarea cu ajutorul muchiei pantofilor de căţărat. Când îl văzu pe Gabriel, se opri o clipă şi dădu din cap spre adversar.

— Scuze pentru ce-am spus înainte de-a începe. Voiam doar să-ţi pierzi cumpătul...

— Înţeleg.

— Ganji a fost cât pe ce s-o păţească acolo. E bine?

— Mda. E bine.

— Londra s-a descurcat bine, prietene. Dar de data asta câştigă Manchester.

Gabriel imită mişcările lui Cutter şi se-azvârli în gol, ţinându-se de ţeava de drenaj din colţ. Sub el, Cutter făcea manevre în jurul unui tufiş, împingând ramurile cu braţele până când ajunse în sfârşit la sol.

În clipa-n care Cutter păşi în stradă, Gabriel se hotărî să rişte. Se împinse-n perete, dădu drumul ţevii şi căzu în tufiş de la o înălţime de şase metri. Ramurile trosniră şi se frânseră, dar el îşi continuă mişcarea, rostogolindu-se într-o parte şi-apoi aterizând în picioare.

Câţiva Alergători liberi apăruseră în zonă, ca spectatorii la un maraton prin oraş. Cutter îşi arăta îndemânarea, alergând peste un şir de maşini

parcate. Dintr-un salt ajungea pe capota unei maşini; încă doi paşi şi era sus pe cupolă, apoi făcea un pas şi sărea de pe portbagaj pe următorul vehicul. Alarmele începură să se declanşeze din cauza impactului picioarelor lui, iar zgomotul puternic, oscilant, se reverbera de ziduri. Cutter strigă „Hai Manchester!” şi-şi ridică braţele în semn de triumf.

Gabriel alerga fără zgomot pe pavaj. Cutter nu-şi văzu adversarul, iar Gabriel începu să reducă distanţa dintre ei. Erau la un capăt al Snow Hill, strada îngustă care ducea la St. Sepulchre şi la silueta ameninţătoare a clădirii tribunalului Old Bailey. Cutter sări peste o maşină, se răsuci şi-l văzu pe Gabriel. Surprins, sprintă în susul dealului. Când erau cam la două sute de metri de biserică, Cutter nu mai putu să reziste fricii. Începu să se tot uite peste umăr, uitând de orice, numai de adversarul său nu.

Un taxi londonez negru ieşi din întuneric şi viră pe stradă. Şoferul văzu treningul roşu şi călcă frâna. Cutter făcu un salt în aer, dar picioarele sale loviră parbrizul taxiului, iar el fu azvârlit pe stradă ca o momâie de paie.

Taxiul opri cu scrâşnet de roţi. Echipajul din Manchester veni în fugă, dar Gabriel continuă să alerge la deal şi se căţără pe gardul de fier cu vârfuri ascuţite ca nişte suliţe, ajungând în grădina pustie a bisericii St. Sepulchre. Aplecându-se, se sprijini cu palmele de genunchi şi încercă să-şi recapete răsuflarea. Un Alergător liber în oraş.

14

Maya merse pe East Tremont, apoi coti, luând-o pe Puritan Avenue. Ascunzătoarea ei era chiar peste drum – Tabernacolul din Bronx al Bisericii divine a lui Isaac T. Jones. Vicki Fraser îl contactase pe pastorul din partea locului, care le permisese fugarilor să stea în biserică până când îşi făceau un nou plan.

Deşi Maya ar fi preferat să plece din New York, zona East Tremont din Bronx era mult mai sigură decât Manhattan-ul. Era o zonă modestă, de muncitori – genul de cartier în care nu găseai magazine universale mari şi în care erau doar câteva bănci. În East Tremont se aflau camere de supraveghere, dar erau uşor de evitat. Camerele puse de autorităţi protejau parcurile şi şcolile. Camerele particulare erau în bodegi şi-n magazinele de băuturi alcoolice – aţintite în mod vizibil spre tejghea.

* * *

Cu trei zile în urmă, Alice şi cu ea scăpaseră din lumea subterană de sub Gara Grand Central. În timpul zilei ar fi putut întâlni muncitori trimişi de primărie, dar era dis-de-dimineaţă, iar tunelele rămâneau reci, întunecoase şi pustii. Încuietorile cu opritor şi lacătele erau modele standard – deloc greu de deschis cu mica colecţie de şperacle şi chei de torsiune a Mayei. În afară de acestea mai avea un singur instrument – generatorul numeric aleatoriu care atârna de lanţul de la gâtul ei. La răspântii, apăsa butonul şi alegea o direcţie în funcţie de numărul care pâlpâia pe ecran.

Trecură pe sub străzile din zona Midtown şi o luară prin tunelul de cale ferată care străbătea partea vestică a Manhattan-ului. Când ieşiră din tunel, era o nouă zi. Alice nu avusese parte de mâncare sau de somn de când părăsiseră mansarda, dar rămăsese lângă ea. Maya făcu semn unui taxi clandestin şi-i spuse şoferului să le ducă în centru, în Tompkins Square Park.

Apropiindu-se de locul pentru mesaje de pe monumentul comemorativ Cei mai puri copii, văzu că n-o aştepta nimeni. O străbătu o senzaţie neplăcută – ceva asemănător cu teama. Oare Gabriel era mort? Îl prinseseră Tabula? Maya îngenunche pe pavajul rece şi citi mesajul: *G2LONDON*. Ştia că Gabriel simţea nevoia să-şi găsească tatăl, dar în clipa aceea decizia lui părea o trădare. Tatăl ei avea dreptate – un Arlechin n-ar trebui niciodată să se ataşeze de un Călător.

Când ieşi din parc, o văzu pe Alice stând în picioare lângă taxiul clandestin, făcându-i semne frenetice cu mâinile. Maya se simţi enervată de neascultarea ei până când văzu că Hollis şi Vicki tocmai ajunseseră cu un alt

taxi. O întrebară unde era Gabriel şi-i explicară că şi ei fuseseră despărţiţi de el, ieşiseră în cele din urmă din metrou şi se cazaseră la un hotel în afara Matricei, din Spanish Harlem. Nici unul dintre ei nu spuse ce se întâmplase la hotel, dar Maya simţi că războinicul şi fecioara deveniseră în sfârşit iubiţi. Stinghereala lui Vicki în preajma lui Hollis dispăruse complet. Când îl atingea în mansarda din Chinatown, fuseseră mereu gesturi rapide, în treacăt. Acum îi punea mâna pe braţ sau pe umăr şi-o ţinea acolo, ca şi cum ar fi reafirmat legătura dintre ei.

* * *

Tabernacolul din Bronx al Bisericii Divine era un nume pompos pentru două camere închiriate deasupra restaurantului Happy Chicken. Trecând strada, Maya aruncă o privire prin geamul aburit de la Happy Chicken şi văzu doi bucătari plictisiţi stând de planton în spatele unei vitrine cu apă caldă unde mâncarea era păstrată caldă. Cumpărase cina de acolo cu o seară în urmă şi descoperise că puiul nu era doar gătit la restaurantul care furniza mâncare la pachet; era congelat, dezgheţat, tăiat felii, bătut cu ciocanul şi apoi prăjit bine până când prindea o crustă tare ca piatra.

La câţiva metri de restaurant era o uşă care ducea la tabernacol. Maya o descuie şi urcă scările abrupte. Deasupra intrării în tabernacol era atârnată o fotografie înrămată a Profetului Isaac Jones, şi acolo Maya folosi o a doua cheie pentru a intra. Pătrunse într-o încăpere lungă plină de bănci de lemn. În partea din faţă se aflau un amvon pentru pastor şi o mică platformă pentru cântăreţi. Chiar în spatele amvonului erau două ferestre care dădeau în stradă.

Hollis dăduse la perete nişte bănci. Picioarele lui desculţe scârţâiau pe podeaua de lemn lustruită în timp ce trecea prin „formele” sale – o serie de mişcări graţioase care ilustrau elementele de bază ale artelor marţiale. Între timp Vicki stătea pe o bancă cu un exemplar din *Colecţia completă de scrisori ale lui Isaac T. Jones*. Se făcea că citeşte din carte, dar îl urmărea pe Hollis cum lovea cu picioarele şi cu pumnii în aer.

— Cum a mers? întrebă ea.

— Ai găsit un Internet café?

— Am ajuns până la urmă la o gelaterie Tasti D-Lite de pe Arthur Avenue. Au patru calculatoare cu acces la internet.

— Ai reuşit să-l contactezi pe Linden? întrebă Hollis.

Maya privi de jur-împrejur.

— Unde-i Alice Chen?

— În camera copiilor, zise Vicki.

— Ce face?

— Nu ştiu. I-am făcut un sandviş cu unt de arahide şi jeleu acum o oră.

Slujba ţinea cam toată dimineaţa de duminică, aşa că tabernacolul avea o cameră auxiliară cu covor şi jucării pentru copiii mai mici. Maya se duse până la uşa care dădea în acea cameră şi se uită printr-un geam. Alice aşternuse un steag bisericesc pe o masă şi apoi o înconjurase cu toate mobilele din cameră. Maya presupuse că fetiţa stătea în mijlocul întunecos al acestui fort improvizat. Dacă Tabula ar fi dat buzna în biserică, le-ar fi luat câteva secunde în plus până să ajungă la ea.

— Pare-se c-a avut ocupaţie.

— Încearcă să se apere, zise Vicki.

Maya se întoarse în centrul tabernacolului.

— Dacă Gabriel s-a urcat la bordul unui avion spre Londra sâmbătă, atunci e deja acolo de şaptezeci şi două de ore. Sunt sigură că s-a dus direct la Tyburn Convent să întrebe de tatăl lui. Linden mi-a spus că Arlechinii n-au avut niciodată de-a face cu grupul ăla de călugăriţe. N-are nici cea mai vagă idee dacă Matthew Corrigan stă acolo.

— Şi care e următoarea noastră mişcare? întrebă Hollis.

— Linden crede c-ar trebui să ajungem în Anglia şi să-l ajutăm să-l caute pe Gabriel, dar avem două probleme cu actele de identitate. Pentru că Gabriel a crescut în afara Matricei, paşaportul fals pe care i l-am obţinut corespunde perfect datelor pe care le-am introdus în Uriaşa Maşinărie. Asta înseamnă că are cel mai „curat” paşaport – care are cele mai mari şanse să fie acceptat de autorităţi.

Vicki dădu încet din cap.

— Dar Tabula au probabil informaţii biometrice despre Hollis şi despre mine.

— Au şi informaţii despre Maya, zise Hollis.

— Aminteşte-ţi – a petrecut doi ani în Londra, trăind în Matrice.

— Linden şi cu mine avem resursele necesare pentru a obţine acte de identitate curate, nedetectabile, când suntem în Europa, dar e prea riscant pentru toată lumea să ne folosim paşapoartele actuale într-o călătorie cu avionul. Tabula au susţinători în diversele agenţii de securitate guvernamentale. Dacă ne descoperă identităţile false, vor strecura o alertă teroristă în dosarele noastre.

Hollis dădu din cap.

— Care-i a doua problemă?

— Alice Chen nici n-are paşaport. Ar fi imposibil s-o ducem în Europa cu avionul.

— Şi ce-ar trebui să facem? întrebă Hollis.

— S-o lăsăm aici?

— Nu. Nu vrem să implicăm biserica. Cel mai simplu plan e să ne cazăm la un hotel, să aşteptăm până când adoarme şi apoi să plecăm.

Vicki păru şocată. Hollis era furios. „Nu te vor înţelege niciodată”, îşi spuse Maya. Asta-i zisese şi Thorn de o mie de ori. Cetăţeanul obişnuit de pe stradă n-ar putea niciodată să înţeleagă modul în care vedea lumea un Arlechin.

— Ţi-ai pierdut minţile? zise Hollis.

— Alice e singurul martor la ceea ce s-a întâmplat în New Harmony. Dacă Tabula află că e încă în viaţă, or s-o omoare.

— Mai există un plan. Dar trebuie să acceptaţi faptul că, din momentul ăsta, toate deciziile vor fi luate de mine sau de Linden.

Maya folosise în mod deliberat un ton aspru şi categoric, dar Hollis nu păru intimidat. Îi aruncă o privire lui Vicki, apoi chicoti.

— Cred că urmează să aflăm soluţia pentru problemele noastre.

— Linden a făcut aranjamentele ca să plecăm spre Marea Britanie pe o navă comercială. Traversarea Atlanticului va dura cam o săptămână, dar ne va permite să intrăm în ţară fără paşaport. Am s-o apăr pe Alice de Tabula aici, în New York, dar după aceea nu putem continua s-o protejăm. Când ajungem la Londra, va primi o nouă identitate şi va fi plasată într-un mediu sigur.

— Bine, Maya. Am înţeles ce vrei să zici, spuse Hollis.

— Arlechinii vor să preia controlul. Acum dă-ne un minut să ne sfătuim.

Când Hollis şi Vicki se aşezară unul lângă altul pe bancă, Maya se duse la ferestre şi rămase uitându-se de partea cealaltă a străzii, la St. Raymond Cemetery. Cimitirul uriaş era la fel de aglomerat şi cenuşiu ca şi oraşul: pietrele de mormânt, coloanele şi îngerii erau strânse unele într-altele ca la o vânzare în scop caritabil.

Faptul că Hollis şi Vicki erau îndrăgostiţi schimba totul: însemna că vor să trăiască împreună. „Dacă sunt deştepţi”, îşi spuse Maya, „vor fugi atât de Tabula, cât şi de Arlechini. Războiul ăsta nesfârşit nu-ţi lasă nici un viitor.”

— Am luat o hotărâre, zise Vicki.

Maya se întoarse în mijlocul încăperii şi observă că cei doi iubiţi stăteau acum la distanţă unul de celălalt.

— Eu vin în Anglia cu tine şi cu Alice, pe vapor.

— Iar eu voi mai rămâne în New York vreo câteva săptămâni, spuse Hollis.

— Am să-i fac pe Tabula să creadă că Gabriel încă mai este în oraş. Când termin, o să găsiţi voi un alt mod de-a mă scoate din ţară.

Maya dădu din cap aprobator. Hollis nu era Arlechin, dar începea să gândească de parc-ar fi fost.

— Asta-i o idee bună, spuse ea.

— Dar ai grijă.

Hollis nu se uită la ea, ci o privi pe Vicki în ochi.

— Bineînţeles că voi avea grijă. Promit.

15

De pe bancheta din spate a unui Mercedes, Michael se uita pe geam la peisajul de ţară german. De dimineaţă luase micul dejun la Hamburg, iar acum mergea pe Autobahn cu doamna Brewster ca să viziteze noul centru de calculatoare din Berlin. Un paznic în costum negru stătea în faţă, pe locul din dreapta, lângă şoferul turc. Paznicul trebuia să-l păzească pe Călător şi să-l împiedice să fugă, dar asta n-avea să se întâmple. Michael n-avea nici cea mai mică intenţie să se întoarcă în lumea obişnuită.

Când se urcaseră în maşină prima dată, descoperise că pe banchetă fusese pusă o casetă din lemn lustruit, cu sertăraşe. Crezuse că aceasta adăpostea informaţii ultra-secrete despre Fraţi, dar de fapt conţinea un degetar placat cu aur, nişte foarfeci de argint şi toată gama de fire de mătase folosite pentru brodat.

Doamna Brewster îşi puse la ureche o cască de telefon şi luă o pânză pe care era imprimată imaginea unui trandafir. Dădu câteva telefoane, vorbind cu unii dintre Fraţi pe un ton liniştitor, în timp ce degetele ei puternice înfigeau acul în pânză. Expresia ei preferată era „minunat”, dar Michael începea să înţeleagă modurile diferite în care folosea acest cuvânt. Unii dintre Fraţi meritau lauda. Dar dacă ea spunea „minunat” încet sau apăsat sau cu o voce monotonă, plictisită, cineva avea să fie pedepsit pentru că dăduse greş.

* * *

Michael învăţase multe despre Fraţi în timpul conferinţei de pe Dark Island, care se întinsese pe un întreg week-end. Toţi membrii erau nerăbdători să pună bazele Panopticonului virtual, dar existau mai multe grupuri interne în funcţie de naţionalitate şi relaţiile personale. Deşi Kennard Nash era şeful consiliului director şi al Fundaţiei Evergreen, unii membri îl considerau prea american. Doamna Brewster era capul unei organizaţii numite Programul Tinerilor Lideri Mondiali şi devenise şefa facţiunii europene.

Pe Dark Island, Michael îi pusese doamnei Brewster la dispoziţie evaluarea sa privată a fiecărui membru a consiliului director. Când conferinţa se încheiase, doamna Brewster anunţase că vrea ca Michael s-o însoţească când va merge să inspecteze evoluţia Programului Shadow. Generalul Nash păruse enervat de această cerere şi de faptul că Michael pomenise de tatăl său la întrunire.

— Te rog, ia-l, îi spusese Nash doamnei Brewster.

— Numai nu-l scăpa din ochi.

A doua zi erau în Toronto, îmbarcându-se într-un avion particular spre Germania. Călătoria împreună cu doamna Brewster era asemenea unei educaţii rapide despre putere. Michael începu să considere că politicienii care ţineau discursuri şi propuneau legi noi erau simpli actori într-o piesă complexă. Deşi aceşti lideri păreau să deţină controlul, trebuiau să respecte un scenariu scris de alţii. În timp ce presa era distrasă prin cultivarea celebrităţii, Fraţii evitau să apară în lumina reflectoarelor. Ei erau proprietarii teatrului, ei tăiau bilete şi hotărau ce scene aveau să fie jucate pentru public.

* * *

— Te rog să continui şi să mă informezi cu privire la orice schimbare, îi spuse doamna Brewster cuiva din Singapore.

Îşi scoase casca, puse deoparte lucrul de mână şi apăsă pe un buton din rezemătoarea de braţ. Un geam despărţitor ieşi din partea din spate a locurilor din faţă şi se închise cu un clic. Acum şoferul nu le mai putea auzi conversaţia.

— Vrei nişte ceai, Michael?

— Mulţumesc.

În faţa lor era un dulăpior, iar doamna Brewster scoase ceşti şi farfurioare, frişcă şi zahăr şi un termos cu ceai cald.

— Un cub de zahăr sau două?

— Fără zahăr. Numai frişcă.

— Uite ceva interesant. Credeam că te dai în vânt după dulciuri.

Doamna Brewster îl servi pe Michael cu o ceaşcă de ceai, apoi îşi puse două cuburi de zahăr.

Porţelanul scoase un uşor clinchet când maşina trecu peste o denivelare, dar faptul că sorbeau din ceai dădea banchetei din spate o atmosferă neobişnuită, făcându-te să te simţi ca acasă. Deşi doamna Brewster nu avea copii, îi plăcea să se poarte ca o mătuşă bogată care-şi răsfăţa nepotul preferat. În ultimele zile Michael o urmărise fermecând şi flatând bărbaţi din douăsprezece ţări diferite. Bărbaţii vorbeau prea mult în preajma doamnei Brewster, iar asta era una dintre sursele puterii ei. Michael era hotărât să nu facă şi el aceeaşi greşeală.

— Ia zi, Michael, te simţi bine?

— Presupun că da. N-am mai fost niciodată în Europa.

— Care e evaluarea ta pentru cei trei prieteni de-ai noştri din Hamburg?

— Albrecht şi Stoltz sunt de partea dumneavoastră. Gunter Hoffman e sceptic.

— Nu ştiu cum de poţi crede aşa ceva. Dr. Hoffman n-a scos mai mult de şase vorbe pe durata întregii întrevederi.

— Pupilele i se contractau uşor ori de câte ori menţionaţi programul Shadow. Hoffman e om de ştiinţă, nu? Poate nu înţelege implicaţiile politice şi sociale ale programului.

— Ei, Michael, ar trebui să fii mai îngăduitor cu oamenii de ştiinţă.

Doamna Brewster îşi reluă brodatul.

— Eu una mi-am luat licenţa în fizică la Cambridge şi intenţionam să am o carieră de savant.

— Şi ce s-a întâmplat?

— În ultimul an de facultate, am început să citesc despre ceva ce se numea teoria haosului – studiul comportamentului imprevizibil în sistemele dinamice neliniare. Burghezii de stânga au preluat acest termen şi-l folosesc în mod absolut ignorant, ca să justifice anarhismul romantic. Dar oamenii de ştiinţă ştiu că până şi haosul matematic este determinist – cu alte cuvinte, ceea ce se întâmplă în viitor este provocat de o succesiune de evenimente din trecut.

— Şi-aţi dorit să influenţaţi acele evenimente?

Doamna Brewster îşi ridică ochii de pe lucru.

— Chiar *eşti* un tânăr foarte inteligent. Hai să spunem că mi-am dat seama că natura preferă o structură ordonată. Lumea tot va trebui să facă faţă uraganelor şi prăbuşirilor de avioane şi altor dezastre imprevizibile. Dar dacă punem bazele Panopticonului nostru virtual, societatea umană va evolua în direcţia potrivită.

Trecură pe lângă un indicator al oraşului Berlin şi maşina păru să accelereze. Pe autostrada asta nu era nici o limită de viteză.

— Poate l-aţi putea suna pe Nathan Boone după întrevederea de la centrul de calculatoare, zise Michael.

— Aş vrea să ştiu dacă a aflat ceva despre tatăl meu.

— Desigur.

Doamna Brewster îşi scrise o notă pe calculator.

— Şi să zicem că domnul Boone are succes şi-l găsim pe tatăl tău. Ce ai de gând să-i spui?

— Că lumea trece printr-o transformare tehnologică majoră. Panopticonul este inevitabil. Trebuie să înţeleagă asta şi să-i ajute pe Fraţi să-şi atingă scopurile.

— Minunat. E minunat.

Îşi ridică privirea de pe tastatură.

— N-avem nevoie de idei noi de la Călători. Trebuie doar să respectăm regulile.

* * *

Când Michael îşi termina a doua ceaşcă de ceai, ajunseră la Berlin şi o luară pe bulevardul Unter den Linden, mărginit de copaci. Cele câteva grupuri de turişti de pe stradă păreau copleşiţi de clădirile baroce şi neoclasice. Doamna Brewster arătă spre un teanc de cărţi enorme cu numele unor autori germani pe cotor. Monumentul comemorativ fusese amplasat în Bebelplatz, acolo unde naziştii goliseră bibliotecile şi arseseră cărţi în anii ’30.

— În Tokyo sau în New York trăiesc mult mai mulţi oameni, îi explică ea.

— Berlinul pare întotdeauna un oraş prea mare pentru populaţia lui.

— Cred că multe clădiri au fost distruse în cel de-al Doilea Război Mondial.

— Da, aşa e. Iar ruşii au aruncat în aer o bună parte din ceea ce mai rămăsese. Dar trecutul neplăcut a fost lăsat în urmă.

Mercedesul făcu stânga la poarta Brandenburg şi o luă pe lângă un parc spre Potsdamer Platz. Zidul care despărţea odinioară oraşul în două dispăruse, dar prezenţa sa încă mai persista în zonă. Când zidul fusese dărâmat, spaţiul gol crease o adevărată oportunitate imobiliară. Zona morţii era acum o fâşie distinctă de zgârie-nori proiectaţi într-un stil modern, impersonal.

Pe bulevardul lung denumit Voss Strasse se aflase în cel de-al Doilea Război Mondial sediul Cancelariei Reihului. O mare parte din zonă era împrejmuită şi în construcţie, dar şoferul parcă în faţa unei clădiri masive cu patru etaje care părea să dateze dintr-o epocă trecută.

— Aceasta a fost iniţial o clădire de birouri pentru Căile ferate ale Reihului, explică doamna Brewster.

— Când zidul a fost dărâmat, Fraţii au căpătat controlul asupra proprietăţii.

Ieşiră din maşină şi se îndreptară spre centrul de calculatoare. Pereţii exteriori ai clădirii erau acoperiţi de graffiti, iar majoritatea ferestrelor erau acoperite cu obloane metalice de siguranţă, dar Michael remarcă urmele unei faţade impunătoare din secolul al nouăsprezecelea. Se vedeau cornişe în volute şi feţe de zei greci sculptate deasupra ferestrelor înalte care dădeau în stradă. Dinafară, clădirea arăta ca o limuzină de lux care fusese vandalizată şi abandonată într-un şanţ.

— Clădirea are două secţiuni, explică doamna Brewster.

— O să mergem întâi în zona publică, deci fii discret.

Se apropie de o uşă de oţel fără geamuri păzită de o cameră de supraveghere. Într-o parte se afla o plăcuţă de plastic pe care scria că aici era sediul unei companii denumite Personal Customer.

— E o companie britanică? întrebă Michael.

— Nu, germană.

Doamna Brewster apăsă pe soneria interfonului.

— Lars ne-a recomandat să-i dăm un nume englezesc. Îi face pe angajaţi să creadă că sunt implicaţi în ceva modern şi internaţional.

Uşa se deschise şi păşiră într-o recepţie luminată puternic. O tânără de vreo douăzeci de ani, cu cercei în urechi, buze şi nas îşi ridică privirea spre ei şi zâmbi.

— Bun venit la Personal Customer. Cu ce pot să vă ajut?

— Eu sunt doamna Brewster, iar acesta este domnul Corrigan. Suntem consultanţi tehnici, am venit să vedem computerul. Cred că domnul Reichhardt ştie că venim astăzi.

— Da, desigur.

Tânăra îi dădu doamnei Brewster un plic închis.

— Mergeţi la ...

— Ştiu, dragă. Am mai fost aici.

Se îndreptară spre un lift de lângă o sală de conferinţe cu pereţi de sticlă. Un grup de angajaţi ai companiei – majoritatea având în jur de treizeci de ani – stăteau în jurul unei mese mari, luând prânzul şi discutând.

Doamna Brewster desfăcu plicul, scoase un card de plastic şi-l flutură în dreptul senzorilor liftului. Uşa glisă, intrară în lift, apoi ea trecu din nou cardul prin dreptul senzorilor.

— Mergem la subsol. Acolo e singura intrare în turn.

— Pot să pun o întrebare?

— Da. Am ieşit din zona publică.

— Angajaţii ce cred că fac?

— O, totul e perfect legal. Li se spune că Personal Customer este o firmă de marketing ultramodernă care strânge date demografice. Desigur, publicitatea adresată unor *grupuri* de persoane este depăşită. În viitor, toate reclamele vor ţinti spre fiecare client în parte. Când vei vedea un panou publicitar pe stradă, acesta îţi va detecta cipul RFID de la breloc şi-ţi va afişa repede numele. Tinerii plini de energie pe care tocmai i-ai văzut se ocupă de zor cu găsirea tuturor surselor de datele posibile despre berlinezi şi cu introducerea acestora în computer.

Uşa liftului se deschise şi intrară într-un subsol mare, fără pereţi interiori. Lui Michael îi trecu prin minte că arăta ca o fabrică fără muncitori. Era plină de aparate şi echipamente de comunicaţii.

— Ăsta-i generatorul electric de rezervă, spuse doamna Brewster, arătând spre stânga.

— Ăsta-i sistemul de condiţionare şi filtrare a aerului – calculatorul nostru se pare că nu funcţionează prea bine într-o atmosferă poluată.

O alee albă fusese trasată pe jos cu vopsea, iar ei merseră pe ea până în celălalt capăt al încăperii. Deşi aparatura era impresionantă, Michael încă mai era curios în legătură cu oamenii pe care-i văzuse în sala de conferinţe.

— Deci angajaţii nu ştiu că ajută la implementarea Programului Shadow?

— Sigur că nu. Când va veni momentul, Lars le va spune că datele de marketing strânse de ei urmează să fie folosite pentru combaterea terorismului. O să dăm bonusuri şi promovări. Sunt sigură că se vor bucura.

Aleea albă se termina în dreptul altui birou de recepţie – de data asta ocupat de un paznic solid, cu purta costum şi cravată. Paznicul îi urmărise pe un mic monitor în timp ce înaintau. Când ajunseră la birou îşi ridică privirea.

— Bună ziua, doamnă Brewster. Vă aşteaptă.

Chiar în spatele recepţiei se afla o uşă fără clanţă, dar paznicul nu sună la interfon pentru a o deschide. În schimb, doamna Brewster se apropie de o casetă mică de oţel cu o fantă la un capăt. Aceasta era montată pe un stâlp la un metru de uşă.

— Ce-i asta? întrebă Michael.

— Un scaner al venelor din palmă. Pui mâna înăuntru şi o cameră o fotografiază cu raze infraroşii. Hemoglobina din sânge absoarbe lumina, astfel încât venele arată negre în fotografia digitală. Modelul din palma mea este comparat cu unul păstrat în calculator.

Băgă mâna în deschizătură, o lumină pâlpâi şi încuietoarea se deschise. Doamna Brewster împinse uşa, iar Michael o urmă în cea de-a doua aripă a clădirii. Fu surprins să vadă că interiorul fusese demolat complet, expunând căpriorii şi pereţii de cărămidă. Înăuntrul acestei cochilii fără ferestre se afla un turn mare de sticlă, susţinut de un cadru de oţel. Turnul avea trei etaje de dispozitive de stocare interconectate, calculatoare centrale şi servere amplasate pe rafturi speciale. Întregul sistem era accesibil cu ajutorul unei scări de oţel şi a unor pasarele.

Într-un colţ al încăperii se aflau doi bărbaţi la un panou de comandă. Aceştia erau separaţi de spaţiul închis al turnului – ca nişte acoliţi cărora nu li se permitea să intre într-o capelă. Un monitor mare cu ecran plat atârna deasupra lor, afişând patru siluete generate de calculator într-o maşină fantomatică ce rula pe un bulevard mărginit de copaci.

Lars Reichhardt se ridică şi li se adresă cu o voce puternică:

— Bine-aţi venit la Berlin! După cum puteţi vedea, Programul Shadow v-a urmărit încă de când aţi ajuns în Germania.

Michael privi în sus la ecran şi văzu că, într-adevăr, maşina era un Mercedes şi înăuntrul ei apăreau imagini generate de calculator care semănau cu el şi cu doamna Brewster, cu garda de corp şi cu şoferul.

— Dacă vă veţi uita în continuare, spuse Reichhardt, vă veţi vedea cam cu zece minute în urmă, mergând pe bulevardul Unter den Linden.

— Toate astea sunt foarte impresionante, zise doamna Brewster.

— Dar consiliul director ar dori să ştie când va fi sistemul complet operaţional.

Reichhardt îi aruncă o privire tehnicianului care stătea la panoul de comandă. Tânărul atinse tastatura şi imaginile-umbră dispărură instantaneu de pe ecran.

— Vom fi gata de lansare peste zece zile.

— E o promisiune, Herr Reichhardt?

— Ştiţi cât sunt de devotat muncii noastre, zise Reichhardt pe un ton amabil.

— Voi face tot posibilul să ating acest obiectiv.

— Programul Shadow trebuie să funcţioneze perfect înainte de a-i putea contacta pe prietenii noştri din guvernul german, zise doamna Brewster.

— Aşa cum am discutat pe Dark Island, vom avea de asemenea nevoie de sugestii pentru o campanie publicitară naţională similară cu cea pentru Marea Britanie. Poporul german trebuie convins că Programul Shadow este necesar pentru propria protecţie.

— Desigur. Am lucrat deja în direcţia asta.

Reichhardt se întoarse spre tânărul său asistent.

— Erik, arată-le prototipul de reclamă.

Erik tastă nişte comenzi şi pe ecran apăru o reclamă de televiziune. Un cavaler cu o cruce neagră pe veşmântul alb stătea de pază în timp ce nişte tineri germani bine dispuşi mergeau cu autobuzul, lucrau în cubicule de birou şi jucau fotbal în parc.

— Ne-am gândit să reînviem legenda Cavalerilor teutoni. Oriunde mergi, Programul Shadow te va apăra de pericole.

Doamna Brewster nu păru impresionată de reclamă.

— Văd unde vrei să ajungi, Lars. Dar poate ...

— N-o să meargă, zise Michael.

— Trebuie să prezentaţi o imagine mai emoţională.

— Aici nu-i vorba de emoţii, ci de siguranţă, spuse Reichhardt.

— Poţi crea nişte imagini? îl întrebă Michael pe tehnician.

— Arată-mi o mamă şi un tată care-şi privesc cei doi copii cum dorm.

Uşor derutat de schimbarea de roluri, Erik se uită la şeful lui. Reichhardt dădu din cap, iar tânărul continuă să tasteze. Întâi apărură pe ecran doar nişte siluete fără feţe, dar apoi acestea începură să se materializeze în imaginile familiare ale unui tată care ţinea într-o mână un ziar şi a unei mame care-l ţinea de cealaltă mână. Cei doi stăteau în picioare într-un dormitor plin de jucării, în care dormeau două fetiţe în paturi identice.

— Începeţi cu imaginea asta – una emoţională – şi spuneţi ceva de genul „Protejaţi copiii”.

Erik continua să tasteze şi cuvintele *Beschuetzen Sie die Kinder* plutiră pe ecran.

— Îşi apără copiii şi ...

Doamna Brewster îl întrerupse.

— Iar noi îi apărăm pe ei. Da, e cald şi încurajator. Ce crezi, Herr Reichhardt?

Şeful centrului de calculatoare se uita la ecranul pe care apăreau acum tot felul de detalii. Chipul iubitor, plin de bunătate al mamei. O veioză şi o carte de poveşti. Una dintre fetiţele adormite strângea în braţe un miel de jucărie.

Reichhardt zâmbi slab.

— Domnul Corrigan ne înţelege viziunea.

16

Prince William of Orange era un cargou aparţinând unor investitori chinezi care trăiau în Canada, îşi trimiteau copiii la şcoli britanice şi-şi ţineau banii în Elveţia. Echipajul era din Surinam, dar toţi trei ofiţerii erau olandezi, formaţi în marina comercială a Olandei.

În timpul călătoriei din America în Anglia, nici Maya, nici Vicki nu aflară ce era transportat în containerele sigilate stivuite în cală. Cele două femei luau masa cu ofiţerii în cambuză[19] şi într-o seară Vicki nu-şi mai putuse stăpâni curiozitatea.

— Ce încărcătură aveţi în călătoria asta? îl întrebă ea pe căpitanul Vandergau.

— E ceva periculos?

Vandergau era un bărbat masiv, taciturn, cu barba blondă. Lăsă jos furculiţa şi zâmbi amabil.

— A, încărcătura, făcu el, şi cântări întrebarea de parcă nu i-ar mai fi pus-o nimeni niciodată.

Secundul, un bărbat mai tânăr cu mustaţă dată cu pomadă, stătea în celălalt capăt al mesei.

— Varză, sugeră el.

— Da. Aşa e, zise căpitanul Vandergau.

— Transportăm varză albă, varză roşie, varză în conserve şi varză murată. *Prince William of Orange* furnizează varză unei lumi flămânde.

Era o traversare timpurie, de primăvară, cu un vânt pătrunzător şi burniţă. Exteriorul vasului era cenuşiu ca metalul unei puşti, aproape de aceeaşi nuanţă ca şi cerul. Marea era verde-închis, cu valurile înălţându-se să biciuiască prova, într-o serie nesfârşită de mici încleştări. În acest mediu cenuşiu, Maya se trezi gândindu-se prea mult la Gabriel. Acum Linden era la Londra, căutându-l pe Călător, iar ea nu putea face nimic să-l ajute. După câteva nopţi nedormite, Maya găsi două cutii de vopsea ruginite care fuseseră umplute cu ciment. Ţinând aceste greutăţi în câte o mână, parcurse o serie de exerciţii care o lăsară cu dureri musculare şi scăldată în sudoare.

Vicki îşi petrecea marea parte a timpului în cambuză, bând ceai şi scriindu-şi gândurile într-un jurnal. Uneori pe chip îi apărea o expresie de plăcere intensă, iar Maya ştia că se gândea la Hollis. Maya voia să-i ţină predica tatălui ei despre dragoste – că te făcea slab – dar ştia că Vicki n-o să creadă nici o iotă. Dragostea părea s-o facă pe Vicki mai puternică şi mai încrezătoare în propriile forţe.

---

[19] Bucătăria navei

Odată ce Alice îşi dădu seama că era în siguranţă, începu să-şi petreacă aproape toate ceasurile în care era lumină afară cutreierând nava – o prezenţă tăcută pe punte şi în sala motoarelor. Majoritatea membrilor echipajului aveau familii, aşa că o tratau pe Alice cu multă bunătate, făcându-i jucării şi gătindu-i feluri speciale la cină.

* * *

În cea de-a opta zi, la răsărit, vasul trecu de ecluza de pe Tamisa şi îşi începu călătoria în amonte. Maya stătea lângă cârmă şi se uita lung la luminile pâlpâitoare ale satelor îndepărtate. Nu se simţea acasă – nu avea un cămin – dar se întorsese în cele din urmă în Anglia.

Vântul se înteţi, făcând să zbârnâie cablurile de oţel cu care erau prinse bărcile de salvare. Pescăruşii ţipau şi planau deasupra valurilor furioase, în timp ce căpitanul Vandergau se plimba pe punte de colo până colo, cu un telefon prin satelit. Se părea că era important ca vasul său să ajungă la un anumit doc din East London, în timpul turei unui anumit inspector vamal, pe nume Charlie. Vandergau înjură în engleză, olandeză şi într-o a treia limbă pe care Maya n-o recunoscu, dar Charlie refuza să răspundă la vreun telefon.

— Problema noastră nu e corupţia, o informă căpitanul, ci corupţia britanică, leneşă şi ineficientă.

Reuşi în cele din urmă să vorbească cu prietena lui Charlie şi obţinu informaţiile necesare.

— La ora două. Da, înţeleg.

Vandergau dădu o comandă către sala motoarelor şi cele două elice începură să se învârtă. Când Maya coborî sub punte simţi o uşoară vibraţie în pereţii de oţel. Se auzea un bubuit constant, ca şi cum undeva înăuntrul navei bătea o inimă enormă.

Pe la ora unu, secundul bătu la uşa cabinei lor. Le spuse să-şi strângă lucrurile şi să vină în cambuză pentru instrucţiuni. Maya, Vicki şi Alice se aşezară în jurul mesei înguste şi ascultară zăngănitul paharelor şi al farfuriilor în suporturile lor de lemn. Vasul întorcea pe râu, făcând manevre ca să intre într-un doc.

— Acum ce facem? întrebă Vicki.

— După ce se termină inspecţia, coborâm la ţărm şi ne întâlnim cu Linden.

— Dar cum rămâne cu camerele de supraveghere? Va trebui să ne deghizăm?

— Nu ştiu ce se va întâmpla, Vicki. De obicei, dacă vrei să eviţi urmărirea, există două eventuale soluţii. Faci ceva atât de învechit, atât de primitiv, încât nu poţi fi detectat. Sau alegi direcţia opusă şi foloseşti tehnologie cu o

generaţie mai avansată decât cea standard. Oricum, Uriaşei Maşinării îi va fi greu să proceseze informaţiile.

Secundul se întoarse în cambuză şi făcu un gest amplu cu braţele.

— Căpitanul Vandergau vă transmite complimentele sale şi vă roagă să mă urmaţi într-un loc mai sigur.

Maya, Vicki şi Alice intrară în cămara vasului. Cu ajutorul bucătarului originar din Java, secundul mută proviziile astfel încât cele trei pasagere clandestine să fie ascunse în spatele unui zid din cutii de carton. Apoi uşa de metal se închise şi rămaseră singure.

Neonul de deasupra lor emitea o lumină metalică, stridentă. Maya avea revolverul într-un toc prins de gleznă. Atât sabia ei de Arlechin, cât şi cea japoneză a lui Gabriel erau scoase din tub şi puse pe un ieşind de lângă ea. Cineva mergea repede pe un coridor la nivelul de deasupra lor, iar zgomotul metalic pătrundea prin tavan. Alice Chen se apropie şi mai tare de Maya, ajungând la câţiva centimetri de piciorul Arlechinului.

„Ce vrea?” se întrebă Maya. „Sunt ultima persoană din lume care să-i arate dragoste sau afecţiune fizică.” Îşi aminti cum Thorn îi povestea de o călătorie pe care o făcuse prin partea sudică a Sudanului. Când tatăl ei îşi petrecuse o zi cu misionarii dintr-o tabără de refugiaţi, un băieţel – orfan de război – se ţinuse după el peste tot ca un câine pierdut. „Toate fiinţele vii au dorinţa de a supravieţui”, îi explicase el. „Dacă copiii îşi pierd familia, atunci caută cea mai puternică persoană, cea care-i poate apăra...”

* * *

Uşa se deschise, iar Maya auzi vocea secundului.

— Cămara de provizii.

Un bărbat cu accent londonez spuse „Bine”. Era un singur cuvânt, dar modul în care fusese spus îi amintea de anumite aspecte ale vieţii britanice. „Sunt bine, Jack”. Grădini în curtea din spate cu pitici de ceramică. Cartofi prăjiţi şi mazăre. Aproape imediat, uşa fu trântită şi asta fu tot: inspecţia se încheiase.

Mai aşteptară un timp, apoi căpitanul Vandergau intră şi demontă zidul de cutii.

— A fost o plăcere să vă cunosc, doamnelor, dar e vremea să plecaţi. Vă rog să mă urmaţi. A sosit o barcă.

Cât stătuseră ele ascunse înăuntru, se lăsase o ceaţă deasă. Puntea era udă, iar de balustradă atârnau picături de apă. *Prince William of Orange* era ancorată la docurile din East London, dar căpitanul Vandergau le escortă repede la tribord. Prinsă cu două funii de nailon, o luntre îngustă sălta pe valuri. Avea treisprezece metri lungime şi era construită pentru ape puţin adânci. Avea o cabină centrală mare cu hublouri şi o punte deschisă în spate.

Maya mai văzuse luntre în Londra, de câte ori traversa unul dintre canale. Oamenii trăiau pe ele şi le foloseau de sărbători.

Un tip bărbos într-un impermeabil negru stătea la pupa bărcii, ţinând cârma. O glugă îi acoperea capul şi-l făcea să arate ca un călugăr membru al Inchiziţiei. Le făcu semn să coboare, iar Maya văzu că o scară de frânghie era atârnată acum în acea parte a vasului.

Lui Maya şi lui Alice le luară doar câteva secunde ca să urce pe puntea luntrii înguste. Vicki fu mult mai precaută, ţinându-se de treptele de lemn ale scării de frânghie, apoi privind în jos la luntrea care sălta pe valuri. În cele din urmă atinse puntea cu picioarele şi dădu drumul scării. Bărbosul cu glugă – căruia Maya începu să-i zică în sinea ei Domnul cu Impermeabil – se aplecă şi porni motorul bărcii.

— Unde mergem? întrebă Maya.

— În susul canalului, în Camden.

Bărbosul avea un puternic accent de East London.

— Să stăm în cabină?

— Dacă vreţi să vă încălziţi. N-aveţi de ce să vă faceţi griji pentru camere. Unde mergem nu-i nici una.

Vicki se retrase în cabina mică, unde un foc de cărbuni ardea într-o sobă de fontă. Alice intra şi ieşea din cabină, inspectând cambuza, acoperişul plat şi lemnăria maronie.

Maya se aşeză lângă cârmă, în timp ce Domnul cu Impermeabil întorcea luntrea şi o lua în susul Tamisei. Sistemul de canalizare al oraşului fusese inundat de o furtună, iar apa devenise verde-închis. Ceaţa deasă te făcea să nu vezi mai mult de trei metri în orice direcţie, dar bărbosul reuşea să navigheze fără repere vizibile. Trecură pe lângă o baliză din mijlocul râului, care scotea zgomote metalice, iar Domnul cu Impermeabil clătină din cap.

— Asta sună ca un clopot vechi de biserică într-o zi geroasă.

Ceaţa plutea în jurul lor, iar frigul umed o făcea să tremure. Valurile care se spărgeau de luntre dispărură, iar ei trecură pe lângă un document cu iahturi şi alte ambarcaţiuni de plăcere. Maya auzi un claxon de maşină în depărtare.

— Suntem în Limehouse Basin, explică Domnul cu Impermeabil.

— Pe vremuri aduceau toate mărfurile aici, şi le vindeau pe barje. Gheaţă şi cherestea. Cărbune din Northumberland. Asta era gura Londrei, care le înghiţea pe toate; de aici, ajungeau la restul corpului prin canale.

Ceaţa se mai risipi puţin când luntrea îngustă intră pe canalul de beton care ducea la prima ecluză. Domnul cu Impermeabil urcă o scară care ducea la mal, închise nişte porţi de lemn în spatele bărcii, apoi trase de o manetă albă. Apa năvăli în ecluză şi luntrea se ridică de la nivelul bazinului la cel al canalului.

De partea stângă a canalului erau buruieni şi maidane; pe dreapta se vedea o alee pavată şi o clădire de cărămidă cu ferestre zăbrelite. Era de parcă ar fi intrat în Londra unei alte epoci, cu trăsuri şi funingine plutind în aer.

Trecând pe sub un pod de cale ferată, îşi continuară drumul în sus, pe canal. Apa era puţin adâncă, şi de câteva ori fundul luntrii se frecă de nisip şi pietriş. Trebuiau să se oprească din douăzeci în douăzeci de minute ca să intre într-o ecluză şi să se ridice la nivelul următor. Plantele acvatice mângâiau prora luntrii care înainta încet.

În jurul orei şase trecură de ultimul canal şi se apropiară de Camden Town. Cartierul odinioară dărăpănat devenise o zonă cu mici restaurante, galerii de artă şi un târg stradal săptămânal. Domnul cu Impermeabil trase luntrea la mal pe o parte a canalului şi descărcă genţile de umăr din pânză în care se aflau bagajele fetelor. Vicki cumpărase haine pentru Alice în New York, şi le îndesase într-un rucsac roz pe care era desenat un unicorn.

— Mergeţi pe drum şi uitaţi-vă după un tip african pe care-l cheamă Winston, zise Domnul cu Impermeabil.

— El o să vă ducă unde vreţi să mergeţi.

Maya le conduse pe Vicki şi Alice pe aleea care ducea la drumul principal din Camden. Pe trotuar era desenată cu cretă o lăută de arlechin, cu o săgeată mică indicând nordul.

Merseră cam o sută de metri pe trotuar, până la o furgonetă albă cu un model cu romburi întrepătrunse pictat în lateral. Din ea se dădu jos un tânăr nigerian cu faţa rotundă şi bucălată, care deschise uşa laterală a furgonetei.

— Bună seara, doamnelor. Sunt Winston Abosa, ghidul şi şoferul dumneavoastră. Este o plăcere pentru mine să vă urez bun-venit în Marea Britanie.

Se urcară în spate şi se aşezară pe băncile de oţel sudate de pereţi. Un grilaj de metal despărţea acest spaţiu pentru încărcătură de cele două locuri din faţă. Winston viră de câteva ori pe străzile înguste din Camden. Furgoneta se opri şi uşa laterală fu deschisă brusc, dintr-o smucitură. Un bărbat masiv, ras în cap şi cu nasul turtit băgă capul înăuntru.

Linden.

* * *

Arlechinul francez purta un pardesiu lung, negru şi haine de culoare închisă. De umăr îi atârna un tub pentru sabie. Linden îi amintise întotdeauna Mayei de un soldat din Legiunea străină, loial numai camarazilor săi de arme şi luptelor.

— *Bonsoir*[20], Maya. Încă mai trăieşti.

Zâmbi, ca şi cum supravieţuirea ei era o glumă subtilă.

— E o plăcere să te revăd.

— L-ai găsit pe Gabriel?

— Nici un indiciu până acum. Dar nici nu cred că l-au găsit Tabula.

[20] Bună seara (fr.)

Linden se aşeză pe banca cea mai aproape de şofer şi strecură o bucată de hârtie printre zăbrele.

— Bună seara, domnule Abosa. Te rog, du-ne la adresa asta.

Winston porni din nou maşina şi-o luă spre nord, către Londra. Linden îşi puse palmele mari pe picioare şi-i studie pe ceilalţi pasageri.

— Presupun că tu eşti Mademoiselle[21] Fraser.

— Da.

Vicki părea intimidată.

Linden aruncă o privire spre Alice Chen ca şi cum ar fi fost un sac cu gunoaie luat de pe luntre.

— Iar ăsta e copilul din New Harmony?

— Unde mergem? întrebă Maya.

— Cum obişnuia să-mi spună tatăl tău: întâi rezolvă prima problemă. Acum mai există foarte puţine orfelinate, dar unul dintre prietenii noştri Sikh a găsit un centru de plasament în Clapton, unde o femeie primeşte copii.

— Alice va primi o nouă identitate? întrebă Maya.

— Am obţinut un certificat de naştere şi un paşaport. A fost rebotezată Jessica Moi. Părinţii i-au murit într-un accident de avion.

Winston conducea încet în traficul de la acea oră de vârf; peste patruzeci de minute trase maşina pe trotuar.

— Am ajuns, domnule, spuse el încet.

Linden deschise portiera şi toată lumea se dădu jos din maşină. Erau în Clapton, aproape de Hackney, în North London. Strada rezidenţială era mărginită de case din cărămidă, cu un etaj şi cu terasă, care fuseseră probabil construite la începutul anilor 1900. O bună bucată de vreme cartierul arătase lumii o faţă respectabilă, dar acum obosise să mai păstreze aparenţele. Băltoace de apă murdară umpleau gropile din stradă şi de pe trotuar. Peticele de pământ din faţa fiecărei clădiri erau năpădite de buruieni şi pline de tomberoane din plastic din care aproape se revărsa gunoiul. Un anunţ cu un câine pierdut era ţintuit de un copac, iar ploaia făcuse ca din fiecare literă să se scurgă râuleţe negre.

Linden privi într-o parte şi-ntr-alta a străzii. Nu se întrezărea nici un pericol. Îi făcu lui Vicki un semn cu capul.

— Ia-o de mână pe fată.

— O cheamă Alice.

Vicki avea o expresie încăpăţânată.

— Ar trebui să-i spui pe nume, domnule Linden.

— Numele ei nu este important, *mademoiselle*. În cinci minute va avea unul nou.

Vicki o luă de mână pe Alice. Fata avea o privire speriată, întrebătoare. „Ce se petrece? De ce-mi faceţi una ca asta?”

---

[21] Domnişoară (fr.)

Maya îi întoarse spatele. Micul grup înaintă pe trotuar până la numărul şaptesprezece, iar Linden bătu la uşă.

Ploaia se prelinsese pe casă şi făcuse tocul uşii să se umfle. Acum uşa nu se clintea, şi auziră cum o femeie înjura în timp ce trăgea de clanţă. În cele din urmă, uşa se deschise brusc, iar Maya văzu o femeie de vreo şaizeci de ani care stătea în hol. Era lată în umeri şi avea picioare butucănoase şi părul vopsit blond, cu rădăcini cărunte. Nu era deloc proastă, îşi spuse Maya. Avea un zâmbet fals pe faţa şireată.

— Bine-aţi venit, dragelor. Sunt Janice Stillwell.

Îşi îndreptă atenţia asupra lui Linden.

— Iar dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Carr. Vă aşteptam. Prietenul nostru, domnul Singh, mi-a spus că vreţi să găsiţi o casă de plasament.

— Aşa e.

Linden o privea fix, ca un detectiv care tocmai întâlnise un nou suspect.

— Putem intra?

— Desigur. Unde-mi sunt manierele? E o zi mohorâtă, nu-i aşa? Burniţează de dimineaţă. E timpul pentru o ceaşcă de ceai.

Casa mirosea a fum de ţigară şi urină. Un băieţel scund, slăbuţ, cu părul roşcat, purtând doar un tricou bărbătesc, era aşezat pe o treaptă de la mijlocul scării din faţa lor. Se retrase la etajul întâi când vizitatorii o urmară pe doamna Stillwell într-una din camerele din faţă, cu o fereastră care dădea în stradă. Pe o latură a încăperii se afla un televizor mare, pe ecranul căruia se vedeau nişte desene animate cu roboţi. Sunetul era oprit, dar un băieţel pakistanez şi o fetiţă neagră stăteau pe canapea, uitându-se fix la imaginile ţipătoare.

— Iată unii dintre copii, explică doamna Stillwell.

— Acum avem grijă de şase copii. Al vostru va fi norocosul cu numărul şapte. Pe Gloria de acolo ne-a încredinţat-o instanţa. Ahmed e aici în urma unui aranjament privat.

Bătu din palme enervată.

— Voi doi, gata. Nu vedeţi că avem oaspeţi?

Cei doi copii se uitară unul la altul şi ieşiră din cameră. Doamna Stillwell le mână pe Vicki şi pe Alice înspre canapea, dar Maya şi cu Linden rămaseră în picioare.

— Vrea cineva ceai? întrebă doamna Stillwell.

— O ceaşcă de ceai?

Latura sa animală detectase că cei doi Arlechini erau periculoşi. Se înroşise la faţă şi se tot uita la mâinile lui Linden, la degetele lui boante şi la încheieturile pline de cicatrice.

În prag apăru o umbră, apoi în cameră îşi făcu apariţia un bărbat mai în vârstă, cu o ţigară aprinsă. Avea o faţă buhăită, de beţiv, pantaloni şifonaţi şi un pulover pătat.

— Asta-i cea nouă? întrebă el, uitându-se la Alice.

— Soţul meu, domnul Stillwell...

— Deci avem doi negrotei, doi albi, plus Ahmed şi Gerald, care-i o corcitură. Ea o să fie prima noastră chinezoaică.

Domnul Stillwell râse hârâit.

— Cum te cheamă? o întrebă doamna Stillwell pe Alice.

Alice stătea pe marginea canapelei, cu picioarele bine înfipte în covorul de pe podea.

— E surdă sau retardată? întrebă domnul Stillwell.

— Poate nu vorbeşte decât chineza.

Doamna Stillwell se aplecă spre fetiţă.

— Ştii engleză? Asta-i noua ta casă.

— Alice nu vorbeşte deloc, zise Vicki.

— Are nevoie de îngrijiri speciale.

— Noi nu oferim îngrijiri speciale, dragelor. Doar le dăm mâncare şi apă.

— Vi s-au oferit cinci sute de lire pe lună, zise Linden.

— Am să vă dau o mie în loc de cinci sute dacă o primiţi chiar acum. Peste trei luni, domnul Singh va trece să vadă cum stau lucrurile. Dacă e vreo problemă, o va lua de aici.

Soţii Stillwell se uitară unul la altul şi dădură din cap.

— O mie de lire e bine, făcu domnul Stillwell.

— Io nu mai pot munci din cauza spatelui...

Alice sări de pe canapea şi-o luă la fugă spre uşă. În loc să-ncerce să fugă, îşi aruncă braţele în jurul Mayei.

Vicki plângea.

— Te rog, şopti ea spre Maya.

— Nu-i lăsa să facă asta.

Maya simţi corpul fetiţei lipit de ea, la fel şi braţele subţiri care-o strângeau. Nimeni n-o mai atinsese aşa. *Scapă-mă*.

— Dă-mi drumul, Alice.

Vocea Mayei era aspră înadins.

— Dă-mi drumul chiar acum.

Fetiţa suspină şi se dădu înapoi. Culmea, faptul că dăduse dovadă de ascultare înrăutăţi situaţia şi mai tare. Dacă Alice s-ar fi zbătut să iasă din casă, Maya i-ar fi răsucit braţele la spate şi-ar fi trântit-o pe podea. Dar Alice o ascultase, aşa cum Maya îl ascultase pe Thorn cu atâţia ani în urmă. Şi amintirile năvăliră peste Maya, aproape copleşind-o – pălmuirea şi strigătele brutale, trădarea din metrou când tatăl ei o forţase să se lupte cu trei bărbaţi în toată firea. Poate că Arlechinii îi apărau pe Călători, dar îşi apărau şi propria aroganţă.

Ignorându-i pe ceilalţi, îl înfruntă pe Linden.

— Alice nu rămâne aici. Vine cu mine.

— Aşa ceva nu e posibil, Maya. Am luat deja decizia.

Mâna dreaptă a lui Linden atinse tocul săbiei şi apoi se lăsă moale pe lângă corp. Maya era singura persoană din încăpere care înţelegea semnificaţia gestului. Arlechinii nu ameninţă niciodată în van. Dacă ajungeau să se lupte, el ar fi încercat s-o omoare.

— Crezi că mă poţi intimida? zise Maya.

— Sunt fiica lui Thorn. Condamnaţi de carne. Mântuiţi de sânge.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă domnul Stillwell.

— Taci, zise Linden.

— N-am să tac. Tocmai am făcut o înţelegere pentru o mie de lire pe lună. Poate că nu-i un contract scris, dar sunt cetăţean englez şi-mi cunosc drepturile!

Fără nici un avertisment, Linden străbătu încăperea, îi înfipse o mână-n beregată lui Stillwell şi începu să-l strângă. Doamna Stillwell nu-i sări în ajutor soţului. Deschise şi închise gura ca şi cum ar fi tras aer în piept.

— Haideţi, dragilor, murmură ea.

— Dragilor... dragilor...

— În anumite ocazii, las o scursură ca tine să-mi vorbească, zise Linden.

— Acum îţi retrag permisiunea. Înţelegi? Arată-mi că înţelegi.

Stillwell era stacojiu la faţă. Reuşi să dea uşor din cap, ochii mişcându-i-se dintr-o parte în alta. Linden îi dădu drumul, iar bătrânul se prăbuşi pe podea.

— Îţi cunoşti obligaţia, îi spuse Linden Mayei.

— E imposibil să-ţi respecţi promisiunea şi să ţii şi copilul.

— Alice m-a salvat când eram la New York. Eram într-un loc periculos, iar ea şi-a riscat viaţa ca să pună mâna pe o pereche de ochelari de vedere nocturnă. Am o obligaţie *şi* faţă de ea.

Faţa lui Linden era îngheţată şi tot corpul său era încordat. Atinse tubul săbiei cu degetele încă o dată. În spatele Arlechinului, imagini cu copii fericiţi mâncând cereale la micul dejun se derulau fără sonor.

— O să am grijă de Alice, spuse Vicki.

— Promit. Am să fac eu tot ce trebuie...

Linden scoase un portofel din buzunarul hainei, extrase din el câteva bancnote de cincizeci de lire şi le zvârli pe podea ca şi cum ar fi fost nişte gunoaie.

— Habar n-aveţi ce-i durerea – durerea *adevărată*, le spuse soţilor Stillwell.

— Dacă suflaţi vreo vorbă cuiva, o să aflaţi.

— Da, domnule, se bâlbâi doamna Stillwell.

— Înţelegem, domnule.

Linden ieşi din încăpere călcând apăsat. Când restul grupului ieşi afară, soţii Stillwell stăteau în patru labe, târându-se pe jos după bani.

17

Ţinând în mână un brici, Jugger se încrunta şi spinteca aerul aproape de capul lui Gabriel.

— Spintecătorul s-a întors la Londra şi e însetat de sânge!

Sebastian stătea într-un şezlong lângă radiatorul electric portabil. Îşi ridică privirea de pe exemplarul de buzunar din „Infernul” lui Dante şi se încruntă.

— Nu te mai prosti, Jugger. Termină odată treaba.

— Termin acum. De fapt mi-a ieşit mai bine ca oricând.

Jugger mai scoase nişte spumă de ras, i-o aplică lui Gabriel cu vârful degetelor pe pielea de lângă urechi şi apoi folosi briciul ca să-i reteze perciunii. Când termină, şterse ceea ce mai rămăsese din spumă cu mâneca de la cămaşă şi rânji.

— Gata, amice. Eşti ca nou.

Gabriel se sculă de pe taburet şi se duse la oglinda stricată care fusese atârnată pe perete, lângă uşă. Sticla crăpată îi făcea corpul să pară tăiat cu o linie zimţuită, dar reuşi să vadă că Jugger îi făcuse o tunsoare militară foarte scurtă. Noua sa înfăţişare nu era o deghizare la fel de elaborată ca aceea reuşită de Maya cu ajutorul lentilelor de contact speciale şi al scuturilor pentru degete, dar era mai bună decât nimic.

— N-ar fi trebuit ca Roland să se întoarcă până acum? întrebă Gabriel.

Jugger se uită la telefonul mobil să vadă cât era ceasul.

— Deseară e rândul lui să gătească cina, aşa că trebuie să cumpere mâncare. Îl ajuţi la gătit?

— Nu prea cred. Nu după ce-am ars sosul de spaghete aseară. L-am rugat să verifice o chestie pentru mine, asta-i tot.

— Se descurcă el, prietene. Roland e bun la treburi simple.

— Nu pot să cred! Dante tocmai a leşinat *iar*.

Dezgustat, Sebastian zvârli cartea pe podea.

— Vergilius ar fi trebuit să călăuzească prin iad un Alergător liber.

Gabriel părăsi încăperea care odinioară fusese salonul din faţă şi urcă scara îngustă de lemn care ducea spre camera lui. Partea de sus a pereţilor era decorată cu chiciură, şi când respira scotea aburi. De zece zile locuia cu Jugger, Sebastian şi Roland într-o casă ocupată ilegal, căreia îi ziceau Vine House[22], pe malul sudic al Tamisei. Clădirea dărăpănată cu două etaje fusese odinioară casa unei ferme în mijlocul viilor şi grădinilor de legume care aprovizionau Londra.

[22] Casa dintre vii, în lb. engleză în original.

Gabriel aflase un lucru despre englezii din secolul al optsprezecelea – că erau mai scunzi decât actualii londonezi. Când ajunse la ultimul etaj, lăsă capul în jos ca să poată intra în mansardă. Era o cămăruţă goală, cu tavanul scund şi pereţi de mortar. Podeaua de lemn scârţâi când străbătu încăperea şi privi cu atenţie afară prin lucarnă.

Patul lui Gabriel era făcut dintr-o saltea pusă pe patru paleţi de placaj luaţi de la un doc de încărcare. Puţinele sale haine fuseseră aruncate într-o cutie de carton. Singurul obiect care împodobea camera era fotografia înrămată a unei tinere din Noua Zeelandă denumită „Trudy a noastră”. Purtând o centură cu scule şi ţinând în mână un baros, privea spre aparat cu un zâmbet îndrăzneţ. Cu o generaţie în urmă, Trudy şi o mică armată de oameni fără locuinţe puseseră stăpânire pe casele abandonate din jurul Bonnington Square. Acele vremuri se duseseră, iar acum Consiliul local din Lambeth concesionase marea parte a clădirilor. Dar Trudy încă mai zâmbea în fotografie, iar Vine House rămânea ilegală, în paragină şi liberă.

* * *

Când Jugger şi echipajul său se întâlniseră cu Gabriel după cursa din Smithfield Market, îi oferiseră imediat hrană, prietenie şi un nou nume.

— Cum ai făcut-o? îl întrebă Jugger în timp ce mergeau spre sud, în direcţia fluviului.

— Am riscat în timp ce coboram pe ţeava de drenaj.

— Ai mai făcut aşa ceva înainte? întrebă Jugger.

— Îţi trebuie încredere pentru o mişcare ca asta.

Gabriel pomeni despre salturile HALO cu paraşuta pe care le făcuse în California. Salturile de la mare înălţime, cu deschiderea paraşutei cât mai jos posibil, te forţau să sari din avion şi să experimentezi căderea liberă mai mult de un minut fără să-ţi deschizi paraşuta.

Jugger dădu din cap, ca şi cum această experienţă explica totul.

— Ascultaţi, le spuse celorlalţi.

— Avem un nou membru în echipajul nostru. Halo, bun venit printre Alergătorii liberi.

Gabriel se trezi a doua zi de dimineaţă în Vine House şi se întoarse imediat la Tyburn Convent. Ăsta era singurul mod în care ştia să-şi găsească tatăl; trebuia să coboare în criptă pe scara de metal şi să-şi dea seama ce semn lăsase tatăl său printre oase şi cruci purtând patina timpului.

Stătu trei ore pe o bancă aflată vizavi de mănăstire, uitându-se cine deschidea uşa celor câţiva vizitatori. În dimineaţa aceea fuseseră întâmpinaţi fie de Sora Ann, călugăriţa mai în vârstă care refuzase să-i răspundă la întrebări, fie de Sora Bridget, călugăriţa tânără care păruse speriată când îi pomenise de tatăl său. Gabriel se mai întoarse la mănăstire de două ori, dar

uşa era supravegheată de aceleaşi două femei. Singura sa şansă era să aştepte ca Sora Bridget să fie înlocuită de cineva care n-avea cum să-l recunoască.

Când Gabriel nu urmărea ce se întâmplă la mănăstire, îşi petrecea după-amiezile căutându-şi tatăl la întâmplare prin suburbiile de la marginea Londrei. În oraş erau mii de camere de supraveghere, dar el reduse riscul de a fi detectat evitând mijloacele de transport în comun şi străzile aglomerate aflate la nord de fluviu.

Faptul că devenea Călător îi transforma treptat modul în care percepea lumea. Putea să arunce o privire cuiva şi să simtă schimbările subtile prin care treceau emoţiile persoanei respective. Era ca şi cum creierul lui ar fi fost reorganizat şi rebranşat, iar el nu putea controla prea bine întregul proces. Într-o după-amiază, pe când străbătea Clapham Common, raza vizuală i se extinse într-o panoramă de 180 de grade. Putea vedea întreaga lume din faţa sa în acelaşi timp: frumuseţea unei narcise galbene, curbura lină a unui gard negru de fier. Şi feţe – atâtea feţe. Oameni care ieşeau din magazine şi mergeau pe stradă târându-şi picioarele, cu ochi care arătau oboseală şi suferinţă şi din când în când străfulgerări de bucurie. Această nouă viziune asupra lumii era copleşitoare, dar după vreo oră, panorama începu să se destrame.

Pe măsură ce treceau zilele, se trezi prins în pregătirile unei petreceri uriaşe la Vine House. Gabriel fusese întotdeauna circumspect când era vorba de întruniri sociale, dar Halo, Alergătorul liber american fără trecut sau viitor, avea o viaţă diferită. Era mai uşor să-şi ignore puterea şi să iasă cu Jugger ca să mai cumpere nişte bere.

* * *

În ziua petrecerii, afară era frig, dar soare. Primii musafiri începură să apară la unu după-amiaza, şi apoi sosiră din ce în ce mai mulţi. Încăperile mici din Vine House erau pline cu oameni care împărţeau mâncarea şi alcoolul. Copiii alergau pe holuri. Un bebeluş dormea în port-bébé-ul atârnat de gâtul tatălui său. Afară, în grădină, alergători experimentaţi îşi arătau unul altuia diverse moduri pline de graţie de a sări peste un tomberon.

Trecând dintr-o încăpere în alta, Gabriel fu surprins să vadă câţi oameni ştiau de cursa de la Smithfield Market. Alergătorii liberi de la petrecere alcătuiau un grup de prieteni fără o organizare strictă, care încerca să trăiască în afara Matricei. Era o mişcare socială pe care vorbăreţii de la televizor n-aveau s-o observe niciodată – pentru că refuza să se lase văzută. Zilele astea, rebeliunea din ţările industrializate nu era inspirată de filosofii politice învechite. Adevărata rebeliune era determinată de relaţia pe care o aveai cu Uriaşa Maşinărie.

Sebastian se ducea din când în când la şcoală, iar Ice încă mai stătea cu părinţii, dar majoritatea Alergătorilor liberi lucrau în economia subterană. Unii

lucrau în cluburi de noapte, alţii serveau bere în baruri în timpul meciurilor de fotbal. Reparau motociclete, mutau mobilă şi vindeau suveniruri turiştilor. Jugger avea un prieten care strângea câinii morţi din oraş pentru consiliul local din Lambeth.

Alergătorii liberi îşi cumpărau hainele de la târguri şi hrana de la pieţele unde-şi vindeau ţăranii produsele. Mergeau pe jos prin oraş sau foloseau biciclete ciudate făcute din bucăţi disparate. Toţi aveau telefoane mobile, dar foloseau cartele preplătite, al căror proprietar era greu de depistat. Petreceau ore întregi navigând pe Internet, dar nu se abonau niciodată la un furnizor de asemenea servicii. Roland făcea antene improvizate din cutii goale de cafea, care permiteau accesul la diferite reţele wireless. Alergătorii liberi numeau asta „pescuit”, şi făceau să circule liste de cafenele, clădiri de birouri şi holuri de hotel unde lărgimea de bandă era uşor accesibilă.

La ora nouă seara, toţi cei care avuseseră de gând să se îmbete reuşiseră deja. Malloy, barmanul cu jumătate de normă care participase la cursă, ţinea un discurs despre planul guvernului de a lua amprentele copiilor cu vârsta sub şaisprezece ani care solicitau paşaport. Amprentele şi alte informaţii biometrice urmau să fie stocate într-o bază de date secretă.

— Ministerul Afacerilor Interne spune că luarea amprentelor unei fetiţe de unsprezece ani va ajuta la înfrângerea terorismului, anunţă Malloy.

— Oare oamenii nu văd că este vorba doar de control?

— Mai bine te-ai controla tu şi-ai avea grijă cât bei, zise Jugger.

— Deja suntem prizonieri! strigă Malloy.

— Şi acum or să arunce cheia. Unde-i Călătorul? Asta vreau să ştiu. Mi se tot spune: ai „speranţă într-un Călător”, dar eu n-am văzut nici picior de el.

Gabriel se simţi de parcă toţi cei prezenţi la petrecere îi aflaseră dintr-o dată adevărata identitate. Privi de jur-împrejurul camerei din faţă, plină de lume, aşteptându-se ca Roland sau Sebastian să-l arate cu degetul: „Iată-l pe Călător. Chiar acolo. Ticălos de doi bani. Vă uitaţi la el.”

Majoritatea Alergătorilor liberi habar n-aveau despre ce vorbea Malloy, dar câţiva păreau nerăbdători să-l facă pe beţivan să tacă. Doi membri ai echipajului lui Malloy începură să-l tragă spre uşa din spate. Nimeni nu le dădea prea mare atenţie, iar petrecerea reveni la normal. Mai multă bere. Daţi mai departe cipsurile. Gabriel îl opri pe Jugger în holul de la parter.

— Despre ce vorbea?

— E un fel de secret, prietene.

— Hai, Jugger. Poţi să ai încredere în mine.

Jugger ezită o clipă, apoi dădu din cap încet.

— Mda, cre’ c-aşa-i.

Îl duse pe Gabriel în bucătăria pustie şi începu să îndese gunoaie într-o pungă de plastic.

— Îţi aminteşti când ne-am întâlnit prima oară la bar şi ţi-am spus despre Uriaşa Maşinărie? Unii Alergători liberi spun că un grup numit Tabula este în spatele monitorizării şi controlului. Oamenii ăia încearcă să transforme Britania într-o închisoare fără ziduri.

— Dar Malloy vorbea despre cineva numit Călător.

Jugger azvârli punga cu gunoi într-un colţ şi deschise o cutie de bere.

— Ei bine, aici povestea o ia puţin razna. Sunt zvonuri că nişte oameni numiţi Călători ne-ar putea salva, ajutându-ne să nu devenim prizonieri. De-asta oamenii scriu „Speranţă într-un Călător” pe zidurile din întreaga Londră. Am făcut şi eu asta de câteva ori.

Gabriel încercă să-şi păstreze calmul din voce.

— Şi cum are să schimbe situaţia Călătorul, Jugger?

— Să mă ia naiba dacă ştiu. Uneori cred că toată vorbăria asta despre Călători este o simplă poveste de-adormit copiii. Ceea ce este real e că merg prin Londra şi văd că amplasează şi mai multe camere de supraveghere, şi încep să disper. În mii de feluri mărunte, libertatea ne scapă printre degete, şi nimănui nu-i pasă.

* * *

Petrecerea se terminase pe la ora unu noaptea, iar Gabriel ajutase la spălatul podelelor cu mopul şi la dusul gunoiului. Acum era luni, şi-l aştepta pe Roland să se întoarcă de la Tyburn Convent. Cam la o oră după ce-şi căpătase noua tunsoare, Gabriel auzi cum cineva încălţat cu cizme zdroncănea pe scări. Se auzi o uşoară bătaie în uşă, apoi Roland intră în mansardă. Alergătorul liber din Yorkshire arăta întotdeauna solemn şi un pic trist. Sebastian spusese odată că Roland era ca un păstor care-şi pierduse toate oile.

— Am făcut ce voiai, Halo. Am fost la mănăstirea aia.

Roland clătină încet din cap.

— N-am mai fost la o mănăstire până acum. Ai mei erau prezbiterieni.

— Şi ce s-a întâmplat, Roland?

— Călugăriţele alea două de care mi-ai zis – Sora Ann şi Sora Bridget – au dispărut amândouă. Acum e una nouă – Sora Teresa. Zicea că ea e „călugăriţa publică” săptămâna asta. E cam prostesc să spui aşa ceva...

— Să fii călugăriţa publică înseamnă că ai voie să vorbeşti cu străinii.

— Aha. Păi, cu mine a vorbit, ce-i drept. E o fată drăguţă. Mă cam bătea gândul s-o întreb dacă n-ar vrea să meargă cu mine într-un bar să bem o bere. Cre’ că o călugăriţă nu face dintr-astea.

— Probabil că nu.

Stând în prag, Roland se uita la Gabriel cum îşi lua pe el giaca de piele.

— Eşti în regulă, Halo? Vrei să merg din nou la Tyburn cu tine?

— Nu, trebuie să fac asta singur. Nu-ţi face griji. Am să mă-ntorc. Ce-avem la cină?

— Praz, spuse Roland rar.

— Cârnaţi, piure de cartofi şi praz.

* * *

Toate bicicletele de la Vine House aveau câte-o poreclă şi erau ţinute în şopronul din grădină. Gabriel împrumută o bicicletă căreia îi ziceau Monstrul albastru şi se îndreptă spre nord, către fluviu. Monstrul albastru avea ghidon de motocicletă, oglinda retrovizoare luată de la o furgonetă de livrări şi un cadru ruginit împroşcat cu vopsea de un albastru viu. Roata din spate scârţâia mereu în timp ce Gabriel pedala peste podul Westminster şi-şi croia drum prin trafic până la Tyburn Convent. O călugăriţă tânără cu ochi căprui şi pielea smeadă deschise uşa.

— Am venit să văd altarul, îi spuse Gabriel.

— Nu se poate, răspunse călugăriţa.

— Suntem pe punctul de a închide.

— Din păcate, mâine dimineaţă mă întorc acasă în America cu avionul. Credeţi c-aş putea să arunc o privire repede? De ani buni mi-am dorit să ajung aici.

— O, înţeleg. În cazul ăsta...

Călugăriţa deschise uşa şi-l lăsă să intre în cuşca ce servea drept anticamera mănăstirii.

— Îmi pare rău, dar nu veţi putea petrece decât câteva minute în altar.

Scoase inelul cu chei din buzunar şi descuie poarta. Gabriel puse câteva întrebări şi descoperi că sora se născuse în Spania şi se alăturase ordinului când avea paisprezece ani. Încă odată, Gabriel coborî pe scara de metal care ducea în criptă. Călugăriţa aprinse lumina, iar el începu să se uite atent la oseminte, la hainele însângerate şi la celelalte relicve ale martirilor englezi. Gabriel ştia că era periculos să se mai întoarcă aici. Avea o singură şansă să găsească indiciul care urma să-l ducă la tatăl său.

Sora Teresa îi ţinu un mic discurs despre ambasadorul spaniol şi spânzurătoarea Tyburn. Dând din cap ca şi cum ar fi ascultat fiecare cuvânt, Gabriel se plimba printre vitrine. Fragmente de oase. Un mănunchi de panglici plin de sânge. Mai multe oase. Începu să-şi dea seama că ştia foarte puţine despre Biserica Catolică sau despre istoria Angliei. Se simţea ca şi cum tocmai intrase în clasă ca să dea un examen important fără să fi citit nimic din manual.

— Când s-a produs Restauraţia, unele din gropile comune de la Tyburn au fost deschise şi...

De-a lungul vremii, vitrinele de lemn din criptă se înnegriseră de la trecerea timpului şi de la atingerea mâinilor credincioşilor. Dacă fuseseră

lăsate aici indicii referitoare la tatăl său, trebuia să fie ascunse în ceva recent. În timp ce dădea ocol încăperii, observă pe un perete o fotografie într-o ramă curată din lemn de pin. Pe marginea de jos era prinsă o plăcuţă de alamă care reflecta lumina.

Gabriel se apropie mai mult şi studie imaginea alb-negru. Era fotografia unei insuliţe stâncoase, apărută atunci când două piscuri zimţate de munţi ieşiseră din mare. Cam pe la o treime din distanţa de la vârf până jos se afla un pâlc de clădiri din piatră cenuşie – fiecare construită în forma unui con răsturnat. De la distanţă, semănau cu nişte stupi masivi. Pe plăcuţa de alamă erau scrise cu litere gotice următoarele cuvinte: *SKELLIG COLUMBA. IRLANDA.*

— Ce înfăţişează fotografia asta?

Uimită, Sora Teresa se întrerupse din discursul bine pregătit.

— Aceea e Skellig Columba, o insulă pe coasta de vest a Irlandei. Acolo se află o mănăstire a Sărmanelor clarise.

— Acela este ordinul dumneavoastră?

— Nu. Noi suntem benedictine.

— Dar credeam că tot ce se află în această criptă are legătură fie cu ordinul dumneavoastră, fie cu martirii englezi.

Sora Teresa lăsă ochii în jos şi strânse din buze.

— Dumnezeu nu ţine cont de ţări, ci doar de suflete.

— Nu pun la îndoială ideea asta, Soră. Dar pare ciudat ca o fotografie a unei mănăstiri irlandeze să se afle în acest altar.

— Presupun că ai dreptate. Nu se prea potriveşte aici.

— A fost lăsată aici de cineva din afara mănăstirii? întrebă Gabriel.

Călugăriţa băgă mâna în buzunar şi scoase inelul greu cu chei.

— Îmi pare rău, domnule, e vremea să plecaţi.

Gabriel încercă să-şi ascundă emoţia în timp ce o urma pe Sora Teresa în sus pe scări. Peste câteva momente, se afla din nou pe trotuar. Soarele se ascunsese îndărătul copacilor din Hyde Park şi se făcea frig. Scoase lanţul de pe Monstrul albastru şi se urcă pe bicicletă, luând-o pe Bayswater Road spre sensul giratoriu.

Aruncând o privire în oglinda retrovizoare, văzu un motociclist într-o giacă neagră de piele cam la o sută de metri în spatele lui. Acesta ar fi putut să accelereze şi să dispară în oraş, dar rămase înapoia lui Gabriel, mergând aproape de bordură. Casca fumurie îi ascundea faţa. Înfăţişarea sa îi amintea lui Gabriel de mercenarii Tabula care-l urmăriseră prin Los Angeles cu trei luni în urmă.

Gabriel viră repede pe Edgware Road şi se uită din nou în oglindă. Motociclistul rămânea în spate. Drumul era aglomerat din cauza traficului de la acea oră de vârf. Autobuzele şi taxiurile erau numai la câţiva centimetri distanţă unele de altele, în timp ce se îndreptau spre est. O luă pe Blomfield Road, intră într-o bordură şi începu s-o ia în zigzag prin mulţimea care ieşea din

clădirile de birouri şi se grăbea spre metrou. O femeie mai în vârstă se opri şi-l mustră: „Ia-o pe stradă, te rog!” Dar el ignoră privirile supărate şi dădu colţul spre Warwick Avenue.

O măcelărie. O farmacie. Un restaurant care făcea reclamă unor mâncăruri kurde. Gabriel derapă, se opri şi azvârli Monstrul albastru în spatele unor teancuri de cutii de carton aruncate. Mişcându-se repede, se întoarse pe trotuar şi trecu de uşa electrică a unui supermarket.

Un angajat care aranja produse pe rafturi îi aruncă o privire când Gabriel înşfăcă un coş şi o luă repede pe o alee. Să se întoarcă la Vine House? Nu, Tabula l-ar putea aştepta. I-ar omorî noii prieteni cu aceeaşi eficienţă de care dăduseră dovadă împotriva familiilor din New Harmony.

Gabriel ajunse la capătul aleii, dădu colţul şi văzu că motociclistul îl aştepta. Era un bărbat cu o înfăţişare dură, umeri şi braţe masive, ras în cap şi cu riduri de fumător. În mâna stângă avea casca fumurie, iar cu dreapta ţinea un telefon prin satelit.

— Nu fugi, Monsieur Corrigan. Uite. Ia ăsta.

Motociclistul întinse mâna, oferindu-i telefonul prin satelit.

— Vorbeşte cu prietena ta, zise bărbatul.

— Dar nu uita să foloseşti un limbaj moderat. Fără nume.

Gabriel luă telefonul şi auzi un pârâit slab de electricitate statică.

— Cine e? întrebă el.

— Sunt la Londra cu unul dintre prietenii noştri, zise Maya.

— Bărbatul care ţi-a dat telefonul este partenerul meu de afaceri.

Motociclistul zâmbi uşor, iar Gabriel îşi dădu seama că fusese depistat de Linden, Arlechinul francez.

— Mă auzi? întrebă Maya.

— Eşti bine?

— Sunt ok, zise Gabriel.

— Îmi pare bine să-ţi aud vocea. Tocmai am aflat unde stă tatăl meu. Trebuie să mergem să dăm de el...

18

Hollis luă micul dejun într-o cafenea, apoi o luă pe Columbus Avenue, spre Upper West Side. Trecuseră patru zile de când Vicki şi ceilalţi plecaseră la Londra. În tot acest timp, Hollis se mutase într-un hotel pentru celibatari şi găsise o slujbă de bodyguard într-un club din centru. Când nu lucra, Hollis oferea mici fragmente de informaţii programelor de supraveghere care alimentau Uriaşa Maşinărie. Fiecare indiciu avea rolul de a-i convinge pe Tabula că Gabriel încă se mai ascundea în New York. Maya îi spusese care era cuvântul din argoul Arlechinilor ce denumea ceea ce făcea el: a momi, un termen pescăresc referindu-se la aruncarea momelii în apă pentru a atrage rechini.

Upper West Side era plin de restaurante, saloane de manichiură şi cafenele Starbucks. Hollis nu reuşise niciodată să înţeleagă de ce atâţia bărbaţi şi femei îşi petreceau toată ziua la Starbucks, sorbind din cafele cu lapte în timp ce nu-şi luau ochii de pe ecranele calculatoarelor. Majoritatea păreau prea în vârstă ca să mai fie studenţi şi prea tineri ca să fi ieşit deja la pensie. Uneori, aruncase câte o privire peste umărul cuiva ca să vadă ce proiect îi cerea atâta efort. Hollis începea să creadă că toată lumea din Manhattan scria acelaşi scenariu de film despre problemele sentimentale ale clasei de mijloc urbane.

La cafeneaua Starbucks de la intersecţia străzilor Eighty-six şi Columbus, îl găsi pe Kevin Pescarul la o masă, cu laptop-ul său în faţă. Kevin era un tânăr slab, foarte palid, care mânca, dormea şi uneori se spăla la subţiori în cafenelele Starbucks din tot oraşul. Nu avea altă casă în afară de acestea, şi nici altă viaţă în afară de accesul la Internet al cafenelelor. Dacă nu trăgea un pui de somn sau nu se îndrepta spre o altă cafenea, era online.

Hollis îşi trase un scaun şi se aşeză la masa lui. Kevin Pescarul ridică mâna stângă şi flutură din degete în semn de recunoaştere a prezenţei altui om. Ochii săi erau concentraţi asupra ecranului calculatorului, în timp ce cu dreapta continua să scrie. Pătrunsese în dosarele unei agenţii de casting şi descărca fotografii digitale ale unor actori frumoşi, dar necunoscuţi, din New York. Folosind aceste fotografii, crea profiluri pe site-uri Internet pentru persoane singure. Actorii erau transformaţi în fizicieni, avocaţi sau bancheri care doreau să se plimbe pe plajă şi să se căsătorească. În lumea întreagă, sute de femei scriau nenumărate mesaje, încercând disperate să-i atragă atenţia lui Kevin.

— Care-i treaba, Kevin?

— O doamnă bogată din Dallas.

Kevin avea o voce ascuţită şi vorbea pe nas.

— Vrea să zbor la Paris şi să ne întâlnim pentru prima dată sub turnul Eiffel.

— Sună romantic.

— De fapt, e a opta femeie pe care am întâlnit-o pe Internet care-mi dă întâlnire fie la Paris, fie în Toscana. Cred că se uită toate la aceleaşi filme.

Kevin îi aruncă o privire peste monitor.

— Ajută-mă un pic. Nu ştii un semn astrologic bun?

— Săgetător.

— Bun. E perfect.

Kevin scrise un mesaj şi-l trimise.

— Mai ai vreo treabă pentru mine?

Uriaşa Maşinărie crease nevoia unui mod nedetectabil de a comunica pe Internet. Ori de câte ori cineva folosea un calculator pentru a trimite e-mail-uri sau informaţii privind accesul, semnalul era identificat prin intermediul adresei de protocol Internet, care era unică pentru fiecare calculator în parte. Fiecare adresă IP primită de guvern sau de o mare corporaţie era reţinută pentru totdeauna. Odată ce Tabula aveau un număr de IP, acesta le furniza un instrument puternic pentru urmărirea activităţii pe Internet.

Pentru anonimatul de zi cu zi, Arlechinii puteau folosi Internet café-uri sau biblioteci publice, dar un Pescar precum Kevin furniza un alt nivel de siguranţă. Toate cele trei calculatoare ale sale fuseseră procurate de la un târg unde marfa se dădea la schimb, iar asta le făcea greu de urmărit. Pescarul mai folosea şi programe software speciale care retransmiteau e-mail-urile prin intermediul echipamentelor electronice din lumea întreagă. Kevin era angajat ocazional de gangsteri ruşi care trăiau în Staten Island[23], dar majoritatea clienţilor lui erau bărbaţi căsătoriţi care aveau aventuri sau voiau să descarce pornografie specializată.

— Ţi-ar plăcea să câştigi două sute de dolari?

— Sună bine. Vrei să trimit mai multe informaţii despre Gabriel?

— Intră pe camere de chat şi pune comentarii pe blog-uri. Spune-le tuturor că l-ai auzit pe Gabriel ţinând un discurs împotriva Fraţilor.

— Cine sunt Fraţii?

— N-ai nevoie să ştii.

Hollis scoase un pix şi scrise mai multe informaţii pe un şerveţel.

— Să spui că Gabriel are să se întâlnească cu adepţii lui deseară, în discoteca Mask din centru. La etaj e o cameră privată, iar el o va folosi ca să ţină un discurs la ora unu noaptea.

— Nici o problemă. Mă ocup de asta imediat.

Hollis îi dădu lui Kevin două sute de dolari şi se ridică de la masă.

---

[23] Suburbie a New York-ului, în prelungirea insulei cu acelaşi nume din golful New York.

— Dacă faci o treabă bună, o să-ţi dau un bonus. Cine ştie? Poate ai să câştigi destul ca să iei avionul până la Paris.

— De ce-aş vrea să fac una ca asta?

— Ai putea-o întâlni pe femeia aceea la turnul Eiffel.

— Nu merită.

Kevin se întoarse la calculatorul lui.

— Carnea adevărată face prea multe probleme.

* * *

Hollis ieşi din Starbucks şi făcu semn unui taxi. În drum spre South Ferry, studie exemplarul său din *Calea săbiei*. Cartea de meditaţii a lui Sparrow era împărţită în trei secţiuni: Pregătirea, Lupta şi După luptă. În capitolul şase, Arlechinul japonez analiza două lucruri care păreau contradictorii. Un războinic experimentat elabora întotdeauna o strategie înaintea unui atac, şi cu toate astea, în confuzia luptei, războinicul făcea de obicei ceva diferit. Sparrow credea că planurile erau de folos, dar că adevăratul lor rost era să calmeze spiritul şi să-l pregătească de luptă. Spre sfârşitul capitolului, Sparrow scria: „*Plănuieşte să sari la stânga, deşi vei ajunge probabil să sari la dreapta*”.

Hollis simţea că sare în ochi în timpul călătoriei cu feribotul spre una dintre cele mai bine păzite destinaţii din America – Statuia Libertăţii. Vasul era plin de grupuri de elevi, turişti în vârstă şi familii în vacanţă. El era un negru singuratic cu un rucsac în spate. Când vasul ajunse la Ellis Island, Hollis încercă să se piardă prin mulţimea care era mânată către o structură temporară de mari dimensiuni care fusese ridicată la baza statuii.

Stătu la coadă vreo douăzeci de minute. Când ajunse în faţă, i se spuse să intre într-o maşinărie mare care-i aminti de o tomografie enormă. O voce artificială îi spuse să calce pe două urme verzi de picioare, apoi simţi deodată o suflare de aer. Era într-un detector olfactiv – o maşinărie care detecta emisiile chimice ale explozivilor şi muniţiilor.

Când se aprinse o lumină verde, fu îndrumat spre o încăpere mare, plină cu dulapuri. Lângă statuie nu aveai voie cu nici un fel de rucsac, aşa că totul trebuia lăsat într-un coş de sârmă. Când Hollis puse un dolar în fanta prevăzută special, o voce artificială îi ceru să-şi pună degetul mare de la mâna dreaptă pe scaner. Pe indicatorul de deasupra dulapurilor scria: *CHEIA ESTE AMPRENTA DUMNEAVOASTRĂ. FOLOSIŢI-VĂ AMPRENTA PENTRU A VĂ DESCHIDE DULAPUL CÂND VĂ ÎNTOARCEŢI.*

În rucsac era ascuns un mulaj al mâinii drepte a lui Gabriel. Cu câteva săptămâni în urmă, Maya topise o bucată de plastic de modelaj într-o oală, iar Gabriel îşi cufundase mâna în substanţa vâscoasă, maronie. Mulajul era o reproducere biologică – o imitaţie fizică a unor informaţii biometrice – şi putea fi folosit ca o momeală care să distragă atenţia Tabula. Hollis ascunse mâna

falsă în mâneca hainei şi apăsă degetul de cauciuc pe geamul scanerului. În mai puţin de o secundă, amprenta lui Gabriel fu transformată într-un pachet de informaţii digitale şi transmisă calculatoarelor din Uriaşa Maşinărie.

„Pe-aici pentru Libertate. Pe-aici pentru Libertate”, psalmodia un paznic cu o voce plictisită. Hollis îşi lăsă rucsacul în dulap şi-i urmă pe ceilalţi cetăţeni care intrau în soclul de piatră al statuii enorme. Toţi păreau fericiţi, în afara lui Hollis. Erau în Ţara celor Liberi.

* * *

Hollis se întoarse la hotel după-amiaza târziu, şi reuşi să doarmă vreo două ore. Când deschise ochii, privirea îi căzu pe o bandă alcătuită din patru fotografii alb-negru pe care le făcuse cu Vicki într-o cabină foto. Un gândac enorm se apropie de acest altar privat şi începu să dea din antene, dar Hollis îi dădu un bobârnac, şi insecta zbură pe podea.

Luă fotografiile, le puse sub lampă şi studie ultima imagine. Vicki se întorsese să-l privească, iar pe faţa ei se citea dragostea şi înţelegerea. Îl cunoştea într-adevăr – ştia despre violenţa şi egoismul care-i dominaseră trecutul – dar cu toate astea îl accepta. Dragostea ei îl făcea pe Hollis să vrea să mărşăluiască şi să ucidă monştri; ar fi făcut orice ca să-i îndreptăţească încrederea.

Pe la opt dimineaţa se îmbrăcă şi luă un taxi până în centru, în zona de prelucrare a cărnii – un spaţiu ocupat de clădiri industriale, care se întindea pe douăzeci de cvartale la vest de Greenwich Village. Discoteca Mask se afla într-o fostă fabrică de preparate din carne de pui de pe West Thirteenth Street. Era deschisă de trei ani, destul de mult pentru această lume ciudată.

Încăperea centrală era împărţită în două. Marea parte a clădirii era ocupată de un spaţiu deschis pentru dans, două baruri şi o zonă de cocteiluri. Spre capătul încăperii, o scară ducea sus spre o zonă VIP separată care dădea spre ringul de dans. Numai oamenilor atrăgători – cei care aveau frumuseţe sau bani – li se permitea să urce la etaj. Parterul era pentru mulţimea de oameni obişnuiţi, clienţii care fie conduseseră o maşină, fie luaseră un tren aglomerat ca să ajungă în Manhattan. Proprietarii clubului erau obsedaţi de raportul dintre aceste două grupuri. Deşi oamenii obişnuiţi făceau din Mask o afacere profitabilă, ei erau atraşi în acest club de actorii şi fotomodelele care beau pe gratis la etaj.

Fără luminile stroboscoapelor şi fără muzica de dans asurzitoare, Mask lăsa impresia că ar putea fi transformat din nou cu uşurinţă într-o fabrică de jumulit pui morţi. Hollis se duse în vestiarul micuţ al angajaţilor şi se schimbă într-un tricou negru şi o giacă de sport. Pe un carton pus deasupra oglinzii era scris de mână că orice angajat care vindea droguri clienţilor avea să fie angajat imediat. Hollis descoperise deja că direcţiunea nu se supăra dacă angajaţii îşi

vindeau droguri unii altora – de obicei diverse substanţe stimulante care făceau ca personalul de securitate să rămână în alertă până când se termina programul.

Hollis îşi puse o cască care permitea comunicarea prin radio cu ceilalţi bodyguarzi. Se întoarse în sala principală şi urcă scările. Angajaţii vedeau clubul ca pe un mod special de a scoate bani de la clienţi. Una dintre cele mai lucrative slujbe era păzirea zonei pentru VIP-uri, şi un bărbat pe nume Boodah se ocupa acum de ea. Boodah avea un tată afro-american şi o mamă chinezoaică. Porecla i se trăgea de la stomacul uriaş, care părea să-l protejeze de toată nebunia din New York.

Când Hollis ajunse sus, bodyguard-ul aranja scaunele şi mesele joase în împărăţia sa.

— Care-i treaba? întrebă Boodah.

— Pari obosit.

— N-am nimic.

— Ţine minte. Dacă vrea cineva să treacă de cordon, tre' să vină la mine.

— Nici o problemă. Ştiu regulile.

Boodah păzea intrarea principală în zona pentru VIP-uri, în timp ce Hollis stătea la ieşirea din partea opusă. Aceasta era folosită de oamenii atrăgători care voiau să se ducă la toaleta de la parter sau voiau să se amestece în mulţimea transpirată de pe ringul de dans. Slujba lui Hollis era să nu lase pe nimeni altcineva înăuntru. Să fii bodyguard însemna să spui nu toată noaptea – cu excepţia cazurilor în care erai plătit să zici da.

* * *

Hollis îşi făcuse treaba ca un parazit obedient, dar simţea că în seara aceea s-ar putea întâmpla ceva diferit. O pasarelă protejată de o balustradă ducea de la zona pentru VIP-uri în camera privată. Înăuntrul acesteia erau canapele de piele, măsuţe joase şi un interfon prin care se puteau da comenzi la bar. O fereastră cu oglindă dădea spre ringul de dans de dedesubt. În seara asta, camera privată avea să fie ocupată de nişte escroci din Brooklyn cărora le plăcea să folosească droguri în cluburile de noapte. Dacă Tabula intrau în cameră căutându-l pe Gabriel, urmau să aibă o surpriză neplăcută.

Hollis se sprijini de balustradă, întinzându-şi muşchii de la picioare. Se întoarse la post când Ricky Tolson, managerul adjunct al clubului, urcă pe scara din spate. Ricky era o rudă mai îndepărtată de-a proprietarilor. Avea grijă că este hârtie igienică la baie şi-şi petrecea marea parte a timpului încercând să agaţe femei bete.

— Ce faci, frate? întrebă Ricky.

Hollis era prea jos în ierarhia clubului ca să aibă un nume.

„*Nu sunt fratele tău*”, îşi spuse Hollis. Dar îi zâmbi agreabil.

— Camera privată e rezervată, nu? Am auzit că Mario vine deseară cu prietenii lui.

Ricky păru supărat.

— Nu, au sunat şi-au anulat. Dar o să fie altcineva. Mereu e câte cineva...

Peste o jumătate de oră, dj-ul clubului începu seara cu o cântare religioasă musulmană, apoi treptat suprapuse peste ea bubuitul muzicii house. Mulţimea de oameni obişnuiţi sosi mai întâi şi ocupă puţinele mese de lângă bar. Din punctul său înălţat aflat deasupra ringului de dans, Hollis se uita la tinerele în fustă scurtă şi cu pantofi ieftini care se duceau fuga la baie să-şi verifice machiajul şi să-şi tapeze părul. Partenerii lor se învârteau de colo până colo şi fluturau bancnote de douăzeci de dolari ca pe nişte steguleţe pe sub nasul barmanilor.

Vocile celorlalţi bodyguarzi îi murmurau în casca din urechea dreaptă. Echipa de securitate purta în continuu un dialog despre bărbaţii care păreau să vrea scandal şi despre femeile care purtau cele mai îndrăzneţe rochii. În timp ce orele treceau, Hollis supraveghea camera privată. Încă mai era goală, dar poate că nu avea să se întâmple nimic în seara aceea.

Pe la miezul nopţii Hollis însoţi două fotomodele la o baie specială în care se intra numai cu cheia. Când se întoarse la post, îl văzu pe Ricky îndreptându-se pe pasarela spre camera privată împreună cu o fată într-o rochie verde, strâmtă. Hollis se duse la Boodah şi strigă ca să acopere zgomotul:

— Ce face Ricky acolo?

Bărbatul masiv ridică din umeri ca şi cum întrebarea nu merita un răspuns.

— Încă o fetiţă. El o să-i dea nişte cocaină, iar ea o să-i dea lui ce vrea.

Hollis se uită în jos spre ring şi văzu doi bărbaţi în jachete sport intrând în club. În loc să se uite la femei sau să cumpere ceva de băut de la bar, amândoi priviră în sus, spre camera privată. Unul dintre mercenari era scund şi foarte musculos. Pantalonii lui păreau prea lungi pentru corpul său ca un dop. Celălalt tip era înalt şi avea părul negru prins într-o coadă la spate.

Cei doi urcară până la zona pentru VIP-uri şi mercenarul cel scund strecură câteva bancnote în mâna lui Boodah. Erau destui ca să-i cumpere imediat respectul, ca şi accesul dincolo de cordonul roşu de catifea. În câteva secunde, bărbaţii stăteau la o masă şi se uitau lung la pasarela îngustă care ducea în camera privată. Ricky încă mai era acolo cu fata. Hollis înjură în barbă şi-şi aminti de sfatul lui Sparrow: „*Plănuieşte să sari la stânga, deşi vei ajunge probabil să sari la dreapta*”.

O femeie beată începu să ţipe la prietenul ei, iar Boodah coborî repede scara ca să rezolve problema. În clipa în care îşi părăsi postul, cei doi mercenari se ridicară de la masă şi se îndreptară spre camera privată. Tipul înalt înainta încet pe pasarelă, în timp ce partenerul lui stătea de pază. Luminile de deasupra ringului de dans deveniră mai puternice şi începură să se

stingă şi să se aprindă în ritmul muzicii. Mercenarul cel înalt se întoarse şi o sclipire de lumină se reflectă pe lama cuţitului pe care-l ţinea strâns în mână.

Hollis se îndoia că aveau la ei o fotografie de-a lui Gabriel. Instrucţiunile lor erau să omoare pe oricine se afla în cameră. Până în acel moment, Hollis începuse să creadă că putea acţiona ca Maya şi ceilalţi Arlechini. Dar nu era ca ei. Nici unul dintre Arlechini nu şi-ar fi făcut probleme pentru Ricky şi pentru tânără, dar Hollis nu putea să stea cu mâinile încrucişate şi să se uite. „*La naiba cu toate, dacă nesăbuiţii ăia doi mor, o să am mâinile pătate de sângele lor*”.

Cu un zâmbet politicos, se apropie de tipul mai scund.

— Scuzaţi-mă, domnule, camera privată este ocupată.

— Da, e un prieten de-al nostru. Aşa că şterge-o naibii de-aici.

Hollis ridică mâinile ca şi cum voia să-l îmbrăţişeze pe intrus. Apoi strânse mâinile pumn şi lovi cu ele, pocnindu-l în cap cu amândoi în acelaşi timp. Forţa izbiturii îl făcu pe tip să se dezechilibreze şi să cadă pe spate. Luminile şi muzica de dans asurzitoare erau atât de ameţitoare că nimeni nu observase ce se întâmpla. Hollis păşi peste corpul prăbuşit şi înaintă.

Mercenarul cel înalt era deja cu mâna pe clanţă, dar reacţionă imediat când îl văzu pe Hollis. Acesta ştia că cine ţinea în mână un cuţit se concentra prea mult asupra armei; fiecare strop de moarte şi de răutate se strângea în vârful cuţitului.

Se întinse ca şi cum avea de gând să-l apuce de mână pe mercenar, şi sări înapoi când acesta despică aerul cu cuţitul. Hollis îl lovi în stomac cu bombeul pantofului. Când mercenarul se frânse de mijloc, horcăind, Hollis îl lovi de jos în sus cu toată puterea, azvârlindu-l peste balustradă.

Oamenii de jos ţipară, dar muzica nu se opri. Hollis alergă pe pasarelă şi-şi făcu loc printre mese. Când ajunse la scara din spate, văzu că alţi trei mercenari îşi croiau drum prin mulţime. Unul dintre ei era un tip mai în vârstă cu ochelari cu rame subţiri. Oare era Nathan Boone, bărbatul care-l ucisese pe tatăl Mayei? Maya ar fi atacat imediat, dar Hollis continuă să înainteze.

Mulţimea se înghesuia dintr-o parte în alta ca o turmă de animale îngrozite de mirosul morţii. Hollis se urcă pe ringul de dans şi-i împinse pe ceilalţi ca să poată înainta. Ajunse la coridorul din spate care ducea la bucătărie şi la toalete. Câteva tinere glumeau şi râdeau, iar oglinjoarele lor de machiaj reflectau lumina. Hollis trecu de ele şi ajunse afară printr-o ieşire de incendiu.

Doi mercenari cu căşti stăteau pe alee. Cineva le spusese despre Hollis şi acum aşteptau. Unul dintre ei înălţă un recipient şi-l împroşcă pe Hollis în ochi cu un spray chimic.

Durerea era incredibilă, parcă i-ar fi luat foc ochii. Hollis nu mai vedea – nu se putea apăra – şi atunci pumnul cuiva îi sparse nasul. Ca un om care se îneacă, se prinse de atacatorul din faţa sa şi-i dădu un cap în gură.

Primul tip căzu pe pavaj, dar cel de-al doilea îşi petrecu braţul pe după gâtul lui Hollis şi începu să-l sugrume. Hollis îl muşcă de mână. Când auzi un ţipăt, îl apucă pe mercenar de braţ, trăgând de el în jos, şi-apoi îl răsuci până când trosni.

Orb. Era orb. Pipăind zidul aspru de cărămidă de lângă el, o luă la fugă prin întunericul care pusese stăpânire pe el.

19

În jurul orei zece dimineaţa, Maya şi cu ceilalţi treceau prin oraşul Limerick. Gabriel conducea încet prin zona comercială centrală, încercând să nu încalce nici o regulă de circulaţie. Prudenţa lui dispăru în clipa în care ieşiră din oraş, iar el călcă până la fund pedala de acceleraţie. Maşinuţa lor albastră alerga pe un drum cu două benzi, îndreptându-se spre coasta de vest şi spre insula Skellig Columba.

În mod normal Maya ar fi stat în faţă lângă Gabriel ca să vadă drumul şi să anticipeze eventualele probleme. Dar nu voia ca el să se uite la ea şi să interpreteze diferitele expresii care-i treceau pe faţă. În timpul scurtei sale încercări de a trăi o viaţă normală la Londra, femeile din birou se plângeau adesea că prietenii lor nu păreau să recunoască niciodată schimbările lor de dispoziţie. Acum avea de-a face cu un bărbat care era în stare să facă tocmai asta – iar ei nu-i plăcea puterea lui.

În timpul călătoriei prin Irlanda, Vicki stătea pe locul pasagerului din faţă. Alice şi cu Maya stăteau pe bancheta din spate, despărţite de o pungă de cumpărături plină cu biscuiţei şi cu sticle de apă. Sacoşa era o barieră necesară. De când ajunseseră în Irlanda, Alice voise să stea aproape de Maya. Odată întinsese mâna şi atinsese conturul cuţitului de aruncat pe care Maya îl purta pe sub pulover. Era ceva prea intim, prea apropiat, iar Maya prefera să păstreze distanţa.

Linden închiriase maşina cu o carte de credit de la una din societăţile-paravan înregistrate în Luxemburg. Cumpărase un aparat foto digital ieftin şi genţi de voiaj din plastic pe care scria *MONARCH TOURS – CU NOI VEDEŢI LUMEA*. Toate aceste obiecte erau menite să-i facă să treacă drept turişti, dar Vicki se bucura că are aparatul foto. Tot spunea „lui Hollis i-ar plăcea asta”, şi cobora geamul ca să mai facă o poză.

După ce se opriră să alimenteze cu benzină în oraşul Adare, părăsiră câmpiile înverzite şi-o luară pe un drum îngust care străbătea munţii. Peisajul fără copaci îi amintea Mayei de munţii din Scoţia; trecură pe lângă stânci, tufişuri şi smocuri de iarbă-neagră, pe lângă un pâlc de rododendroni mov care creşteau în apropierea unei conducte de apă.

Când ajunseră pe o culme, văzură în zare Oceanul Atlantic.

— El e acolo, şopti Gabriel.

— Ştiu că e acolo.

Nimeni nu îndrăzni să-l contrazică.

* * *

Maya îl păzea pe Gabriel de câteva zile, dar evitaseră amândoi orice discuţie între patru ochi. Fusese surprinsă de tunsoarea scurtă pe care Gabriel o căpătase la Londra. Capul aproape ras îl făcea să arate serios – aproape sever – iar ea se întreba dacă nu începeau să-i crească puterile de Călător. De la început, Gabriel păruse obsedat de fotografia înrămată pe care o văzuse la Tyburn Convent. Insistase să meargă la Skellig Columba cât mai repede, iar Linden abia reuşise să-şi ascundă enervarea. Arlechinul francez se tot uita la Maya de parcă ea ar fi fost o mamă care crescuse un copil neascultător.

Gabriel mai ceruse ceva odată ce începuseră să organizeze călătoria în Irlanda. În ultimele două săptămâni trăise alături de nişte Alergători liberi de pe malul sudic al Tamisei, şi voia să-şi ia rămas bun de la noii săi prieteni.

— Maya poate veni înăuntru cu mine, dar tu rămâi afară, îi spuse lui Linden.

— Arăţi de parc-ai avea de gând să omori pe cineva.

— Dacă trebuie, zise Linden.

Dar rămase în furgonetă când ajunseră în Bonnington Square.

În casa veche mirosea a şuncă prăjită cu cartofi fierţi. Trei tineri şi o adolescentă cu înfăţişare dură şi cu părul scurt luau cina în camera din faţă. Gabriel îi prezentă Mayei pe Alergătorii liberi, iar ea dădu din cap spre Jugger, Sebastian, Roland şi Ice. El le spuse că Maya şi cu el erau prieteni şi că aveau să plece din oraş împreună în acea seară.

— Eşti bine? întrebă Jugger.

— Putem să te ajutăm cu ceva?

— S-ar putea să treacă pe aici nişte oameni care-or să pună întrebări despre mine. Spuneţi-le că am cunoscut o fată şi ne ducem în sudul Franţei.

— Bun. Am înţeles. Nu uita, vei avea mereu prieteni aici.

Ducându-şi lucrurile într-o cutie de carton, Gabriel o urmă pe Maya înapoi la furgonetă. Îşi petrecură două zile într-o casă sigură de lângă Stratford, în timp ce Linden încerca să obţină informaţii despre Skellig Columba. Tot ce reuşi să afle de pe Internet era că insula fusese iniţial locul pe care Sfântul Columba întemeiase o mănăstire în secolul şase. Sfântul irlandez, cunoscut şi sub numele de Colum Cille, era un apostol trimis la triburile păgâne din Scoţia. La începutul anilor 1900, clădirile în ruină fuseseră restaurate de un ordin de măicuţe denumit Sărmanele Clarise. Nu exista nici un feribot între uscat şi insulă, iar călugăriţele nu primeau oaspeţi.

* * *

Ieşiră dintre munţi pe un drum care urma coasta, luând-o printre o culme calcaroasă şi ocean. Treptat, peisajul se lărgi, transformându-se într-un ţinut

mlăştinos. Nişte tăietori de turbă munceau într-o baltă îndepărtată, dezgropând brichete de iarbă şi trifoi comprimate în timpul Erei glaciare.

Peste tot erau iazuri şi pârâie, iar drumul urma cursul unui râu şerpuit care se vărsa într-un golfuleţ. În partea de nord a acestuia se înşirau mai multe coline unduite, dar ei o luară spre sud către Portmagee, un sat de pescari cu faţa spre un chei şi un dig marin scund. De cealaltă parte a drumului îngust erau două duzini de case, fiecare amintindu-i Mayei de felul în care copiii desenau feţele: părul cenuşiu de ardezie, două ferestre în chip de ochi în partea de sus, în mijloc o uşă roşie pentru nas şi mai jos alte două ferestre cu glastre albe, care semănau cu un rânjet plin de dinţi.

Se opriră la cârciuma din sat, iar proprietarul le spuse că un bărbat pe nume Thomas Foley era singura persoană care se ducea până la Skellig Columba. Căpitanul Foley răspundea arareori la telefon, dar seara era de obicei acasă. Vicki făcu rost de camere la cârciumă, în timp ce Gabriel şi Maya o luară la pas pe drum. Asta era prima dată când rămâneau singuri unul cu celălalt de când se întâlniseră la Londra. Părea ceva firesc să fie din nou cu el, iar Maya se trezi gândindu-se la prima dată când se întâlniseră la Los Angeles. Amândoi fuseseră circumspecţi şi nesiguri de noile lor responsabilităţi în calitate de Călător şi Arlechin.

La capătul satului găsiră un indicator rudimentar pe care scria *CĂPITANUL T. FOLEY – PLIMBĂRI CU BARCA.* O luară pe o alee noroioasă care ducea la o casă ţărănească dată cu var, iar Maya bătu la uşă.

— Intră sau nu mai bate! strigă un bărbat, iar ei intrară în camera din faţă, care era plină cu flotoare din polistiren, mobilier de peluză aruncat la gunoi şi o barcă de aluminiu cu vâsle pusă pe o capră de tăiat lemne.

Căsuţa părea să fie o groapă de gunoi pentru tot ce se arunca în Irlanda de Vest. Gabriel o urmă pe Maya printr-un hol scurt de o parte şi de alta căruia erau teancuri de ziare vechi şi sacoşe cu conserve din aluminiu. Când ajunseră la a o doua uşă, pereţii se apropiară şi mai mult.

— Dacă eşti tu, James Kelly, poţi să te cari! strigă vocea.

Maya împinse uşa şi intrară în bucătărie. Într-un colţ se aflau o sobă electrică şi o chiuvetă plină cu vase murdare. Un bătrân stătea în mijlocul camerei, reparând o ruptură dintr-un năvod. Zâmbi, dezvăluind un set de dinţi strâmbi, cu pete de un galben închis provocate de o viaţă de fumat şi băut ceai negru, tare.

— Şi voi cine sunteţi?

— Eu sunt Judith Strand, iar el este prietenul meu Richard. Îl căutăm pe căpitanul Foley.

— Ei bine, l-aţi găsit. Ce vreţi de la el?

— Am dori să închiriem o barcă pentru patru pasageri.

— Asta-i destul de uşor.

Căpitanul Foley o cântări pe Maya din priviri, încercând să-şi dea seama câţi bani ar putea să-i ceară.

— O excursie de o jumătate de zi în susul coastei costă trei sute de euro. O zi întreagă face cinci sute. Şi vă descurcaţi cu prânzul.

— Am văzut fotografii ale unei insule denumite Skellig Columba, zise Gabriel.

— Crezi că putem merge acolo?

— Le duc provizii călugăriţelor odată la două săptămâni.

Foley răscoli prin dezordinea de pe masa din bucătărie până când găsi o pipă din lemn de măceş.

— Dar nu puteţi pune piciorul pe acea insulă.

— Care-i problema? întrebă Gabriel.

— Nici o problemă. Numai că nu primesc vizitatori.

Căpitanul Foley desfăcu un borcan de zahăr crăpat, scoase un pic de tutun negru şi-l îndesă în pipă.

— Insula aparţine Republicii, este închiriată Sfintei Biserici şi dată spre folosinţă Ordinului Sărmanelor Surori. Asupra unui lucru sunt cu toţii de acord – guvernul, biserica şi măicuţele – şi anume că nu vor ca străinii să umble pe insulă. Este o zonă protejată pentru păsări de mare. Sărmanele Clarise nu le deranjează, pentru că-şi petrec timpul rugându-se.

— Ei bine, poate dac-aş vorbi cu ele şi le-aş cere permisiunea să ...

— Nimeni nu ajunge pe insulă fără o scrisoare de la episcop, şi nu văd să fluturaţi vreuna.

Foley îşi aprinse pipa şi pufăi nişte fum dulceag în nasul lui Gabriel.

— Şi cu asta basta.

— Uite care-i treaba, zise Maya.

— Am să-ţi plătesc o mie de euro ca să ne duci pe insulă şi să putem vorbi cu călugăriţele.

Căpitanul îi cumpăni oferta.

— Ar putea fi posibil...

Maya îl atinse pe Gabriel pe mână şi-l trase spre uşă.

— Cred c-o să căutăm altă barcă.

— E mai mult decât posibil, spuse Foley repede.

— Ne vedem pe chei mâine dimineaţă la zece.

Ieşiră afară din casă. Maya se simţea de parc-ar fi fost prinsă în vizuina unui bursuc. Aproape se lăsase noaptea şi apăruseră petice de întuneric – încâlcite în tufişuri şi răspândindu-se pe sub copaci.

Sătenii erau în siguranţă în casele lor, uitându-se la televizor şi gătind cina. Luminile străluceau prin perdele de dantelă, şi din unele coşuri ieşea fum. Gabriel o conduse pe Maya peste drum până la o bancă ruginită orientată spre golf. Refluxul descoperea o fâşie de nisip închis la culoare acoperit cu bucăţi de lemn care plutiseră până la ţărm şi cu alge moarte. Maya se aşeză pe bancă în

timp ce Gabriel se îndreptă spre linia refluxului, privind spre orizontul vestic. Soarele care apunea atingea oceanul şi era transformat într-un strop de lumină înceţoşat care plutea peste apă.

— Tatăl meu e pe insula aia, spuse Gabriel.

— Ştiu că e acolo. Aproape că-l aud cum îmi vorbeşte.

— Poate că e aşa. Dar tot nu ştim de ce a venit în Irlanda. Trebuie să fie un motiv.

Gabriel întoarse spatele apei. Se îndreptă spre bancă şi se aşeză lângă ea. Erau singuri în amurg, suficient de aproape ca ea să-i simtă respiraţia.

— Se întunecă, spuse el.

— De ce mai porţi ochelarii de soare?

— Din obişnuinţă.

— Mi-ai spus odată că Arlechinii sunt împotriva obişnuinţelor şi a acţiunilor previzibile.

Gabriel întinse mâna şi-i scoase ochelarii de soare. Îi plie şi-i puse lângă piciorul ei. Acum o privea drept în ochi. Maya se simţi goală şi vulnerabilă, ca şi cum i-ar fi fost luate toate armele.

— Nu vreau să te uiţi la mine, Gabriel. Mă face să mă simt stingherită.

— Dar ne plăcem unul pe altul. Suntem prieteni.

— Nu-i adevărat. Nu putem fi vreodată prieteni. Sunt aici ca să te apăr – să mor pentru tine, dacă e nevoie.

Gabriel privi spre ocean.

— Nu vreau să moară nimeni pentru mine.

— Cu toţii înţelegem riscul.

— Poate. Dar eu am legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Când ne-am întâlnit prima dată la Los Angeles şi mi-ai spus că s-ar putea să fiu Călător, nu înţelegeam cum avea să schimbe asta viaţa oamenilor pe care îi întâlneam. Vreau să-i pun atâtea întrebări tatălui meu...

Gabriel amuţi şi clătină din cap.

— N-am acceptat niciodată ideea că dispăruse. Uneori, când eram mic, stăteam întins în pat noaptea şi aveam conversaţii imaginare cu el. Credeam că am trecut peste asta odată cu vârsta, dar acum senzaţia e şi mai intensă.

— Gabriel, s-ar putea ca tatăl tău să nu fie pe insulă.

— Atunci voi continua să-l caut.

— Dacă Tabula ştiu că-l cauţi, vor avea putere asupra ta. Îţi vor presăra în cale indicii false, ca şi cum ar pune momeală într-o capcană.

— Am să-mi asum riscul ăsta. Dar asta nu înseamnă că tu trebuie să mă însoţeşti. Aş fi distrus dacă ai păţi ceva, Maya. N-aş putea trăi după una ca asta.

Avea impresia că Thorn stătea în spatele băncii, şoptindu-şi toate ameninţările şi avertismentele. „*Să n-ai încredere în nimeni, niciodată. Nu te îndrăgosti niciodată.*” Tatăl ei era întotdeauna atât de puternic, atât de sigur pe

el – cea mai importantă persoană din viaţa ei. „*Dar să-l ia naiba*”, îşi spuse ea. „*Mi-a furat glasul. Nu pot vorbi*”.

— Gabriel, şopti ea.

— Gabriel...

Vocea ei era stinsă, ca a unui copil rătăcit care renunţase la speranţa de a mai fi găsit vreodată.

— Nu-i nimic.

O luă de mână. La orizont se mai vedea doar o dâră de soare. Pielea lui Gabriel era caldă la atingere, iar Maya simţea că ea va rămâne rece – rece ca orice Arlechin – pentru tot restul vieţii.

— Am să-ţi fiu alături indiferent ce se întâmplă, zise ea.

— Ţi-o jur.

El se aplecă să o sărute. Dar când Maya întoarse capul, văzu nişte siluete întunecate înaintând spre ei.

— Maya! strigă Vicki spre ei.

— Tu eşti? Alice s-a îngrijorat. Voia să vină să vă găsească...

* * *

În acea noapte plouă. Dimineaţă, o pătură deasă de ceaţă atârna deasupra oceanului, chiar la ieşirea din golf. Maya se îmbrăcă cu unele din hainele cumpărate la Londra – pantaloni de lână, un pulover de caşmir verde-închis şi o haină de piele cu căptuşeală groasă, de iarnă. După ce luară micul dejun la cârciumă, se duseră pe chei şi-l găsiră pe căpitanul Foley încărcând saci cu turbă şi cutii de depozitare din plastic în barca sa de pescuit de opt metri. Foley le spuse că turba era pentru soba mănăstirii, iar cutiile conţineau mâncare şi haine curate. Puţina apă de pe Skellig Columba era dată de ploaie, picăturile strângându-se în bazine de colectare săpate în stâncă. Era destulă ca măicuţele să aibă ce bea şi cu ce se spăla, dar nu suficientă ca să-şi spele veşmintele şi vălurile negre.

Barca avea o punte deschisă ca să permită tragerea înăuntru a năvoadelor şi o cabină închisă lângă prova, care apăra de vânt. Alice părea entuziasmată că era din nou într-o barcă. Intra şi ieşea din cală, inspectând totul, în timp ce începeau să iasă din golf. Căpitanul Foley îşi aprinse pipa şi pufăi nişte fum în direcţia lor.

— Lumea cunoscută, spuse el, şi arătă cu degetul mare spre dealurile înverzite de la est.

— Şi acolo...

Făcu semn spre vest.

— E capătul lumii, zise Gabriel.

— Aşa-i, băiete. Când Sfântul Columba şi călugării lui au ajuns pentru prima oară pe această insulă, călătoreau spre cel mai îndepărtat punct din vest de pe harta Europei. Ultima oprire din traseu.

Intrară în ceaţă în clipa în care lăsară în urmă protecţia golfului. Era ca şi cum ar fi fost în mijlocul unui nor uriaş. Punţile scânteiau şi picături de apă atârnau de cablurile de oţel ataşate de antena radio. Barca de pescuit aluneca în adâncitura fiecărui nou val, numai pentru a se înălţa din nou ca să spargă culmile de spumă. Alice se ţinu întâi de balustrada de la pupa, apoi fugi la Maya. Entuziasmată, arătă spre o focă ce plutea în apropierea bărcii. Foca se uită şi ea la ele ca un câine cu blana linsă care tocmai descoperise nişte străini în curtea din spate.

Treptat, ceaţa începu să se risipească şi putură vedea petice de cer deasupra capetelor. Peste tot erau păsări de mare: papagali de mare şi petreli, pelicani şi gâşte de mare albe cu aripi cu vârful negru. După ce călătoriră vreo oră, trecură pe lângă o insulă numită Little Skellig care era locul de cuibărit al gâştelor de mare. Stânca goală era pătată cu alb, şi mii de păsări se învârteau în aer deasupra ei.

Mai trecu încă o oră înainte ca Skellig Columba să apară din valuri. Arăta exact ca în fotografia pe care Gabriel o văzuse la Tyburn Convent: două piscuri zimţate dintr-un lanţ muntos cufundat în apă. Insula era acoperită de tufe şi de iarbă-neagră, dar Maya nu văzu nici mănăstirea, nici vreo altă construcţie.

— Unde tragem la mal? îl întrebă pe căpitanul Foley.

— Răbdare, domnişoară. Ne apropiem de uscat dinspre est. În partea de sud a insulei este un golfuleţ.

Păstrând distanţa faţă de stânci, Foley se îndreptă spre un doc de şase metri fixat de stâlpi de oţel. Docul ducea la o dală de ciment înconjurată de un gard din plasă de oţel. Un indicator mare cu litere roşii şi negre anunţa că insula era o zonă ecologică protejată şi că accesul era interzis oricui nu primise permisiune scrisă de la dioceza din Kerry. La marginea dalei fusese pusă o poartă încuiată. Aceasta păzea nişte scări din piatră care urcau panta.

Căpitanul Foley opri motorul. Valurile îi împinseră barca în sus, lipind-o de doc, iar el aruncă o frânghie în jurul stâlp. Maya, Vicki şi Alice se urcară pe dala de ciment, în timp ce Gabriel îl ajuta pe Foley să descarce cutiile cu lucruri şi sacii de turbă. Vicki se duse la poartă şi atinse lacătul de alamă care o încuia.

— Şi acum?

— Nu-i nimeni aici, zise Maya.

— Cred c-ar trebui să ocolim gardul şi să urcăm culmea până la mănăstire.

— Căpitanului Foley nu-i va plăcea ideea asta.

— Foley ne-a adus aici. I-am dat doar jumătate din bani. Gabriel n-o să plece până când nu află ceva despre tatăl său.

Alice alergă pe platformă şi arătă în susul pantei. Când Maya se dădu înapoi, văzu că patru călugăriţe coborau treptele care duceau către doc. Sărmanele Clarise purtau veşminte negre şi văluri cu acoperământul alb şi gulerul negru. Cordonul alb cu noduri din jurul taliei fusese inspirat de istoria franciscană a ordinului lor. Toate cele patru femei erau înfăşurate în şaluri negre de lână, care le acopereau partea de sus a corpului. Vântul flutura capetele şalurilor, dar femeile continuară să înainteze până când văzură că pe insula lor apăruseră nişte străini. Se opriră – primele trei călugăriţe strângându-se laolaltă pe trepte, în timp ce măicuţa cea mai înaltă rămase câţiva paşi mai în spate.

Căpitanul Foley cără doi saci de turbă pe platformă şi-i lăsă aproape de poartă.

— N-arată bine, spuse el.

— Cea înaltă e stareţa. Ea conduce aici.

Una dintre Sărmanele Clarise urcă scările până la stareţă, primi un ordin şi apoi se grăbi să coboare treptele până la poartă.

— Ce se întâmplă? întrebă Gabriel.

— Finalul poveştii, băiete. Nu vă vor aici.

Foley îşi scoase fesul tricotat de pe capul pleşuv şi se apropie de poartă. Se plecă uşor în faţa călugăriţei şi îi vorbi încet, apoi se grăbi spre Maya, cu o expresie de surprindere pe chip.

— Mă scuzaţi, domnişoară. Scuzele mele pentru tot ce-am zis. Stareţa vă roagă să o întâlniţi în capelă.

* * *

Stareţa dispăruse, dar fiecare dintre cele trei călugăriţe apucă câte un sac de turbă şi începu să urce scările. Maya, Gabriel şi ceilalţi le urmară, în timp ce căpitanul Foley rămase la barcă.

În secolul şase, călugării călăuziţi de Sfântul Columba construiseră o scară care urca de la ocean până-n vârful muntos al insulei. Calcarul cenuşiu era vrâstat cu gresie albă şi punctat de licheni. În timp ce Maya şi ceilalţi urcau în urma călugăriţelor, zgomotul înăbuşit al valurilor dispăru şi fu înlocuit de cel al vântului. Vântul sufla peste bucăţile conice de stâncă şi murmura printre plantele de hrean, susai şi măcriş. Skellig Columba semăna cu ruinele unui castel uriaş, cu turnuri prăbuşite şi arcade risipite. Toate păsările de mare dispăruseră, locul lor fiind luat de corbi, care zburau în cercuri pe deasupra lor, croncănind unii la alţii.

Ajunseră în vârful unei culmi şi coborâră în partea de nord a insulei. La picioarele lor se aflau trei terase succesive, fiecare cu o lăţime de aproximativ cincisprezece metri. Prima terasă era ocupată de o grădină mică şi de două bazine de colectare a apei de ploaie care se prelingea pe versantul stâncos. Pe

a doua terasă se aflau patru clădiri de piatră construite fără mortar; semănau cu nişte stupi enormi cu uşi de lemn şi ferestre rotunde. Pe a treia terasă era o capelă. Avea cam optsprezece metri lungime şi forma unei bărci aşezate pe plajă cu burta în sus.

Alice şi Vicki rămaseră cu călugăriţele, în timp ce Maya şi Gabriel coborâră treptele până la capelă şi intrară înăuntru. O podea de stejar ducea la altarul aflat în celălalt capăt: trei ferestre în spatele unei cruci simple, de aur. Încă învăluită în şal, stareţa stătea în faţa altarului, cu spatele la vizitatori şi cu mâinile împreunate în rugăciune. Uşa se închise cu un scârţâit şi tot ce auzeau era şuieratul vântului prin spaţiile din pereţii de piatră.

Gabriel făcu câţiva paşi în faţă.

— Mă scuzaţi, doamnă. Tocmai am sosit pe insulă şi trebuie să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Stareţa îşi despreună mâinile şi-şi coborî braţele încet. Gestul ei avea ceva graţios, dar şi periculos. Maya duse imediat mâna la cuţitul prins de celălalt braţ. „*Nu*”, voia să strige. „*Nu*”.

Călugăriţa se întoarse spre ei şi azvârli prin aer un cuţit din oţel negru, care se îngropă în lemnărie, la vreo treizeci de centimetri deasupra capului lui Gabriel.

Maya păşi în faţa lui Gabriel în timp ce propriul său cuţit de aruncat îi apăru în mână. Ţinând lama în palmă, ridică repede braţul, apoi recunoscu chipul familiar. O irlandeză de cincizeci şi ceva de ani. Ochi verzi sălbatici, aproape nebuneşti. O şuviţă de păr roşcat scăpând de sub marginea acoperământului de cap alb, apretat. O gură mare rânjind la ei cu un dispreţ suveran.

— E clar că nu eşti foarte alertă, şi nici foarte pregătită, îi spuse femeia Mayei.

— Câţiva centimetri mai jos şi prietenul tău cetăţean ar fi mort.

— El este Gabriel Corrigan, zise Maya.

— Este Călător, ca şi tatăl său. Şi erai cât pe ce să-l omori.

— Nu omor niciodată pe nimeni din întâmplare.

Gabriel se uită la cuţit.

— Şi cine naiba eşti?

— Ea este Mother Blessing. Unul dintre ultimii Arlechini în viaţă.

— Desigur. Arlechini...

Gabriel pronunţă cuvântul cu dispreţ.

— O ştiu pe Maya de când era mică, spuse Mother Blessing.

— Eu am învăţat-o să intre prin efracţie în clădiri. A vrut mereu să fie ca mine, dar se pare că are multe de învăţat.

— Ce faci aici? întrebă Maya.

— Linden credea c-ai murit.

— Asta şi voiam.

Mother Blessing îşi dădu jos şalul negru şi-l împături într-un mic pătrat.

— După ce Thorn a fost încolţit în ambuscada din Pakistan, mi-am dat seama că printre noi era un trădător. Tatăl tău nu m-a crezut. Cine era, Maya? Ştii?

— Shepherd. L-am omorât.

— Bine. Sper că a suferit mult. Am venit pe insula asta cam cu paisprezece luni în urmă. Când stareţa a murit, călugăriţele m-au făcut conducătoarea lor provizorie.

Surâse din nou batjocoritor.

— Noi, Sărmanele Clarise, ducem vieţi simple, dar pioase.

— Deci ai fost o laşă, spuse Gabriel.

— Şi ai venit aici să te ascunzi.

— Ce tânăr nesăbuit. Nu sunt deloc impresionată. Poate că trebuie să mai treci barierele de câteva ori.

Mother Blessing străbătu capela, scoase cuţitul din lemn şi-l strecură la loc în teaca ascunsă sub veşmânt.

— Vezi altarul de lângă fereastră? Conţine un manuscris cu anluminuri[24] pe care se presupune că l-a scris Sfântul Columba. Călătorul meu voia să citească această carte, aşa că a trebuit să-l urmez pe bolovanul ăsta rece.

Gabriel dădu din cap nerăbdător şi făcu câţiva paşi în faţă.

— Iar Călătorul era...?

— Tatăl tău, desigur. E aici. Iar eu îl păzesc.

---

[24] Ilustraţii în culori vii ale manuscriselor medievale.

20

Gabriel simţi un fior de bucurie în timp ce se uita de jur-împrejur, prin capelă.

— Unde e?

— Nu-ţi face griji. Te voi duce la el.

Mother Blessing scoase câteva agrafe de păr şi-şi dădu jos vălul de călugăriţă. Scutură puţin din cap ca să-şi elibereze coama de păr roşu, încâlcită.

— De ce nu i-ai spus Mayei că tatăl meu era aici, pe insulă?

— N-am ţinut legătura cu nici un Arlechin.

— Tatăl meu ar fi trebuit să-ţi ceară să mă găseşti.

— Ei bine, n-a făcut-o.

Mother Blessing puse vălul pe o masă aflată într-o parte. Luă de pe ea o sabie într-o teacă de piele şi-şi atârnă cureaua ei pe umăr.

— Nu ţi-a explicat Maya? Arlechinii doar îi apără pe Călători. Nu încercăm să-i înţelegem.

Fără alte explicaţii, îi conduse pe Gabriel şi pe Maya afară din capelă. Una dintre cele patru măicuţe, o irlandeză foarte scundă, aştepta pe o bancă de piatră. Strângând în mână nişte mătănii de lemn, îşi spunea rugăciunile încet.

— Căpitanul Foley mai este la doc? întrebă Mother Blessing.

— Da, doamnă.

— Spune-i că oaspeţii noştri vor rămâne pe insulă până când îl contactez eu. Cele două femei şi fata vor dormi în încăperea comună. Tânărul va dormi în magazia de provizii. Spune-i Sorei Joan să dubleze cantitatea de mâncare pentru cină.

Călugăriţa micuţă înclină din cap şi o luă repede din loc, cu mătăniile în mână.

— Femeile astea ştiu să urmeze ordinele, zise Mother Blessing.

— Dar toată afacerea asta cu rugăciunile şi cântatul devine enervantă. Pentru un ordin contemplativ, sunt foarte vorbăreţe.

Maya şi Gabriel o urmară pe Mother Blessing înapoi, urcând o scară scurtă până la terasa din mijloc a mănăstirii. Aceasta era un petic prelung de teren plan, unde călugării din Evul Mediu clădiseră patru adăposturi ca nişte stupi din blocuri de calcar. Din cauza vântului care sufla permanent, adăposturile aveau uşi grele din stejar şi ferestre mici, rotunde. Fiecare era de dimensiunile unui autobuz londonez cu două punţi.

Vicki şi Alice dispăruseră, dar Mother Blessing spuse că erau în clădirea care servea drept bucătărie. Din burlanul sobei ieşea o dâră subţire de fum care era suflată de vânt spre sud. Luând-o pe o cărare de pământ, trecură de dormitorul călugăriţelor şi de o construcţie pe care Mother Blessing o numea chilia sfântului. Clădirea care servea drept magazie era ultima, la capătul terasei. Arlechinul irlandez se opri şi-l măsură pe Gabriel ca şi cum ar fi fost o creatură de la zoo.

— E înăuntru.

— Îţi mulţumesc că mi-ai păzit tatăl.

Mother Blessing dădu din ochi o şuviţă.

— Recunoştinţa ta este o emoţie inutilă. Am făcut o alegere şi-am acceptat această obligaţie.

Deschise o uşă grea şi-i conduse înăuntrul magaziei. Clădirea avea podeaua de stejar şi o scară îngustă care ducea sus, la următorul cat. Lumina venea doar de-afară, prin cele trei ferestre rotunde care erau amplasate ca nişte hublouri neregulate în pereţii de piatră. Peste tot erau dulapuri şi cutii de conserve, şi mai văzură şi un generator electric portabil. Pe o cutie roşie cu materiale de prim-ajutor fuseseră lăsate nişte lumânări. Arlechinul irlandez scoase o cutie cu chibrituri şi i-o aruncă Mayei.

— Aprinde nişte lumânări.

Mother Blessing îngenunche pe podea, cu poalele veşmântului ei de călugăriţă răspândindu-i-se de jur-împrejur. Îşi trecu mâna peste suprafaţa netedă de stejar şi împinse un panou de lemn decolorat. Acesta se ridică, dezvăluind un mâner din frânghie.

— Aşa. Daţi-vă înapoi.

Rămânând în genunchi, trase de mâner şi în podea se deschise o trapă. Trepte de piatră duceau în jos, în întuneric.

— Ce se petrece? întrebă Gabriel.

— E ţinut prizonier aici?

— Sigur că nu. Ia o lumânare şi vezi cu ochii tăi.

Gabriel acceptă o lumânare de la Maya. O ocoli pe Mother Blessing şi coborî pe o scară îngustă într-o pivniţă de cărămidă, cu podeaua de nisip. În încăpere nu era decât o grămadă de găleţi mari de plastic cu mâner de oţel. Gabriel se întrebă dacă maicile le foloseau ca să-şi ude vara grădina de legume.

— Hei! strigă el.

Dar nimeni nu răspunse.

Era o singură intrare: altă uşă de stejar. Ţinând lumânarea în mâna stângă, Gabriel împinse uşa şi pătrunse într-o încăpere mult mai mică. Se simţea ca şi cum ar fi venit la morgă să identifice pe cineva drag. Pe o dală de piatră zăcea un trup, ascuns sub un cearşaf de muselină. Stătu lângă acel trup câteva clipe, apoi întinse mâna şi trase cearşaful. Era tatăl său.

Uşa scârţâi din balamale, iar Maya şi Mother Blessing intrară în încăpere. Amândoi Arlechinii duceau lumânări, şi umbrele li se amestecau pe pereţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gabriel.

— Când a murit?

Mother Blessing îşi dădu ochii peste cap ca şi cum nu-i venea să creadă cât de ignorant era.

— Nu-i mort. Pune-ţi capul pe pieptul lui. Ai să auzi o bătaie de inimă cam din zece în zece minute.

— Gabriel n-a mai văzut niciodată un alt Călător, spuse Maya.

— Ei bine, îl vezi acum. Aşa arăţi când treci într-un alt tărâm. Tatăl tău e aşa de luni întregi. S-a întâmplat ceva. Fie i-a plăcut acolo şi a rămas, fie este prins undeva şi nu se poate întoarce în lumea noastră.

— Cât poate rămâne în starea asta?

— Dacă piere într-un alt tărâm, corpul lui va intra în descompunere. Dacă supravieţuieşte, dar nu mai revine în lumea asta, trupul va muri de bătrâneţe. N-ar fi rău dacă ar muri într-o altă lume.

Tăcu o clipă.

— Atunci aş putea pleca de pe insuliţa asta prăpădită.

Gabriel se răsuci de lângă tatăl său şi făcu un pas spre Mother Blessing.

— Poţi părăsi insula chiar acum. Pleacă naibii de-aici.

— L-am păzit pe tatăl tău, Gabriel. Aş fi murit pentru el. Dar nu te aştepta să mă comport de parcă am fi prieteni. Este răspunderea mea să fiu rece şi pe deplin raţională.

Mother Blessing îi aruncă Mayei o privire furioasă şi ieşi mândră din încăpere.

* * *

Gabriel n-avea nici cea mai vagă idee cât timp rămăsese în pivniţă, uitându-se lung la tatăl său. Era atât de tulburător că străbătuse o asemenea distanţă doar ca să găsească un înveliş gol, încât o parte din mintea sa refuza să creadă că aşa ceva chiar se întâmplase. Simţea un impuls copilăresc de-a face totul din nou – să intre în magazie, să deschidă trapa, să coboare treptele ca să ajungă la un alt deznodământ.

După o vreme, Maya apucă de capătul cearşafului de muselină şi-l trase peste trupul lui Matthew Corrigan.

— Afară se întunecă, spuse ea blând.

— Cred c-ar trebui să-i găsim pe ceilalţi.

Gabriel rămase lângă tatăl său.

— Michael şi cu mine am aşteptat mereu cu nerăbdare clipa în care aveam să-l revedem. Despre asta vorbeam înainte de a ne culca seara.

— Nu-ţi face griji. O să se întoarcă.

Maya îl luă de braţ şi-l scoase din încăpere. Afară era frig şi soarele cobora spre linia orizontului. Merseră împreună pe cărare şi intrară în bucătărie. Acolo era cald şi atmosfera era prietenoasă – ca şi cum ar fi fost în casa cuiva. O călugăriţă durdulie, pe nume Joan, tocmai terminase de copt o duzină de pâinici rotunde, şi le punea pe o tavă împreună cu mai multe feluri de gem şi marmeladă făcute în casă. Sora Ruth, o femeie mai în vârstă cu ochelari cu ramă groasă, se agita prin încăpere, punând deoparte proviziile pe care tocmai le aduseseră de la doc. Deschise uşa sobei şi azvârli pe foc câteva bucăţi de turbă. Vegetaţia presată străluci cu o flacără portocaliu-închis.

Vicki se repezi înaintea lor pe scara ce cobora de la etaj.

— Ce s-a întâmplat, Gabriel?

— O să vorbim despre asta mai târziu, spuse Maya.

— Acum am dori nişte ceai.

Gabriel îşi descheie fermoarul de la giacă şi se aşeză pe o bancă de lângă perete. Cele două călugăriţe se holbau la el.

— Matthew Corrigan e tatăl tău? întrebă Sora Ruth.

— Da.

— A fost o onoare să-l cunoaştem.

— Este un om deosebit, zise Sora Joan.

— Un om ...

— Nişte ceai, zise Maya scurt, şi toată lumea tăcu.

Peste o clipă, Gabriel ţinea în mâinile reci o cană de ceai fierbinte. Urmă o tăcere plină de încordare până când celelalte două călugăriţe intrară în cabană, ducând una dintre cutii. Sora Maura era călugăriţa cea scundă care se rugase mai devreme lângă capelă; Sora Faustina era din Polonia şi avea un accent puternic. Despachetând proviziile şi uitându-se prin corespondenţă, călugăriţele uitară de Gabriel şi începură să sporovăiască bucuroase.

Sărmanele Clarise nu aveau nici un alt bun decât crucea care le atârna la gât. Trăiau fără instalaţii moderne, frigider sau curent electric, dar păreau să se bucure mult de micile plăceri ale vieţii. Pe drumul de înapoiere de la doc, Sora Faustina culesese nişte floricele roz. Le puse pe marginea fiecărei farfurii albastre de porţelan ca pe nişte stropi de frumuseţe, împreună cu câte un calup de unt irlandez şi o pâinică fierbinte. Totul arăta perfect aranjat – ca într-un restaurant bun – dar gestul nu avea nimic artificial. Pentru Sărmanele Clarise, lumea era frumoasă; ar fi însemnat să-l renege pe Dumnezeu dacă ar fi ignorat acest lucru.

Alice Chen coborî din dormitor şi mâncă trei pâinici cu mult gem de căpşuni. Vicki şi Maya se aşezară într-un colţ, vorbind în şoaptă şi aruncând uneori câte o privire în direcţia lui Gabriel. Călugăriţele îşi beau ceaiul şi discutau despre corespondenţa care tocmai fusese adusă de căpitanul Foley. Se rugau pentru zeci de oameni din întreaga lume, şi vorbeau despre acei străini – femeia cu leucemie, bărbatul cu picioarele zdrobite – ca şi cum le-ar fi

fost prieteni apropiaţi. Veştile proaste erau primite cu solemnitate. Cele bune erau motiv de bucurie şi sărbătoare; parcă ar fi fost ziua de naştere a cuiva.

Gabriel nu-şi putea lua gândul de la trupul tatălui său şi de la cearşaful alb care-i amintea de pânzele de păianjen ce acopereau mormintele străvechi. Oare de ce mai zăbovea tatăl său pe un alt tărâm? N-avea cum să răspundă la această întrebare, dar îşi aminti că Mother Blessing le spusese de ce venise tatăl lui tocmai aici, pe această insulă.

— Scuzaţi-mă, zise el.

— Aş vrea să înţeleg de ce a hotărât tatăl meu să vină aici. Mother Blessing mi-a zis ceva despre un manuscris întocmit de Sfântul Columba.

— Manuscrisul este în capelă, zise Sora Ruth.

— Mai demult era în Scoţia, dar cu vreo cincizeci de ani în urmă a fost readus pe insulă.

— Şi despre ce a scris Sfântul Columba?

— Este o istorie despre credinţă – o confesiune. Sfântul a descris în detaliu călătoria sa în iad.

— Primul Tărâm.

— Noi nu credem în sistemul vostru, şi cu siguranţă nu credem că Iisus a fost un Călător.

— El e Fiul Domnului, zise Sora Joan.

Sora Ruth dădu din cap.

— Hristos a fost conceput de Sfântul Duh şi născut de Fecioara Maria. A fost crucificat, a murit şi-a fost îngropat – şi apoi s-a sculat din morţi.

Le aruncă o privire celorlalte călugăriţe.

— Asta este temelia credinţei noastre creştine. Dar nu considerăm că asta contrazice ideea că Dumnezeu a permis unor oameni să devină Călători şi că aceşti Călători pot deveni vizionari sau profeţi – sau sfinţi.

— Deci Columba era Călător?

— Nu ştiu care e răspunsul la întrebarea asta. Dar spiritul său a călătorit într-un loc al damnării, şi apoi s-a întors şi a scris despre asta. Tatăl tău a petrecut o mulţime de timp traducând la manuscris. Şi când nu era în capelă ...

— Se plimba prin întreaga insulă, spuse Sora Faustina cu un puternic accent polonez.

— Urca muntele şi privea marea.

— Pot să mă duc în capelă? întrebă Gabriel.

— Aş dori să văd manuscrisul.

— Nu este curent electric, spuse Sora Ruth.

— Ar trebui să foloseşti lumânări.

— Vreau doar să văd ce anume citea tatăl meu.

Cele patru călugăriţe se uitară una la cealaltă şi părură să ia o decizie comună. Sora Maura se ridică şi se duse la un dulap cu sertare.

— Sunt destule lumânări pe altar, dar vei avea nevoie de chibrituri. Ţine uşa închisă, altfel vântul va stinge lumânările.

Gabriel trase fermoarul la giacă şi ieşi afară. Singura lumină venea de la stele şi de la luna în al treilea pătrar. Noaptea, capela şi cele patru cabane în formă de stup arătau ca nişte gorgane negre din piatră şi ţărână, morminte ale regilor din Epoca de bronz. Încercând să nu se împiedice pe cărarea denivelată, trecu de dormitorul călugăriţelor şi de cabana cunoscută drept chilia sfântului, unde locuia Mother Blessing. La o fereastră de la etajul acestei clădiri strălucea stins o lumină albăstruie, iar Gabriel se întrebă dacă Arlechinul irlandez avea un calculator conectat la un telefon satelit.

Coborî treptele care duceau la terasa inferioară şi deschise uşa descuiată a capelei. Îi fu greu să vadă ceva înainte de a aprinde trei lumânări mari din ceară de albine, care ardeau cu o flacără galben-închis.

Altarul capelei era o cutie paralelipipedică cam de mărimea unui dulăpior. O cruce mare de lemn era pusă deasupra, iar restul cutiei era sculptat cu sirene, monştri marini şi un bărbat din gura căruia creştea o iederă. Îngenunchind în faţa altarului, Gabriel găsi o crăpătură care trasa conturul unui sertar în mijloc, dar nu reuşi să găsească un mâner. Trase şi împinse de fiecare sculptură, dar nici una dintre aceste decoraţiuni păgâne nu deschidea sertarul. Era pe punctul de a renunţa şi de a se întoarce la bucătărie ca să primească instrucţiuni, când trase crucea de lemn vreo doi centimetri. Imediat se auzi un clic şi sertarul ieşi în afară.

Înăuntru se afla un obiect mare învelit într-o pânză neagră, un caiet mic cu coperte de carton şi două cărţi. Gabriel desfăcu pânza şi găsi un manuscris cu o copertă grea, din piele de viţel, şi pagini din pergament. Pe prima pagină era o anluminură care-l înfăţişa pe Sfântul Columba stând pe malul unui râu. Deşi cartea era foarte veche, culorile încă mai erau vii. Pe pagina opusă ilustraţiei începea confesiunea sfântului irlandez, scrisă în latină.

Întorcându-se la sertar, Gabriel inspectă celelalte cărţi. Una era un dicţionar englez-latin uzat, cealaltă un manual şi mai uzat de latină pentru începători. Deschise caietul şi descoperi traducerea manuscrisului, făcută de tatăl său. Scrisul de mână meticulos îi aminti lui Gabriel de listele de cumpărături pe care tatăl său obişnuia să le prindă cu piuneze pe un panou din bucătăria de la fermă. Atât el cât şi Michael verificau lista în fiecare dimineaţă ca să vadă dacă părinţii lor se hotărâseră să cumpere acadele sau alte bunătăţi pentru cină.

Ţinând caietul aproape de o lumânare, Gabriel începu să citească despre experienţa sfântului în Primul Tărâm.

„La patru zile după ce am sărbătorit înălţarea Fecioarei la ceruri, sufletul mi-a părăsit corpul şi am coborât în acest loc blestemat.”

Gabriel dădu pagina, citind cât mai repede posibil.

„Sunt demoni cu înfăţişare de oameni şi trăiesc pe o insulă în mijlocul unui râu întunecat. Lumina vine de la foc - ” Apoi tatăl său tăiase ultimul cuvânt şi încercase alte variante. *„Lumina vine de la flăcări şi soarele este ascuns.”*

Pe ultima pagină din caiet, Matthew subliniase câteva pasaje.

„Nici un strop de credinţă. Nici o speranţă. Nici o cale revelată. Dar prin graţia lui Dumnezeu, am găsit uşa neagră şi sufletul meu s-a întors în capelă.”

Revenind la manuscrisul din secolul al doisprezecelea, Gabriel începu să dea paginile din pergament şi să inspecteze anluminurile. Columba purta o robă albă şi avea un nimb auriu în jurul capului, pentru a arăta că era un sfânt. Dar în versiunea asta a iadului nu existau demoni sau diavoli, ci doar oameni în haine medievale, înarmaţi cu săbii sau suliţe. În timp ce sfântul privea ascuns după un turn surpat, cetăţenii iadului se torturau şi se ucideau între ei cu o sălbăticie fără margini.

Auzi cum uşa se deschise scârţâind şi se îndepărtă de altar. O siluetă străbătu umbrele şi intră în micul lui cerc de lumină, aruncat de lumânare. Maya. Îşi acoperise capul şi partea de sus a corpului cu un şal negru de-al maicilor. Urmând exemplul lui Mother Blessing, renunţase la tubul de metal negru şi îşi purta sabia de Arlechin la vedere. Cureluşa tecii îi era petrecută peste piept, iar garda săbiei se înălţa din spatele umărului ei stâng.

— Ai găsit cartea?

— Da. Dar nu era doar atât. Tatăl meu nu ştia latina, dar a muncit la o traducere şi a scris-o pe un caiet. Este vorba despre trecerea Sfântului Columba pe Primul Tărâm. Cred că tatăl meu a vrut să afle despre acel loc înainte de a se duce acolo.

O clipă, chipul Mayei fu săgetat de durere. Ca de obicei, părea să ştie ce avea el de gând.

— Ar putea fi oriunde, Gabriel.

— Nu. E vorba de Primul Tărâm.

— Nu trebuie să treci barierele. Trupul tatălui tău este încă în această lume. Sunt sigură că până la urmă se va întoarce în el.

Gabriel zâmbi.

— Nu ştiu dacă ar fi cineva nerăbdător să se întoarcă la Mother Blessing.

Maya clătină din cap şi începu să se plimbe încoace şi încolo.

— O ştiu de când eram mică. A devenit atât de negativistă, atât de dispreţuitoare faţă de toată lumea...

— Mereu a fost aşa de gravă?

— Eram impresionată de curajul şi frumuseţea ei. Îmi amintesc şi acum călătoria pe care am făcut-o cu ea până la Glasgow, cu trenul. Călătoria intervenise brusc – nu avusesem timp să ne pregătim – iar Mother Blessing nu purta perucă sau altă deghizare. Îmi amintesc cum se uitau la ea bărbaţii; erau atraşi de ea, dar simţeau şi ceva periculos.

— Şi admirai asta?

— A fost cu mult timp în urmă, Gabriel. Acum încerc să-mi găsesc propriul drum. Nu sunt nici cetăţean, nici parazit, dar nu sunt nici un Arlechin pur.

— Şi ce fel de persoană vrei să fii?

Maya se opri în faţa lui şi nu făcu nici o încercare să-şi ascundă emoţia.

— Nu vreau să fiu singură, Gabriel. Arlechinii pot avea copii şi familie, dar nu sunt niciodată cu adevărat ataşaţi de ei. Odată, tatăl meu mi-a arătat sabia şi mi-a zis: „Asta ţi-e familia, prietena şi iubitul.”

— Îţi aminteşti când am stat pe bancă şi am privit oceanul?

Se apropie de ea şi-i puse mâinile pe umeri.

— Ai spus că-mi vei fi alături indiferent ce se va întâmpla. Asta a însemnat mult pentru mine.

Stăteau de vorbă – cuvinte plutind prin aerul rece – dar dintr-o dată, aproape ca prin farmec, se petrecu o transformare. Insula şi capela se îndepărtară, iar lumea era alcătuită doar din ei doi. Şi Gabriel nu văzu nici un ascunziş în ochii Mayei, nimic fals. Între ei doi era o legătură profundă, ce depăşise cu mult rolurile lor de Călător şi Arlechin.

Vântul răbufni lovind în uşa capelei, încercându-i rezistenţa, dând să intre înăuntru cu forţa. Gabriel se aplecă şi o sărută pe Maya îndelung, dar apoi ea se retrase. O tradiţie puternică tocmai fusese distrusă ca o bucată de hârtie aruncată în foc. Dorinţa pe care o simţise Gabriel atâtea luni îi înlătură orice alt gând. Când o privi, era ca şi cum nu existau nici un fel de bariere între ei.

Cu blândeţe, îi luă sabia de pe umăr şi o puse pe o strană de lemn. Se întoarse la ea, îi îndepărtă părul de pe faţă şi se sărutară din nou. Maya se retrase, dar de data asta foarte lent. Îi şopti la ureche:

— Rămâi aici, Gabriel. Te rog, rămâi aici...

21

Peste o oră erau culcaţi împreună pe podea, înfăşuraţi în şalul negru de lână. În încăpere era tot frig, iar ei erau pe jumătate dezbrăcaţi. Cămaşa lui Gabriel era pusă pe spătarul stranei, iar Maya îi simţea pielea caldă atingându-i sânii. Ar fi vrut să rămână acolo pentru totdeauna. El o ţinea în braţe; simţea, pentru prima dată de când se ştia ea, că o protejează cineva.

Era doar o femeie care stătea culcată lângă iubitul ei, dar sinele său de Arlechin pândise ca o fantomă într-o casă cufundată în întuneric.

— Deschide ochii, Gabriel.

— De ce?

— Trebuie să ieşi de-aici.

El îi zâmbi, adormit.

— N-o să se întâmple nimic...

— Îmbracă-te şi întoarce-te în magazie. Arlechinii nu se pot implica într-o relaţie cu Călătorii.

— Poate că aş putea să stau de vorbă cu Mother Blessing.

— Nici nu te gândi la asta. Nu-i poţi spune nimic şi nu te poţi purta diferit. Nu mă atinge când e ea prin preajmă. Nu mă privi în ochi. O să vorbim despre asta mai târziu. Promit. Dar acum trebuie să te îmbraci şi să pleci.

— Asta n-are nici o noimă, Maya. Eşti un om în toată firea. Mother Blessing nu-ţi poate spune cum să-ţi trăieşti viaţa.

— Nu-ţi dai seama cât e de periculoasă.

— Tot ce ştiu e că umblă pe insula asta dând ordine şi insultând pe toată lumea.

— Fă-o pentru mine. *Te rog*.

Gabriel oftă, dar o ascultă. Încet, îşi luă pe el cămaşa, bocancii şi giaca.

— Asta se va întâmpla din nou, îi zise.

— Nu, nu se va mai întâmpla.

— Este ceea ce ne dorim amândoi. Ştii că aşa e...

Gabriel o sărută pe buze şi ieşi din capelă. Când uşa se închise cu un scârţâit, Maya reuşi să se relaxeze. Îl va lăsa să se întoarcă în magazie, va aştepta câteva minute, apoi se va îmbrăca. Strângându-şi şalul în jurul corpului, se întinse la loc pe podea. Dacă se făcea ghem, putea să păstreze căldura din trupul Călătorului lipit de al ei, acel moment de intimitate şi exaltare. O amintire îi pluti prin minte: pe podul Carol din Praga îşi pusese o dorinţă. „*Fie ca cineva să mă iubească şi fie să-l iubesc şi eu*”.

Aluneca într-un vis frumos când uşa se deschise cu un scârţâit şi cineva intră în capelă. O clipă se bucură, crezând că Gabriel se întorsese s-o vadă din nou, apoi auzi paşi apăsaţi şi repezi pe podeaua de lemn.

Nişte degete puternice i se înfipseră în păr şi o traseră în sus. O palmă o plesni peste faţă, se trase înapoi şi o plesni din nou.

Maya deschise ochii şi o văzu pe Mother Blessing stând deasupra ei. Arlechinul irlandez renunţase la veşmântul de călugăriţă şi purta pantaloni negri şi un pulover.

— Îmbracă-te, îi zise.

Luă bluza Mayei şi i-o azvârli.

Maya dădu şalul la o parte şi-şi luă bluza, bâjbâind după nasturi. Era încă în picioarele goale, cu pantofii şi şosetele împrăştiate pe podea.

— Dacă mă minţi în vreun fel, am să te omor în faţa altarului ăsta. Înţelegi ce-ţi zic?

— Da.

Maya termină de încheiat nasturii de la bluză şi sări în picioare. Sabia ei era la vreo doi metri şi ceva mai încolo, pusă pe strană.

— Eşti iubita lui Gabriel?

— Da.

— Şi când a început?

— În seara asta.

— Ţi-am zis să nu mă minţi!

— Jur că-i adevărat.

Mother Blessing făcu un pas în faţă şi o apucă pe Maya de bărbie cu mâna dreaptă. Îi studie faţa, căutând un semn de înşelăciune sau de ezitare. Apoi o împinse.

— Uneori nu am fost de acord cu tatăl tău, dar l-am respectat întotdeauna. A fost un Arlechin adevărat, demn de tradiţia noastră. Dar tu eşti un nimic. Ne-ai trădat.

— Nu-i adevărat.

Maya încercă să pară puternică şi sigură pe sine.

— L-am găsit pe Gabriel în Los Angeles. L-am apărat de Tabula –

— Nu te-a învăţat tatăl tău? Sau ai refuzat pur şi simplu să asculţi? Îi apărăm pe Călători, dar nu ne ataşăm de ei în nici un fel. Şi acum te-ai complăcut în slăbiciunea şi sentimentalismul ăsta.

Picioarele goale ale Mayei atinseră podeaua rece când ea făcu câţiva paşi la dreapta şi-şi luă sabia. Îşi petrecu peste cap cureaua, iar teaca săbiei îi atinse spatele.

— Mă ştii de când eram mică. Mi-ai ajutat tatăl să-mi distrugă viaţa. Arlechinii trebuie cică să creadă în faţa aleatorie a lucrurilor. Ei bine, copilăria mea n-a avut nimic aleatoriu! Am fost pălmuită şi lovită şi am primit ordine de la tine şi de la toţi Arlechinii care treceau prin Londra. Am fost antrenată să

ucid fără ezitare şi fără dificultate. I-am omorât pe oamenii ăia la Paris când aveam şaisprezece ani...

Mother Blessing râdea încetişor, bătându-şi joc de ea.

— Biata fetiţă. Îmi pare *atât* de rău. Asta vrei să auzi? Vrei milă de la *mine*? Crezi că pentru mine a fost altfel când eram copil? L-am omorât pe primul mercenar Tabula cu o armă de vânătoare cu ţeava tăiată când aveam doisprezece ani! Şi ştii ce purtam? O rochie albă pentru prima împărtăşanie. Mama m-a pus să mă îmbrac cu ea ca să mă pot apropia de altar şi să pot apăsa pe trăgaci.

Câteva clipe, Maya văzu o licărire de durere în ochii femeii mai în vârstă. Şi o văzu cu ochii minţii pe fetiţa în rochie albă, stând în centrul unei catedrale uriaşe, împroşcată cu sânge. Momentul trecu, iar mânia lui Mother Blessing păru să crească şi mai mult.

— Sunt Arlechin ca şi tine, spuse Maya.

— Şi asta înseamnă că nu-mi poţi da ordine...

Mother Blessing trase sabia cu amândouă mâinile, o răsuci pe deasupra capului şi termină mişcarea îndreptându-i vârful spre podea.

— Ai să faci ce-ţi spun eu. Relaţia ta cu Gabriel s-a terminat. N-ai să-l mai vezi niciodată.

Maya ridică încet mâna dreaptă – ca să arate că nu avea de gând să atace imediat. Apoi scoase sabia din teacă şi-o ţinu cu vârful în sus şi cu latul lamei în dreptul pieptului.

— Cheamă-l mâine pe căpitanul Foley şi el ne va lua de pe insulă. Am să continui să-l apăr pe Gabriel şi tu îl poţi păzi pe tatăl lui.

— N-avem ce discuta aici. Nici un compromis. Te vei supune autorităţii mele.

— Nu.

— Te-ai culcat cu un Călător şi acum eşti îndrăgostită de el. Asemenea emoţie nu face decât să-l pună în pericol.

Mother Blessing ridică sabia.

— Pentru că mi-am nimicit propria frică, pot stârni frica în alţii. Pentru că nu-mi pasă de viaţa mea, toţi duşmanii mei mor. Tatăl tău a încercat să-ţi spună asta, dar ai fost prea rebelă. Poate eu te pot face să asculţi...

Mother Blessing întinse piciorul stâng. Era o mişcare graţioasă, experimentată – ca începutul unui dans. Apoi Arlechinul irlandez se avântă înainte, atacând cu mişcări rapide, precise ale încheieturilor şi ale mâinilor. Despica şi împungea aerul cu o forţă nestăpânită, în timp ce Maya dădea înapoi şi încerca să se apere. Flăcările lumânărilor pâlpâiau şi zăngănitul săbiilor care se izbeau spulbera tăcerea.

La câţiva metri de altar, Maya se azvârli în cealaltă parte a camerei ca un scufundător care se arunca în apă. Se dădu peste cap şi sări la distanţă de celălalt Arlechin, se înălţă în picioare şi-şi ridică din nou sabia.

Mother Blessing îşi reînnoi atacul, împingând-o pe Maya spre perete. Arlechinul irlandez îşi repezi sabia spre dreapta, apoi o răsuci în ultimul moment, prinzând sabia Mayei aproape de gardă şi smulgând-o din mâinile tinerei. Sabia se răsuci prin aer şi ateriză în partea cealaltă a camerei.

— Mi te vei supune, spuse Mother Blessing.

— Supune-te sau acceptă consecinţele.

Maya refuză să vorbească.

Fără vreun avertisment, vârful săbiei lui Mother Blessing făcu o crestătură peste pieptul Mayei, fu tras înapoi, crestă braţul ei stâng, fu tras înapoi şi apoi îi crestă mâna stângă. Cele trei răni erau ca o arsură. Maya privi în ochii Arlechinului şi-şi dădu seama că următoarea mişcare a săbiei îi va curma viaţa. Păstră tăcerea până când îi trecu prin minte un gând atât de puternic, încât o făcu să uite complet de mândrie.

— Lasă-mă să-l văd pe Gabriel pentru ultima oară.

— Nu.

— Te voi asculta. Dar trebuie să-mi iau rămas-bun.

22

Fundaţia Evergreen ocupa o întreagă clădire de birouri la intersecţia dintre Fifty-fourth Street şi Madison Avenue, în Manhattan. Majoritatea angajaţilor credeau că lucrează pentru o organizaţie non-profit care acorda burse de cercetare şi gestiona fondurile cu care era înzestrată. Numai un personal puţin numeros cu birourile la ultimele opt etaje se ocupa de activităţile mai puţin publice ale Fraţilor.

Nathan Boone trecu de uşa turnantă şi intră în holul atriumului. Aruncă o privire cascadei ornamentale şi pâlcului de molizi artificiali plantat lângă geamuri. Arhitecţii insistaseră să folosească nişte plante veşnic verzi şi vii, dar fiecare lot nou, odată transplantat, se ofilea şi murea, lăsând un covor inestetic de ace maronii. Ultima soluţie fusese un pâlc de copaci artificiali, dotat cu un sistem de ventilaţie elaborat, care emana un uşor miros de conifere. Toată lumea prefera imitaţiile de molizi: păreau mai reali decât cei crescuţi în pădure.

Boone se apropie de biroul pazei, se opri pe un pătrat mic, galben, şi-l lăsă pe paznic să-i scaneze ochii. Odată ce identitatea lui Boone fu verificată, paznicul verifică informaţiile de pe ecranul calculatorului.

— Bună ziua, domnule Boone. Sunteţi autorizat să urcaţi la etajul optsprezece.

— Alte informaţii?

— Nu, domnule, nimic altceva. Domnul Raymond vă va escorta la ascensorul potrivit.

Boone îl urmă pe un alt paznic până în faţa ultimului lift de pe hol. Bărbatul trecu o carte de identitate pe dinaintea unui senzor şi apoi ieşi din ascensor chiar înainte ca uşile să se închidă. Când liftul începu să urce, o cameră video dinăuntru îi scană faţa lui Boone şi verifică imaginea cu informaţiile biometrice din calculatorul Fundaţiei Evergreen.

În acea dimineaţă, Boone primise un e-mail în care i se cerea să se întâlnească cu nişte membri ai consiliului director al Fraţilor. Acest lucru era extrem de neobişnuit. În ultimii ani, Boone se întâlnise cu consiliul numai când Nash se ocupa cu organizarea şedinţei. Din câte ştia el, generalul încă mai era pe insula Dark Island de pe fluviul Saint Lawrence.

Uşile liftului se deschiseră şi Boone păşi într-o sală de aşteptare goală. Pe scaunul recepţionistei nu era nimeni, dar pe birou era o mică boxă.

— Bună ziua, domnule Boone.

Vocea care răsuna din boxă era generată de calculator, dar suna ca şi cum ar fi aparţinut unei persoane reale – unei tinere inteligente şi eficiente.

— Bună ziua.

— Vă rog să aşteptaţi aici în sală. Vă vom anunţa când va începe întrevederea.

Boone se aşeză pe o canapea din velur de lângă o măsuţă de cafea din sticlă. Nu mai vizitase până atunci etajul optsprezece, şi habar n-avea ce fel de echipamente îi evaluau reacţiile. Era posibil ca un microfon extrem de sensibil să-i asculte bătăile inimii, în timp ce o cameră cu infraroşii îi putea monitoriza schimbările de temperatură ale pielii – oamenii furioşi sau speriaţi se înfierbântau şi pulsul lor se accelera. Calculatorul putea analiza aceste date şi putea prezice eventualitatea unei reacţii violente.

Se auzi un uşor clic şi se deschise un sertar din biroul recepţionistei.

— Senzorii noştri ne-au informat că purtaţi un pistol, spuse vocea electronică.

— Vă rog să-l puneţi în sertar. Vă va fi returnat la sfârşitul întrevederii.

Boone se duse la birou şi se holbă la sertarul deschis. Deşi lucra de aproape opt ani pentru Fraţi, nu i se ceruse niciodată să-şi predea arma. Fusese întotdeauna un angajat de încredere şi obedient. Începuseră oare să se îndoiască de loialitatea lui?

— Aceasta este a doua solicitare, zise vocea.

— Nesatisfacerea sa va fi considerată o încălcare a securităţii.

— Eu sunt şeful securităţii, anunţă Boone, apoi îşi dădu seama că vorbea cu un calculator.

Aşteptă câteva secunde, numai ca să-şi manifeste independenţa, apoi îşi scoase pistolul din tocul de umăr. Când îl puse în sertarul biroului, trei linii de lumină încadrară arma într-un triunghi precis. Sertarul se închise, iar Boone se întoarse la canapea. Nu-l deranja să fie scanat de o maşinărie, dar îl enerva să fie tratat ca un infractor. Evident, programul nu fusese calibrat să arate diferite grade de respect.

Rămase cu privirea aţintită asupra tabloului mare de pe peretele din faţa lui. Era o pată pastelată cu picioare, semănând cu un păianjen strivit. În celălalt capăt al sălii erau trei uşi, fiecare vopsită într-o culoare diferită. Nu era nici o cale de ieşire cu excepţia liftului, iar calculatorul controla şi acel sistem.

— Întrevederea este pe punctul de a începe, spuse vocea.

— Vă rog să intraţi pe uşa albastră şi să mergeţi până la capătul coridorului.

Boone se ridică încet şi încercă să nu-şi manifeste iritarea.

— O zi bună şi ţie, îi spuse maşinăriei.

Uşa albastră se retrase încet în perete în momentul în care senzorii îi detectară corpul. O luă pe un coridor ce ducea la o uşă de oţel fără nici un fel de clanţă vizibilă. Când această uşă culisă deschizându-se, intră într-o sală de conferinţe cu ferestre uriaşe care ofereau o privelişte a acoperişurilor din Manhattan. Doi membri ai Consiliului director al Fraţilor stăteau de cealaltă

parte a unei mese lungi, negre – dr. Anders Jensen şi d-na Brewster, tipa engleză care făcea presiuni în favoarea noului program Shadow din Berlin.

— Bună ziua, Nathan.

Doamna Brewster se purta ca şi cum el ar fi fost vreun servitor care tocmai trecuse pe la apartamentul ei din South Kensington.

— Cred că-l cunoşti pe dr. Jensen din Danemarca.

Boone înclină din cap spre Jensen.

— Ne-am cunoscut anul trecut în Europa.

O a treia persoană stătea în faţa ferestrelor, supraveghind oraşul. Michael Corrigan. Cu câteva luni în urmă, Boone îl prinsese pe Michael în Los Angeles şi-l transportase pe Coasta de est. Îl văzuse pe tânăr speriat şi derutat, dar acum avusese loc o transformare. Călătorul părea să emane siguranţă de sine şi autoritate.

— Eu am cerut întrevederea asta, spuse Michael.

— Îţi mulţumesc că ni te-ai alăturat atât de repede.

— Michael a devenit parte din efortul nostru, zise d-na Brewster.

— Înţelege pe deplin noile noastre obiective.

„*Dar e un Călător*”, îşi spuse Boone. „*Omorâm oameni ca el de mii de ani*”. Voia s-o apuce pe d-na Brewster şi s-o scuture ca şi cum tocmai şi-ar fi dat foc la propria casă. „*De ce faci asta? Nu vezi pericolul?*”

— Şi care sunt noile noastre obiective? întrebă Boone.

— Fraţii au făcut tot posibilul să pună bazele Panopticonului. S-a schimbat acest obiectiv în ultimele câteva săptămâni?

— Obiectivul este acelaşi, dar acum devine posibil, zise Michael.

— Dacă programul Shadow dă rezultate în Berlin, îl putem extinde în întreaga Europă şi America de Nord.

— Cu asta are de-a face centrul de calculatoare, spuse Boone.

— Treaba mea e să-i apăr pe Fraţi de atacurile din partea duşmanilor lor.

— Şi n-ai făcut o treabă prea bună, zise dr. Jensen.

— Cineva a reuşit să se infiltreze în centrul nostru de cercetări din Westchester şi aproape l-a distrus, terminarea computerului cuantic a fost amânată, iar seara trecută Hollis Wilson i-a atacat pe câţiva dintre oamenii tăi într-un club din Manhattan.

— Ne aşteptăm ca angajaţii noştri cu contract să mai aibă unele probleme, spuse d-na Brewster.

— Ceea ce ne deranjează este că Hollis Wilson a scăpat.

— Am nevoie de mai mulţi oameni.

— Gabriel şi prietenii săi nu sunt problema imediată, zise Michael.

— Trebuie să te concentrezi asupra găsirii tatălui meu.

Boone ezită, apoi îşi alese cuvintele cu grijă.

— Zilele astea primesc instrucţiuni diferite din surse diferite.

— Fratele meu n-a fost niciodată capabil să organizeze ceva. Când oamenii tăi ne-au dat de urmă, era doar un curier pe motocicletă din Los Angeles. Tatăl meu şi-a petrecut viaţa trăind ca un Călător, şi noi ştim că a inspirat comunităţi alternative. Matthew Corrigan este periculos şi din cauza asta el este obiectivul. Astea-ţi sunt ordinele, domnule Boone.

Doamna Brewster înclină din cap încet, dându-şi consimţământul. Boone se simţi de parcă fereastra uriaşă tocmai se făcuse ţăndări şi erau cioburi de sticlă peste tot. Un Călător, unul dintre duşmanii lor, vorbea în numele Fraţilor.

— Dacă asta vreţi...

Michael străbătu încet încăperea. Se uita fix la Boone ca şi cum tocmai îi auzise toate gândurile neloiale.

— Da, domnule Boone. Eu sunt însărcinat cu găsirea tatălui meu, şi asta-i ceea ce vreau.

23

Gabriel auzi uşa magaziei deschizându-se şi trântindu-se de perete şi nişte cizme cu talpa grea bocănind în sus pe scări. Încă învelit într-o pătură groasă, se întoarse cu faţa în sus şi deschise ochii. Sora Faustina, călugăriţa poloneză, intră cu o tavă de lemn. Îi puse micul dejun pe podea, apoi rămase cu mâinile în şolduri.

— Dormi?

— Acum nu.

— Prietenii tăi treziţi. După micul dejun, te rog intră în capelă.

— Mulţumesc, soră Faustina. Aşa am să fac.

Femeia robustă rămase lângă scări, studiindu-l pe Gabriel ca şi cum ar fi fost o nouă specie de mamifer marin azvârlită de valuri pe ţărmul insulei.

— Vorbeam cu tatăl tău. E un om de credinţă.

Sora Faustina continuă să-l privească şi expiră cu zgomot. Gabriel se simţi ca şi cum tocmai picase un examen.

— Rugăm pentru tatăl tău în fiecare seară. Poate e într-un loc cu întuneric. Poate nu-şi găseşte drumul spre casă...

— Mulţumesc, soră.

Sora Faustina dădu din cap şi apoi o luă în jos pe scări bocănind. Magazia nu era încălzită, aşa că Gabriel se îmbrăcă repede. Călugăriţa îi adusese un ibric cu ceai, o pâine neagră, unt, gem de caise şi o felie groasă de brânză cheddar. Lui Gabriel îi era foame şi mâncă repede, făcând o pauză numai când îşi turnă a doua cană de ceai.

Oare chiar făcuse dragoste cu Maya noaptea trecută? În magazia rece, cu soarele care întra prin ferestrele rotunde, momentul din capelă era îndepărtat şi ca desprins dintr-un vis. Îşi aminti primul sărut lung, flacăra lumânărilor tremurând în timp ce trupurile lor s-au împreunat şi apoi s-au despărţit. Pentru prima dată de când se cunoscuseră, simţise că toate zidurile de apărare ale Mayei se topiseră, şi că putea s-o vadă limpede. Îl iubea şi avea grijă de el, şi propriile lui emoţii se îndreptau către ea. Atât Arlechinul cât şi Călătorul erau deja separaţi de lumea obişnuită, şi acum erau ca două bucăţi de puzzle care se atinseseră cumva şi se îmbinaseră.

Trăgându-şi giaca pe el, ieşi din magazie şi o luă pe cărarea din pietre ce trecea pe lângă celelalte clădiri. Cerul era senin, dar ziua era rece şi umedă, iar vântul de nord-vest sufla prin buruieni. Fumul de turbă lăsa o dâră dinspre hornul sobei din bucătărie, dar Gabriel evită confortul de acolo şi se îndreptă direct spre capelă.

O găsi pe Maya stând într-o strană, cu sabia vârâtă în teacă şi pusă pe picioare. În pulover negru pe gât şi pantaloni negri de lână, Mother Blessing se plimba înainte şi înapoi prin faţa altarului. Conversaţia dintre cei doi Arlechini încetă imediat ce intră Gabriel.

— Sora Faustina mi-a spus că trebuie să vin aici.

— Aşa e, zise Mother Blessing.

— Maya are să-ţi spună ceva.

Maya ridică privirea spre Gabriel şi el se simţi ca străpuns cu un pumnal. Siguranţa agresivă a tinerei Arlechin dispăruse. Arăta tristă şi înfrântă, iar Gabriel îşi dădu seama că Mother Blessing aflase cumva despre noaptea trecută.

— E primejdios ca doi Arlechini să se afle în acelaşi loc, spuse Maya.

Vocea ei era lipsită de orice inflexiuni sau emoţii.

— L-am contactat pe căpitanul Foley cu ajutorul telefonului prin satelit. Vei pleca în dimineaţa asta cu Mother Blessing şi te vei întoarce pe uscat. Ea te va duce într-o casă sigură undeva în Irlanda. Eu voi rămâne aici şi-l voi păzi pe tatăl tău.

— Dacă trebuie să plec, vreau ca tu să vii cu mine.

— Noi deja am luat hotărârea, spuse Mother Blessing.

— Nu ai de ales. L-am păzit pe tatăl tău timp de şase luni. Acum asta va fi obligaţia Mayei.

— Nu văd de ce Maya şi cu mine nu putem rămâne împreună.

— Noi ştim ce e mai bine pentru supravieţuirea ta.

Maya strângea teaca săbiei ca şi cum arma ar fi putut-o salva din această discuţie. Expresia de pe faţa ei era disperată, cerea îndurare, dar îşi coborî din nou privirea spre podea.

— Asta este cea mai logică decizie, Gabriel. Şi este ceea ce trebuie să facă Arlechinii – să ia decizii calme, logice, în ceea ce priveşte protecţia Călătorilor. Mother Blessing are mult mai multă experienţă decât mine. Are acces la arme şi la mercenari de nădejde.

— Şi nu uita de Vicki Fraser şi de fetiţă, adăugă Mother Blessing.

— Vor fi în siguranţă aici, pe insulă. E greu să călătoreşti cu un copil.

— Ne-am descurcat bine până acum.

— Aţi avut noroc.

Mother Blessing se duse la fereastra transparentă din spatele altarului, care dădea spre mare. Gabriel voia să-i ţină piept, dar irlandeza asta de vârstă mijlocie avea ceva foarte intimidant. De-a lungul timpului, Gabriel văzuse tot felul de bătăi în baruri şi pe străzi, când doi beţivi se insultau şi începeau să se manifeste din ce în ce mai agresiv. Mother Blessing trecuse acea linie cu mulţi ani în urmă. Dacă era provocată, ataca imediat – fără reţineri.

— Când te voi vedea din nou? o întrebă Gabriel pe Maya.

— Poate că peste vreun an va putea părăsi insula, spuse Mother Blessing.

— Lucrul ăsta s-ar putea întâmpla mai devreme dacă tatăl tău se întoarce pe lumea asta.

— Un an? Asta-i o nebunie.

— Barca va fi aici în douăzeci de minute, Gabriel. Pregăteşte-te de plecare.

Conversaţia se încheiase. Uluit, Gabriel le părăsi pe cele două femei şi ieşi din capelă. Văzu că Vicki şi cu Alice erau sus, pe culme. Urcă treptele de piatră până la următoarea terasă, ocoli grădina şi bazinele de colectare a apei de ploaie, apoi urmă poteca ce ducea la cel mai înalt punct de pe insulă.

Stând pe un bolovan de gresie, Vicki privea oceanul albastru-închis care îi înconjura din toate direcţiile. Insula îl făcea pe Gabriel să simtă că nu mai exista nimic altceva – că erau cu adevărat singuri în centrul lumii. La vreo zece metri de ea, Alice alerga în jurul stâncilor, oprindu-se la câteva minute ca să bată buruienile înalte cu un băţ.

Vicki zâmbi când Gabriel se apropie de ea şi arătă spre fată.

— Cred că se joacă de-a cum e să fii Arlechin.

— Nu sunt sigur că e ceva bun, spuse Gabriel şi se aşeză lângă Vicki.

Deasupra lor, cerul era punctat de gâşte de mare şi furtunari. Păsările urcau până sus pe curenţi de aer invizibili şi apoi planau din nou în jos.

— Plec de pe insulă, zise Gabriel.

În timp ce descria discuţia din capelă, decizia luată de Mother Blessing căpăta greutate şi substanţă – asemenea unui oraş îndepărtat de care te apropii prin ceaţă. Vântul se înteţi şi furtunarii alb cu negru începură să scoată ţipete ascuţite, făcându-l pe Gabriel să se simtă singur.

— Nu-ţi face griji pentru tatăl tău, Gabriel. Maya şi cu mine îl vom păzi.

— Dacă se întoarce în lumea asta şi eu nu sunt aici?

Vicki îi luă mâna şi i-o strânse puternic.

— Atunci îi vom spune că are un fiu loial care-a făcut tot posibilul să-l găsească.

* * *

Gabriel se întoarse în magazie, aprinse o lumânare şi coborî în pivniţă. Trupul tatălui său tot mai zăcea pe lespedea de piatră, acoperit ca şi ultima dată cu cearşaful de muselină. Umbra lui Gabriel ezită pe perete în timp ce trăgea cearşaful. Matthew Corrigan avea părul lung şi cărunt şi riduri adânci pe frunte şi la colţurile gurii. În copilărie, toată lumea îi spunea lui Gabriel că seamănă cu tatăl său, dar numai acum reuşi să vadă asemănarea. Se simţea ca şi cum s-ar fi uitat la propria persoană, mai în vârstă – obosită de o viaţă de privit în inimile altora.

Îngenunchind lângă corp, Gabriel îşi puse urechea pe pieptul tatălui său. Aşteptă câteva minute, apoi tresări când auzi bubuitura înăbuşită a unei

singure bătăi de inimă. Era ca şi cum tatăl său se afla la doar câţiva metri de el, chemându-l din umbre. Gabriel se ridică, îl sărută pe frunte şi urcă scările. În timp ce închidea trapa, Maya intră în încăpere.

— Tatăl tău este în regulă?

— Nici o schimbare.

Gabriel se îndreptă spre uşă şi-o îmbrăţişă. Pentru câteva clipe, ea cedă emoţiei pe care o simţea, strângându-l tare în braţe în timp ce el o mângâia pe păr.

— Foley tocmai a sosit cu barca, spuse ea.

— Mother Blessing coboară cărarea care duce la doc. Tu trebuie s-o urmezi imediat.

— Şi ştie ce s-a întâmplat aseară?

— Sigur că ştie.

Vântul împinse în uşa pe jumătate deschisă. Maya se îndepărtă de el şi-o trânti la loc.

— Amândoi am făcut o greşeală. Nu mi-am onorat obligaţia.

— Nu mai vorbi ca un Arlechin.

— Dar *sunt* Arlechin, Gabriel. Şi nu te pot apăra decât dacă sunt ca Mother Blessing. Rece şi raţională.

— Nu cred asta.

— Eu sunt Arlechin, iar tu eşti Călător. E vremea să începi să te porţi ca unul.

— Despre ce vorbeşti?

— Tatăl tău a trecut dincolo şi s-ar putea să nu se mai întoarcă. Fratele tău este de partea Tabula. Tu eşti persoana la care speră toţi. Ştiu că ai puterea, Gabriel. Acum trebuie s-o foloseşti.

— N-am cerut-o eu.

— Nici eu n-am cerut să am viaţa asta, dar asta mi s-a dat. Aseară încercam amândoi să ne evităm obligaţiile. Mother Blessing are dreptate. Dragostea te face nesăbuit şi slab.

Gabriel se apropie de ea şi încercă s-o îmbrăţişeze.

— Maya...

— Eu accept ceea ce sunt. Şi e timpul ca şi tu să-ţi asumi responsabilităţile.

— Şi ce-ar trebui să fac? Să-i conduc pe Alergătorii liberi?

— Ai putea vorbi cu ei. E un început. Te admiră, Gabriel. Când am fost la Vine House, am văzut asta în ochii lor.

— Bine, am să vorbesc cu ei. Dar te vreau cu mine.

Maya se întoarse cu spatele ca să nu-i vadă faţa.

— Ai grijă de tine, spuse ea cu o voce gâtuită, apoi ieşi şi începu să urce cu paşi mari panta stâncoasă, în timp ce vântul îi spulbera părul negru.

* * *

Gabriel îşi luă geanta de umăr şi coborî treptele săpate în stâncă până la doc. Căpitanul Foley era în barca lui de pescuit, meşterind la motor. Mother Blessing se plimba înainte şi înapoi pe dala de beton.

— Maya mi-a dat cheile la maşina pe care aţi lăsat-o în Portmagee, îi spuse ea lui Gabriel.

— O să mergem în nord într-o casă sigură din ţinutul Cavan. Trebuie să-mi sun câteva contacte şi să văd dacă ...

Gabriel o întrerupse.

— Poţi să faci ce vrei, dar eu mă întorc la Londra.

Mother Blessing se asigură că Foley era tot în barcă - prea departe ca să audă conversaţia.

— Ai acceptat protecţia mea, Gabriel. Asta înseamnă că eu fac alegerile.

— Am nişte prieteni în oraş – Alergători liberi – şi vreau să le vorbesc.

— Şi dacă eu nu sunt de acord?

— Te temi de Tabula, Mother Blessing? Asta-i problema?

Arlechinul irlandez se încruntă şi atinse metalul negru al tubului în care-şi ţinea sabia. Arăta ca o regină păgână care tocmai fusese insultată de un om de rând.

— Este destul de limpede că se tem de mine.

— Bun. Pentru că eu mă întorc la Londra. Dacă vrei să mă aperi, va trebui să mă urmezi.

24

Stând pe un scaun lângă o fereastră de la ultimul etaj al Vine House, Gabriel se uita la părculeţul public din mijlocul Bonnington Square. Era nouă dimineaţa. La căderea nopţii, o ceaţă deasă şi rece se ridicase de pe Tamisa şi invadase străzile înguste din South London. Lampadarele din jurul scuarului luminau slab, ca nişte bucăţi de jăratic aproape stinse de o putere mai rece şi mai pătrunzătoare. Nu era nimeni în parc, dar la câteva minute câte un grup mic de tineri se apropia de casă şi bătea la uşă.

Gabriel se întorsese la Londra de trei zile, stând la magazinul de tobe al lui Winston Abosa din Camden Market. Le ceruse ajutorul lui Jugger şi prietenilor săi, iar aceştia reacţionaseră imediat. Vestea se răspândise, iar acum veneau la Vine House Alergători liberi din toată ţara.

Jugger ciocăni de două ori la uşă înainte de a-şi vârî capul înăuntru. Părea emoţionat şi agitat. Gabriel auzi sunetul vocilor ce venea de la mulţimea de jos.

— Vin o mulţime de oameni, spuse Jugger.

— Au sosit echipaje din Glasgow şi Liverpool. Până şi vechiul tău amic Cutter a venit din Manchester cu prietenii lui. Nu ştiu cum au aflat de asta.

— O să fie destul loc?

— Ice se ocupă de toată lumea ca un instructor de tabără – le spune unde să stea. Roland şi Sebastian întind cabluri prin hol. O să fie boxe în toată casa.

— Mulţumesc, Jugger.

Alergătorul liber îşi potrivi mai bine pe cap căciula împletită şi-şi zâmbi stingherit.

— Ascultă, amice. Suntem prieteni, da? Putem vorbi despre orice.

— Care-i problema?

— Femeia aia irlandeză care-i garda ta de corp. Era plin de lume la uşa de la intrare, aşa că Roland a dat ocol casei şi a sărit gardul în grădină. O facem tot timpul când vrem să intrăm prin bucătărie. Ei bine, cu iuţeala fulgerului, irlandeza aia îi pune la tâmplă lui Roland un pistol automat.

— I-a făcut vreun rău?

— Nu. Dar bietul om aproape că s-a scăpat pe el. În numele lui Dumnezeu, Gabriel. Poate că ar putea aştepta afară din casă cât ţii tu discursul. Nu vreau să omoare pe cineva astă-seara.

— Nu-ţi face griji. O să plecăm de-aici imediat ce termin de vorbit.

— Şi după aia?

— Am să cer ajutor şi vom vedea ce se va întâmpla. Vreau ca tu să fii omul meu de legătură cu cei care s-au adunat jos.

— Nici o problemă. Mă descurc eu.

— Stau în Camden Market, într-o zonă subterană căreia i se zice catacomba. Acolo e un magazin de tobe al unui tip, Winston. El o să ştie cum să dea de mine.

— Pare un plan bun, amice, zise Jugger, dând din cap solemn.

— Toţi vor să te audă, dar mai dă-ne câteva minute. Trebuie să-i mai aşez pe unii un pic.

Alergătorul liber ieşi din mansardă şi coborî scara îngustă. Gabriel rămase pe scaun, uitându-se pe geam la grădina mică din centrul scuarului. După spusele lui Sebastian, pe locul grădinii fusese o clădire bombardată din al Doilea Război Mondial şi apoi un maidan pe care lumea arunca gunoaie şi maşini vechi. Treptat, comunitatea îşi unise eforturile, curăţase locul şi plantase un amestec de arbuşti convenţionali şi iederă, plus câteva specii exotice tropicale. Palmieri şi bananieri creşteau acum lângă trandafiri englezeşti. Sebastian era convins că Bonnington Square este o zonă ecologică distinctă, cu propria sa climă tipică.

Alergătorii liberi plantaseră o grădină de legume în spatele casei, şi puteai vedea tufişuri şi copaci crescând pe acoperişul fiecărei clădiri din jurul scuarului. Deşi erau mii de camere de televiziune cu circuit închis în întreaga Londră, preferinţa constantă pentru grădini arăta că cetăţenii obişnuiţi voiau un refugiu separat de Uriaşa Maşinărie. Cu prieteni, mâncare şi o sticlă de vin, chiar şi grădina din curtea din spate părea mare.

Peste câteva minute, Jugger ciocăni de două ori şi deschise uşa.

— Eşti gata?

Câţiva Alergători liberi se aşezaseră pe treptele scării, iar alţii erau înghesuiţi în hol. Mother Blessing stătea în picioare în camera de zi lângă o masă cu un mic microfon aşezat în mijloc. Unul dintre mercenarii ei irlandezi, un tip cu înfăţişare dură şi cu o cicatrice albă pe ceafă, era postat afară.

Gabriel luă microfonul şi-l porni. Un cablu ducea la un receptor stereo ataşat la mai multe boxe. Inspiră adânc şi îşi auzi zgomotul propriei răsuflări din capătul holului.

— Când eram la şcoală, ni s-a dat fiecăruia câte un manual mare de istorie în prima zi. Îmi amintesc cât de greu era să-l vâr în ghiozdan în fiecare după-amiază. Fiecare perioadă istorică avea o secţiune de culoare diferită, iar profesorul ne încuraja să credem că, la o dată anume, toţi oamenii încetaseră să se mai comporte ca în Evul Mediu şi hotărâseră că erau în Renaştere.

— Sigur, istoria adevărată nu-i aşa. Perspective diferite asupra lumii şi tehnologii diferite pot coexista. Când apare o reală inovaţie, oamenii nici măcar nu sunt conştienţi de puterea ei sau de implicaţiile pe care le va avea asupra propriilor lor vieţi.

— Un mod de-a vedea istoria este ca pe o poveste a unei lupte continue: un conflict între indivizii cu idei noi şi cei care vor să controleze societatea.

Câţiva dintre voi poate c-au auzit zvonuri despre un grup de oameni puternici denumit Tabula. Tabula împing regi şi guverne să adopte filozofia lor privind controlul. Vor să transforme lumea într-o uriaşă închisoare unde prizonierul presupune mereu că este urmărit. În cele din urmă, toţi prizonierii îşi vor accepta condiţia ca fiind realitatea înconjurătoare.

— Unii oameni nu sunt conştienţi de ceea ce se întâmplă. Alţii aleg să fie orbi. Dar toţi cei de-aici sunt Alergători liberi. Clădirile care ne înconjoară nu ne intimidează. Noi ne căţărăm pe ziduri şi sărim de pe o clădire pe alta.

Gabriel îl văzu pe Cutter, şeful Alergătorilor liberi din Manchester, care stătea rezemat de perete cu braţul rupt pus în ghips.

— Vă respect pe toţi, şi în special pe omul ăsta, Cutter. Un taxi londonez l-a lovit cu câteva săptămâni în urmă când ne întreceam, şi acum e aici cu prietenii lui. Un adevărat Alergător liber nu acceptă barierele şi limitele convenţionale. Ăsta nu-i un sport sau un mod de-a apărea la televizor. Este o alegere pe care am luat-o pentru viaţa noastră. Un mod de-a exprima ce este în inima noastră.

— Deşi unii dintre noi au respins anumite aspecte ale tehnologiei, suntem cu toţii conştienţi cât de mult au schimbat calculatoarele lumea. Asta e cu-adevărat o nouă epocă istorică: Era Uriaşei Maşinării. Camerele de supraveghere şi scanerele sunt peste tot. În curând opţiunea unei vieţi private va dispărea. Toate schimbările astea sunt justificate de o cultură a fricii care pătrunde peste tot. Presa trâmbiţează permanent despre câte o nouă ameninţare pentru vieţile noastre. Conducătorii noştri aleşi încurajează această frică şi ne iau libertatea.

— Dar Alergătorilor liberi nu le e frică. Unii dintre noi încearcă să trăiască în afara Matricei. Alţii fac mici gesturi de revoltă. În seara asta vă cer un angajament mai mare. Cred că Tabula plănuiesc un pas decisiv spre crearea închisorii lor electronice. Aici nu e vorba doar de câteva camere de supraveghere în plus sau de modificarea unui program de scanare. Este evoluţia finală a planului lor.

— Întrebarea e: care este acest plan? Vă rog să cerneţi zvonurile şi să vedeţi ce este real. Am nevoie de oameni care pot vorbi cu prietenii lor, pot explora Internetul sau asculta vocile purtate de vânt.

Gabriel arătă spre Sebastian.

— Tipul ăsta a conceput primul din mai multe site-uri Internet subterane. Trimiteţi informaţiile acolo şi noi vom începe să organizăm rezistenţa.

— Amintiţi-vă că voi toţi încă mai puteţi face o alegere. Nu trebuie să acceptaţi acest nou sistem de control şi frică. Avem puterea de-a spune nu. Avem dreptul de-a fi liberi. Vă mulţumesc.

Nimeni nu aplaudă şi nu ovaţionă, dar păreau să-l sprijine pe Călător când acesta ieşi din cameră. Oamenii îi atingeau mâna lui Gabriel când trecea pe lângă ei.

Afară în stradă era frig. Mother Blessing îi făcu semn lui Brian, mercenarul irlandez care aştepta pe trotuar.

— A terminat. Să mergem.

Ea şi Gabriel se urcară în spatele unei furgonete de livrări, în timp ce Brian se strecură pe locul şoferului. Peste câteva clipe furgoneta rula încet, străbătând strada Langley Lane, care era cufundată în ceaţă.

Mother Blessing întoarse capul şi-l privi fix pe Gabriel. Pentru prima dată de când se cunoscuseră, Arlechinul nu-i arăta un dispreţ puternic.

— Ai de gând să mai ţii şi alte discursuri? îl întrebă ea.

„*Am de gând să-l caut în continuare pe tatăl meu*”, se gândi Gabriel, dar păstră acel plan pentru el.

— Poate. Nu ştiu.

— Îmi aminteşti de tatăl tău, zise Mother Blessing.

— Înainte de-a ne duce în Irlanda, l-am auzit de câteva ori vorbindu-le unor grupuri din Portugalia şi Spania.

— A pomenit vreodată de familia lui?

— Mi-a spus că tu şi cu fratele tău l-aţi cunoscut pe Thorn când eraţi mici.

— Şi asta-i tot? L-ai păzit pe tatăl meu câteva luni şi n-a spus niciodată nimic altceva?

Mother Blessing privi afară pe geam în timp ce o luau pe un pod peste râu.

— A spus că atât Arlechinii cât şi Călătorii au pornit la un drum lung, şi că uneori le e greu să vadă lumina din depărtare.

Camden Market era locul în care Maya, Vicki şi Alice coborâseră de pe luntre şi intraseră în Londra. În epoca victoriană fusese folosit ca punct de încărcare pentru cărbunele şi cheresteaua transportate cu bărcile. Depozitele şi şantierele navale fuseseră transformate într-o piaţă întinsă în toate direcţiile, plină de mici magazine de haine şi de tarabe cu alimente. Era un loc de unde puteai cumpăra obiecte de ceramică şi produse de patiserie, bijuterii vechi şi uniforme din surplusul armatei.

Brian îi lăsă pe Chalk Farm Road, iar Mother Blessing îl conduse pe Gabriel în piaţă. Imigranţii care vindeau la tarabele cu alimente aşezau scaunele şi aruncau curry cu pui în saci de gunoi. Câteva lumini colorate rămase de la Crăciun se legănau înainte şi înapoi, dar marginile pieţei erau cufundate în întuneric, iar şobolanii mişunau în penumbră.

Mother Blessing ştia unde se află fiecare cameră de supraveghere din zonă, dar uneori se oprea şi folosea un detector de camere – un dispozitiv de buzunar cam de dimensiunile unui telefon mobil. Diodele puternice din el emiteau raze infraroşii invizibile ochiului uman. Lentilele unei camere de supraveghere reflectau această lumină cu spectru restrâns, făcând-o să scânteieze asemenea unei luni pline în miniatură în portul de vizualizare al

dispozitivului. Gabriel era impresionat de rapiditatea cu care Arlechinul irlandez putea detecta o cameră ascunsă şi cu care ieşea apoi din raza ei de acţiune.

Capătul dinspre est al pieţei era plin de clădiri vechi din cărămidă care odinioară fuseseră folosite ca grajduri pentru caii care trăgeau cărucioare de transport şi omnibuze pe străzile Londrei. Şi mai multe grajduri vechi se aflau în tunelurile denumite catacombe, care treceau pe sub şinele de cale ferată aeriene. Mother Blessing îl conduse pe Gabriel printr-o arcadă de cărămidă care dădea în catacombe şi trecură repede pe lângă magazine şi ateliere de artişti închise. Pe o distanţă de vreo opt metri, pereţii tunelului erau zugrăviţi în roz. În altă zonă, erau acoperiţi cu folie de aluminiu. În cele din urmă, ajunseră la intrarea magazinului lui Winston Abosa. Vest-africanul stătea pe podeaua de beton şi cosea o piele de animal în partea de sus a unei tobe de lemn.

Winston se ridică în picioare şi-şi salută musafirii.

— Bine-aţi venit înapoi. Sper că discursul a avut succes.

— Vreun client? întrebă Mother Blessing.

— Nu, doamnă. A fost o seară foarte liniştită.

Trecură pe lângă tobele africane şi statuile de abanos înfăţişând zei tribali şi femei gravide. Winston dădu la o parte un banner de pânză care făcea reclamă unui festival de tobe din Stonehenge, dând la iveală o uşă de oţel ranforsată instalată în peretele de cărămidă. Descuie uşa şi intrară într-un apartament cu patru camere care dădeau toate în acelaşi hol. Camera din faţă avea un pat pliant şi două monitoare de televizor care arătau imagini din magazin şi din intrarea în catacombe. Gabriel merse înainte pe coridor, trecând de o bucătărie mică şi de baie, până ajunse la un dormitor fără ferestre în care se aflau un scaun, un birou şi un pat de fontă. Asta fusese casa lui în ultimele trei zile.

Mother Blessing deschise dulapul din bucătărie şi scoase o sticlă de whisky irlandez. Winston îl urmă pe Gabriel în dormitor.

— Ţi-e foame, Gabriel?

— Deocamdată nu, Winston. Am să fac nişte ceai cu pâine prăjită mai pe seară.

— Toate restaurantele sunt încă deschise. Aş putea să-ţi cumpăr ceva de mâncare la pachet.

— Mulţumesc, ia-ţi tu ce vrei. Eu am să mă întind pe pat o vreme.

Winston închise uşa, şi Gabriel îl auzi vorbind cu Mother Blessing. Se întinse pe pat şi rămase cu privirea aţintită asupra singurului bec din cameră, care atârna de un fir în mijlocul tavanului. În cameră era răcoare şi printr-o crăpătură din perete se infiltra apa.

Energia pe care o simţise în timpul discursului se risipise. Îşi dădu seama că în clipa asta era exact ca tatăl lui – trupurile amândurora zăceau într-o încăpere ascunsă, păzite de câte un Arlechin. Dar un Călător nu trebuia să accepte asemenea îngrădiri. Lumina putea căuta o altă Lumină într-o lume

paralelă. Dacă trecea barierele, putea încerca să-şi găsească tatăl pe Primul Tărâm.

Gabriel se ridică în capul oaselor şi se aşeză pe marginea patului, cu mâinile în poală şi tălpile pe podeaua de ciment. „Relaxează-te”, îşi spuse. În prima fază, trecerea era ca o rugăciune sau ca o meditaţie. Închizând ochii, îşi imagină un corp de Lumină înăuntrul trupului său fizic. Îi simţi energia, trasându-i conturul înăuntrul umerilor, braţelor şi încheieturilor sale.

„Inspiră. Expiră”. Şi deodată mâna sa stângă căzu din poală şi se prăbuşi pe saltea ca o greutate moartă. Când deschise ochii, văzu că un braţ şi o mână-fantomă îi ieşiseră din corp. Braţul era spaţiu negru cu punctuleţe de lumină, ca o constelaţie pe cerul nopţii. Concentrându-se asupra acestei a doua realităţi, ridică mâna-fantomă mai sus, puţin mai sus, şi apoi brusc Lumina i se desprinse din trup ca o crisalidă ieşind din cocon.

25

Stând pe veranda casei sale din şindrilă, cu etaj, Rosaleen Magan îl urmărea cu privirea pe căpitanul Thomas Foley care se îndepărta împleticindu-se pe o uliţă din Portmagee. Tatăl ei golise cinci sticle de bere Guiness la cină, dar Rosaleen nu se plânsese de faptul că bea. El ajutase la creşterea a şase copii, ieşise la pescuit pe orice vreme şi nu se încăierase niciodată în cârciuma din sat. „Dacă mai vrea o sticlă, lasă-l s-o bea. Îl ajută să mai uite de artrită”, îşi spuse ea.

Intră în bucătărie şi porni calculatorul din firida de lângă cămară. Soţul ei era în Limerick pentru nişte cursuri de perfecţionare, iar fiul ei lucra ca ebenist în America. Vara, Rosaleen avea casa plină de turişti, dar în lunile reci nici ornitologii amatori nu mai veneau. Ea prefera sezonul liniştit, chiar dacă în timpul zilei se întâmplau foarte puţine lucruri. Sora ei cea mai mare lucra la poştă, în Dublin. Tot timpul sporovăia despre cel mai nou film sau despre piesa pe care o văzuse la Abbey Theatre. Odată chiar avusese impoliteţea de a numi Portmagee „un sătuc adormit”.

În seara asta, Rosaleen avea destule veşti pentru un e-mail satisfăcător. Cu siguranţă se desfăşuraseră nişte activităţi misterioase pe Skellig Columba, iar tatăl ei era singura sursă adevărată de informaţii despre insulă.

Rosaleen îi reaminti surorii ei că, în urmă cu un an, un bărbat mai în vârstă pe nume Matthew se dusese pe insulă împreună cu o irlandeză roşcată care devenise deodată conducătoarea Sărmanelor Clarise. Cu câteva zile în urmă, un grup şi mai exotic sosise în Portmagee – o mică chinezoaică, o negresă, un american şi o tânără cu accent britanic. A doua zi după ce-i dusese pe insulă, tatălui său i se ceruse să-i aducă pe aşa-zisa stareţă şi pe american înapoi pe coastă. „Orice se petrece, cu siguranţă e ceva ciudat,” scrise Rosaleen. „N-o fi Portmagee Dublin, dar avem şi noi mistere aici.”

În calculator stătea ascuns un vierme informatic spion, care infectase milioane de calculatoare din întreaga lume. Viermele aştepta ca un şarpe tropical pe fundul unei lagune întunecoase. Când apăreau anumite cuvinte şi anume, programul detecta noile informaţii, le copia şi apoi se târa prin Internet ca să-şi găsească stăpânul.

* * *

Lui Vicki Fraser îi plăcea să se trezească în dormitorul din bucătăria mănăstirii. Faţa îi era mereu rece, dar restul corpului era învelit într-o plapumă

din puf de gâscă. Alice dormea în colţ, iar Maya se afla la doar câţiva metri mai încolo, cu sabia ei de Arlechin la îndemână.

În bucătărie era linişte dimineaţa. Când soarele cădea pe clădire într-un anumit unghi, o rază alb-gălbuie de lumină intra prin fereastra ca o fantă şi înainta încet pe podea. Vicki se gândea la Hollis şi şi-l închipuia stând întins lângă ea. Trupul lui era plin de cicatrici de la tot felul de lupte şi încăierări, dar când îl privea în ochi, ea vedea blândeţea din ei. Acum că erau în siguranţă pe insulă, Vicki avea timp să se gândească la el. Hollis era un luptător foarte bun, dar ea îşi făcea griji ca nu cumva încrederea lui în sine să-l facă să intre în bucluc.

Pe la ora şase, sora Joan se întorcea în bucătărie şi începea să zdrăngăne cu ceainicele în timp ce punea de ceai. Celelalte trei călugăriţe soseau peste o jumătate de oră, şi toată lumea lua micul dejun împreună. În mijlocul mesei din sufragerie se afla un borcan mare cu miere. Ţinându-l cu amândouă mâinile, lui Alice îi plăcea să-şi toarne forme lipicioase pe terciul de ovăz.

Fetiţa refuza în continuare să vorbească, dar părea să-i placă traiul pe insulă. Le ajuta pe măicuţe la treburile zilnice, culegea flori şi le punea în borcane goale de marmeladă, şi explora insula folosind un băţ pe post de sabie de Arlechin. Odată o conduse pe Vicki pe o cărare îngustă săpată pe o latură a unei costişe. Coborând cei o sută de metri, ajungeai direct pe ţărmul stâncos, unde valurile se izbeau de pietre.

La capătul cărării era o mică grotă. În ea se aflau o bancă de piatră acoperită de muşchi şi un mic altar cu o cruce celtică. „Arată ca peştera unui sihastru”, spuse Vicki, iar lui Alice păru să-i placă ideea. Se aşezară amândouă în faţa gurii înguste a grotei, iar fetiţa aruncă pietricele spre orizont.

Alice o trata pe Vicki ca pe o soră mai mare care-i peria părul. Le adora pe călugăriţe, care-i citeau cărţi de aventuri şi-i făceau fursecuri cu stafide pentru ceai. Într-o seară, chiar se culcă pe o strană din capelă, cu capul în poala surorii Joan. Pentru fetiţă, Maya era într-o categorie diferită: nu era mama, sora sau prietena ei. Uneori, Vicki le vedea cum se uită una la cealaltă cu un fel ciudat de înţelegere. Păreau să împărtăşească acelaşi sentiment de singurătate indiferent câţi oameni erau în cameră.

De două ori pe zi, Maya vizita trupul lui Matthew Corrigan în cămăruţa de sub magazie. Restul timpului şi-l petrecea singură, mergând pe cărarea de piatră până la doc şi privind marea. Vicki nu îndrăznea s-o întrebe ce se întâmplase, dar era clar că Maya făcuse ceva care-i oferise lui Mother Blessing o scuză să-l ia pe Gabriel şi să părăsească Skellig Columba.

În a opta zi de când erau pe insulă, Vicki se trezi dis-de-dimineaţă şi-o văzu pe Arlechin îngenunchind lângă ea.

— Vino jos, şopti Maya.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Înfăşurându-se într-un şal negru, Vicki coborî la parter în sala de mese, unde erau o masă lungă şi două bănci. Maya aprinsese în sobă un foc de turbă, care dădea puţină căldură. Vicki se aşeză pe una dintre bănci şi se sprijini cu spatele de perete. În centrul mesei era o lumânare mare, aprinsă, şi pe faţa Mayei treceau umbre când se plimba prin încăpere.

— Îţi aduci aminte când am ajuns în Portmagee şi am mers cu Gabriel să-l găsim pe căpitanul Foley? După ce-am plecat din casa lui, ne-am aşezat pe banca de pe ţărm, şi eu am jurat că-i voi fi alături, indiferent ce s-ar întâmpla.

Vicki dădu din cap şi vorbi blând:

— Cred că ţi-a fost greu. Mi-ai spus odată că Arlechinilor nu le place să facă promisiuni...

— N-a fost greu deloc. Voiam să spun acele cuvinte – mai mult decât orice.

Maya se apropie de lumânare şi privi fix la flacără.

— I-am făcut o promisiune lui Gabriel şi intenţionez să mi-o ţin.

— Ce vrei să spui?

— Mă duc la Londra să-l găsesc pe Gabriel. Nimeni nu poate să-l apere mai bine ca mine.

— Cum rămâne cu Mother Blessing?

— M-a atacat în capelă, dar a făcut-o doar ca să-mi atragă atenţia. N-am s-o las să mă mai intimideze.

Cu o privire mânioasă, Maya începu din nou să se plimbe prin încăpere.

— Am să mă lupt cu ea sau cu Linden sau cu oricine altcineva va încerca să mă ţină departe de Gabriel. Diverşi Arlechini mi-au dat ordine când eram mică, dar zilele alea au trecut.

„Mother Blessing te va ucide”, se gândi Vicki. Dar păstră tăcerea. Chipul Mayei părea să strălucească, iluminat de o energie cumplită.

— Dacă promisiunea asta este importantă pentru tine, atunci du-te la Londra. Nu-ţi face griji pentru Matthew Corrigan. Am să fiu aici dacă revine în lumea noastră.

— Îmi fac griji în legătură cu obligaţia mea, Vicki. Am fost de acord să rămân şi să-l apăr.

— Pe insulă suntem în siguranţă, zise Vicki.

— Chiar Mother Blessing a spus asta. Ea a stat aici aproape şase luni şi n-a văzut nici măcar un ornitolog amator.

— Dacă se întâmplă ceva?

— Atunci am să rezolv eu problema. Sunt ca tine, Maya. Nu mai sunt o fetiţă.

Maya se opri din mers şi zâmbi uşor.

— Da. Şi tu te-ai schimbat.

— Foley vine mâine dimineaţă cu provizii şi te poate duce înapoi pe coastă. Dar cum ai să-l găseşti pe Gabriel în Londra?

— Probabil îi va contacta pe Alergătorii liberi. Am fost în casa lor de pe malul sudic al Tamisei, aşa că mă voi duce acolo şi voi sta de vorbă cu prietenii lui Gabriel.

— Ia toţi banii din rucsacul meu. Noi nu-i putem folosi pe insulă.

— Maya... rosti o voce subţire, iar Vicki văzu cu surprindere că Alice Chen stătea pe scară.

Copilul vorbise pentru prima dată de când intrase în viaţa lor. Gura i se mişca fără să se audă nimic, ca şi cum nu-i venea să creadă că-i puteau ieşi sunete din gâtlej. Apoi vorbi din nou.

— Te rog, Maya, nu pleca. Îmi place să fii aici.

Chipul Mayei redeveni obişnuita mască de Arlechin, dar apoi gura i se descleştă şi îşi îngădui să simtă şi altă emoţie decât furia. Vicki o văzuse pe Maya purtându-se curajos de atâtea ori în ultimele luni. Cu toate acestea, cea mai mare dovadă de curaj o dădu acum – chiar acum – când străbătu încăperea şi-o îmbrăţişă pe fetiţă.

* * *

Unul dintre mercenarii britanici care zburaseră în Irlanda împreună cu Boone deschise uşa laterală a compartimentului pentru încărcătură al elicopterului. Boone stătea pe o bancă de oţel, lucrând la laptop-ul său.

— Mă scuzaţi, domnule, voiaţi să ştiţi când soseşte domnul Harkness.

— Corect. Mulţumesc.

Boone îşi luă giaca şi coborî din elicopter. Cei doi mercenari şi pilotul erau pe pista de aterizare, fumând şi discutând despre oferte de muncă în Moscova. Toţi îşi petrecuseră ultimele trei ore aşteptând pe un mic aerodrom de lângă Killarney[25]. Era după-amiaza târziu, iar piloţii amatori care se antrenaseră la aterizări cu vânt din lateral îşi puseseră la adăpost avioanele şi plecaseră acasă. Aerodromul era undeva la ţară, în Irlanda, înconjurat de păşuni împrejmuite. În partea de nord a terenului păştea o turmă de oi; la sud de barăcile din prefabricate se vedeau turme de vaci. În aer se simţea mirosul plăcut de iarbă cosită.

O camionetă cu platforma acoperită cu un înveliş de oţel era parcată la vreo două sute de metri mai încolo, chiar lângă poarta aerodromului. Domnul Harkness se dădu jos din camionetă în timp ce Boone traversa pista. Boone îl cunoscuse pe îngrijitorul de la grădina zoologică ieşit la pensie în Praga, când îl prinseseră, îl interogaseră şi-l omorâseră pe tatăl Mayei. Bătrânul avea pielea palidă şi dinţii stricaţi. Purta o haină de tweed şi o cravată de uniformă pătată.

Boone angajase şi supraveghease o mulţime de mercenari, dar Harkness îl făcea să nu se simtă în largul său. Bătrânului părea să-i facă plăcere să aibă grijă de Lipituri. Era slujba lui, desigur. Dar Harkness se entuziasma când

[25] Orăşel din sud-vestul Irlandei.

vorbea despre aceste distorsiuni genetice create de oamenii de ştiinţă ai Fraţilor. Era un om neputincios care controla acum ceva extrem de periculos. Boone se simţea ca şi cum avea de-a face cu un cerşetor care jongla cu o grenadă.

— Bună seara, domnule Boone. E o plăcere să vă revăd.

Harkness înclină din cap cu respect.

— Vreo problemă pe aeroportul din Dublin?

— Nu, domnule. Toate actele erau ştampilate şi semnate adecvat de prietenii noştri de la Grădina Zoologică din Dublin. Vameşii nici măcar nu s-au uitat în cuşti.

— A fost vătămat vreunul în timpul transportului?

— Toate specimenele arată sănătoase. Vreţi să vă convingeţi?

Boone nu spuse nimic în timp ce Harkness deschidea partea din spate a camionetei. Patru containere de expediţie din plastic – de dimensiunile unor cuşti de câini pentru transportul cu avionul – erau în spate. Găurile de aerisire erau acoperite cu o plasă deasă de sârmă, dar toate cuştile degajau o duhoare groaznică de urină şi hrană putrezită.

— Le-am hrănit la sosirea în aeroport, şi atât. Foamea este mereu cel mai bun stimulent pentru ce trebuie să facă.

Harkness lovi cu podul palmei în partea de sus a unui container. Dinăuntru răsună un lătrat răguşit, iar celelalte trei Lipituri îi răspunseră. Oile care păşteau pe terenul din apropiere le auziră, behăiră şi fugiră în direcţia opusă.

— Urâte creaturi, spuse Harkness, arătându-şi dinţii pătaţi.

— Se încaieră vreodată?

— Destul de rar. Animalele astea sunt concepute genetic să atace, dar au aceleaşi caracteristici generale ale speciei lor. Cea din containerul verde este căpitanul şi celelalte trei sunt subalternii săi. Nu-ţi ataci conducătorul decât dacă ştii că-l poţi ucide.

Boone nu zise nimic câteva clipe şi-l privi pe Harkness drept în ochi.

— Şi le poţi stăpâni?

— Da, domnule. Am nişte cleşti mari în camionetă şi un baston electric pentru vite. N-ar trebui să fie nici o problemă.

— Ce se întâmplă după ce le dăm drumul?

— Păi, domnule Boone...

Harkness se uită în jos, la pantofi.

— O puşcă de vânătoare e cel mai bun instrument după ce şi-au făcut treaba.

Tăcură amândoi când un al doilea elicopter apăru dinspre est. Acesta dădu ocol aerodromului şi apoi ateriză pe iarbă. Boone plecă de lângă Harkness şi traversă pista ca să ajungă el. Uşa laterală se deschise, un mercenar aruncă o scară scurtă, şi Michael Corrigan apăru în prag.

— Bună ziua! spuse el, voios.

Boone încă nu se hotărâse dacă să-i spună Călătorului Michael sau domnul Corrigan. Dădu din cap politicos.

— Cum a fost zborul?

— Fără probleme. Eşti gata să mergem, Boone?

Da, erau gata. Dar îl deranja pe Boone că altcineva decât generalul Nash putea să-i pună întrebarea asta.

— Cred că ar trebui să aşteptăm până se întunecă, zise el.

— E mai uşor să găseşti ţintele când sunt în interiorul unei clădiri.

* * *

După o cină frugală, cu supă de linte şi biscuiţi săraţi, Sărmanele Clarise părăsiră căldura bucătăriei şi coborâră până la capelă. Alice le urmă. De când plecase Maya de pe insulă, fetiţa revenise la tăcerea auto-impusă, dar părea să-i placă să asculte rugăciunile cântate în latină. Uneori buzele i se mişcau ca şi cum ar fi cântat împreună cu măicuţele, în minte. „Kyrie eleison. Kyrie eleison. Mila Domnului fie cu noi toţi.”

Vicki rămase în urmă să spele vasele. La ceva vreme după ce restul plecaseră, îşi dădu seama că Alice îşi lăsase haina sub banca de lângă uşă. Vântul se înteţise din nou, bătând dinspre est, şi avea să fie frig în capelă. Lăsând vasele în chiuveta de piatră, Vicki luă haina copilului şi se grăbi să iasă afară.

Insula era o lume închisă. Odată ce o străbăteai la pas de câteva ori, îţi dădeai seama că singurul mod de-a evada din această realitate era să-ţi înalţi privirea spre ceruri. În Los Angeles, un strat murdar de smog ascundea majoritatea stelelor, dar deasupra insulei aerul era curat. Stând lângă cabana ce servea drept bucătărie, Vicki îşi ridică privirea spre fâşia subţire de lună nouă şi spre praful luminos al Căii Lactee. Auzi ţipătul îndepărtat al unei păsări de mare, căruia îi răspunse altă pasăre.

La est apărură patru lumini roşii; semănau cu două seturi gemene de faruri, plutind prin văzduhul nopţii. „Avioane”, îşi spuse. „Nu, sunt două elicoptere”. În câteva clipe, Vicki îşi dădu seama ce urma să se întâmple. Fusese în incinta bisericii, la nord-vest de Los Angeles, când Tabula atacaseră în acelaşi fel.

Încercând să nu se împiedice de steiurile tari de calcar, coborî repede pe terasa inferioară şi intră în capela în formă de corabie. Cântarea încetă imediat când trânti de perete uşa de stejar. Alice se ridică în picioare şi privi de jur-împrejurul încăperii înguste.

— Tabula vin încoace în două elicoptere, zise Vicki.

— Trebuie să ieşiţi de-aici şi să vă ascundeţi.

Sora Maura arăta îngrozită.

— Unde? În magazie, cu Matthew?

— Du-le la grota sihastrului, Alice. Poţi s-o găseşti pe întuneric?

Fetiţa încuviinţă. O luă de mână pe sora Joan şi o trase pe bucătăreasă spre uşă.

— Dar tu, Vicki?

— Am să vin şi eu după voi. Întâi trebuie să mă asigur că e în siguranţă Călătorul.

Alice se uită lung la Vicki câteva clipe şi apoi dispăru, conducându-le pe călugăriţe afară din capelă, în noapte. Vicki se întoarse la terasa din mijloc şi văzu că elicopterele erau mult mai aproape acum – luminile roşii de siguranţă planând ameninţător peste insulă ca nişte spirite răuvoitoare. Auzi zgomotul surd al palelor de elice în rotaţie, care băteau aerul.

Ajunsă în magazie, aprinse o lumânare şi ridică trapa. Vicki aproape credea că Matthew Corrigan putea simţi pericolul care se apropia. Poate că Lumina i se va întoarce în trup şi ea îl va găsi pe tatăl lui Gabriel stând în capul oaselor în mormântul lui. Odată trapa deschisă, îi luară doar câteva secunde să coboare scara şi să vadă că era tot nemişcat sub cearşaful subţire, de muselină.

Urcă repede înapoi, închise trapa şi-o acoperi cu un sac de plastic. Pe acesta puse un vechi motor de barcă, apoi împrăştie în jur câteva scule, ca şi cum cineva încerca să-l repare.

— Apără-l pe slujitorul tău Matthew, se rugă ea.

— Te rog salvează-l de la distrugere.

Asta era tot ce putea face. Era timpul să li se alăture celorlalte în grotă. Dar când ieşi afară, văzu fasciculele lanternelor pe terasa de sus şi siluetele întunecate ale mercenarilor Tabula profilându-se pe cerul înstelat. Vicki se strecură înapoi în magazie şi băgă bara transversală de oţel în suportul ei. Îi spusese Mayei că-l va apăra pe Călător. Era o promisiune. O obligaţie. Înţelesul dat de Arlechini acestui cuvânt i se dezvălui cu o forţă teribilă în timp ce împingea un container greu în uşa de stejar.

Cu peste o sută de ani în urmă, un Arlechin pe nume Lion of the Temple fusese prins, torturat şi omorât împreună cu Profetul Isaac T. Jones. Vicki şi un mic grup de credincioşi din biserica ei credeau că nu răsplătiseră acest sacrificiu. De ce-i adusese Dumnezeu pe Maya şi pe Gabriel în viaţa ei? De ce ajunsese ea pe această insulă, păzind un Călător? „Datoria Neplătită”, îşi spuse. „Datoria Neplătită”.

* * *

Trei dintre cabanele în formă de stup erau pustii, dar a patra era încuiată şi mercenarii nu reuşiseră să deschidă uşa cu forţa. Înainte de-a veni pe Skellig Columba, Boone citise toate datele disponibile despre insulă şi ştia că clădirile

străvechi aveau ziduri masive de piatră. Acestea îngreunau folosirea unui scaner infraroşu, aşa că echipa lui Boone adusese un dispozitiv portabil cu retrodifuziune.

Când cele două elicoptere aterizaseră pe insulă, toţi săriseră din ele plini de dorinţa de-a captura sau de-a distruge. Acum acest impuls agresiv dispăruse. Bărbaţii înarmaţi vorbeau în şoaptă, în timp ce fasciculele lanternelor măturau peisajul stâncos. Doi bărbaţi coborâră panta cu echipamentul adus din elicopter. O parte a dispozitivului cu retrodifuziune arăta ca un telescop refractor[26] pus pe un trepied. Aceasta lansa raze X prin ţintă, şi o mică antenă parabolică recepta fotonii rezultaţi.

Aparatele cu raze X din spitale funcţionau pe principiul că obiectele cu densitate mai mare absorb mai multe raze X decât obiectele cu densitate mai mică. Dispozitivul cu retrodifuziune funcţiona pe principiul că fotonii razelor X se deplasează diferit prin tipuri diferite de materiale. Substanţele cu număr atomic mai mic – precum carnea umană – creau o altfel de imagine decât plasticul sau oţelul. Cetăţenii care trăiau în Uriaşa Maşinărie nu-şi dădeau seama că în majoritatea aeroporturilor mari erau ascunse dispozitive cu retrodifuziune, şi că personalul de securitate se uita pe sub hainele pasagerilor.

Michael Corrigan ieşi din capelă cu doi mercenari. Purta o bluză de trening şi tenişi, ca şi cum avea de gând să alerge în jurul insulei.

— Nu e nimeni în capelă, Boone. Ce-i cu clădirea asta?

— O să aflăm imediat.

Boone îşi ataşă laptop-ul la receptorul cu retrodifuziune, porni dispozitivul şi se aşeză pe un bolovan. Michael şi alţi câţiva bărbaţi veniră în spatele lui. Trecură câteva secunde, apoi apăru imaginea în nuanţe de gri şi alb. Înăuntrul magaziei, o femeie stivuia cutii în uşă. „Nu-i una dintre Sărmanele Clarise”, îşi spuse Boone. Dispozitivul ar fi arătat o umbră care să indice roba călugăriţelor.

— Uită-te aici, îi spuse Boone lui Michael.

— În clădire este o persoană. O femeie. Chiar acum blochează intrarea.

Michael era furios.

— Cum rămâne cu tatăl meu? Mi-ai spus că pe insulă este ori Gabriel, ori tatăl meu.

— Astea erau informaţiile pe care le-am primit, zise Boone.

Roti imaginea ca să verifice diferite unghiuri ale încăperii.

— Ar putea fi Maya. Ea este Arlechinul care-l păzea pe fratele tău în New York şi ...

— Ştiu cine e, spuse Michael.

— Nu uita, am văzut-o în noaptea în care-a atacat centrul de cercetări.

— Poate o putem interoga.

— Îţi va omorî oamenii şi se va sinucide dacă n-o putem forţa să iasă din clădire. Cheamă-l pe domnul Harkness să vină cu Lipiturile.

---

[26] Telescop în care imaginea aştrilor se obţine prin refracţia razelor de lumină

Boone încercă să nu-şi trădeze enervarea.

— Nu e necesar în momentul ăsta.

— Eu am să decid ce e necesar, Boone. M-am documentat înainte ca doamna Brewster şi cu mine să aprobăm operaţiunea asta. Clădirile astea vechi au pereţi incredibil de groşi. De-asta am vrut ca domnul Harkness să facă parte din echipă.

* * *

Când călugării medievali puseseră pietrele una peste alta ca să construiască fiecare clădire, lăsaseră în partea de sus a zidurilor câteva deschizături prin care să poată ieşi fumul. După mulţi ani, aceste răsuflători fuseseră transformate în ferestrele de la etajul de sus al magaziei. Ferestrele rotunde aveau diametrul între treizeci şi patruzeci de centimetri. Chiar dacă mercenarii din elicopter reuşeau să spargă geamurile, tot nu aveau cum să se târască înăuntru.

Stând în întuneric, Vicki auzi clanţa uşii zdrăngănind, şi pe cineva lovind cu pumnul în uşă. Tăcere. Apoi răsună un bubuit puternic. Uşa de stejar vibră şi se izbi de bara de oţel, dar suporturile acesteia erau cimentate în pereţi. Vicki îşi aminti că le auzise pe călugăriţe povestind despre atacurile vikingilor asupra mănăstirilor irlandeze din secolul al doisprezecelea. Dacă monahii nu reuşeau să fugă la ţară, se retrăgeau într-un turn de piatră, luând cu ei crucile de aur şi relicvariile bătute cu pietre preţioase. Se rugau şi aşteptau, în timp ce scandinavii încercau să intre cu forţa.

Vicki mai împinse câteva containere în uşă, şi le stivui unul peste altul. Izbiturile reîncepură, apoi încetară. Se duse până la baza scărilor şi văzu fasciculul unei lanterne pătrunzând înăuntru printr-una din ferestruicile rotunde de la etajul de sus.

În scrisoarea sa din Meridian, Mississippi, Isaac Jones le spusese credincioşilor: „căutaţi în voi înşivă şi găsiţi fântâna care nu va seca niciodată. Din inimile noastre se revarsă curajul şi dragostea...”

Cu doar câteva luni în urmă, Vicki stătuse în aeroportul din Los Angeles – o fată din biserică, ce se simţea timidă şi speriată, în timp ce aştepta să întâlnească un Arlechin. Din acel prim moment fusese încercată de multe ori, dar nu fugise niciodată. Isaac Jones avea dreptate. Curajul venise întotdeauna dinăuntrul ei.

De sus se auzi o trosnitură ascuţită când cineva sparse un geam. Cioburi de sticlă căzură pe podea. „Oare pot să intre?” se întrebă Vicki. Nu, numai un copil s-ar fi putut târî prin acea deschizătură. Aşteptă să audă bubuitura unei împuşcături sau a unei explozii. În schimb, auzi un ţipăt răguşit, ca al unei păsări în agonie.

— Doamne, scapă-mă. Te rog, salvează-mă... şopti Vicki.

Căută o armă în jur şi găsi două undiţe, un sac de ciment şi o canistră goală de benzină. Împinse cu frenezie într-o parte aceste obiecte nefolositoare şi descoperi nişte unelte de grădinărit sprijinite de perete. Printre ele era şi o lopată plină de pământ.

Vicki auzi un mârâit jos şi se retrase într-un colţ. Pe scară apăruse o siluetă – un pitic ghemuit pe vine, cu pântece mare şi umeri laţi. Piticul coborî scara până la mijloc, apoi îşi întoarse faţa în direcţia ei. În acea clipă, Vicki îşi dădu seama că nu era deloc uman, ci un fel de animal cu bot negru de câine.

Ţipând şi scoţând nişte sunete repetate de parcă ar fi sporovăit cu cineva, animalul sări peste balustrada scării şi alergă spre ea. Vicki ridică lopata până în dreptul umărului. Când animalul sări de pe o cutie, ea învârti arma cu toată puterea, lovindu-l în mijlocul pieptului. Animalul căzu pe podea, dar se ridică imediat şi sări înainte, apucând-o de picioare cu mâini cu cinci degete.

Vicki repezi lopata în jos şi vârful ei lovi gâtul creaturii. Încăperea se umplu de ţipete când începu să folosească lopata ca pe o bâtă, lovind iar şi iar. În cele din urmă, animalul se rostogoli pe spate şi-şi arătă dinţii. Din gură i se prelingea sânge, şi abia mai dădea din braţe. Încercă să se ridice, dar Vicki continuă să-l lovească cu lopata. În sfârşit înţepeni. Mort.

Două din lumânări căzuseră pe jos şi se stinseseră. Vicki luă singura lumânare care încă mai ardea şi-şi examină atacatorul. Fu surprinsă să descopere că era un mic babuin cu blana gălbui-maronie. Maimuţa avea obrajii ca nişte săculeţe, botul lung şi fără păr, şi braţe şi picioare puternice. Ochii ei apropiaţi rămăseseră deschişi, şi lăsa impresia că se holba la ea şi după ce murise.

Vicki îşi aminti că Hollis îi spusese despre animalele care-l atacaseră în casa lui din Los Angeles. Fiinţa asta era de acelaşi fel. Hollis numise aceste animale... Lipituri. Cromozomii babuinului fuseseră manipulaţi şi lipiţi laolaltă de savanţii Tabula, creând un hibrid genetic a cărui singură dorinţă era să atace şi să ucidă.

Bărbaţii de afară sparseră încă un geam la etaj. Vicki strânse lopata cu amândouă mâinile şi se mişcă prin încăpere fără să facă zgomot. Piciorul stâng îi sângera de la o tăietură. Sângele îi picura de pe manşetele pantalonilor, iar pantofii mânjeau podeaua cu el. Timp de un minut sau două nu se întâmplă nimic, apoi lumina de la singura lumânare pâlpâi uşor şi pe scări coborâră trei Lipituri. Se opriră, adulmecară aerul, iar conducătorul lor scoase un lătrat strident.

Erau prea multe şi prea puternice. Vicki ştiu că avea să moară. Prin minte îi trecură gânduri ca nişte fotografii dintr-un album vechi – mama ei, şcoala şi prietenii – atâtea lucruri care odinioară păruseră atât de importante deja păleau. Cea mai clară amintire a ei era cu Hollis, şi Vicki simţi o tristeţe

profundă la gândul că nu-l va mai revedea niciodată. „Te iubesc,” îşi spuse. „Să ştii asta pentru totdeauna. Dragostea mea nu va fi distrusă niciodată.”

Lipiturile îi adulmecară sângele. Săriră de pe scară şi se repeziră la ea cu furie. Animalele urlau, iar zgomotul făcut de ele umplea mica încăpere. Colţii lor ascuţiţi îi aminteau de nişte lupi. „Nici o şansă,” îşi spuse Vicki. „N-am nici măcar o şansă.” Dar ridică lopata şi înfruntă atacul.

26

Sophia Briggs îi spusese lui Gabriel că toate fiinţele vii conţineau o energie eternă, indestructibilă, numită Lumină. Când oamenii mureau, Lumina lor se întorcea la energia care era prezentă în întregul univers. Dar numai Călătorii îşi puteau trimite Lumina pe diferite tărâmuri şi apoi se puteau întoarce în corpurile lor vii.

Cele şase tărâmuri diferite, după cum îi explicase Sophia, erau lumi paralele separate de o serie de bariere din apă, pământ, foc şi aer. Gabriel găsise diferitele căi de trecere prin fiecare barieră când învăţase pentru prima oară să treacă dintr-o lume în alta. Iar acum, în timp ce corpul lui rămânea în camera din spate a unui magazin de tobe din Camden Market, se simţi ca şi cum plutea prin spaţiu, înconjurat de un întuneric infinit. Gabriel se gândi la tatăl său, şi deodată se simţi propulsat înainte în necunoscut, ghidat de intensitatea dorinţei lui de a găsi acea persoană.

* * *

Senzaţia de plutire dispăru; simţi pământ ud şi pietriş ascuţit sub palme. Deschizând ochii, văzu că zăcea pe spate la câţiva metri de un râu mare.

Se ridică repede şi privi în jur, căutând semne de pericol. Stătea în picioare pe o pantă noroioasă presărată cu automobile stricate şi bucăţi ruginite de maşinării. Ruinele înnegrite ale mai multor clădiri se înălţau la şase metri deasupra lui, pe muchia falezei. Gabriel nu era sigur dacă era zi sau noapte, pentru că cerul era acoperit de o pătură de nori cenuşiu-gălbui care se despărţeau din când în când, lăsând să se vadă o nuanţă mai deschisă de cenuşiu. Văzuse asemenea nori de câteva ori în Los Angeles când fumul de la tufişurile care ardeau pe panta unui deal se combina cu poluarea din aer şi ascundea soarele.

La o jumătate de milă în susul râului se vedea un pod prăbuşit. Structura părea aruncată în aer cu explozivi sau bombardată din văzduh. În apă rămăseseră nişte stâlpi de cărămidă şi două arcade suple. Acestea susţineau traverse răsucite şi un fragment de drum.

Gabriel făcu câţiva paşi prudenţi către râu şi încercă să-şi amintească ce spusese Hollis în New York când vorbea cu Naz, ghidul lor prin tunelurile de metrou. Hollis şi Vicki citau mereu din scrisorile lui Isaac Jones, iar Gabriel nu dăduse prea mare atenţie. Era ceva despre calea greşită care te ducea la un râu întunecat.

„Ei bine, Isaac Jones avea dreptate despre locul ăsta”, îşi spuse el. Râul lângă care se afla era negru ca petrolul, cu excepţia unor fragmente mici de spumă de un alb-murdar care pluteau la suprafaţă. Avea un miros înţepător, acid, ca şi cum ar fi fost infestat cu chimicale. Gabriel îngenunche şi luă nişte apă în căuşul palmei, apoi o aruncă, deoarece începuse să-i ardă pielea.

Gabriel se ridică din nou şi privi în jur ca să se asigure că era în siguranţă. Preţ de o clipă, îşi dori să fi luat cu el sabia-talisman pe care i-o dăduse tatăl său, dar Maya o păstrase. „N-ai nevoie de o armă”, îşi spuse. „Nu eşti aici ca să omori pe cineva.” Avea să se mişte cu grijă şi să încerce să nu fie văzut. Poate că-şi va găsi tatăl în timp ce căuta trecerea înapoi spre lumea lui.

Era destul de sigur că ajunsese pe Primul Tărâm. În alte culturi era cunoscut ca Infern, Hades, Sheol – iadul. Povestea lui Orfeu şi Euridice era un mit grecesc pe care-l învăţau copiii la şcoală, dar descria şi experienţele unui Călător fără nume care vizitase odinioară acest loc. Era important să nu mănânci nici nu fel de mâncare – chiar dacă era oferit de un conducător puternic. Şi când ajungeai în sfârşit la punctul de trecere, nu trebuia să priveşti deloc înapoi.

În confesiunile Sfântului Columba traduse de tatăl lui Gabriel, sfântul irlandez descria iadul ca pe un oraş cu locuitori umani. Cetăţenii iadului îi spuseseră lui Columba despre alte oraşe, despre care auziseră zvonuri sau pe care le văzuseră în depărtare. Gabriel ştia că putea fi omorât sau întemniţat în acest loc. Se hotărî să rămână aproape de râu şi să se îndepărteze de podul distrus. Dacă ajungea la o barieră sau vedea ceva care arăta periculos, avea să se întoarcă şi să urmeze cursul râului până la locul din care pleca acum.

Panta era abruptă şi alunecoasă; îi luară câteva minute să ajungă la pereţii de cărămidă ai unei clădiri distruse. O lumină pâlpâia înăuntrul structurii, iar el se întrebă dacă încă mai ardea. Cu grijă, privi înăuntru prin cadrul unei ferestre. În locul unui foc, văzu o flacără portocaliu-închis ţâşnind din ceea ce părea a fi o conductă de gaze spartă. Acea încăpere fusese odinioară o bucătărie, dar soba şi chiuveta erau acum acoperite de funingine, şi singura mobilă era o masă de lemn care se sprijinea într-un singur picior. Cineva îşi târşâi picioarele. Înainte de-a putea reacţiona, Gabriel se trezi că un braţ îl apucă din spate, în timp ce o mână îi punea un cuţit la gât.

— Dă-mi hrana ta, şopti un bărbat.

Vocea era întreruptă, ezitantă, ca şi cum celui care vorbea nu-i venea să creadă ce spune.

— Dă-mi toată hrana ta şi-am să te las în viaţă.

— Bine, spuse Gabriel, începând să se întoarcă.

— Nu te mişca! Nu te uita la mine!

— Nu încerc să mă uit la tine, zise Gabriel.

— Hrana mea este jos, lângă pod. E ascunsă într-un loc secret.

— Nimeni n-are secrete faţă de *mine*, rosti vocea cu ceva mai multă siguranţă.

— Du-mă la hrană. Grăbeşte-te.

Cu lama cuţitului apăsându-i în continuare gâtul, Gabriel se îndepărtă încet de clădire. Când ajunse în partea de sus a malului, coborî cu câţiva paşi ca să fie un pic mai jos decât atacatorul său.

Gabriel îl apucă pe acesta de încheietură, împingând-o în jos şi răsucind-o spre dreapta. Omul ţipă de durere, dădu drumul cuţitului şi se rostogoli pe pantă. Gabriel luă cuţitul. Era o armă improvizată care semăna cu o brăţară pentru ţevi ce fusese ascuţită cu o piatră.

Gabriel stătea deasupra unui bărbat imposibil de slab, care se chircise pe jos. Acesta avea părul unsuros şi o barbă neagră, în dezordine. Purta nişte pantaloni rupţi – aproape zdrenţe – şi o haină de tweed roasă. Degetele osoase de la mâna stângă mângâiau în continuu cravata verde, pătată, ca şi cum un asemenea accesoriu neaşteptat pentru el i-ar fi putut salva cumva viaţa.

— Vă cer scuze, zise el, gâfâind.

— N-ar fi trebuit să fac asta.

Îşi încrucişă braţele fusiforme pe piept şi lăsă capul în jos.

— Gândacii nu fac asemenea lucruri. Gândacii n-ar trebui să se poarte ca lupii.

Gabriel ridică cuţitul.

— Ai să vorbeşti cu mine. Înţelegi? Nu mă face să-l folosesc...

— Înţeleg, domnule. Uitaţi!

Bărbatul ridică mâinile murdare în aer şi rămase încremenit.

— Nu mă mişc.

— Cum te cheamă?

— Pe mine, domnule? Pickering. Da, Pickering mi-e numele. Am avut şi un prenume demult, dar l-am uitat. Ar fi trebuit să-l scriu undeva.

Râse nervos.

— Era Thomas, Theodore – ceva cu T. Dar Pickering e corect. Nu-i nici o îndoială. Mereu a fost „Vino-ncoa, Pickering. Fă asta, Pickering.” Iar eu ştiu să ascult, domnule. Întrebaţi pe oricine.

— În regulă, Pickering. Şi unde suntem? Care-i numele locului ăstuia?

Pickering păru surprins că cineva putea întreba una ca asta. Ochii i se mişcau repede la stânga şi la dreapta, din cauza agitaţiei.

— Suntem pe Insulă. Aşa-i zicem. Insula.

Gabriel se uită în amonte, la podul distrus. Nu se ştie de ce, presupusese că va putea părăsi zona asta şi va găsi un loc unde să se ascundă. Dacă ăla era singurul pod – sau dacă erau toate distruse – atunci era prins în capcană pe insula asta până când găsea o trecere. Oare asta se întâmplase cu tatăl său? Rătăcea el prin lumea asta de umbre, căutând drumul spre casă?

— Probabil că sunteţi un vizitator, domnule.

Pickering se gândi la asta o clipă, apoi vorbi cu mare grabă, şuierat.

— Adică... nu vreau să insinuez că n-aţi fi un lup, domnule. Nimic de felul ăsta! Cu siguranţă sunteţi un lup puternic, într-adevăr! Nici vorbă să fiţi un gândac. În nici un caz.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să zici. Sunt un vizitator. Şi caut un alt vizitator ca mine – un bărbat mai în vârstă.

— Poate vă pot ajuta, spuse Pickering.

— Da, desigur. Sunt persoana cea mai potrivită să vă ajute.

Se ridică şi-şi netezi cravata verde.

— Am umblat pe toată Insula. Am văzut tot.

Gabriel vârî cuţitul improvizat la curea.

— Dacă mă ajuţi, te voi apăra. Voi fi prietenul tău.

Buzele lui Pickering tremurară în timp ce şoptea pentru sine:

— Un prieten. Da, desigur. Un prieten...

Părea că rosteşte acest cuvântul pentru prima dată.

Ceva explodă în oraş – cu un bubuit înfundat – iar Pickering începu să se caţere pe pantă.

— Cu tot respectul, domnule – nu putem rămâne aici. Vine o patrulă. Foarte neplăcut. Vă rog să mă urmaţi.

Pickering îşi spusese „gândac”, şi chiar se mişca la fel de repede ca o insectă care tocmai fusese speriată de o lumină puternică. Intrând într-una din clădirile distruse, străbătu un labirint de camere pline cu mobilă aruncată şi grămezi de moloz. La un moment dat, Gabriel îşi dădu seama că tocmai călcase pe nişte oase dintr-un schelet de om. Nu era vreme să-şi dea seama ce se întâmplase.

— Aveţi grijă pe unde călcaţi, domnule. Dar nu vă opriţi. Nu ne putem opri.

Şi Gabriel îl urmă pe bărbatul slăbănog, trecând prin cadrul unei uşi şi ieşind în stradă.

Lumina care venea de la o flacără enormă, alimentată de gazele care ţâşneau dintr-o fisură din pavaj, îl făcu să tresară. Flacăra portocalie se legăna înainte şi înapoi ca un spirit răuvoitor. Fumul de la acest foc lăsa nişte reziduuri negre, lipicioase, care acopereau pereţii clădirilor înconjurătoare, precum şi caroseria unui taxi lovit din plin.

Gabriel se opri şi rămase nemişcat în mijlocul străzii. Pickering trecu pe trotuarul celălalt. Îi făcea semne cu amândouă mâinile, frenetic, ca o mamă care-şi cheamă copilul la ea.

— Un pic mai repede, prietene. *Te rog*. Vine o patrulă. Trebuie să ne ascundem.

— Ce patrulă? întrebă Gabriel, dar Pickering deja dispăruse printr-o intrare. Călătorul grăbi pasul ca să-l ajungă pe ghidul său zdrenţăros, şi-l urmă prin mai multe încăperi goale, până la o altă stradă. Încercă să-şi imagineze

cum arătase oraşul înainte de distrugere. Clădirile albe aveau trei sau patru etaje, acoperişuri plate şi balcoane la multe dintre ferestre. O streaşină de oţel răsucită acoperea mesele sparte a unei foste cafenele de pe trotuar. Gabriel văzuse oraşe ca ăsta în filme şi reviste. Semăna cu capitala provincială a unei ţări tropicale – genul de loc unde oamenii mergeau la plajă ziua, apoi luau cina seara târziu.

Acum fiecare geam fusese spart, şi majoritatea uşilor smulse din balamale. Prins în câteva piroane, un balcon complicat din fier se ţinea de o latură a unei clădiri ca o creatură vie care încerca să nu cadă în stradă. Toţi pereţii erau acoperiţi de graffiti. Gabriel văzu numere, nume şi cuvinte scrise cu majuscule. Săgeţi desenate grosolan indicau o destinaţie necunoscută.

Pickering se ascunse într-o altă clădire şi începu să înainteze cu prudenţă. De câteva ori se opri şi ascultă, nemişcându-se până când nu era sigur că sunt singuri. Gabriel îl urmă şi urcă pe nişte scări de marmură, apoi o luară pe un coridor spre o încăpere în care o saltea pe jumătate arsă era sprijinită de perete. Pickering dădu la o parte salteaua, descoperind o intrare ascunsă. Trecură într-o cameră ale cărei două ferestre erau acoperite cu bucăţi de placaj. Singura lumină venea de la o flacără mică ce ardea la capătul unei ţevi de cupru care fusese smulsă din perete.

În timp ce Pickering trăgea salteaua arsă la loc peste intrare, Gabriel aruncă o privire prin cameră. Era plină cu gunoaie strânse de Pickering în timpul explorărilor sale prin oraş. Se găseau acolo sticle goale, o stivă de pături mucegăite, un jilţ verde cu doar două picioare şi câteva oglinzi crăpate. Gabriel crezu la început că tapetul se cojea, apoi îşi dădu seama că Pickering prinsese cu piuneze ilustraţii dintr-un catalog de rochii. Femeile din desenele decolorate purtau fuste lungi până-n pământ şi bluze pe gât, ca acum o sută de ani.

— Aici stai?

Pickering se uită lung la desenele de pe perete şi vorbi fără urmă de ironie.

— Sper că vi se va părea confortabilă, domnule. Asta-i dulcea mea casă.

— Ai locuit dintotdeauna în clădirea asta? Te-ai născut aici?

— Cum te cheamă, prietene? Îmi poţi spune? Prietenii ar trebui să-şi spună pe nume.

— Gabriel.

— Ia loc, Gabriel. Eşti oaspetele meu. Te rog să iei loc.

Gabriel se aşeză în jilţ. Tapiseria verde degaja un miros de mucegai, stătut. Pickering părea atât nervos, cât şi bucuros că primea pe altcineva în casa lui. Ca o gospodină harnică, se tot foia prin cameră, culegând gunoaie şi aranjându-le în grămăjoare ordonate.

— Nimeni nu s-a născut pe Insulă. Toţi ne-am trezit pur şi simplu aici într-o dimineaţă. Aveam apartamente şi haine şi mâncare în frigidere. Când apăsam pe un întrerupător, se aprindea lumina. Când învârteam de robinet,

curgea apa. Aveam şi slujbe. Pe măsuţa de toaletă din dormitor am găsit cheile de la o prăvălie aflată la câteva cvartale de aici.

Pickering zâmbi cu încântare, aproape copleşit de amintire.

— Eram *domnul* Pickering, croitor de damă. În prăvălia mea erau baloturi de ţesături scumpe. Nu eram un croitor obişnuit. Asta-i clar.

— Dar nu te-ai întrebat de ce te aflai aici?

— Acea primă dimineaţă a fost un timp magic, deoarece – pentru câteva ore – toţi au crezut că se află într-un loc special. Oamenii au explorat întreaga Insulă, examinând diferitele clădiri şi podul distrus.

Pentru prima dată, Gabriel întrevăzu o sclipire de sensibilitate şi inteligenţă în spatele fricii.

— A fost o zi tare fericită, Gabriel. N-o să-ţi vină să crezi cât a fost de fericită. Pentru că noi toţi credeam că eram într-un loc minunat. Unii chiar au sugerat că fusesem transportaţi în rai.

— Dar nu vă aminteaţi de părinţi sau de copilărie?

— Nu avem amintiri personale mai vechi de prima zi. Câteva vise. Asta-i tot. Toţi cei de aici pot scrie cuvinte şi aduna numere. Ştim să folosim scule şi să conducem maşini. Dar nimeni nu-şi aminteşte cum a învăţat aşa ceva.

— Deci oraşul n-a fost distrus în acea primă zi?

— Sigur că nu.

Pickering luă de pe jos nişte sticle goale de vin şi le puse lângă perete.

— Aveam curent electric. Toate maşinile aveau benzină. În după-amiaza aia, oamenii vorbeau să organizeze un guvern şi să repare podul. Dacă te urcai pe un acoperiş, puteai vedea că Insula se află în mijlocul unui râu uriaş. Celălalt mal era la câţiva kilometri distanţă.

— Şi-apoi ce s-a întâmplat?

— Luptele au început în seara aia – câţiva bărbaţi lovindu-se cu picioarele şi cu pumnii, în timp ce noi ceilalţi ne uitam ca nişte copii care învaţă un joc nou. În zorii celei de-a doua zile, toată lumea începuse să ucidă.

Pickering părea aproape mândru de sine.

— Chiar şi eu am omorât un om care încerca să-mi spargă magazinul. Mi-am folosit foarfecii.

— Dar de ce şi-au distrus oamenii propriile case?

— Oraşul a fost împărţit în sectoare conduse de diferiţi dictatori militari. Au apărut puncte de control şi frontiere şi zone moarte. Ăsta a fost multă vreme Sectorul verde. Conducătorul nostru era un bărbat pe nume Vinnick, până când l-a omorât adjunctul lui.

— Şi cât au durat luptele?

— Pe Insulă nu există calendare, şi toate ceasurile au fost distruse. Oamenii numărau odinioară zilele, dar apoi au apărut grupuri diferite cu numere diferite şi, desigur, s-au luptat între ei pentru că toţi susţineau că ei au dreptate. O vreme, Sectorul nostru Verde a avut un tratat cu Sectorul Roşu, dar

noi am încheiat o alianţă secretă şi i-am trădat Albaştrilor. La început aveam revolvere şi puşti, apoi gloanţele s-au terminat şi oamenii au fost nevoiţi să-şi facă propriile arme. În cele din urmă, dictatorii militari au fost omorâţi şi armatele lor s-au destrămat. Acum există un comisar care trimite patrule.

— Dar de ce n-aţi putut ajunge la un fel de înţelegere?

Pickering râse fără să se gândească, apoi păru speriat.

— Nu vreau să vă jignesc, domnule. Prietene Gabriel. Nu te supăra. Întrebarea ta a fost pur şi simplu... neaşteptată.

— Nu m-am supărat.

— Pe vremea dictatorilor militari, oamenii au început să spună că luptele vor continua până când va rămâne un anumit număr de supravieţuitori. Ne-am certat în privinţa acestui număr. Aveau să fie nouăzeci şi nouă, treisprezece sau trei supravieţuitori? Nimeni nu ştie. Dar credem că aceşti supravieţuitori vor găsi o cale de-a părăsi acest loc, şi noi ceilalţi ne vom naşte din nou pentru a suferi iarăşi.

— Şi câţi oameni au mai rămas?

— Poate zece la sută din populaţia iniţială. Unii dintre noi sunt gândaci. Ne ascundem în ziduri şi sub podele – şi supravieţuim. Oamenii care nu se ascund sunt numiţi lupi. Ei umblă prin oraş cu patrulele lor şi-i omoară pe toţi pe care-i întâlnesc.

— Şi de-asta te ascunzi?

— Da!

Pickering părea încrezător.

— Din toată inima, te pot asigura că gândacii le vor supravieţui lupilor.

— Uite ce, eu nu fac parte din războiul ăsta şi nu vreau să fiu de partea nimănui. Îl caut pe un alt vizitator. Asta-i tot.

— Înţeleg, Gabriel.

Pickering ridică o chiuvetă de baie fisurată şi o puse într-un colţ al camerei.

— Te rog să accepţi ospitalitatea mea. Stai aici cât mă duc eu să-ţi caut vizitatorul. Nu-ţi risca viaţa, prietene. Dacă te găseşte o patrulă, lupii te vor omorî în stradă.

Înainte ca Gabriel să poată reacţiona, Pickering trăsese salteaua arsă într-o parte, se strecurase prin deschizătură, apoi pusese la loc obstacolul. Gabriel rămase în jilţ, gândindu-se la tot ce văzuse de când ajunsese pe malul râului. Sufletele violente de pe acest tărâm vor fi prizoniere aici pentru totdeauna, într-un ciclu nesfârşit de furie şi distrugere. Dar asta nu era nimic neobişnuit pentru iad. Propria sa lume deja întrevăzuse ici şi colo furia lui.

Flacăra de gaz care ardea din ţeava subţire de cupru părea să consume tot oxigenul din încăpere. Gabriel transpira şi i se uscase gura. Ştia că nu trebuie să mănânce nimic în locul ăla, dar trebuia să găsească o sursă de apă.

Se ridică, dădu salteaua la o parte şi ieşi din ascunzătoarea lui Pickering. Începând să exploreze clădirea, îşi dădu seama că odinioară fusese împărţită în birouri. Mese şi scaune, dulapuri pentru dosare şi maşini de scris demodate fuseseră abandonate, şi acum totul era acoperit de un praf alb, fin. Cine lucrase aici? Oare-şi părăsiseră apartamentele în acea primă dimineaţă, cu o uşoară senzaţie că totul nu era decât o prelungire a viselor lor?

Continuând să caute apă, găsi o fereastră spartă şi privi afară, în stradă. Două automobile acoperite de funingine fuseseră părăsite după ce se ciocniseră, cu capotele îndoite ca nişte cutii strivite. Pickering apăru de după colţ, iar Gabriel se dădu înapoi în semiîntuneric. Bărbatul cel slab se opri şi privi peste umăr, ca şi cum aştepta pe cineva.

Peste câteva secunde, apărură cinci bărbaţi. Dacă Pickering îşi spusese gândac, atunci aceştia erau în mod evident lupi. Purtau un amestec ciudat de haine strânse din locuri diferite. Un tip blond cu părul împletit în codiţe purta pantaloni scurţi şi un frac negru cu revere de satin. Mergea lângă un negru îmbrăcat într-un halat alb de laborator. Lupii erau înarmaţi cu arme făcute de ei – bâte, săbii, topoare şi cuţite.

Gabriel ieşi imediat din încăpere, greşi direcţia şi ajunse într-o altă serie de birouri părăsite. Când ajunse la scara de marmură, auzi vocea lui Pickering, care acum abia îşi mai trăgea sufletul, venind de la parter.

— Pe-aici, vă rog. Pe-aici.

Gabriel continuă să urce pe scări până la etajul al doilea. Privind în josul scării, văzu o sclipire de foc portocaliu. Unul dintre lupi tocmai aprinsese o torţă grosolană, făcută dintr-un picior de masă înfăşurat în cârpe date prin smoală.

— Nu v-am minţit, zise Pickering.

— A fost aici. Uite, s-a dus la etaj. Nu vedeţi?

Gabriel îşi dădu seama că lăsase urme de paşi în praful alb, fin, care acoperise scările. Holul din spatele lui era de asemenea plin de praf. Indiferent pe unde păşea, lupii aveau să-i găsească urmele.

„Nu pot rămâne aici”, îşi spuse şi continuă să urce. Scările se terminau la etajul patru. Trecu printr-o uşă de incendiu din oţel care atârna de o balama şi se trezi pe acoperiş. Norii cenuşiu-gălbui care acopereau cerul se făcuseră întunecaţi şi umflaţi, ca şi cum aveau să reverse o ploaie de rău-augur. Privind dincolo de acoperişuri, văzu podul dărâmat şi linia neagră a râului.

Gabriel se apropie de zidul de siguranţă scund care înconjura acoperişul. Între punctul în care se afla el şi clădirea alăturată era o distanţă de aproape cinci metri. Dacă nu-i reuşea saltul, n-avea să se mai întoarcă niciodată în lumea sa. Oare Maya îi va vedea vreodată cadavrul? Oare-şi va lipi urechea de pieptul lui şi-şi va da seama că inima lui încetase să mai bată? Dădu ocol acoperişului o dată, de două ori, apoi reveni în locul iniţial. Din cauza zidului de siguranţă, n-avea cum să alerge ca să-şi ia avânt.

Uşa de incendiu fu smulsă din ţâţâni şi azvârlită în jos pe scări. Pickering şi patrula ieşiră pe acoperiş.

— Vedeţi? V-am spus eu! zise Pickering.

Gabriel păşi pe culmea zidului de siguranţă şi se uită la clădirea învecinată. „E prea departe”, îşi spuse. „Mult prea departe”.

Lupii îşi ridicară armele şi începură să înainteze spre el.

27

Doi dintre mercenarii Tabula urcară panta până la elicoptere şi se întoarseră cu un generator electric portabil. Generatorul fu pus lângă magazie şi ataşat la o lampă cu sodiu. Michael privi în sus. Miile de stele vizibile pe cerul nopţii semănau cu nişte aşchii de gheaţă. Acum era foarte frig, iar umezeala din plămânii tuturor lăsa aburi în aer.

Michael era dezamăgit că nici Gabriel, nici tatăl său nu erau pe insulă, dar operaţiunea nu fusese un eşec total. Poate că echipa va găsi documente sau informaţii pe un calculator, care îi vor conduce la o ţintă mai promiţătoare. Va ajunge la doamna Brewster vestea că el adusese Lipiturile şi ceruse o abordare agresivă pentru percheziţionarea clădirilor. Fraţilor le plăceau cei care preluau comanda.

Se aşeză pe o lespede de calcar şi-l urmări pe Boone cum le dădea ordine oamenilor săi. Când dispozitivul cu retrodifuziune le arătă că persoana din magazie era neutralizată, un bărbat atacă uşa masivă de stejar cu un topor. Boone îi spuse mercenarului să se oprească atunci când făcuse o gaură zimţată cam de şaizeci de centimetri. O clipă mai târziu, unul dintre babuini scoase capul prin gaură să privească afară, ca un câine curios. Boone împuşcă animalul în cap.

Celelalte două Lipituri dinăuntrul magaziei începură să se cheme una pe alta. Erau destul de deştepte ca să adulmece pericolul şi să se ferească de gaură. Bărbatul cu toporul îşi continuă treaba. Peste cincisprezece minute, distrusese uşa complet. Oamenii lui Boone înaintară cu precauţie, împingând la o parte containerele şi ridicându-şi puştile înainte să avanseze înăuntru. Michael auzi alte ţipete stridente, apoi împuşcături.

Unul dintre oamenii lui Boone aprinsese un foc în clădirea care servea drept bucătărie şi le servea celorlalţi căni cu ceai. Michael îşi folosi cana ca să-şi încălzească mâinile reci cât timp aştepta să primească mai multe informaţii. Peste 10 minute, Boone ieşi pe uşa distrusă. Zâmbea şi se mişca plin de încredere, ca şi cum şi-ar fi recâştigat cumva puterea. Acceptă o cană cu ceai şi se duse la Michael.

— Arlechinul este mort? întrebă Michael.

— Nu Maya era în clădire, ci o tânără din Los Angeles pe nume Victory From Sin Fraser.

Boone chicoti.

— Numele ăsta mă amuză întotdeauna.

— Şi ea era singura persoană din clădire?

— A, mai era cineva acolo. Jos în pivniţă.

Boone ezită câteva secunde, savurând tensiunea de pe faţa lui Michael.

— Tocmai l-am găsit pe tatăl tău. Adică... trupul tatălui tău.

Michael luă o lanternă de la unul dintre mercenari şi-l urmă pe Boone în magazie. Podeaua şi pereţii erau împroşcaţi cu sânge, încă roşu-aprins şi sclipind. O folie de plastic acoperea cele patru Lipituri moarte. O a doua o acoperea pe Victory Fraser, dar Michael reuşi să-i vadă tălpile scâlciate ale pantofilor.

Coborâră pe o scară într-o pivniţă cu podea de pietriş şi trecură printr-o uşă, ajungând într-o încăpere laterală. Matthew Corrigan zăcea pe o lespede de piatră cu un cearşaf alb de muselină peste picioare. Când Michael privi în jos spre trupul lui, imagini din trecut îl copleşiră cu o forţă neaşteptată. Şi-l aminti pe tatăl său plivind grădina din spatele casei de la fermă, conducând camioneta veche a familiei şi ascuţind un cuţit mare pentru curcanul de Crăciun. Şi-l aminti pe tatăl său tăind lemne într-o zi de iarnă, cu zăpada agăţându-i-se în părul lung, şaten, în timp ce ridica lama toporului spre cer. Acele zile ale copilăriei erau de-acum apuse. Apuse pentru totdeauna. Dar amintirile încă mai aveau puterea de a-l mişca pe Michael – iar asta îl înfurie.

— Nu e mort, îi explică Boone.

— Am luat stetoscopul din trusa medicală şi am auzit o bătaie de inimă. Aşa arată un Călător când trece într-o altă lume.

Michael nu putea să sufere zâmbetul impertinent al lui Boone şi tonul său insinuant.

— Bine, l-ai găsit, zise el.

— Acum ieşi de-aici.

— Din ce motiv?

— Nu-mi trebuie un motiv. Dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, ţi-aş recomanda să arăţi respect unui reprezentant al consiliului director. Du-te sus şi lasă-mă singur.

Gura lui Boone se strânse într-o linie tensionată, dar dădu din cap şi părăsi pivniţa. Michael îi auzea pe ceilalţi bărbaţi cum umblau prin magazie şi împingeau cutiile la perete. Ţinând lanterna în mâna stângă, îl privi lung pe Matthew Corrigan. În timpul copilăriei lui Michael în Dakota de Sud, adulţii spuneau mereu că Gabriel semăna cu tatăl lor. Deşi părul lui Matthew era cărunt, şi faţa brăzdată de riduri adânci, Michael putea vedea acum asemănarea. Se întrebă dacă era vreun adevăr în zvonul cules de calculatoarele Tabula. Oare fusese Gabriel pe insulă şi descoperise trupul?

— Mă auzi? îl întrebă Michael pe tatăl său.

— Mă... auzi?

Nici un răspuns. Atinse gâtul tatălui său şi apăsă tare. Timp de o secundă, crezu că simte zbaterea pulsului. Dacă dădea drumul lanternei, putea strânge gâtul cu ambele mâini. Chiar dacă Lumina călătorea printr-un alt

tărâm, corpul îţi putea muri în această lume. Nimeni nu l-ar împiedica să-l omoare pe Matthew. Nimeni nu i-ar critica judecata. Doamna Brewster ar vedea fapta lui ca pe o altă demonstraţie a loialităţii lui faţă de cauză.

Michael puse lanterna pe ieşindul din perete şi se apropie şi mai mult de trupul tatălui său. Răsuflarea sa apăru şi apoi dispăru în aerul rece. Niciodată în toată viaţa sa nu se simţise atât de deplin concentrat asupra momentului prezent. „Fă-o”, gândi el. „A fugit acum cincisprezece ani. Acum poate dispărea pentru totdeauna”.

Întinse mâna şi ridică o pleoapă de-a tatălui său. Un ochi albastru se holba la el fără nici o sclipire de viaţă în pupila neagră. Michael simţi că se uită la un om mort – şi tocmai asta era problema. Într-o lume sau alta, voia să-şi confrunte tatăl şi să-l forţeze să recunoască că-şi abandonase familia. Nu însemna nimic să distrugă acel înveliş gol; asta nu i-ar fi dat nici o satisfacţie.

O amintire îi trecu prin minte: o bătaie în curtea şcolii, când era un adolescent, în Dakota de Sud. După ce îşi lovise adversarul cu pumnii şi cu picioarele, celălalt băiat căzuse pe jos şi-şi acoperise faţa cu mâinile. Dar asta nu era destul. Nu era ceea ce căuta el. Voia o capitulare completă. Frică.

Luă lanterna şi urcă scările până în încăperea plină de sânge în care îl aşteptau Boone şi doi mercenari.

— Încărcaţi corpul într-unul din elicoptere, le spuse Michael.

— Îl luăm de pe insula asta.

28

Lupii aşteptară până când Gabriel puse din nou piciorul pe acoperiş şi atunci îl înşfăcară. Îi îndoiră braţele la spate cu forţa, îi legară încheieturile cu sârmă, şi-i puseră pe cap un tricou zdrenţuit, ca să nu vadă. Când Călătorul nu se mai putu apăra, unul dintre lupi îi dădu un pumn în gât. Gabriel căzu pe acoperişul îmbrăcat în carton gudronat şi încercă să se facă ghem când lupii începură să-i tragă şuturi în piept şi în stomac. Era orb şi disperat, gâfâind după aer.

Cineva îl lovi cu o bâtă la baza coloanei, şi un val de durere îi străpunse tot corpul. Auzi voci spunând ceva despre o şcoală. „Duceţi-l la şcoală.” Nişte mâini îl traseră în picioare şi-l târâră în jos pe scările de marmură. Afară în stradă, se împleticea şi se tot împiedica de bucăţi de dărâmături. Încercă să-şi amintească pe unde o luau. La stânga. La dreapta. Oprire. Dar durerea îl făcea să-i fie greu să gândească. În cele din urmă, fu pus să urce alte scări şi dus într-o încăpere cu podea netedă, pardosită. Cablul electric fu dezlegat şi înlocuit cu nişte cătuşe. Îi prinseră un fier în jurul gâtului, şi-l înlănţuiră de un inel de oţel prins în podea.

Pe Călător îl durea tot corpul, şi simţea sânge uscat pe faţă şi pe mâini. Imagini ale râului, ale podului dărâmat şi ale flăcărilor care ardeau printre clădirile în ruină îi copleşiră mintea. După o vreme, fu cuprins de un somn agitat, tresărind şi trezindu-se când auzi zgomotul uşii care se deschidea. Nişte mâini îi traseră legătura de pe ochi şi se trezi uitându-se la negrul îmbrăcat în halat alb şi la blondul cu codiţe.

— Nu poţi ieşi din clădirea asta, îi spuse blondul.

— Nu mai ai viaţă – decât dacă ţi-o dăm noi înapoi.

În timp ce lupii îi scoteau cătuşele, Gabriel privi împrejur. Văzu o catedră şi o tablă de modă veche. Un alfabet de carton fusese prins pe perete, dar unele din literele verzi decolorate atârnau cu susul în jos, nemaiţinându-se decât într-o singură piuneză.

— Vii cu noi, zise negrul.

— Comisarul vrea să te vadă.

Ţinându-l de braţe, cei doi lupi îl traseră pe hol. Clădirea cu două etaje avea pereţi din cărămidă şi geamuri mici, oblonite. La un moment dat, în timpul luptei care nu se mai termina, lupii transformaseră şcoala în fortăreaţă, dormitor, depozit şi închisoare. Cine era comisarul? se întreba Gabriel. Trebuia să fie mai mare şi mai puternic şi chiar mai rău decât cei care se plimbau ţanţoş pe hol, cu bâte şi cuţite atârnate de curea.

O luară pe după un colţ, trecând de nişte uşi batante, şi intrară într-o încăpere mare care fusese odinioară aula şcolii. Rânduri curbate de scaune din lemn erau aşezate în faţa unei scene. O ţeavă de oţel străbătea scena şi alimenta cu gaz un corp de iluminat în formă de L, în care ardea o flacără puternică. Două bănci erau aşezate lângă peretele negru; lupii se aşezară acolo, ca nişte oameni veniţi în audienţă, care aşteptau în anticamera unui rege.

În mijlocul scenei era o masă mare, înţesată cu teancuri de dosare maronii şi registre contabile negre. Bărbatul aşezat la masă purta un costum bleumarin de afacerist, o cămaşă albă şi un papion roşu. Era slab şi chel şi chipul său radia mulţumire de sine. Chiar şi de la distanţă, Gabriel simţi că omul ăsta ştia toate reglementările şi că era gata să le aplice în toate modurile posibile. Nu lăsa loc de negocieri sau concesii. Toţi erau vinovaţi – şi aveau să fie pedepsiţi.

Cei doi paznici ai lui Gabriel se opriră pe la jumătatea aleii şi-l aşteptară pe comisar să termine cu un bărbat masiv care ţinea un sac de iută ud de sânge. Unul dintre ajutoarele comisarului număra obiectele din sac şi apoi şopti un număr.

— Foarte bine.

Vocea comisarului era puternică şi hotărâtă.

— Îţi poţi primi raţia de hrană.

Bărbatul cu sacul părăsi scena, în timp ce comisarul scria un număr într-un registru negru. Ignorându-i pe ceilalţi solicitanţi, cei doi lupi îl conduseră pe Gabriel pe o rampă care ducea pe scenă şi-l forţară să se aşeze pe un scăunaş de lemn pus în faţa catedrei. Comisarul îşi închise registrul şi-şi îndreptă privirea spre această nouă problemă.

— Ei bine, uite-l pe vizitatorul nostru din altă parte. Mi s-a spus că te cheamă Gabriel. Informaţia e corectă?

Gabriel rămase tăcut până când blondul îl împunse în spate cu o bâtă.

— Aşa e. Şi tu cine eşti?

— Predecesorii mei ţineau la titluri grandioase şi fără rost ca general de divizie sau şef de stat-major. Cineva s-a autointitulat chiar preşedinte pe viaţă. Desigur, a supravieţuit în funcţie numai cinci zile. După multă chibzuială, am ales un titlu mai modest. Sunt comisarul patrulelor din acest sector al oraşului.

Gabriel dădu din cap, dar nu spuse nimic. Flacăra de gaz ce ardea în spatele lui scotea un şuierat înăbuşit.

— Au mai apărut în oraş vizitatori dinafară, dar tu eşti primul pe care-l întâlnesc. Deci cine eşti şi cum ai ajuns aici?

— Sunt întocmai ca toţi ceilalţi, spuse Gabriel.

— Am deschis ochii şi m-am trezit lângă râu.

— Nu cred asta.

Comisarul patrulelor se ridică de la birou. Gabriel văzu că are un revolver la cingătoare. Pocni din degete şi unul dintre ajutoarele sale se repezi să-i pună dinainte un al doilea scăunaş. Comisarul se aşeză aproape de Gabriel, se aplecă în faţă şi şopti:

— Unii spun că o forţă divină va salva ultimul grup de supravieţuitori. Desigur, este în interesul meu să încurajez asemenea fantezii optimiste. Dar eu cred că am fost condamnaţi să ne ucidem unul pe altul iar şi iar, până la sfârşitul timpului. Asta înseamnă că sunt aici pentru totdeauna, dacă nu găsesc o cale de ieşire.

— Ăsta e singurul oraş din lumea asta?

— Sigur că nu. Înainte ca cerul să se întunece, se vedeau şi alte insule în josul râului. Dar eu presupun că erau doar alte iaduri, poate cu locuitori din alte culturi sau epoci istorice. Dar toate insulele sunt la fel – un loc unde sufletele sunt condamnate să repete acest ciclu la nesfârşit.

— Dacă mă laşi să explorez Insula, aş putea căuta o trecere prin care să se poată ieşi de-aici.

— Da, ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

Comisarul se ridică în picioare şi pocni din nou din degete.

— Vă rog aduceţi scaunul special.

Unul dintre ajutoare o luă la fugă şi se întoarse cu un scaun cu rotile de modă veche – o structură complicată făcută din lemn curbat, un scaun din răchită împletită şi cauciucuri. Îi scoaseră lui Gabriel cătuşele de la mâini. Folosind o frânghie de nailon şi cabluri electrice, solicitanţii legară braţele şi picioarele lui Gabriel de cadrul scaunului. Comisarul patrulelor privi acest proces, spunându-le uneori oamenilor săi să mai facă nişte noduri în plus.

— Tu eşti conducătorul aici, spuse Gabriel.

— Cum de nu poţi opri crimele?

— Nu pot scăpa de furie şi de ură. Pot doar să le canalizez în diverse direcţii. Am supravieţuit pentru că sunt în stare să-i definesc pe duşmanii noştri – formele de viaţă degenerate care trebuie exterminate. În momentul ăsta, vânăm gândacii care se ascund în întuneric.

Comisarul coborî rampa. Blondul îl urmă, împingându-l pe Gabriel cu scaunul cu rotile. Străbătură încă o dată holul de la parterul şcolii. Lupii care aşteptau acolo îşi lăsară uşor capetele în jos când trecu pe lângă ei comisarul patrulelor. Dacă vedea vreo urmă de lipsă de loialitate în ochii lor, i-ar fi devenit imediat duşmani.

La capătul coridorului, comisarul scoase o cheie din buzunar şi descuie o uşă neagră.

— Rămâi aici, îi spuse blondului, apoi împinse scaunul lui Gabriel prin uşa deschisă.

Erau într-o încăpere mare, plină cu şiruri de dulapuri verzi, de metal, pentru dosare. Câteva dintre sertare fuseseră trase şi conţinutul lor răsturnat

pe podea. Gabriel privi în jos şi văzu note de şcoală, rezultate la examene şi comentarii ale profesorilor. Unele dintre dosare erau pătate de sânge.

— Toate aceste dulapuri conţin dosare ale elevilor, explică comisarul.

— Nu sunt copii pe Insulă, dar când ne-am trezit în acea primă dimineaţă, asta era o şcoală adevărată. Găseai aici cretă pentru tablă, hârtie şi creioane, şi conserve de mâncare la cantina elevilor. Micile detalii de acest fel sporesc cruzimea. Nu am distrus doar un oraş imaginar, ci un loc adevărat, cu semafoare şi gelaterii.

— De-asta m-ai adus aici?

Comisarul patrulelor îl împinse pe Gabriel pe lângă dulapurile cu dosare. Două mici flăcări cu gaze ardeau din ţevile care ieşeau din perete, dar lumina era aproape copleşită de întunericul din cameră.

— Am ales şcoala asta drept cartierul meu general dintr-un motiv. Toate poveştile despre vizitatori sunt legate de încăperea asta. Locul ăsta anume are ceva special, dar n-am reuşit să-i descopăr secretul.

Ajunseră într-o zonă de lucru centrală cu mese, tăviţe şi scaune de metal. Gabriel era prizonier în scaunul cu rotile, dar îşi mişcă capul dintr-o parte în alta, căutând peticul de spaţiu negru infinit care avea să-i asigure trecerea înapoi în Al Patrulea Tărâm.

— Dacă pot sosi vizitatori în lumea asta, atunci trebuie să fie şi o cale de ieşire. Unde e, Gabriel? Trebuie să-mi spui.

— Nu ştiu.

— Ăsta nu-i un răspuns acceptabil. Trebuie să mă asculţi cu atenţie. În momentul ăsta, văd doar două posibilităţi. Fie eşti singura mea speranţă de evadare, fie eşti o ameninţare pentru supravieţuirea mea. Nu am nici timp, nici dorinţa să ghicesc care opţiune este cea corectă.

Comisarul scoase revolverul şi-l aţinti spre capul lui Gabriel.

— Sunt trei gloanţe în arma asta - probabil ultimele trei gloanţe care mai există pe insula asta. Nu mă face să irosesc unul din ele omorându-te.

29

Maya încă mai avea la ea revolverul cu ţeavă scurtă de care făcuse rost la New York. Arma îi determină alegerea mijloacelor de transport. Evitând aeroporturile, folosi un autobuz rural, un feribot şi un tren ca să călătorească din Irlanda la Londra. Ajunse în Gara Victoria în plină noapte, fără să ştie clar cum o să-l găsească pe Gabriel. Înainte de a pleca de pe Skellig Columba, îi promisese să ia legătura cu Alergătorii liberi, aşa că Maya hotărî să treacă pe la Vine House, pe malul stâng al Tamisei. Poate că Jugger şi prietenii săi ştiau dacă Gabriel mai era în oraş.

Traversă Tamisa şi o luă pe Langley Lane spre Bonnington Square. Străzile erau pustii la acea oră târzie, dar vedea pâlpâitul televizoarelor în camerele cufundate în întuneric. Trecu de nişte case cu terasă, renovate, şi de o şcoală din cărămidă roşie construită în epoca victoriană, care fusese transformată într-o clădire cochetă de apartamente. În asemenea împrejurimi, Vine House arăta ca un bătrân zdrenţăros înconjurat de bancheri şi avocaţi bine îmbrăcaţi.

Când Maya ajunse la zidul de piatră înalt de aproape doi metri, care înconjura grădina de la Vine House, simţi un miros înţepător care-i aminti de un foc de gunoaie. Arlechinul se opri şi se uită după colţul casei. Nu era nimeni pe trotuar sau pe băncile din mica grădină din mijlocul scuarului. Cartierul părea sigur, până când observă doi bărbaţi într-o furgonetă de livrări a unei florării, parcată în capătul cvartalului. Maya se îndoia că cineva comandase o duzină de trandafiri roşii care trebuiau livraţi la ora unu noaptea.

Grădina din spate nu avea nici o intrare prin Langley Lane, aşa că se prinse de partea de sus a zidului de piatră şi se trase peste el. Mirosul de ars deveni mai puternic, dar încă nu vedea nici un foc. Lumina venea de la un felinar de pe stradă şi de la luna nouă care strălucea pe cer, spre vest. Încercând să nu facă zgomot, înaintă pe aleea din grădină până în spatele casei, găsi uşa descuiată şi-o deschise cu prudenţă.

Prin uşa deschisă năvăli fumul, care se scurse în jurul ei ca un şuvoi de apă cenuşie, murdară. Maya se împletici înapoi, tuşind şi dând din mâini. Vine House ardea, iar grinzile şi podelele de stejar din secolul al optsprezecelea degajau la fel de mult fum ca o mină de cărbuni incendiată.

Unde erau Alergătorii liberi? Oare fugiseră afară din casă sau erau morţi? Lăsându-se în patru labe, Maya se târî în holul de la parter. O uşă la stânga ducea în bucătăria pustie. O uşă la dreapta se deschidea într-un dormitor cu o singură lampă electrică ce dădea o lumină slabă în întuneric.

În mijlocul camerei zăcea un bărbat – jumătate pe podea, jumătate pe o saltea, ca şi cum ar fi fost prea obosit ca să mai ajungă în pat. Maya îl apucă de braţe şi-l târî afară din cameră, până în grădină. Tuşea tare şi ochii i se umpluseră de lacrimi, dar îşi dădu seama că bărbatul leşinat era prietenul lui Gabriel, Jugger. Încălecându-i corpul, îl plesni tare peste faţă. Pleoapele lui Jugger fâlfâiră de câteva ori şi acesta deschise ochii şi începu să tuşească.

— Ascultă-mă! zise Maya.

— Mai e cineva în casă?

— Roland. Sebastian...

Jugger reîncepu să tuşească.

— Ce s-a întâmplat? Sunt morţi?

— Au venit doi bărbaţi cu o furgonetă. Arme. Ne-au pus la podea. Ne-au făcut injecţii...

Maya se întoarse spre casă, trase adânc aer în piept şi intră din nou. Târându-se ca un animal, înaintă pe hol şi-o luă în sus pe scara îngustă. O parte din mintea ei era limpede, în timp ce plămânii se luptau după aer. Dacă i-ar fi omorât pe Alergătorii liberi cu pistoale sau cuţite, ar fi atras prea mult atenţia autorităţilor. În schimb, mercenarii Tabula îi drogaseră pe cei trei şi dăduseră foc casei dărăpănate. Acum supravegheau uşa din faţă şi intrarea în grădină, ca să se asigure că nu va scăpa nimeni. A doua zi dimineaţă, pompierii aveau să găsească ce-ar mai fi rămas din corpuri printre ruinele fumegânde. Consiliul local avea să vândă terenul unui speculant, iar ziarele londoneze aveau să difuzeze povestea undeva pe ultimele pagini: *Trei morţi într-o locuinţă ilegală*.

Maya îl găsi pe Sebastian într-un dormitor de la etaj, îl apucă de braţe şi-l târî în jos pe scări şi apoi în grădină. Când se întoarse a treia oară, văzu flăcări izbucnind în întuneric, arzând scândurile din podea sub un fotoliu, întinzându-se pe pereţi şi atingând stâlpii balustradei. În capătul de sus al scărilor era un fum negru, şi nu mai vedea nimic când întinse mâna şi dădu de trupul lui Roland în dormitorul din mansardă. Trage şi opreşte-te. Trage şi opreşte-te din nou. Văzul şi auzul dispărură, iar ea deveni o părticică de conştiinţă trecând prin fum.

Maya se năpusti afară prin uşa din spate, dădu drumul corpului lui Roland şi se prăbuşi pe pământul noroios din grădină. După câteva minute de tuşit şi de gâfâit după aer, se ridică în şezut şi se frecă la ochi. Jugger mai era încă conştient, îngăimând ceva despre injecţii. Maya atinse pieptul celorlalţi doi Alergători liber şi simţi că respirau. Încă în viaţă.

Avea revolverul, dar ar fi fost periculos să-l folosească în cartierul ăla. Hollis îi explicase odată că în Los Angeles erau atâtea pistoale, încât de Revelion parcă erai într-o zonă de război. La Londra, zgomotul unei arme de foc era ceva neobişnuit. Dacă trăgea cu revolverul, jumătate din cei care trăiau în jurul scuarului ar fi auzit şi-ar fi sunat imediat la poliţie.

Casa ardea în continuare, şi avu loc o izbucnire de flăcări portocalii când perdelele din dormitorul lui Jugger se aprinseră. Ridicându-se în picioare, Maya se apropie de uşa din spate şi simţi un val de căldură năvălind peste aerul rece al nopţii. În timp ce respiraţia îi revenea la normal, îşi aminti că auzise fără să vrea o discuţie între tatăl ei şi Mother Blessing despre amortizoare. Acestea erau ilegale în Europa, greu de găsit şi de transportat. Uneori era mai uşor să improvizezi, folosind altceva în loc.

Maya căută în curtea din spate şi găsi lângă zid nişte tomberoane din care gunoiul dădea pe-afară. Scormoni prin gunoaie până când descoperi un bidon gol de apă de doi litri şi o bucată de material roz, cauciucat, care semăna cu o căptuşeală de covor. Maya îndesă bucăţi de material în bidon, apoi introduse ţeava armei în deschizătură. Pe trepte, lângă uşa din spate, era o rolă veche de bandă izolatoare, pe care Maya o petrecu în jurul revolverului şi al bidonului. Jugger se ridicase în capul oaselor şi se holba la ea din cealaltă parte a curţii.

— Ce... ce faci?

— Trezeşte-ţi prietenii. Plecăm de-aici.

Strângând în mână arma improvizată, se căţără din nou pe zid, o luă repede pe o alee şi se apropie de partea din spate a furgonetei. Un geam lateral era deschis pe jumătate ca să lase să iasă fumul de ţigară, şi îi auzi pe cei doi bărbaţi vorbind.

— Cât trebuie să mai aşteptăm? întrebă şoferul.

— Mi se face foame.

Celălalt râse.

— Atunci întoarce-te în casă. Se prăjeşte nişte carne acolo...

Maya se opri lângă geamul dinspre şofer, ridică arma şi trase. Primul glonţ spulberă fundul sticlei de plastic şi trecu prin geam. Revolverul scoase un sunet asemănător unei bătăi din palme – două împuşcături rapide, apoi linişte.

30

Cu o oră înainte ca zborul lui să ajungă pe aeroportul Heathrow, Hollis se duse la toaleta din avion şi îşi schimbă hainele în spaţiul strâmt. Simţi că ieşea în evidenţă când se întoarse la locul lui purtând cămaşă şi pantaloni bleumarin, dar pasagerii erau obosiţi după zborul de noapte şi nimeni nu păru să observe. Hainele lui vechi erau îndesate într-o mică pungă pe care avea s-o lase în avion. Tot ce-i trebuia ca să intre în Anglia nedetectat era într-un plic maroniu pe care-l ducea sub braţ.

În ultimele zile petrecute la New York, Hollis primise un e-mail de la Linden, care-i spunea că munca lui se încheiase şi că era timpul să vină în Anglia. Arlechinul francez nu reuşise să găsească un vas comercial care să-l transporte ilegal pe Hollis în Europa. Era posibil ca Tabula să fi introdus informaţiile biometrice ale lui Hollis în baza de date de securitate care furniza informaţii oficialilor vamali din întreaga lume. Când Hollis avea să ajungă pe aeroportul Heathrow, putea să activeze o alarmă de securitate şi să fie reţinut de autorităţi. Linden îi spuse lui Hollis că mai era o cale – o metodă în afara Matricei – de-a intra în Marea Britanie, dar aceasta cerea nişte manevre abile la terminal.

Zborul companiei American Airlines ateriză la timp pe Heathrow, iar oamenii din jurul lui Hollis începură să-şi pornească telefoanele mobile. Paznicii se uitau cu atenţie la pasageri în timp ce aceştia traversau pista de aterizare, apoi erau îmbarcaţi în autobuze de tranzit şi duşi la terminalul patru.

Deoarece Hollis nu se transfera la un alt zbor, trebuia să ia alt autobuz prin aeroportul tentacular, până la biroul de control al paşapoartelor din terminalul unu. Se duse câteva minute la toaleta bărbaţilor, apoi ieşi şi se amestecă printre pasageri de la diferite zboruri. Treptat, începea să înţeleagă simplitatea inteligentă a planului lui Linden. Nu mai era înconjurat de nimeni care ştia că tocmai sosise de la New York. Ceilalţi pasageri erau obosiţi şi pasivi şi pregătiţi să părăsească terminalul.

Se sui într-un alt autobuz de tranzit care mergea la terminalul unu. Când acesta se umplu, scoase din plic o vestă de siguranţă de un galben fosforescent şi o îmbrăcă. Cămaşa bleumarin, pantalonii şi vesta îl făceau să arate exact ca un angajat al aeroportului. De gât îi atârna o legitimaţie falsă, dar care nu era de fapt necesară. Paraziţii care lucrau la aeroport se uitau doar la suprafaţă, căutând indicii rapide care să-i ajute să încadreze fiecare străin într-o categorie.

Când autobuzul ajunse la terminalul unu, ceilalţi pasageri coborâră şi se îngrămădiră să intre prin uşa electrică. Hollis lăsă impresia că vorbeşte la celular în timp ce stătea pe trotuarul îngust din zona de încărcare. Apoi dădu din cap spre paznicul plictisit care stătea înăuntru la un birou, se întoarse şi se îndepărtă. Se aştepta pe jumătate să audă declanşându-se şi să vadă poliţişti ieşind afară în fugă, fluturându-şi armele spre el, dar nimeni nu-l opri. Sistemul de securitate al aeroportului, dotat cu tehnologii de ultimă oră, fusese învins de o vestă reflectorizantă de opt dolari, cumpărată la un magazin de biciclete din Brooklyn.

* * *

Peste douăzeci de minute, Hollis stătea într-o furgonetă de livrări cu Winston Abosa, un tânăr nigerian rotofei, cu o voce plăcută şi maniere agreabile. Hollis privea pe geam în timp ce mergeau prin Londra. Deşi călătorise prin Mexic şi America Latină, Hollis nu vizitase niciodată Europa. Drumurile britanice aveau multe sensuri giratorii şi treceri de pietoni marcate cu zebre. Majoritatea caselor de cărămidă roşie, cu etaj, aveau mici grădini în spate. Peste tot erau camere de supraveghere, care urmăreau plăcuţele de înmatriculare ale tuturor vehiculelor aflate în trecere.

Noul peisaj îi aminti lui Hollis de un pasaj din cartea lui Sparrow, „Calea săbiei”. Potrivit Arlechinului japonez, un războinic avea un mare avantaj dacă era familiarizat cu oraşul în care urma să se lupte. Când războinicul trebuia dintr-o dată să se lupte într-o zonă nouă, era ca şi cum s-ar fi trezit dimineaţa într-o altă cameră decât cea în care se culcase seara.

— Ai cunoscut-o cumva pe Vicki Fraser? întrebă Hollis.

— Desigur.

Winston conducea prudent, ţinând ambele mâini pe volan.

— I-am cunoscut pe toţi prietenii tăi.

— Sunt în Anglia? N-am primit nici un răspuns la e-mail-uri.

— Domnişoara Fraser, domnişoara Maya şi fetiţa sunt în Irlanda. Domnul Gabriel este...

Winston ezită.

— Domnul Gabriel este în Londra.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu sunt împreună?

— Nu sunt decât un angajat, domnule. Dl. Linden şi Doamna mă plătesc bine, şi încerc să nu le pun la îndoială deciziile.

— Despre ce vorbeşti? Cine-i *Doamna*?

Winston părea încordat.

— Nu ştiu nimic, domnule. Dl. Linden vă va răspunde la toate întrebările.

Winston parcă furgoneta lângă Regent’s Canal şi-l conduse pe Hollis înapoi pe străzi care duceau la arcadele şi curţile interioare aglomerate din

Camden Market. Urmând un traseu în zigzag ca să evite camerele, ajunseră la intrarea în catacombe, sub calea ferată aeriană. O englezoaică în vârstă, cu părul vopsit rozaliu, stătea lângă un indicator care-i oferea serviciile de cititoare în cărţi de tarot. Winston puse o bancnotă de zece lire pe masa pliantă a femeii. Când ea se întinse după bani, Hollis văzu un mic aparat radio ascuns în mâna ei dreaptă. Bătrâna reprezenta prima linie de apărare împotriva vizitatorilor nepoftiţi.

Winston o luă printr-un tunel, şi intrară într-un magazin plin de tobe şi statuete africane. Într-un capăt al încăperii era un banner care ascundea o uşă de oţel ce dădea într-un apartament secret.

— Spuneţi-i domnului Linden că eu sunt aici, în magazin, spuse Winston.

— Dacă vreţi ceva, să-mi spuneţi.

Hollis se trezi într-un hol care dădea în patru încăperi. În prima nu era nimeni, iar în bucătărie îl găsi pe Linden, care bea cafea şi citea un ziar. Hollis îl evaluă rapid pe Arlechinul francez. Unii dintre oamenii masivi cu care se luptase el în Brazilia erau nişte brute, nerăbdători să-şi folosească dimensiunile împotriva unui adversar mai mic. Linden avea pe puţin o sută zece kilograme, dar nu era nimic arogant în înfăţişarea sau comportamentul lui. Era un bărbat calm, liniştit, ai cărui ochi păreau să observe tot.

— Bună dimineaţa, Monsieur Wilson. Sper că totul a mers bine pe aeroport.

Hollis ridică din umeri.

— Mi-a luat ceva să găsesc ieşirea angajaţilor. După asta a fost uşor. Winston parcase furgoneta pe stradă.

— Doreşti nişte cafea sau o ceaşcă de ceai?

— Vreau s-o văd pe Vicki. Winston spunea că e în Irlanda.

— Te rog, ia loc.

Linden îi arătă scaunul din faţa lui.

— S-au întâmplat multe în ultimele zece zile.

Hollis puse jos plicul maroniu care conţinea deghizarea sa şi se aşeză pe scaun. Linden se sculă, puse în priză un ceainic electric şi măsură nişte cafea dintr-o presă franceză. Se tot uita la Hollis, ca un boxer care evalua noul adversar din colţul opus al ringului.

— Eşti obosit după zbor, Monsieur Wilson?

— Sunt bine. Ţara asta e doar o „cameră diferită”, atâta tot. Trebuie să mă adaptez la schimbări.

Linden păru surprins.

— Ai citit cartea lui Sparrow?

— Sigur. Am încălcat vreo regulă de-a Arlechinilor?

— Deloc. Eu am aranjat să fie tradusă în franceză şi publicată de o mică tipografie de la Paris. Tatăl Mayei l-a cunoscut pe Sparrow la Tokyo. Iar eu i-am cunoscut fiul înainte de-a fi ucis de Tabula.

— Da, ştiu. Hai să vorbim mai târziu despre asta. Când am să-i văd pe Vicki, Maya şi Gabriel? Mi-ai scris în e-mail că îmi vei răspunde la toate întrebările când voi ajunge aici.

— Vicki şi cu Maya sunt pe o insulă de lângă coasta de vest a Irlandei. Maya îl păzeşte pe Matthew Corrigan.

Hollis râse şi clătină din cap.

— Ei, asta da surpriză. Şi unde s-a ascuns tatăl lui Gabriel toţi anii ăştia?

— E doar învelişul lui – trupul lui golit de suflet. Matthew a trecut pe Primul Tărâm şi ceva n-a mers bine. Nu s-a întors.

— Ce e Primul Tărâm? Nu ştiu toate chestiile astea.

— L'enfer, spuse Linden, apoi îşi dădu seama că Hollis nu ştia franceză.

— Infernul. Iadul.

— Dar Vicki e bine?

— Presupun că da. Mother Blessing, un Arlechin irlandez, i-a lăsat Mayei un telefon prin satelit. În ultimele zile, am tot sunat, dar nu răspunde nimeni. Doamna a fost destul de supărată din cauza asta. Chiar acum, călătoreşte înapoi spre insulă.

— Maya mi-a spus de Mother Blessing. Credeam că e moartă.

Linden turnă apă fiartă în presa franceză.

— Te asigur că Doamna este vie.

— Şi Gabriel? Pot să-l văd? Winston zicea că e în Londra.

— Mother Blessing l-a adus pe Gabriel la Londra, iar apoi el s-a pierdut.

Hollis se răsuci pe scaun ca să-l privească pe Linden.

— Despre ce vorbeşti?

— Călătorul nostru s-a dus să-şi caute tatăl pe Primul Tărâm. Este încă viu, dar nici el nu s-a întors.

— Şi unde e corpul?

— Nu vrei să-ţi bei întâi cafeaua?

— Nu vreau cafea, fir-ar să fie. Unde-i Gabriel? E prietenul meu.

Linden ridică din umerii masivi.

— Ia-o pe hol...

Hollis ieşi din bucătărie şi merse pe hol până la o cameră micuţă şi sărăcăcioasă, unde Gabriel zăcea pe un pat. Trupul Călătorului era moale şi inert, ca şi cum ar fi fost prins în cele mai puternice mreje ale somnului. Aşezându-se pe marginea patului, Hollis atinse mâna Călătorului. Deşi ştia că Gabriel probabil nu putea auzi nimic, simţea nevoia să vorbească cu el.

— Hei, Gabe. Sunt eu, prietenul tău Hollis. Nu-ţi face griji. Am să te apăr.

— Bine. Exact asta vrem şi noi.

Hollis se întoarse şi-l văzu pe Linden stând în prag.

— Îţi vom plăti cinci sute de lire pe săptămână.

— Nu sunt mercenar şi nu vreau să fiu tratat ca şi cum aş fi. Îl voi păzi pe Gabriel pentru că e prietenul meu. Dar întâi trebuie să mă asigur că Vicki e bine. Ai priceput?

Hollis preferase întotdeauna o abordare agresivă când cineva încerca să-i dea ordine, dar de data asta nu mai era aşa de sigur. Linden se aplecă şi scoase un pistol semiautomat de 9mm dintr-un toc de la gleznă. Văzând arma şi expresia rece de pe chipul Arlechinului, Hollis crezu că era un om mort. „Ticălosul ăsta o să mă omoare”.

Linden apucă pistolul de ţeavă şi-i oferi lui Hollis tocul.

— Ştii cum să-l foloseşti, Monsieur Wilson?

— Sigur.

Hollis luă pistolul automat de la Linden şi-l ascunse sub cămaşă.

— Mother Blessing va ajunge mâine pe insulă. Va sta de vorbă cu Mademoiselle Fraser şi va vedea dacă vrea să vină la Londra. Sunt sigur că o vei vedea pe tânăra domnişoară în câteva zile.

— Mulţumesc.

— Nu mulţumi niciodată unui Arlechin. Nu fac asta pentru că te plac. Avem nevoie de încă un luptător, iar tu ai ajuns la momentul potrivit.

* * *

Hollis şi Winston Abosa mergeau pe Chalk Farm Road. Marea parte a magazinelor de pe stradă vindeau diferite stiluri de revoltă: pantaloni de motociclist, negri, din piele, rochii în stilul gotic al filmelor cu vampiri sau tricouri cu mesaje obscene. Punk-işti cu părul verde-deschis şi cercei în sprâncene se adunau în mici grupuri, bucurându-se de felul în care se holbau la ei cetăţenii aflaţi în trecere.

Cumpărară brânză, pâine, lapte şi cafea, apoi Winston îl duse pe Hollis la o uşă pe care nu scria nimic, între un salon de tatuaje şi un magazin unde se vindeau aripi de zână. La etajul al doilea era o cameră cu un pat şi un televizor. Baia şi bucătăria erau pe hol.

— Veţi sta aici, zise Winston. Dacă aveţi vreo întrebare, eu sunt toată ziua la magazinul de tobe.

După ce plecă Winston, Hollis se aşeză pe pat şi mâncă nişte pâine cu brânză. De undeva din clădire venea un miros de curry. În stradă, maşinile claxonau. Când era la New York îşi putea găsi o cale de scăpare, dar acum Uriaşa Maşinărie îl înconjura. Totul ar fi fost bine dacă ar fi putut s-o strângă pe Vicki Fraser în braţe şi să-i audă vocea. Dragostea ei îl făcea să se simtă mai puternic. Iubirea îţi dă puteri. Te pune în legătură directă cu Lumina.

Înainte de a o lua pe hol ca să facă un duş, vârî o bucată de gumă de mestecat în spaţiul dintre podea şi marginea de jos a uşii. Cabina de duş avea

mucegai în jurul scurgerii, iar apa era călduţă. Când se îmbrăcă şi se întoarse la camera sa, observă că guma de mestecat fusese ruptă în două.

Punând săpunul şi prosopul pe podea, Hollis băgă mâna sub cămaşă şi scoase pistolul automat. Nu mai omorâse înainte, dar acum avea s-o facă. Era sigur că Tabula îl aşteptau. Aveau să-l atace în clipa în care intra pe uşă.

Ţinând arma în mâna dreaptă, introduse cheia în încuietoare, încercând să facă cât mai puţin zgomot. „Unu,” numără el în gând. „Doi. Trei.” Apăsă pe clanţă, ridică arma şi năvăli în cameră.

Maya stătea singură lângă fereastră.

31

A doua zi dimineaţă devreme, Maya se căţără pe acoperişul vechiului spital de cai din mijlocul Pieţei Camden. Caii bolnavi şi abatorul dispăruseră fără urmă la sfârşitul epocii victoriene, iar acum buticuri care vindeau săpun organic şi covoraşe tibetane de rugăciune ocupau clădirea cu două etaje. Nimeni nu o văzu pe Maya când se aşeză lângă o giruetă înfăţişând un cal în galop, care scârţâia.

Îl urmări pe Hollis mergând prin piaţă şi intrând în tunelul de cărămidă care ducea la catacombe. Linden îşi petrecuse noaptea la magazinul de tobe, iar Hollis avea s-o anunţe când părăsea Arlechinul francez apartamentul secret.

În ultimele douăzeci şi patru de ore, Maya fusese în permanentă mişcare prin Londra. În timp ce Vine House era cuprinsă de flăcări, îi ajutase pe Jugger şi prietenii lui să iasă prin grădina din spate. Cei patru găsiseră un taxi lângă Vauxhall Bridge, şi-l luaseră până la un apartament neocupat din Chiswick, care-i aparţinea fratelui lui Roland. Alergătorii liberi erau obişnuiţi să trăiască în afara Matricei, şi promiseseră toţi să rămână ascunşi până când autorităţile aveau să oprească investigaţiile în cazul celor doi morţi găsiţi în furgoneta de florărie.

Gabriel îi spusese lui Jugger că stă într-un magazin de tobe în Camden Market. Maya presupuse că atât Linden cât şi Mother Blessing îl păzeau pe Călător. Tot restul zilei supraveghe intrarea în catacombe, până când Hollis ajunse la magazin. Mother Blessing ar fi omorât-o pentru neascultarea ei, dar Hollis îi era prieten. Avea să facă în aşa fel încât ea să-l poată vedea pe Gabriel.

Maya stătea pe acoperiş când Linden ieşi din tunelul de cărămidă care ducea la catacombe. Cu un tub pentru sabie atârnat de umărul stâng, Arlechinul se îndreptă spre o cafenea care avea vedere la canal, să ia micul dejun. Hollis ieşi din tunel după zece minute şi-i făcu semn. Trecerea era liberă.

* * *

Hollis o conduse dincolo de tobele şi sculpturile africane, până la o încăpere mică şi rece, în care trupul lui Gabriel zăcea pe pat. Îngenunchind pe podeaua de beton, lângă pat, Maya îi luă mâna. Ştia că el e încă viu, dar se simţea ca o văduvă care-şi atinge soţul mort. Maya văzuse cartea sfântului pe Skellig Columba şi-i studiase anluminurile cu imagini din iad. Nu avea nici o îndoială că Gabriel se dusese acolo să-şi caute tatăl.

Toate tehnicile învăţate de la Thorn şi de la ceilalţi Arlechini păreau complet inutile în acel moment. Nu avea cu cine să se lupte, nu era nici un castel păzit, cu ziduri de piatră şi porţi de fier. Ar fi făcut orice sacrificiu ca să-l salveze pe Gabriel, dar nici un sacrificiu nu putea fi făcut.

Uşa de oţel care dădea în apartament se deschise cu un scârţâit. Hollis fu surprins.

— Tu eşti, Wilson?

Maya sări în picioare şi scoase pistolul. Linişte. Apoi Linden apăru în pragul dormitorului. Bărbatul masiv ţinea mâinile în buzunare şi zâmbea uşor.

— Ai de gând să tragi în mine, Maya? Ţine minte mereu să ţinteşti un pic mai jos. Când sunt agitaţi, oamenii ţintesc prea sus.

— Nu ştiam cine e.

Maya strecură revolverul înapoi în tocul lui.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să apari aici. Mother Blessing mi-a spus că ai *un attachement sentimental*[27] faţă de Gabriel Corrigan. Când ai închis telefonul prin satelit, mi-am dat seama că probabil părăsiseşi insula.

— I-ai spus şi ei?

— Nu. O să fie destul de furioasă când va ajunge pe Skellig Columba şi va găsi un Călător păzit de o tânără americană şi de nişte călugăriţe.

— Trebuia să-l văd.

— A meritat?

Linden încălecă pe singurul scaun din cameră.

— E la fel de pierdut ca tatăl lui. Aici nu-i nimic altceva decât un înveliş.

— Am să-l salvez pe Gabriel, spuse Maya.

— Trebuie doar să găsesc o cale.

— E imposibil. A dispărut. Fără urmă.

Maya se gândi înainte să vorbească din nou.

— Trebuie să vorbesc cu cineva care ştie cât mai mult posibil despre tărâmuri. Cunoşti pe cineva aici în Anglia?

— Nu e grija noastră, Maya. Regula e să-i păzim pe Călători numai în lumea *asta*.

— Nu-mi pasă de reguli. „Cultivă hazardul”. N-a scris aşa Sparrow? Poate e timpul să facem ceva diferit, pentru că strategia asta nu dă rezultate.

Hollis vorbi pentru prima oară.

— Are dreptate, Linden. În momentul ăsta, Michael Corrigan e singurul Călător de pe lumea asta, şi lucrează pentru Tabula.

— Ajută-mă, Linden. Te rog. Nu-mi trebuie decât un nume.

Arlechinul francez se ridică şi se îndreptă spre uşă. Când ajunse în prag, se opri şi se legănă de pe un picior pe celălalt, ca un om care încearcă să aleagă calea cea bună într-o noapte întunecoasă.

---

[27] Un ataşament sentimental (în lb. fr. în original)

— Sunt câţiva experţi în celelalte tărâmuri care trăiesc în Europa, dar nu putem avea încredere decât într-unul. Numele lui este Simon Lumbroso. A fost prietenul tatălui tău. Din câte ştiu, e încă la Roma.

— Tatăl meu n-a avut niciodată prieteni. Ştii asta la fel de bine ca mine.

— Ăsta-i cuvântul pe care-l folosea Thorn, zise Linden.

— Ar trebui să te duci la Roma şi să afli singură.

32

Hollis îşi făcea o cafea în apartamentul secret când Linden intră din magazinul de tobe cu un telefon prin satelit în mână.

— Tocmai am vorbit cu Mother Blessing. Este pe Skellig Columba.

— Pun pariu că nu s-a bucurat când a aflat că Maya plecase.

— A fost o conversaţie foarte scurtă. I-am spus că ai ajuns la Londra şi a cerut să te duci pe insulă.

— Vrea să păzesc trupul lui Matthew Corrigan?

Linden dădu din cap.

— Asta-i o concluzie logică.

— Şi Vicki?

— N-a pomenit nimic de Mademoiselle Fraser.

Hollis turnă cafea într-o ceaşcă pentru Arlechinul francez şi-o puse pe masa de bucătărie.

— Trebuie să-mi spui cum să călătoresc în Irlanda, şi voi avea nevoie de o barcă să mă ducă la mănăstire.

— *Doamna* a spus că vrea să ajungi pe insulă cât mai repede posibil. Aşa că... am făcut alte aranjamente.

* * *

Hollis descoperi repede că „alte aranjamente” însemna să închirieze un elicopter particular ca să zboare pe insulă. Peste două ore, Winston Abosa îl duse cu maşina la White Waltham – un mic aerodrom cu o pistă de iarbă, de lângă Maidenhead, în Berkshire. Hollis, care ţinea în mână un plic maroniu, plin cu bani, fu întâmpinat în parcare de un pilot de vreo şaizeci de ani. Ceva din înfăţişarea bărbatului – tunsoarea scurtă şi felul în care-şi ţinea spatele drept – trăda un fost militar.

— Tu eşti clientul care merge în Irlanda? întrebă pilotul.

— Da. Sunt ...

— Nu vreau să ştiu cine eşti. Dar vreau să văd banii.

* * *

Hollis avu senzaţia că pilotul l-ar fi dus şi pe Jack Spintecătorul la o şcoală de fete dacă în plic erau destui euro. Peste zece minute, elicopterul era în aer şi se îndrepta spre vest. Pilotul nu zicea nimic, cu excepţia câtorva comentarii

scurte referitoare la controlorii de trafic. Singura manifestare a personalităţii sale se dezvălui în modul agresiv în care survolă zgomotos un lanţ de dealuri, coborând în picaj peste o vale verde, în care fiecare teren era delimitat de un zid de piatră.

— Îmi poţi spune Richard, zise el la un moment dat, dar nu-l întrebă pe Hollis cum îl cheamă.

Împinşi de un vânt de est, traversară Marea Irlandei şi realimentară pe un mic aeroport de lângă Dublin. În timp ce zburau peste peisajul de ţară, Hollis privi în jos şi văzu căpiţe de fân, pâlcuri de case şi drumuri înguste care păreau doar arareori să urmeze o linie dreaptă. Când ajunseră pe coasta de vest a Irlandei, Richard îşi scoase ochelarii de soare şi începu să se uite la un dispozitiv GPS din panoul de bord. Rămaseră suficient de jos ca să treacă pe lângă un stol de pelicani care zburau în V. Imediat sub păsări, valurile se înălţau brusc şi se prăbuşeau într-o spumă albă.

În cele din urmă, cele două vârfuri zimţate ale insulei Skellig Columba apărură la orizont. Richard dădu ocol insulei până când văzu fluturând în aer o fâşie albă de ţesătură legată de un par. Plană deasupra acestui steag improvizat timp de un minut, apoi ateriză pe un petic de pământ plat, stâncos. Când elicea se opri, Hollis auzi vântul şuierând printr-o crăpătură din orificiul de ventilaţie.

— Pe insula asta se află un grup de călugăriţe, zise Hollis.

— Sunt sigur că-ţi vor oferi din toată inima o ceaşcă de ceai.

— Am primit instrucţiuni să rămân în elicopter, spuse Richard.

— Şi mi s-a plătit o anumită primă ca să urmez aceste instrucţiuni.

— Cum vrei. Mai bine ai rămâne pe aici o vreme. E aici o irlandeză care probabil vrea să se întoarcă la Londra.

Hollis coborî din elicopter şi privi în josul pantei stâncoase care ducea la mănăstire. „Unde-i Vicki?” se întrebă el. „Oare nu i-au spus că vin?”

În locul lui Vicki, o văzu pe Alice alergând spre elicopter, urmată de o călugăriţă şi, la câţiva metri mai în urmă, de o femeie cu părul de culoare roşu-închis. Alice ajunse la el prima şi se cocoţă pe un bolovan ca să fie la acelaşi nivel cu el. Avea părul încâlcit şi cizmele pline de noroi.

— Unde-i Maya? întrebă Alice.

Era prima dată când Hollis îi auzea vocea.

— Maya e la Londra. E bine. Nu-ţi face griji.

Alice sări de pe piatră şi continuă să urce panta, urmată de o călugăriţă rotofeie, roşie la faţă. Aceasta îl salută înclinând din cap, iar Hollis văzu o undă de tristeţe în ochii ei. Dar ea trecu, iar el se trezi faţă-n faţă cu Mother Blessing.

Arlechinul irlandez era îmbrăcată cu pantaloni negri de lână şi o giacă de piele. Era mai scundă decât şi-o imaginase Hollis, şi avea o expresie mândră, imperioasă pe chip.

— Bun venit pe Skellig Columba, domnule Wilson.

— Mulţumesc pentru călătoria cu elicopterul.

— Sora Joan a vorbit cu tine?

— Nu. Aşa ar fi trebuit?

Hollis se uită în josul pantei.

— Unde-i Vicki? Pe ea am venit s-o văd de fapt.

— Da. Urmează-mă.

Hollis o luă după Arlechin pe o cărare ce ducea la cele patru cabane în formă de stup de pe a doua terasă. Se simţea de parcă ar fi avut loc un accident rutier şi cineva urma să-i arate dezastrul.

— Ai fost lovit vreodată foarte tare, domnule Wilson?

— Sigur. Am fost luptător profesionist în Brazilia.

— Şi cum supravieţuieşti unei asemenea lovituri?

— Dacă nu poţi evita pumnul cuiva, încerci să te mişti odată cu el. Dacă doar stai acolo încremenit, ca de piatră, ai să fii făcut knock-out.

— Un sfat bun de urmat, zise Mother Blessing şi se opri în faţa unei cabane.

— Acum două zile Tabula au venit pe insulă cu elicopterele. Călugăriţele s-au ascuns într-o grotă cu fata, dar se pare că domnişoara Fraser a rămas aici să-l apere pe Călător.

— Şi acum unde e? Ce s-a întâmplat?

— Nu va fi uşor, domnule Wilson. Dar poţi să priveşti – dacă vrei.

Mother Blessing deschise uşa cabanei, dar îl lăsă pe el să intre primul. Hollis pătrunse într-o încăpere rece unde nişte cutii de carton şi containere de plastic fuseseră împinse lângă perete. Ceva fusese împroşcat pe toată podeaua de lemn. Îi luară câteva secunde ca să-şi dea seama că era sânge uscat.

Mother Blessing era în spatele lui. Vocea ei era calmă, lipsită de emoţie, ca şi cum ar fi vorbit despre vreme.

— Tabula au adus cu ei Lipituri, ca să se poată târî înăuntru prin ferestre. Sunt sigură că au omorât animalele după aceea şi le-au aruncat leşurile în mare.

Făcu un semn spre un obiect acoperit cu o prelată de plastic, iar Hollis ştiu imediat că era Vicki. Mişcându-se ca un somnambul, îşi târî picioarele până lângă cadavru şi trase prelata. Vicki era aproape de nerecunoscut, dar urmele de dinţi de pe picioare şi braţe arătau că fusese omorâtă de animale.

Hollis rămase deasupra trupului mutilat, simţindu-se ca şi cum fusese şi el distrus. Mâna ei stângă era un morman de carne sfâşiată şi oase sfărâmate, dar mâna dreaptă era neatinsă. În mijlocul palmei se afla un medalion de argint în formă de inimă, iar Hollis recunoscu stilul imediat. Majoritatea femeilor din biserica lor purtau câte o bijuterie asemănătoare. Dacă deschideai medalionul, descopereai o fotografie alb-negru a lui Isaac Jones.

— Eu i-am scos medalionul de la gât, zise Mother Blessing.

— M-am gândit că ai vrea să vezi ce e înăuntru.

Hollis luă medalionul şi vârî o unghie în partea de sus a inimioarei de argint. Jumătăţile acesteia se desfăcură. Poza cunoscută a Profetului dispăruse, înlocuită cu o bucăţică de hârtie albă. Hollis o desfăşură încet şi o netezi în palmă. Vicki scrisese şapte cuvinte cu un stilou cu cerneală, de modă veche, încercând să facă fiecare literă perfect: *Hollis Wilson este în inima mea – mereu.*

Uită imediat de şoc şi de durere, căci locul lor fu luat de o furie atât de mare ca-i veni să urle. Indiferent ce se întâmpla, avea să dea de urma celor care-o omorâseră, şi-i va distruge pe toţi. Nu se va opri deloc. Niciodată.

— Ai văzut destul? îl întrebă Mother Blessing.

— Cred că e vremea să săpăm un mormânt.

Cum Hollis nu-i răspunse, traversă încăperea şi trase prelata peste cadavru.

33

Maya părăsi magazinul de tobe şi se duse la un Internet café de pe Chalk Farm Road. Linden spunea că are încredere într-un expert în cele şase tărâmuri – un italian pe nume Simon Lumbroso. O căutare rapidă pe Internet îi arătă că un bărbat cu acest nume lucra la Roma ca evaluator de obiecte de artă. Maya îşi notă adresa biroului lui Lumbroso şi numărul de telefon, dar nu-l sună. Se hotărî să zboare la Roma şi să se întâlnească cu cel care era chipurile prietenul tatălui său.

După ce făcu o rezervare la avion, luă un taxi şi se duse la un dulap de depozitare pe care-l avea în East London, iar de acolo luă un set nou de acte de identitate false. Pentru călătoria la Roma, Maya decise să folosească cea mai sigură opţiune, unul dintre paşapoartele ei OR-IF neutilizate. OR-IF era acronimul pentru „origine reală, identitate falsă”. Aceste paşapoarte fuseseră obţinute de la autorităţi şi toate datele fuseseră introduse în Uriaşa Maşinărie.

Fusese nevoie de ani întregi ca să fie pregătite actele OR-IF ale Mayei. Când ea avea nouă ani, Thorn obţinuse certificatele de naştere ale câtorva copii morţi. „Vieţile” tuturor acestora fuseseră cultivate ca nişte pomi fructiferi care trebuiau curăţaţi şi udaţi din când în când. Pe hârtie, fetele promovaseră bacalaureatul şi luaseră carnetul de conducere, se angajaseră şi depuseseră cereri pentru obţinerea de cărţi de credit. Maya continuase să actualizeze documentaţia chiar şi când trăia în Matrice şi încerca să se comporte ca un cetăţean.

Când guvernul britanic introdusese cărţile de identitate biometrice, datele fizice incluse în paşapoartele electronice trebuiau să se potrivească cu fiecare identitate falsă. Maya cumpărase lentile de contact speciale care-i permiteau să treacă fără probleme de scanerele de iris de pe aeroporturi, împreună cu fragilele scuturi de plastic pentru degete, cu care-şi acoperea la nevoie degetele arătătoare. Unele dintre paşapoartele ei aveau fotografii cu faţa ei obişnuită, în timp ce altele foloseau fotografii făcute după ce îşi schimbase înfăţişarea cu ajutorul medicamentelor de modificare facială.

De-a lungul anilor, Maya începuse să considere fiecare paşaport un aspect diferit al propriei sale personalităţi. Paşaportul ei fals sub numele de Judith Strand o făcea să se simtă ca o ambiţioasă femeie de carieră. Paşaportul pe care-l lua cu ea acum în Italia folosea numele unei fete moarte din Brighton, Rebecca Green. Maya hotărâse că Rebecca era o fire artistică şi că-i plăcea muzica electronică.

* * *

Era prea periculos să ia cu ea o armă în avion – chiar şi în bagajul verificat – aşa că Maya îşi lăsă revolverul în dulapul de depozitare şi luă cu ea sabia-talisman a lui Gabriel, împreună cu un stilet şi un cuţit de aruncat. Toate trei armele erau ascunse în cadrul de oţel al unui cărucior pentru bebeluşi care fusese construit cu câţiva ani în urmă de unul dintre contactele spaniole ale tatălui ei.

De pe aeroportul Da Vinci luă un taxi până în Roma. Centrul Romei poate fi înscris într-un triunghi amplasat pe malul Tibrului. La baza triunghiului se află obiectivele turistice binecunoscute – Forumul şi Colosseum-ul. Maya se cază la un hotel aproape de vârful dinspre nord al triunghiului, lângă Piazza del Popolo. Îşi prinse cuţitele de braţe şi o luă pe jos spre sud, dincolo de mausoleul împăratului Augustus, pe străzile pavate cu piatră ale străvechiului oraş.

Parterul clădirilor din secolul al optsprezecelea fusese ocupat de restaurante pentru turişti şi buticuri de lux. Vânzătoare tinere şi plictisite purtând fuste strâmte stăteau afară lângă magazinaşe şi sporovăiau cu prietenii lor la mobil. Evitând camerele de supraveghere din jurul clădirii Parlamentului, Maya intră în scuarul în care se afla Panteonul. Uriaşa clădire din marmură şi cărămidă fusese construită de împăratul Hadrian ca templu al tuturor zeilor. Se înălţa în inima Romei de două mii de ani.

Maya trecu pe sub coloanele de granit ale porticului. Energia nervoasă degajată de grupurile de turişti şi ghizii lor se disipa în spaţiul boltit. Aceştia vorbeau în şoaptă în timp ce traversau podeaua de marmură şi examinau mormântul lui Rafael. Stând în mijlocul templului uriaş, Maya încerca să găsească un plan. Ce avea să-i spună lui Lumbroso, când îl întâlnea? Oare era posibil ca el să ştie vreo cale de a-l salva pe Gabriel?

Ceva trecu prin aer şi ea îşi ridică privirea spre oculus – deschizătura rotundă din vârful domului. O turturea era prinsă înăuntrul templului şi încerca să scape. Bătând din aripi cu disperare, pasărea se înălţa în aer într-o spirală strânsă. Dar oculus-ul era prea departe, şi turtureaua renunţa de fiecare dată când o mai despărţeau de libertate doar câţiva metri. Maya văzu că pasărea obosea deja. Fiecare nouă încercare aducea un nou eşec, iar turtureaua cobora din ce în ce mai tare – tras în jos de greutatea trupului său istovit. Pasărea era atât de speriată şi disperată încât tot ce putea face era să continue să zboare, ca şi cum mişcarea în sine ar fi oferit o soluţie.

Senzaţia de siguranţă pe care o avusese Maya la Londra părea să se topească. Simţindu-se slabă şi ridicolă, părăsi templul şi o luă repede pe stradă, spre mulţimile care se suiau în autobuze şi trolee aproape de Teatro Argentino. Maya dădu ocol ruinelor din centrul scuarului şi intră în labirintul de străduţe înguste care fusese odinioară ghetoul evreiesc.

Acesta fusese asemănător cartierului East London în epoca victoriană – un refugiu unde fugarii se puteau ascunde şi puteau găsi aliaţi. Evreii trăiseră la Roma din secolul al doilea înainte de Hristos, dar în secolul al şaisprezecelea fuseseră forţaţi să trăiască în interiorul zonei mărginite de ziduri, din apropierea pieţei de peşte. Până şi medicii evrei care-i tratau pe aristocraţii italieni puteau părăsi ghetoul numai în timpul zilei. În fiecare duminică, copiii evrei erau puşi să asiste la o predică în Biserica Sfântului Angelo din Pescheria, unde un călugăr le spunea că erau condamnaţi să ajungă în iad. Biserica încă mai exista, împreună cu o sinagogă albă, mare, care arăta ca un muzeu în stil belle époque, desprinsă din mijlocul Parisului.

Simon Lumbroso locuia într-o clădire cu etaj de lângă ruinele Porticului Octaviei. Numele lui era trecut pe o placă de alamă de lângă uşă, împreună cu o descriere a serviciilor pe care le oferea, în italiană, germană, franceză, ebraică şi engleză: *SIMON LUMBROSO/EVALUATOR DE ARTĂ/ASIGUR CERTIFICĂRI.*

Maya apăsă butonul negru al soneriei, dar nu răspunse nimeni. Când încercă din nou, din interfonul din perete răsună o voce de bărbat:

— Buon giorno.

— Bună ziua. Îl caut pe dl. Lumbroso.

— Pentru ce anume?

Vocea – odinioară caldă şi prietenoasă – avea un ton aspru, critic.

— Mă gândesc să cumpăr un anumit obiect şi vreau să ştiu cât de vechi este.

— Mă uit la dumneavoastră pe ecranul meu video şi nu văd nici o statuie sau vreun tablou.

— E o bijuterie. O broşă de aur.

— Desigur. O bijuterie frumoasă pentru *una donna bella*[28].

Se auzi un bâzâit şi încuietoarea fu deschisă, iar Maya intră în clădire. Parterul consta din două încăperi care comunicau şi care dădeau într-o curte interioară. Apartamentul arăta ca şi cum conţinutul unui laborator ştiinţific şi al unei galerii de artă fusese încărcat într-un camion şi apoi descărcat în acelaşi spaţiu. În camera din faţă, Maya văzu un spectroscop[29], o centrifugă şi un microscop, puse pe mese diferite, împreună cu statui de bronz şi tablouri vechi.

Ocoli nişte piese de mobilier vechi şi intră în camera din spate, unde un bărbat cu barbă, pe la vreo şaptezeci de ani, stătea la un banc de lucru, examinând o foaie de pergament cu litere împodobite cu anluminuri. Bărbatul era îmbrăcat cu pantaloni negri, o cămaşă albă cu mânecă lungi şi o bonetă neagră. Ca mulţi evrei ortodocşi, îşi purta la vedere franjurele alb de la *tallit katan*: un veşmânt de in asemănător cu un poncho, purtat pe sub cămaşă.

---

[28] O doamnă frumoasă (în lb. it. în original).

[29] Instrument optic pentru observarea (vizuală) a spectrului luminii (sau al altei radiaţii).

Bărbatul arătă spre pagina de pe bancul de lucru.

— Pergamentul este vechi, probabil tăiat dintr-o Biblie, dar inscripţia este modernă. Drept cerneală, călugării medievali foloseau funingine, scoici pisate sau chiar propriul lor sânge. Nu se duceau cu maşina până la magazin să cumpere produse petrochimice.

— Sunteţi Simon Lumbroso?

— Pari sceptică. Am şi cărţi de vizită, dar le tot rătăcesc.

Lumbroso îşi puse o pereche de ochelari cu lentile groase, care-i făceau ochii căprui, aproape negri, să pară mai mari.

— Numele sunt fragile în vremurile astea. Unii oameni şi le schimbă ca pe pantofi. Pe dumneavoastră cum vă cheamă, signorina?

— Sunt Rebecca Green, din Londra. Am lăsat broşa la hotel, dar poate vă pot desena o schiţă ca să vedeţi cum arată.

Lumbroso zâmbi şi clătină din cap.

— Mă tem că voi avea nevoie de obiectul propriu-zis. Dacă are o piatră, o pot scoate ca să caut patina din montură.

— Daţi-mi nişte hârtie. Poate veţi recunoaşte modelul.

Părând sceptic, Lumbroso îi întinse un bloc-notes şi o carioca.

— Cum doriţi, signorina.

Maya desenă repede lăuta Arlechinilor. Rupse pagina şi o puse pe bancul de lucru. Simon Lumbroso se uită la ovalul cu cele trei linii, apoi se întoarse uşor şi-i analiză chipul. Maya se simţi ca un obiect de artă care-i fusese adus spre evaluare.

— Da, desigur, recunosc modelul. Dacă-mi permiteţi, poate vă pot da mai multe informaţii.

Se duse la un seif mare de lângă perete şi începu să învârtă cadranul.

— Spuneaţi că sunteţi din Londra. Părinţii dumneavoastră s-au născut în Marea Britanie?

— Mama provenea dintr-o familie Sikh stabilită în Manchester.

— Şi tatăl dumneavoastră?

— Era german.

Lumbroso deschise seiful şi scoase o cutie de pantofi plină cu peste o sută de scrisori, aranjate după dată. Puse cutia pe bancul de lucru şi-i răsfoi conţinutul.

— Nu pot să-ţi spun nimic despre broşă. De fapt, nici nu cred că există cu adevărat. Dar ştiu ceva despre locul *tău* de origine.

Deschise un plic, scoase o fotografie alb-negru şi o puse pe masă.

— Cred că eşti fiica lui Dietrich Schöller. Cel puţin, aşa îl chema înainte de a deveni Arlechinul numit Thorn.

Maya examină fotografia şi fu surprinsă să se vadă la vârsta de nouă ani, stând lângă tatăl ei pe o bancă din St. James’s Park. Cineva, poate că mama ei, făcuse poza.

— Cum ai obţinut asta?

— Tatăl tău mi-a trimis scrisori timp de aproape patruzeci de ani. Am şi o poză cu tine ca bebeluş, dacă vrei s-o vezi.

— Arlechinii nu fac niciodată fotografii, decât pentru paşapoarte false sau alte acte de identitate. Rămâneam mereu acasă când se făceau poze la şcoală.

— Ei bine, tatăl tău a făcut nişte poze, şi apoi le-a păstrat la mine. Şi el unde e, Maya? Trimiteam scrisori la o căsuţă poştală din Praga, dar mi-au fost returnate toate.

— E mort. Ucis de Tabula.

Ochii lui Lumbroso se umplură de lacrimi pentru tatăl Mayei – tatăl ei violent şi arogant. Bărbatul îşi trase nasul cu putere, găsi nişte şerveţele de hârtie pe bancul de lucru şi-şi suflă nasul.

— Nu sunt surprins de veşti. Dietrich ducea o viaţă foarte primejdioasă. Dar cu toate astea, moartea lui mă întristează profund. Era cel mai bun prieten al meu.

— Nu cred că mi-ai cunoscut tatăl deloc. N-a avut vreun prieten în toată viaţa lui. N-a iubit pe nimeni, nici măcar pe mama mea.

Lumbroso păru uimit şi apoi trist. Clătină încet din cap.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Tatăl tău o respecta foarte mult pe mama ta. Când ea a murit, a fost deprimat foarte mult timp.

— Nu ştiu nimic despre asta, dar ştiu ce s-a întâmplat când eram mică. Tatăl meu m-a pregătit să omor oameni.

— Da, te-a transformat într-un Arlechin. N-am să-i apăr decizia.

Lumbroso se ridică, se duse la un cuier de lemn şi luă de acolo o haină neagră, de costum.

— Vino cu mine, Maya. Hai să mâncăm ceva. Noi, romanii, avem o vorbă: „Fără poveşti pe stomacul gol.”

În haina neagră şi cu o pălărie de fetru neagră, Simon Lumbroso o escortă prin ghetou. Soarele dispăruse după acoperişurile de ţiglă roşie, dar încă mai erau destui oameni care stăteau pe taburete afară, pe stradă, bârfind, în timp ce copiii jucau fotbal. Toţi păreau să-l cunoască pe Lumbroso, care-şi saluta vecinii atingând borul lat al pălăriei cu două degete.

— În urmă cu patruzeci de ani le serveam drept ghid turiştilor în zona asta. Aşa l-am cunoscut pe tatăl tău. Într-o după-amiază, era singura persoană care apăruse în faţa sinagogii. Tatăl tău era creştin, desigur, dar ştia multe despre istoria evreilor. Punea întrebări inteligente, şi ne-am simţit bine dezbătând diverse teorii. I-am spus că-mi făcuse plăcere să-mi exersez germana şi că nu trebuia să-mi plătească nimic.

— Asta însemna că tatăl meu avea o obligaţie.

Lumbroso zâmbi.

— Da, aşa ar vedea lucrurile un Arlechin. Dar eu nu mi-am dat seama. În vremea aceea, nişte grup de tineri bogaţi de aici, din Roma, alcătuiseră o

grupare fascistă, şi veneau în ghetou noaptea târziu, ca să bată evrei. Pe mine m-au prins pe malul Tibrului – la doar câteva sute de metri de aici. Erau cinci contra mea. Şi apoi, deodată, a apărut tatăl tău.

— I-a distrus...

— Da. Dar ceea ce m-a uimit a fost felul în care a făcut-o. În timp ce se lupta nu arăta nici un strop de furie – doar o violenţă rece, concentrată, şi o totală lipsă a fricii. I-a bătut pe toţi cei cinci până când i-a lăsat inconştienţi şi i-ar fi azvârlit în râu dacă nu l-aş fi luat eu de acolo.

— *Asta* sună a ceva făcut de tatăl meu.

— De atunci, am început să ne vedem ca să explorăm oraşul şi să luăm cina împreună. Treptat, Dietrich mi-a povestit despre viaţa lui. Deşi tatăl tău provenea dintr-o familie de Arlechini, n-a considerat niciodată că ăsta ar fi şi destinul său. Din câte-mi amintesc, a studiat istoria la Universitatea Liberă din Berlin; apoi s-a hotărât să devină pictor şi s-a mutat la Roma. Unii tineri experimentează cu drogurile sau cu sexualitatea. Pentru tatăl tău, să aibă un prieten era ceva la fel de interzis. Nu avusese niciodată un prieten – nici măcar în adolescenţă, când era elev de gimnaziu.

Ocoliră sinagoga pe Lungotevere şi o luară pe pasarela Ponte Fabricio, spre insuliţa din mijlocul Tibrului. Lumbroso se opri în mijlocul podului, iar Maya privi în jos la apa verde, mâloasă, care curgea prin Roma.

— Când eram copil, tata mi-a spus că prietenii te fac slab.

— Prietenia este la fel de necesară ca hrana şi ca apa. A fost nevoie de ceva timp, dar în cele din urmă am devenit prieteni buni, fără secrete între noi. N-am fost surprins să aflu despre existenţa Călătorilor. Iudaismul are o ramură mistică, bazată pe Kabala, care descrie genul ăsta de revelaţii. Cât despre Tabula – nu trebuie decât să citeşti ziarele ca să-ţi dai seama că există.

— Nu pot să cred că tatăl meu nu voia să fie Arlechin.

— Şi ce e atât de surprinzător? Că era uman, ca noi ceilalţi? Credeam că se eliberase de familia lui şi că avea să rămână la Roma şi să picteze. Apoi a apărut un Arlechin din Spania şi i-a cerut ajutorul. Iar Dietrich a cedat. Când tatăl tău s-a întors în Italia opt luni mai târziu, îşi luase numele de Arlechin. Totul se schimbase – viaţa sa normală se terminase – dar a iubit întotdeauna Roma. Ne vedeam ocazional şi-mi trimitea scrisori de două ori pe an. Uneori în scrisori punea şi o fotografie de-a ta. Te-am urmărit cum creşteai şi deveneai o domnişoară.

— El m-a antrenat să devin Arlechin, spuse Maya.

— Ştii ce înseamnă asta?

Lumbroso o atinse uşor pe umăr.

— Numai tu poţi să-ţi ierţi tatăl. Tot ce pot spune eu e că te-a iubit.

Pierduţi fiecare în gândurile lui, trecură podul şi intrară în cartierul Trastevere, de pe celălalt mal al fluviului. Case cu două şi trei etaje mărgineau

străzile înguste – unele abia cât nişte alei. Casele erau zugrăvite în culori pastel, care păliseră, şi pe pereţi se căţăra iederă de un verde-închis.

Lumbroso o conduse pe Maya pe o stradă care se termina într-un scuar pavat cu piatră, numit Piazza Mercanti. Era pustiu, cu excepţia unei duzini de pescăruşi flămânzi care se băteau pe resturile dintr-un tomberon răsturnat. Păsările ţipau una la alta ca nişte romani care se ceartă din cauza fotbalului.

— Numai turiştii şi invalizii mănâncă aşa de devreme, spuse Lumbroso.

— Dar e un moment potrivit pentru o conversaţie în linişte.

Intrară într-o trattoria în care nu erau clienţi. Un chelner cu o mustaţă impunătoare îi conduse la o masă din spate, iar Lumbroso comandă o sticlă de pinot gris şi ca felul întâi, filé de cod prăjit.

Maya sorbi o gură de vin, dar nu se atinse de mâncare. Felul în care Lumbroso îl vedea pe tatăl ei era diferit de orice îşi imaginase ea vreodată. Oare Thorn chiar ţinuse la ea? Era posibil ca el să nu fi vrut niciodată să devină Arlechin? Implicaţiile acestor întrebări erau atât de tulburătoare, încât şi le alungă din minte şi se concentră asupra motivului pentru care zburase la Roma.

— N-am venit aici să vorbim despre tatăl meu, zise ea.

— Un Arlechin pe nume Linden mi-a spus că eşti expert în cele şase tărâmuri.

Lumbroso zâmbi, în timp ce tăia peştele în bucăţele.

— Numai un Călător poate fi cu adevărat expert în aşa ceva, dar ştiu şi eu destule. Faptul că l-am cunoscut pe tatăl tău mi-a schimbat viaţa. Am o carieră de evaluator de obiecte de artă, dar adevărata mea pasiune este să învăţ despre aceste lumi diferite. Am încercat să obţin câte un exemplar din fiecare carte, jurnal sau scrisoare care le descrie complexitatea.

Pe un ton scăzut, Maya îi explică cum l-a găsit pe Gabriel în Los Angeles şi cum au ajuns până la urmă în Europa. Lumbroso lăsă jos furculiţa şi ascultă cu atenţie când ea îi spuse ce descoperiseră pe Skellig Columba.

— Cred că Gabriel s-a dus să-şi caute tatăl pe Primul Tărâm. Dacă este captiv, există vreun mod prin care să-l aduc înapoi?

— Nu, spuse Lumbroso.

— Nu fără a te duce acolo chiar tu.

Amândoi tăcură când chelnerul aduse felul principal, din paste – numit *gnocchi alla Romana*. Maya nu se atinse de mâncare, dar Lumbroso îi mai turnă un pahar de vin.

— Ce vrei să zici? Cum e posibil?

— Trebuie să înţelegi că grecii şi romanii clasici nu percepeau o separare rigidă între lumea noastră şi alte realităţi. Şi în acea epocă existau Călători, dar anticii credeau de asemenea că există anumite „uşi” care permit oricui să treacă dincolo, pe un alt tărâm.

— Deci e un fel de cale de trecere?

— Aş zice că e mai curând un punct de acces la dispoziţia oricui îl caută. O analogie modernă pentru asta ar fi aşa-numitele „găuri de vierme” descrise de fizica teoretică. O gaură de vierme este o scurtătură prin spaţiu şi timp, care ne permite să călătorim mai repede dintr-un univers paralel în altul. Mulţi fizicieni din zilele noastre vorbesc ca Oracolul din Delfi, numai că se bazează pe ecuaţii.

Lumbroso luă un şerveţel şi îşi şterse nişte sos de roşii din bărbie.

— Citind texte antice, pare limpede că multe dintre locurile sacre din lumea antică, precum Stonehenge, au fost construite iniţial în jurul unui obiect care oferea un punct de acces spre alte tărâmuri. Din câte ştiu eu, nici unul dintre aceste puncte de acces nu mai există. Dar s-ar putea ca romanii să ne fi lăsat un ghid ce ne va arăta unde să găsim unul.

Maya puse paharul de vin pe masă.

— E o hartă?

— E mult mai mult. Hărţile pot fi pierdute sau distruse. Ghidul ăsta este ascuns sub străzile Romei. Este Horologium Augusti – cadranul solar creat de Împăratul Augustus.

Când chelnerul veni la masa lor, Lumbroso discută cu el diferitele opţiuni pentru felul următor, hotărându-se în sfârşit asupra viţelului cu salvie. Când rămaseră din nou singuri, îşi mai turnă un pahar de vin.

— Horologium nu era un mic cadran solar pe care-l găseşti în grădina din spatele casei. Era centrul Romei – un cerc enorm de travertin[30] alb, încrustat cu linii şi litere din bronz. Dacă ai trecut pe lângă clădirea Parlamentului italian din Piazza di Montecitorio, ai văzut obeliscul egiptean care creează umbra.

— Dar acum cadranul solar este îngropat în pământ?

— Marea parte a Romei antice este sub pământ. Se poate afirma că fiecare oraş are un oraş-fantomă, ascuns vederii. O mică porţiune din cadranul solar a fost excavată în anii ’70 de nişte arheologi germani – prieteni cu mine – dar aceştia au oprit lucrările după un an de muncă. Încă mai există izvoare naturale sub străzile Romei, şi un pârâu curge peste suprafaţa cadranului. Şi mai erau şi probleme de securitate. Carabinierii nu voiau ca arheologii să sape un tunel care ar fi dus direct la clădirea Parlamentului.

— Şi ce legătură are asta cu găsirea unui punct de acces spre un alt tărâm?

— Cadranul solar era mai mult decât un simplu ceas sau calendar. Servea de asemenea drept centru al universului roman. Pe marginea sa exterioară erau săgeţi care arătau spre Africa şi Galia, precum şi indicaţii spre porţile spirituale care duceau în alte lumi. După cum spuneam, anticii nu aveau viziunea noastră limitată asupra realităţii. Ei ar fi văzut Primul Tărâm ca pe o provincie îndepărtată de la marginea lumii cunoscute.

---

[30] Tuf calcaros, alb-cenuşiu, care se poate lustrui ca marmura, fiind folosit în construcţii la placarea ornamentală a faţadelor etc.

— Când arheologii germani şi-au finalizat proiectul, marea parte a cadranului solar era acoperită cu pământ şi pietriş. Dar asta era cu peste treizeci de ani în urmă, iar Roma a trecut de atunci prin câteva inundaţii. Aminteşte-ţi că un pârâu subteran curge prin acea zonă. Am inspectat locul acela şi sunt convins că acum o secţiune mult mai mare din cadranul solar este expusă, la vedere.

— Şi de ce nu l-ai examinat? întrebă Maya.

— Cine vrea să intre în zona aceea trebuie să fie flexibil, atletic, şi – Lumbroso arătă spre stomacul său – mult mai zvelt. Ar avea nevoie de un rezervor de oxigen şi de un aparat de respirat ca să se scufunde în apă. Şi ar trebui să aibă mult curaj. Terenul ăla este extrem de instabil.

Nici unul nu mai zise nimic timp de câteva minute. Maya luă o înghiţitură de vin.

— Dacă aş cumpăra echipamentul necesar?

— Echipamentul nu e o problemă. Eşti fata prietenului meu – ceea ce înseamnă că vreau să te ajut – dar nimeni n-a explorat zona aia după inundaţii. Vreau să-mi promiţi că te vei întoarce dacă pare primejdios.

Prima reacţie a Mayei fu să spună „Arlechinii nu promit”, dar încălcase regula asta cu Gabriel.

— Am să încerc să am grijă, Simon. Nu pot accepta nimic mai mult de atât.

Lumbroso îşi mototoli şervetul şi-i dădu drumul pe masă.

— Stomacului meu nu-i surâde ideea asta. E semn rău.

— Dar acum mi-e mie o foame de lup, zise Maya.

— Unde e chelnerul ăla?

34

În seara următoare, Maya se întâlni cu Simon Lumbroso în faţa Panteonului. Îşi petrecuse ziua cumpărând echipament de scufundări de la un magazin specializat din suburbiile de vest şi îndesase totul în două genţi de pânză. Lumbroso se dusese şi el la cumpărături, şi luase o lanternă mare, cu baterii, genul de echipament pe care-l iau cu ei minerii în puţuri. Îi privea pe turiştii care mâncau îngheţată în scuar şi zâmbea.

— Filosoful grec Diogene din Sinope se plimba prin Atena cu un felinar în mână, căutând un om cinstit. Noi căutăm ceva la fel de rar, Maya. Trebuie să faci o poză – o singură poză – instrucţiunilor care ne vor conduce spre o altă lume.

Lumbroso îi zâmbi.

— Suntem gata?

Maya dădu din cap că da.

Lumbroso o conduse în Campo Marzio, o stradă laterală de lângă clădirea Parlamentului. Pe la jumătatea ei, se opri în faţa unei uşi, între o ceainărie şi un magazin de parfumuri.

— Avem un şperaclu? întrebă Maya.

Lumbroso vârî mâna în buzunarul de la haină şi scoase un teanc de euro.

— Ăsta e singurul şperaclu de care ai nevoie la Roma.

Ciocăni puternic şi uşa fu deschisă de un bătrân chel cu cizme de cauciuc. Lumbroso îl salută politicos şi dădu mâna cu el, plătind mita fără să aibă vulgaritatea de a pomeni ceva despre bani. Bărbatul chel îi duse într-un coridor, spuse ceva în italiană şi apoi ieşi din clădire.

— Ce ţi-a spus, Simon?

— Să nu fim nesăbuiţi şi să încuiem după ce terminăm.

O luară pe coridor până într-o curte deschisă plină de lemne, schele şi cutii goale de vopsea. Vechiul imobil fusese locuit timp de sute de ani de mai multe familii, dar acum era pustiu şi pereţii de stuc erau pătaţi de la inundaţii. Toate geamurile erau sparte, dar barele de fier încă mai zăbreleau ferestrele. Grilajele acestea ruginite făceau clădirea să semene cu o închisoare abandonată.

Lumbroso deschise o uşă neîncuiată şi coborâră pe nişte scări acoperite de praf de mortar. Când ajunseră la ceea ce părea să fie pivniţa clădirii, Lumbroso aprinse lanterna şi deschise o uşă pe care era scris cu vopsea roşie: *PERICOLO – NO ENTRI*[31].

[31] Pericol – nu intraţi (în lb. italiană în original).

— De aici încolo nu mai este curent electric, aşa că va trebui să folosim lanterna, explică Lumbroso.

— Ai mare grijă pe unde calci.

Ţinând lanterna în jos, înaintă încet printr-un coridor cu pereţi de cărămidă. Podeaua era alcătuită din foi de placaj puse peste traverse de beton. La aproape cinci metri după uşă, Lumbroso se opri şi îngenunche lângă o deschizătură din foile de placaj. Maya rămase în picioare în spatele lui, privindu-i peste umăr, şi văzu Horologium Augusti.

Secţiunea excavată din cadranul solar al împăratului devenise podeaua unei pivniţe cu pereţii de piatră, lată cam de doi metri şi jumătate şi lungă de şase metri. Deşi cadranul solar era sub apă, Maya îi putea vedea suprafaţa de travertin, precum şi câteva linii şi litere greceşti din bronz încrustate în calcar. Arheologii germani îndepărtaseră tot pietrişul, iar încăperea semăna cu un mormânt jefuit. Singurul lucru modern era o scară de oţel care ducea de la deschizătura din placaj la podeaua pivniţei, aflată cu aproape trei metri mai jos.

— Coboară tu prima, zise Lumbroso.

— Am să-ţi dau echipamentul, apoi am să cobor şi eu cu lanterna.

Maya lăsă cele două genţi cu echipament pe o foaie de placaj şi-şi scoase giaca, pantofii şi şosetele. Apoi coborî pe scară spre cadranul solar. Apa era rece şi avea cam un metru adâncime. Lumbroso îi dădu Mayei genţile cu echipament, iar ea agăţă curelele de pus pe umăr de treptele scării, astfel încât să atârne din părţi opuse.

Cât timp Simon îşi scotea pălăria, haina de costum şi pantofii, Maya inspectă pivniţa. Când se mişca prin încăpere, stârnea mici valuri care se spărgeau de pereţi. De-a lungul anilor, mineralele din apă transformaseră cadranul din travertin alb în dale de piatră cenuşie; în mai multe locuri era ştirbit, crăpat şi pătat. Liniile şi simbolurile greceşti din bronz care fuseseră încrustate în calcar avuseseră odinioară o culoare aurie, strălucitoare, care scânteia puternic sub soarele roman. Metalul se oxidase complet, iar acum literele erau de un verde închis.

— Nu-mi plac scările, spuse Lumbroso.

Puse un picior pe primul fuştei, ca şi cum ar fi încercat rezistenţa scării, apoi coborî încet cu lanterna. Maya se duse într-un colţ şi descoperi o gură de drenaj în peretele din piatră cenuşie. Aceasta avea vreo şaizeci de centimetri pătraţi şi era complet cufundată sub apă. Marginea de jos era lipită de suprafaţa cadranului solar.

— Apa se scurge pe aici?

— Corect. Pe-acolo trebuie să o iei.

Încă îmbrăcat cu pantaloni negri, cămaşă albă cu mânecă lungă şi cravată, Lumbroso stătea cu picioarele în apă într-un fel ciudat de formal.

— Întoarce-te imediat dacă ajunge să-ţi fie prea greu să te mişti.

Maya se întoarse la scară şi scoase echipamentul de scufundări din geantă. Acesta era compus dintr-o centură cu greutăţi de plumb, un regulator de aer cu două faze, o mască de scufundări şi un rezervor de aer lung de treizeci de centimetri şi cu diametrul de zece centimetri. Mai cumpărase şi o lampă de buzunar subacvatică şi un aparat foto digital subacvatic – genul folosit de turiştii care fac scufundări în Bahamas.

— Rezervorul ăla de aer pare tare mic, zise Lumbroso.

— Este un rezervor de format mic. Mi-ai spus că în tunel nu e mult spaţiu.

Maya îşi puse întâi centura cu greutăţi, apoi ataşă un capăt al regulatorului la rezervor şi-şi atârnă de gât şnurul de plastic al aparatului foto. Tunelul era atât de îngust că avea să fie nevoită să susţină rezervorul cu un braţ, ţinându-l bine lipit de corp.

— Ce o să caut?

— Trebuie să faci fotografii oricărei fraze în latină sau greacă din partea exterioară a cadranului. Unele dintre ele descriu probabil cetăţi din lumea antică, în timp ce altele – o destinaţie spirituală, un punct de acces.

— Şi ce fac dacă cuvintele sunt acoperite de pietriş?

— Îl poţi da la o parte cu mâna, dar nu atinge pereţii.

Maya îşi puse masca de scafandru, apoi dădu drumul la aer şi începu să respire prin muştiuc.

— Noroc, spuse Lumbroso.

— Şi te rog, ai grijă.

Maya îngenunche pe podea şi-şi cufundă capul în apă. Întinzându-se pe jos, o luă în direcţia deschizăturii din perete. Îşi auzea respiraţia, bulele care ieşeau din regulator şi râcâitul făcut de marginea rezervorului, pe care-l târa pe podeaua de calcar.

Când ajunse la deschizătură, întinse braţul şi îndreptă raza lămpii de buzunar spre întuneric. De-a lungul anilor, apa care curgea pe-acolo tăiase un tunel subteran prin dărâmăturile trecutului. Pereţii tunelului erau un amestec de pietre, cărămizi romane şi bucăţi de marmură albă. Păreau fragili, ca şi cum urmau să se surpe, dar adevăratul pericol era creat de prezent. Pentru a susţine fundaţia clădirii, care se scufunda, cineva înfipsese tije de oţel adânc în sol. Vârfurile tijelor ieşeau în afară în tunel ca vârfurile unor săbii ruginite.

Împingându-se cu degetele de la picioare, Maya aluneca prin tunel. Când privi în sus la dărâmături şi la tijele de oţel, simţi că greutatea Romei îi stătea chiar deasupra capului. Corpul ei era presat de podeaua de travertin a cadranului solar, dar Maya nu reuşea să găsească nici un fel de cuvinte făcute din bronz.

Regulatorul scârţâia. Pe lângă faţa ei se ridicau bule de aer. Centimetru cu centimetru, se târî înainte până când intră în tunel cu tot corpul. Tunelul era atât de scund şi de strâmt că era imposibil să se întoarcă. Pentru a reveni în pivniţă, avea să fie nevoită să se împingă înapoi cu mâinile.

„Uită de frică,” îi spunea Thorn. „Concentrează-te asupra săbiei tale.” Tatăl ei nu părea să ezite niciodată, indiferent despre ce era vorba. Şi cu toate astea petrecuse doi ani la Roma, evitându-şi destinul. Maya îşi alungă din minte totul în afara tunelului şi continuă să înainteze.

Parcursese vreo trei, patru metri când tunelul coti la dreapta. Trecând pe sub una din tijele de oţel, intră într-o zonă mai lată, care arăta ca o grotă subterană. Suprafaţa cadranului solar arăta întunecată în partea asta, dar când se târî mai aproape, văzu că podeaua era încrustată cu bronz – cuvinte în greacă şi în latină.

Ţinând lampa cu mâna stângă, Maya apucă aparatul foto cu dreapta şi începu să facă poze. Ori de câte ori îşi mişca corpul, se formau sau dispăreau umbre.

În timp ce se târa înainte, rezervorul de aer se îndepărtă de ea şi atinse un perete lateral al tunelului. Nişte sfărâmături se desprinseră de perete şi se rostogoliră pe podea. Nu era nimic serios – doar câteva pietricele negre – dar Maya simţi cum i se strânge inima de frică.

Din perete căzură mai multe pietre şi nisip. Un bolovan lovi podeaua şi se rostogoli spre ea. Maya mai făcu repede câteva fotografii şi încercă să se dea uşor înapoi, dar deodată o bucată de tavan se prăbuşi, căzând chiar în faţa ei.

Apa se întunecase din cauza nisipului. Maya încercă să scape, dar ceva o ţinea. Luptându-se cu panica, lipi palmele de podeaua de marmură şi se împinse puternic. Urmă o explozie de bule de aer şi apa îi năvăli în gură.

Rupsese tubul regulatorului într-una din tijele de metal. Nu mai avea aer şi nici pe unde să iasă. Îşi pierduse lampa şi acum se zvârcolea în beznă. Apucă muştiucul cu dinţii, duse o mână peste umăr şi găsi capetele tubului de aer rupt. Secţiunea care ajungea în gura ei era plină cu apă, dar prin capătul de furtun conectat la rezervor ieşeau bule de aer. Împinse cele două secţiuni una într-alta şi le strânse în pumn. Prin muştiuc începu să intre aer amestecat cu apă. Maya înghiţi apa şi trase oxigenul în plămâni.

Ţinând strâns ambele bucăţi de furtun în mâna dreaptă, începu să se împingă înapoi cu stânga, pipăind nisipul zgrunţuros cu picioarele. Ca şi cum ar fi fost un martor la un accident auto, mintea i se detaşă de situaţie, începând să observe lucrurile cu calm şi să tragă concluzii. Era complet oarbă, şi peste încă vreun minut rezervorul de aer avea să se golească. Singura ei şansă era să găsească tunelul care ducea înapoi în pivniţă.

Când atinse cu picioarele un perete lateral al tunelului, se opri imediat şi-şi strecură corpul într-o parte. Maya se concentră asupra texturii zgrunţuroase a dărâmăturilor căzute. Viaţa ei se reducea acum la o particulă de oase şi sânge şi ţesut.

Încercând să nu provoace o altă surpare, se târa înapoi centimetru după centimetru. Regulatorul scoase un gâlgâit înăbuşit şi apoi Maya simţi pe limbă

un gust ca de cenuşă. Încercă să inhaleze, dar nu intra nimic în plămâni. Ruptura din furtun epuizase tot aerul din rezervor.

Maya întinse braţele, se împinse înapoi, iar cu degetele de la picioare găsi cotitura tunelului. Continuă să se mişte şi se rugă să nu se agaţe în tijele de oţel. I se părea că creierul îi reacţionează încet şi se întreba dacă nu era pe punctul de a leşina.

Peste alte câteva secunde, simţi cum nişte mâini o apucă de glezne. Cu o smucitură rapidă, Lumbroso o trase afară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am văzut nisip ieşind din tunel. Eşti rănită? Eşti bine?

Maya îşi smulse masca de pe faţă, scuipă afară muştiucul şi trase aer în piept, gâfâind. Plămânii îi ardeau, şi se simţea ca şi cum o lovise cineva în stomac. Lumbroso continua să-i vorbească, dar ea nu-i putea răspunde. Era incapabilă să vorbească, şi în minte avea un singur gând: „Sunt încă în viaţă”.

Aparatul foto subacvatic se legăna la capătul lanţului său, iar ea i-l dădu lui Lumbroso ca şi cum ar fi fost o piatră preţioasă.

* * *

A doua zi, pe la ora opt dimineaţa, Maya era clienta unei cafenele în aer liber din Piazza San Lorenzo in Lucina. Piaţa avea mai puţin de o sută de metri de la intrare până la clădirea pustie care ascundea cadranul solar. Imediat sub picioarele Mayei se aflau straturile trecutului şi râuri secrete care curgeau prin întuneric.

Dacă închidea ochii, se vedea prinsă în tunelul de sub ape, dar nu avea nici cea mai mică dorinţă să reflecteze la acel moment. Era vie şi în lumea asta. Tot ceea ce o înconjura părea atât obişnuit, cât şi frumos. Atinse blatul neted de marmură al mesei, în timp ce un tânăr chelner italian îi aducea o ceaşcă de capucino şi o tartă cu piersici decorată cu o rămurică de mentă. Crusta de pe tartă era uşoară şi crocantă, iar Maya lăsă umplutura dulce de piersici să-i zăbovească pe limbă. Cu toate că tubul pentru sabie atârna de spătarul scaunului din fier forjat, simţea impulsul nebun de a-l abandona şi de-a se plimba prin scuar ca o femeie obişnuită, intrând în fiecare magazin să miroasă mostre de parfum şi să probeze eşarfe de mătase.

Lumbroso sosi când termina ea tarta. Purta obişnuitele lui haine închise la culoare şi ducea o mapă de piele sub braţ.

— *Buon giorno*, Maya. *Come sta*[32]? E o plăcere să te văd în dimineaţa asta.

Se aşeză şi comandă un capucino.

— Săptămâna trecută am văzut un turist comandând un capucino la ora cinci după-amiaza. Asta-i Roma, nu Starbucks! Chelnerul a fost profund jignit.

[32] Ce faci? (în lb. italiană în original).

Ar trebui să pună un anunţ în toate trattorias: „Este interzis prin lege să comanzi un capucino după ora zece dimineaţa”.

Maya zâmbi.

— Dar un espresso?

— Un espresso da.

Lumbroso deschise mapa şi scoase un plic maro plin cu fotografii lucioase.

— Am descărcat imaginile aseară şi le-am printat pe hârtie fotografică. Ai făcut o treabă foarte bună, Maya. Am reuşit să citesc totul limpede.

— Inscripţiile menţionează vreun punct de acces?

— Cadranul solar combina locuri pe care sensibilitatea noastră modernă le-ar considera reale, cu locuri care făceau legătura cu o altă lume. Priveşte imaginea asta...

Puse o fotografie în faţa ei.

— E scrisă în latină şi se referă la *Aegyptus* – denumirea romană a Egiptului. După moartea Cleopatrei, Egiptul a devenit o provincie a Imperiului. La dreapta acestei inscripţii în latină sunt nişte cuvinte în greacă.

Lumbroso îi întinse o altă fotografie şi sorbi din capucino. Maya studie poza care arăta cuvinte în greacă şi latină.

— Inscripţia foloseşte un cuvânt care înseamnă „uşă” sau „portal”.

Lumbroso luă fotografia şi începu să traducă.

— Portalul către Dumnezeu a fost dus din *Ludaea* în *Ta Nejer* – Ţinutul Domnului.

— Cu alte cuvinte, nu ştim unde e uşa.

— Nu sunt de acord. Instrucţiunile sunt la fel de clare ca un ghid din cele pe care le au la ei turiştii din Roma. *Ludaea* este denumirea romană a provinciei care includea Ierusalimul. *Ta Nejer* – Ţinutul Domnului – mai era numit şi *Punt*. În general, se consideră că se află în nordul Etiopiei.

Maya ridică din umeri.

— Nu înţeleg, Simon. Cum ar putea fi mobil un portal – un punct de acces?

— Un singur obiect faimos a fost dus din Ierusalim în Etiopia. Este un „portal” care, în zilele noastre, este cunoscut sub denumirea de Chivotul legământului.

— Chivotul e doar o legendă, zise Maya.

— Este ca Atlantida sau Regele Arthur.

Lumbroso se aplecă spre ea şi vorbi pe un ton scăzut:

— N-am studiat cărţile despre Regele Arthur, dar ştiu destule despre Chivotul legământului. Este un cufăr din lemn de acacia placat cu aur, şi are un capac din aur solid numit *kapporet*. Biblia ne dă chiar şi dimensiunile acestui obiect sacru. Are cam o sută paisprezece centimetri lungime şi şaizeci şi opt de centimetri lăţime.

— Chivotul a fost creat de izraeliţi în timpul exilului în pustiu. Avea un loc de onoare în primul templu, construit de Solomon. Lumea presupune în general că Chivotul conţinea Cele zece porunci, dar cred că e mai logică ideea că ar fi un fel de punct de acces. Chivotul era păstrat în „Sfânta Sfintelor” – cea mai lăuntrică parte a templului.

— Dar n-a fost distrus de asirieni?

— Te referi probabil la babilonieni.

Lumbroso zâmbi.

— Singurul fapt care apare în toate sursele e că Chivotul nu se afla în templu când Nabucodonosor a prădat Ierusalimul. Babilonienii au întocmit liste detaliate cu ceea ce jefuiseră, dar Chivotul n-a fost pomenit nicăieri. Unul dintre faimoasele manuscrise de la Marea Moartă, găsite în 1947, afirmă explicit că *Mishkan*, templul portabil destinat Chivotului, a fost scos din templu înainte de invazie.

— Câţiva oameni cred că Iosua a ascuns Chivotul undeva în Izrael, dar inscripţia de pe cadranul solar reflectă legenda că el a fost dus în Etiopia de Menelik Întâiul, fiul lui Solomon şi al Reginei din Saba. Romanii ştiau asta când au scris inscripţia.

— Deci Chivotul este în Africa?

— Nu e tocmai un secret, Maya. Poţi să cauţi pe Internet sau să citeşti o duzină de cărţi. Chivotul este păstrat în prezent în Biserica Fecioarei Maria din Sion, din oraşul nord-etiopian Axum. E păzit de un grup de preoţi etiopieni, şi numai un singur preot are voie să intre în altar.

— Teoria ta are un singur punct slab, spuse Maya.

— Dacă Chivotul se află în Etiopia, atunci de ce Izraelul n-a făcut nimic ca să-l revendice sau să-l apere?

— A, dar a încercat. În 1972, un grup de arheologi de la Muzeul din Israel a zburat în Etiopia. Aceştia au primit permisiunea Împăratului Haile Selassie să examineze anumite artefacte istorice. În acea perioadă, în provincia Wollo era o secetă cumplită, iar împăratul era disperat să primească ajutor internaţional.

— Arheologii respectivi au călătorit până la mănăstirile de pe insulele din lacul Tana, şi până în oraşul Axum. Dar, în mod ciudat, n-au întocmit niciodată un raport sau altă declaraţie publică. La două săptămâni de la întoarcerea lor în Ierusalim, Israelul a început să trimită ajutor militar şi umanitar Etiopiei. Acest sprijin a continuat şi după moartea împăratului, în 1975. Mai continuă şi astăzi.

Lumbroso zâmbi şi-şi termină ceaşca de capucino.

— Izraelienii nu prea vorbesc despre ajutorul ăsta, şi nici etiopienii. Pentru că, desigur, nu există nici un motiv politic pentru donarea banilor – decât dacă crezi în Chivot.

Maya clătină din cap.

— Poate câţiva istorici au inventat teoria asta şi câţiva preoţi etiopieni vor s-o creadă. Dar de ce izraelienii n-au luat pur şi simplu Chivotul ca să-l ducă înapoi la Ierusalim?

— Deoarece Chivotul ar fi trimis într-un templu care nu mai există. Domul din Stâncă ocupă în prezent acel loc: acolo s-a înălţat în Paradis profetul Mohamed. Dacă Chivotul ar fi adus înapoi la Ierusalim, anumite grupuri fundamentaliste – atât creştine, cât şi iudaice – ar vrea să distrugă Domul din Stâncă şi să reconstruiască templul. Asta ar declanşa un război care ar face orice conflicte de până acum să pară minore.

— Conducătorii Izraelului sunt evrei cu o credinţă fervent, dar sunt şi oameni pragmatici. Obiectivul lor este supravieţuirea poporului evreu, nu declanşarea celui de-al Treilea Război Mondial. Este cel mai bine pentru toată lumea ca Chivotul să rămână în Etiopia şi ca oamenii să fie încurajaţi să creadă că a fost distrus cu mii de ani în urmă.

— Şi ce se întâmplă dacă mă duc în Etiopia? întrebă Maya.

— Nu pot să mă duc pur şi simplu acolo şi să cer să văd Chivotul.

— Sigur că nu. Tocmai de-asta trebuie să merg cu tine. În ultimii ani, am cumpărat artefacte de la un evreu etiopian pe nume Petros Semo. Am să-l rog să se întâlnească cu noi în Addis Abeba şi să ne ajute să discutăm cu preoţii.

— Şi Chivotul este un punct de acces care mă va duce pe Primul Tărâm?

— Poate că în oricare dintre tărâmuri. Textele nu reuşesc să se pună de acord în această privinţă. Concluzia generală este că trebuie să-ţi trimiţi întâi spiritul, apoi să-l urmezi. Cred că înseamnă că trebuie să vrei să ajungi acolo – să o doreşti din tot sufletul. În acest punct lăsăm atât istoria, cât şi ştiinţa cu mult în urmă. Dacă treci prin această uşă, abandonezi realitatea noastră.

— Dar îl voi găsi pe Gabriel?

— Nu ştiu.

— Şi ce se întâmplă dacă nu-l găsesc? Pot să mă întorc în lumea asta?

— Nu ştiu nici asta, Maya. Dacă studiezi miturile antice despre infern, toate sunt de acord într-o singură privinţă – trebuie să te întorci aşa cum ai intrat.

Maya privi piaţa şi frumuseţea care-o captivase cu doar câteva minute în urmă. Îi promisese lui Gabriel că îi va fi mereu alături. Dacă refuza să se ţină de cuvânt, atunci acel moment pe care-l trăiseră împreună îşi pierdea semnificaţia.

— Şi cum ajungem în Etiopia?

Lumbroso băgă fotografiile la loc în plic.

— Întâi, mai comandăm câte un capucino.

Îi făcu semn chelnerului, apoi arătă spre ceştile lor goale.

35

În sudul Angliei era primăvară devreme. Când Michael ieşi în balconul de la etajul doi al conacului Wellspring, văzu că în fagii de pe dealurile din jur începeau să apară frunzuliţe de un verde crud. Chiar sub el, invitaţii de la petrecerea de după-amiază ieşeau din casă şi se răspândeau prin grădina de trandafiri. Chelneri cu veste albe serveau pahare de vin spumant şi canapele, în timp ce un cvartet de muzicieni interpreta *Cele patru anotimpuri*. Deşi plouase cu o zi în urmă, duminica asta era atât de senină şi de caldă, încât cerul arăta uşor artificial – ca un cort din mătase albastră instalat ca să adăpostească petrecerea.

Wellspring era o altă proprietate a Fundaţiei Evergreen. În timp ce parterul şi etajul unu erau dedicate activităţilor publice, etajul al doilea consta dintr-un apartament privat, păzit de personalul de securitate. Michael stătea la conac de opt zile. În acest timp, doamna Brewster îi explicase în detaliu atât obiectivele publice, cât şi pe cele private ale Programului Tinerilor Lideri Mondiali. Coloneii de armată şi oficialii din poliţie care degustau plăcinţelele cu crabi în grădina de trandafiri erau în vizită în Anglia pentru a afla cum să combată terorismul. În timpul a trei zile de seminarii, învăţau despre monitorizarea Internetului, camere de supraveghere, cip-uri RFID şi sisteme de informare totală.

Petrecerea din grădină era punctul culminant al acestui proces de învăţare. Liderii aveau să întâlnească reprezentanţi ai corporaţiilor, care erau nerăbdători să implementeze noua tehnologie în naţiunile subdezvoltate. Fiecărui lider i se dădea o mapă de piele specială pentru cărţile de vizită date după primul pahar de vin.

Aplecându-se peste marginea balconului, Michael o urmări pe doamna Brewster înaintând prin mulţime. Fusta şi sacoul ei turcoaz ieşeau în evidenţă printre costumele de afaceri sobre şi uniformele militare kaki. De la distanţă, părea să fie o moleculă de agent catalizator picurată într-un pahar de laborator plin cu diverse chimicale. În timp ce făcea cunoştinţă şi discuta şi îşi lua rămas-bun cu un sărut, forma noi legături între tinerii lideri şi cei care voiau să-i slujească.

Plecă din balcon, trecu prin nişte uşi-fereastră şi intră într-o cameră care fusese odinioară dormitorul principal. Acum tatăl său zăcea pe o masă de operaţii în centrul încăperii. Cupidoni albi de ghips se uitau fix la el de pe tavan. Capul lui Matthew Corrigan fusese ras şi îi fuseseră introduşi senzori în creier. Pulsul şi temperatura corpului erau monitorizate în permanenţă. Unul dintre

neurologi anunţase că rătăcitul Călător era „pe cât de mort se poate, încă fiind în viaţă”.

Îl deranja pe Michael că se tot întorcea în camera asta să se uite la corpul nemişcat de pe masă. Se simţea ca un boxer care îşi împinsese adversarul într-un colţ al ringului. Aparent, meciul se terminase, dar cumva tatăl său îl evitase şi se îndepărtase de el cu paşi de dans.

— Deci el e faimosul Matthew Corrigan, spuse o voce familiară.

Michael se întoarse pe jumătate şi-l văzu pe Kennard Nash stând în prag. Nash purta un costum de afaceri albastru, cu o insignă a Fundaţiei Evergreen prinsă la rever.

— Bună, generale. Credeam că eşti tot pe Dark Island.

— Aseară eram la New York, dar vin întotdeauna la ceremonia finală din cadrul Programului Tinerilor Lideri Mondiali. În plus, voiam să inspectez recenta achiziţie a domnului Boone...

Nash se apropie de masă şi-l studie pe Matthew Corrigan.

— Ăsta chiar e tatăl tău?

— Da.

Generalul întinse degetul arătător şi împunse faţa lui Matthew.

— Trebuie să recunosc, sunt un pic dezamăgit. Credeam că individul o să aibă o înfăţişare mai impresionantă.

— Dacă ar mai fi activ, ar fi putut provoca o rezistenţă serioasă faţă de Programul Shadow din Berlin.

— Dar asta n-o să se întâmple, nu?

Nash rânji la Michael, nefăcând nici un efort să-şi ascundă dispreţul.

— Îmi dau seama că ai manipulat consiliul director şi i-ai făcut să se teamă de un corp fără viaţă întins pe o masă. În ce mă priveşte, Călătorii au încetat să mai constituie un factor relevant. Asta vă include şi pe tine, şi pe fratele tău.

— Ar trebui să stai de vorbă cu doamna Brewster. Cred că-i ajut pe Fraţi să-şi atingă obiectivele.

— Am auzit de diversele tale sugestii şi nu sunt impresionat. Doamna Brewster a crezut mereu cu tărie în cauza noastră, dar cred că a provocat neajunsuri mari permiţându-ţi să călătoreşti prin Europa şi să răspândeşti o mulţime de prostii.

— Tu ai fost primul care m-a prezentat consiliului director, generale.

— E o greşeală care va fi îndreptată curând. E timpul să te întorci la centrul de cercetare, Michael. Sau poate să i te alături tatălui tău într-un alt tărâm. Ce vreau să spun e că asta-i obligaţia Călătorilor. Corect? Sunteţi nişte ciudăţenii genetice, exact ca Lipiturile noastre.

Uşile-ferestre rămăseseră deschise, iar Michael asculta cum cvartetul de coarde executa o încheiere liniştitoare. Peste câteva clipe se auzi un uşor

scârţâit de la echipamentul audio, apoi vocea doamnei Brewster bubui dintr-un difuzor portabil.

— Bun venit, spuse ea, pronunţând cuvintele cu o mică pauză între ele.

— Este o zi frumoasă şi o încheiere potrivită pentru acest simpozion de trei zile din cadrul Programului Tinerilor Lideri Mondiali. Am fost inspirată – de fapt nu doar inspirată – am fost sincer mişcată de comentariile pe care le-am auzit astăzi în grădină...

— Se pare că doamna Brewster este gata să-şi ţină micul discurs.

Nash îşi vârî mâinile în buzunare şi se îndreptă spre uşă.

— Vii şi tu?

— Nu e necesar.

— Nu, sigur că nu. De fapt nu eşti unul dintre noi, nu-i aşa?

Generalul Nash se îndepărtă cu un mers ţanţoş, iar Michael rămase în spatele lui, alături de trupul tatălui său. Ameninţarea din partea lui Nash era una reală, dar Michael se simţea calm în acel moment. N-avea nici o intenţie să se întoarcă într-o cameră păzită, şi nici nu-i trecea prin cap să plutească spre un alt tărâm. Încă mai avea timp să facă nişte manevre. Deja făcuse o alianţă cu doamna Brewster. Acum trebuia să-i atragă de partea sa pe alţi membri dintre Fraţi. Lui Michael îi venea uşor să vorbească cu oricine zilele astea. Deoarece putea să vadă schimbările subtile, de o fracţiune de secundă, din expresia fiecărei persoane, îşi putea adapta cuvintele în aşa fel încât să-i ghideze în direcţia potrivită.

— Tu de ce n-ai făcut asta? îşi întrebă el tatăl.

— Să obţii bani. Să capeţi putere. Să ajungi să ai ceva. În schimb, ne-ai făcut să ne ascundem...

Michael aşteptă un răspuns, dar tatăl lui rămase tăcut. Întorcându-i spatele, Michael părăsi camera, ieşind din nou pe balcon. Doamna Brewster încă nu terminase discursul.

— Sunteţi cu toţii nişte adevăraţi idealişti, zicea ea.

— Şi vă salut forţa şi înţelepciunea. Aţi respins sloganurile nesăbuite ale celor care susţin aşa-numita „virtute” a libertăţii. Libertate pentru cine? Pentru criminali şi terorişti? Oamenii decenţi, care muncesc din greu pe lumea asta vor ordine, nu retorică. Sunt disperaţi după o conducere puternică. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că voi toţi sunteţi gata să răspundeţi acestei provocări. În cursul anului viitor, o ţară europeană va face primul pas spre controlul sistematic al populaţiei sale. Succesul acestui program va inspira guvernele de pretutindeni.

Doamna Brewster înălţă paharul de vin.

— Vreau să toastez pentru pace şi stabilitate.

Din mulţime se ridică un murmur respectuos. Pretutindeni în grădina de trandafiri, alte pahare scânteiară în lumina soarelui.

36

Lăsând-o pe Alice pe insulă cu măicuţele, Hollis şi Mother Blessing se întoarseră la Londra. Hollis era în oraş doar de douăzeci şi patru de ore, dar deja făcuse un plan. Unul dintre Alergătorii liberi, un student pe nume Sebastian, fugise acasă la părinţii lui, în sud, dar Jugger şi cu Roland nu plecau nicăieri. Jugger îşi petrecu o oră plimbându-se ca un leu în cuşcă prin apartamentul cu două camere din Chiswick, ţinând discursuri împotriva Tabula şi dând din mâini. Roland se aşezase pe un taburet de lemn, stând aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchi. Când Hollis îl întrebă la ce se gândea, băiatul din Yorkshire îi răspunse pe un ton scăzut, ameninţător:

— Vor plăti pentru ce-au făcut.

La şase, Hollis se întoarse la magazinul de tobe ca să-l păzească pe Gabriel. Jugger apăru şi el peste patru ore şi începu să se plimbe prin încăperea ticsită de lucruri, inspectând statuile africane şi bătând cu degetele în tobe.

— E ceva de locul ăsta, spuse el.

— Parc-ar fi o afurisită de călătorie în Congo.

Spre miezul nopţii, Alergătorul liber începu să devină agitat. Tot mânca batoane de ciocolată şi tresărea de câte ori auzea un zgomot.

— Ei ştiu că vin?

— Nu, spuse Hollis.

— De ce nu?

— N-ai de ce să te temi. Doar spune-le ce mi-ai spus şi mie.

— Nu mi-e frică.

Jugger se ridică în picioare şi supse burta.

— Numai că nu-mi place irlandeza aia. Ar fi în stare să omoare pe cineva numai dacă ar tuşi spre ea.

Încuietoarea se descuie cu un clic uşor, iar Linden şi Mother Blessing intrară în magazin. Nici unul dintre Arlechini nu păru să se bucure că-l vede pe Jugger. Instinctiv, Mother Blessing străbătu încăperea şi se postă în dreptul intrării în apartamentul secret unde trupul lui Gabriel zăcea în întuneric.

— Se pare că ai un nou prieten la Londra, domnule Wilson. Dar nu-mi amintesc să fi fost prezentaţi, zise Mother Blessing.

— Maya i-a salvat pe Jugger şi prietenii lui când s-a întors la Londra. Ea mi-a spus unde se ascund. După cum ştiţi, Gabriel a ţinut un discurs în faţa Alergătorilor liberi. Le-a cerut să afle ce plănuiesc Tabula.

— Şi de-asta au încercat să ne omoare oamenii ăia, spuse Jugger.

— Presupun că unii au vorbit prea mult la mobil sau au trimis nişte bârfe prin Internet. Dar am obţinut nişte informaţii cruciale înainte de-a ne arde casa.

Mother Blessing părea sceptică.

— Mă îndoiesc că cineva ca voi ştie ceva crucial.

— Tabula au o faţadă publică numită Fundaţia Evergreen, spuse Jugger.

— Cei care fac parte din ea se ocupă cu cercetări genetice şi cu aducerea unor poliţişti străini aici, în Anglia, ca să-i înveţe cum să urmărească oamenii pe Internet.

— Ştim totul despre Programul Tinerilor Lideri Mondiali, zise Mother Blessing.

— Se desfăşoară de câţiva ani.

Jugger păşi între o tobă îmbrăcată în piele de zebră şi o statuie de lemn al unui zeu al ploii.

— Prietenii noştri din Berlin spun că Fundaţia Evergreen testează de ceva vreme o versiune beta a unui program de calculator denumit Shadow. Folosesc date din cipurile RFID şi de la camerele de supraveghere ca să urmărească toţi oamenii din oraş. Dacă dă rezultate în Berlin, or să-l extindă în întreaga Germanie şi apoi în restul Europei.

Linden îi aruncă o privire lui Mother Blessing.

— Berlin este un loc bun pentru ei. Acolo au în prezent centrul lor de calculatoare.

— Iar noi ştim unde anume este centrul, zise Jugger.

— Un Alergător liber pe nume Tristan a descoperit clădirea. Se află în fosta zonă moartă a Zidului Berlinului.

— Asta-i tot ce trebuie să ştim acum. Mulţumesc că ai venit în seara asta, Jugger.

Hollis deschise uşa de la intrare a magazinului.

— Am să ţin legătura cu tine.

— Ştii unde să mă găseşti.

Jugger o luă spre uşă, cu un mers nonşalant.

— Nu vreau să ştiu decât un singur lucru – Gabriel este bine?

— Nici o grijă, zise Linden.

— Este apărat.

— Nu mă îndoiesc de asta. Doar să ştiţi că Alergătorii liberi încă mai vorbesc despre el. Ne-a făcut să simţim că mai este speranţă.

Jugger ieşi din magazin, iar cei trei rămaseră singuri. Mother Blessing îşi trecu tubul pentru sabie de pe un umăr pe altul şi străbătu încăperea.

— Le-ar putea spune prietenilor lui despre locul ăsta. Asta înseamnă că trebuie să-l mutăm pe Călător.

— Asta-i tot ce ai de spus? întrebă Hollis.

— N-o să facem nimic în legătură cu informaţiile astea?

— Nu ne priveşte pe noi ce se întâmplă la Berlin.

— Dacă programul Shadow funcţionează, toate guvernele din lume vor ajunge să-l folosească.

— Tehnologia este inevitabilă, spuse Mother Blessing.

Hollis se concentră asupra medalionului de argint care-i atârna la gât, şi o furie rece ca gheaţa îi schimbă vocea:

— Poţi să crezi ce vrei – să alergi în jurul lumii cu afurisita aia de sabie a ta – dar eu n-am să-i las pe Tabula să câştige.

— Vreau supunere din partea ta, domnule Wilson. Nu iniţiativă. Supunere oarbă şi curaj nesăbuit.

— De-asta m-ai dus să văd cadavrul lui Vicki? întrebă Hollis.

— Voiai să mă transformi într-un soldăţel perfect?

Mother Blessing zâmbi rece.

— Cred că n-a mers.

— Vreau să-i distrug pe cei care-au omorât-o pe Vicki. Dar am felul meu de-a face lucrurile.

— Nu cunoşti istoria Tabula şi a Arlechinilor. Conflictul ăsta durează de mii de ani.

— Şi uite ce s-a întâmplat. Voi, Arlechinii, sunteţi atât de prinşi în trecut – cu toate tradiţiile voastre mărunte – încât aţi pierdut războiul.

Linden se aşeză pe o bancă.

— Nu cred că suntem complet învinşi. Dar suntem la un punct de cotitură. E vremea să facem ceva.

Mother Blessing se răsuci şi-l înfruntă pe celălalt Arlechin. Deşi chipul ei era o mască rigidă, ochii de un verde întunecat aveau o privire intensă şi concentrată.

— Deci acum eşti de partea domnului Wilson?

— Nu sunt de partea nimănui, dar e timpul să ne înfruntăm duşmanul. Tabula nu se mai tem de noi, doamnă. Ne ascundem de multă vreme.

Mother Blessing îşi atinse tubul cu sabia în timp ce se învârtea prin încăperea plină de lucruri. Hollis avea impresia că ea vrea să omoare pe cineva numai ca să dovedească că este vie.

— Ai vreo propunere? îl întrebă Mother Blessing pe Hollis.

— Vreau să mă duc la Berlin, să iau legătura cu Alergătorii liberi de acolo şi să distrug programul Shadow.

— Şi ai să faci asta de unul singur?

— Aşa se pare.

— N-ai să izbuteşti nimic, decât dacă este cu tine şi un Arlechin. Orice plan va avea nevoie de participarea mea ca să aibă succes.

— Şi dacă nu vreau să vii cu mine? întrebă Hollis.

— N-ai de ales, domnule Wilson. Ce ne spui este că vrei să fii aliatul nostru, nu un mercenar. Bine, voi accepta această schimbare de statut. Dar până şi aliaţii au nevoie de supraveghere.

Hollis lăsă să se scurgă câteva secunde, apoi dădu din cap. Mother Blessing se relaxă uşor şi-i zâmbi lui Linden.

— Nu-mi pot imagina de ce domnul Wilson n-ar vrea să meargă la Berlin cu mine. Nu sunt decât o irlandeză agreabilă între două vârste...

— *Oui, madame*. O irlandeză... cu o sabie foarte ascuţită.

37

La intervale de timp aleatorii, bărbatul cu codiţe blonde şi negrul cu halat alb îl scoteau pe Gabriel din celulă şi-l târau pe scări până în sala de sport a şcolii. Încăperea lungă şi îngustă încă mai avea gradenuri pe o latură şi o podea de lemn cu dungi roşii pe margine. În loc să fie folosită pentru baschet şi badminton, sala servea la torturarea prizonierilor.

În iad nu existau modalităţi noi de tortură. Toate tehnicile de umilire şi de provocare a durerii şi fricii fuseseră deja folosite în lumea lui Gabriel. La un moment dat, lupii aflaseră despre cele patru bariere care despărţeau propriul lor tărâm de celelalte; sistemul lor de tortură corespundea barierelor de aer, foc, apă şi pământ.

Pentru interogarea inspirată de bariera aerului, lui Gabriel îi legaseră încheieturile mâinilor de o frânghie şi-i răsuciseră braţele la spate. Frânghia fu prinsă de un coş de baschet, apoi îl traseră în sus, astfel încât atârna în aer, la distanţă de câţiva centimetri de sol.

— Zbori? îl întrebau bărbaţii.

— De ce nu mai zbori puţin?

Apoi cineva îl împingea, iar Gabriel se legăna înainte şi înapoi, în timp ce braţele aproape i se smulgeau din articulaţii.

Pentru bariera de foc, tije de metal erau încinse într-o flacără de gaz şi apoi îi erau apăsate pe piele. Pentru bariera de apă, îl băgau cu capul într-o cadă plină cu apă şi-l trăgeau afară numai după ce trăgea apă în plămâni.

Interogarea inspirată de bariera de pământ era cea mai înspăimântătoare. Într-o zi, îl legară la ochi şi-l traseră afară din celulă, ducându-l pe un petic de pământ din spatele şcolii. Cineva pusese un scaun cu spătarul drept pe fundul unei gropi adânci. Gabriel fu legat de scaun şi apoi – încet – interogatorii săi începură să-l îngroape de viu.

Pământul rece îi cuprinse întâi picioarele, apoi avansă, trecându-i de genunchi, talie şi piept. Din când în când, cei doi lupi se opreau şi-i puneau aceleaşi întrebări: „*Unde e calea de trecere? Cum o găsim? Cine ştie cum se iese din locul ăsta?*” În cele din urmă, pământul ajunse la faţa lui Gabriel. Fu acoperit complet, cu fiecare răsuflare trăgând ţărână în nări, înainte ca cei doi să-l dezgroape.

În timpul fiecărei încercări, Gabriel se întreba dacă tatăl său fusese şi el prins. Poate un alt grup de pe Insulă îl ţinea prizonier sau poate că Matthew găsise în sfârşit trecerea şi se întorsese acasă. Gabriel încerca să-şi dea seama ce lecţie învăţase tatăl său din acest loc. Nu era surprinzător să descopere că

ura şi mânia aveau o putere tenace, dar compasiunea mai supravieţuia încă în inima sa.

Gabriel refuza să mănânce resturile pe care i le aduceau în celulă, iar paznicii flămânzi înfulecau tot ce lăsa el în farfurie. Încet-încet, deveni fragil şi slăbit, dar îi rămâneau amintirile despre Maya. Îi vedea aievea graţia intensă a trupului în timp ce se antrenau împreună în apartamentul din New York. Îşi amintea tristeţea din ochii ei şi atingerea pielii ei pe a lui când făcuseră dragoste în capelă. Acele clipe trecuseră – pierdute pentru totdeauna – dar uneori păreau mai reale decât orice din jur.

* * *

Blondul îşi spunea domnul Dewitt, iar negrul era domnul Lewis. Erau grozav de mândri de numele lor, ca şi cum faptul că aveau un nume sugera un trecut complex şi un posibil viitor. Poate din cauza halatului alb, Lewis avea un fel de a se purta liniştit, serios. Dewitt era ca un băiat mare în curtea şcolii. Uneori, când cei doi îşi târau prizonierul pe coridoare, Dewitt spunea câte o glumă şi râdea. Amândoi lupii erau îngroziţi de comisarul patrulelor, care avea drept de viaţă şi de moarte în această parte a oraşului.

Timpul trecea şi, încă odată, Gabriel fu adus în sala de sport, unde îl aştepta cada cu apă. Bărbaţii îi legară încheieturile în faţă cu o bucată de frânghie, iar el ridică deodată privirea spre ei.

— Credeţi că e bine să faceţi asta?

Amândoi părură surprinşi – ca şi cum n-ar mai fi auzit vreodată întrebarea asta. Se uitară unul la celălalt, apoi Lewis clătină din cap.

— Nu există bine sau rău pe insula asta.

— Ce v-au învăţat părinţii voştri când eraţi copii?

— Nimeni n-a crescut aici, mârâi Dewitt.

— Era vreo carte în biblioteca şcolii? O carte de filozofie sau de religie – cum ar fi Biblia?

Cei doi se priviră ca şi cum împărtăşeau un secret, apoi Lewis băgă mâna în buzunarul exterior al halatului şi scoase un caiet de şcoală cu spiră, ale cărui foi erau pătate.

— Asta e ceea ce numim noi o Biblie, explică el.

— După ce au început omorurile, unii oameni şi-au dat seama că aveau să fie ucişi. Înainte de-a muri, au scris cărţi în care descriau unde erau ascunse arme şi cum să le fie distruşi duşmanii.

— E un fel de manual care-ţi explică cum să fii puternic data viitoare, explică şi Dewitt.

— Oamenii au ascuns Biblii prin oraş ca să le poată găsi la începutul următorului ciclu. Ai văzut cuvintele şi numerele zugrăvite pe pereţi?

Majoritatea numerelor sunt indicii pentru găsirea Bibliilor şi a ascunzătorilor de arme.

— Desigur, unii sunt foarte deştepţi, zise Lewis.

— Ei au scris false Biblii, care dau intenţionat sfaturi proaste.

Cu prudenţă, îi oferi caietul lui Gabriel.

— Poate ne poţi spune tu dacă asta e o Biblie falsă.

Gabriel luă caietul şi-l deschise. Pe fiecare pagină erau mâzgălite instrucţiuni de găsire a armelor şi privind locurile bune pentru poziţii defensive. Unele pagini erau pline cu explicaţii dezlânate despre motivul pentru care iadul exista şi despre cine trebuia să trăiască aici.

Gabriel îi dădu caietul înapoi lui Lewis.

— Nu-ţi pot spune dacă este autentică sau falsă.

— Mda, mormăi Dewitt.

— Nimeni nu ştie nimic.

— Avem o singură regulă aici, zise Lewis.

— Fă ce este bine pentru tine.

— Mai bine v-aţi regândi strategia, spuse Gabriel.

— În cele din urmă, veţi fi executaţi de comisarul patrulelor. El se va asigura că va rămâne ultimul în viaţă.

Lui Dewitt i se boţi faţa ca şi cum ar fi fost un copil.

— Bine. Poate că aşa e. Dar noi n-avem ce face.

— Ne-am putea ajuta între noi. Dac-aş descoperi o ieşire de-aici, voi doi aţi putea pleca împreună cu mine.

— Ai face asta? întrebă Lewis.

— Trebuie doar să găsesc trecerea. Comisarul a spus că majoritatea legendelor se referă la camera în care se păstrează dosarele şcolii.

Lupii se uitară unul la altul. Frica de comisar aproape le copleşea dorinţa de-a scăpa de acolo.

— Poate... poate că te-aş putea duce acolo să te uiţi repede, zise Dewitt.

— Dacă o ştergi de pe Insulă, atunci plec şi eu, spuse Lewis.

— S-o facem acum. Toată lumea a ieşit din clădire, fac o razie ca să prindă gândaci...

Cei doi îi dezlegară încheieturile lui Gabriel şi-l ajutară să se ridice în picioare. Îl apucară strâns de braţe şi ieşiră din sala de sport, luând-o repede pe un coridor pustiu, care ducea la încăperea cu dosarele. Lupii păreau precauţi şi speriaţi când deschiseră uşa şi-l traseră înăuntru.

Încăperea cu dosarele nu se schimbase de la ultima lui vizită. Singura lumină venea de la flăcăruile care ardeau în ţevile sparte. Deşi avea dureri, Gabriel era alert. În încăperea asta se afla ceva. O cale de scăpare. Aruncă o privire peste umăr şi văzu că Dewitt şi Lewis se uitau la el ca şi cum ar fi fost un magician pe cale să facă un truc spectaculos.

Îşi târâi încet picioarele pe intervalul de lângă perete, trecând pe lângă dulapurile de metal cu dosare. Când Michael şi cu el erau mici, jucau un joc cu mama lor în zilele ploioase. Ea ascundea un obiect mic undeva prin casă, iar ei îl căutau, şi ea spunea din când în când „rece” sau „cald”. Ajunse la capătul intervalului. Apoi o luă pe altul. Era ceva lângă zona de lucru din centrul încăperii. „Cald”, îşi spuse. „Mai cald. Nu, acum o iei în direcţia greşită.”

Deodată, uşa încăperii cu dosare se deschise cu o bufnitură. Înainte ca Lewis şi Dewitt să poată reacţiona, un grup de bărbaţi înarmaţi năvăliră pe intervale.

— Luaţi-le armele, spuse o voce.

— Nu-i lăsaţi să scape.

Bărbaţii îi înşfăcară pe cei doi trădători în timp ce comisarul îşi făcea apariţia, ţinând în mână pistolul.

38

Hollis privea pe geamul trenului Eurostar care cobora repede o pantă şi intra în tunelul care trecea pe sub Canalul Mânecii. Vagonul de clasa întâi semăna cu cabina unui avion de pasageri. Un steward francez împingea un cărucior pe intervalul dintre scaune, servind un mic dejun cu croissante, suc de portocale şi şampanie.

Mother Blessing stătea lângă Hollis, îmbrăcată într-un costum de afaceri gri şi purtând ochelari de soare. Părul ei roşu şi indisciplinat era prins la spate într-un coc ordonat. Aşa, citind e-mail-uri codate pe laptop, arăta ca un bancher de investiţii care se ducea la Paris să se întâlnească cu un client.

Hollis fusese impresionat de eficacitatea cu care Arlechinul irlandez organizase călătoria lor la Berlin. În patruzeci şi opt de ore de la întâlnirea din magazinul de tobe al lui Winston Abosa, Hollis primise haine de afaceri, acte de identitate false şi documentaţie pentru noua sa identitate de director al unei firme de distribuţie de filme din Londra.

Trenul ieşi din tunel şi se îndreptă spre est, străbătând Franţa. Mother Blessing îşi închise laptop-ul şi comandă un pahar de şampanie. Manierele ei imperioase aveau ceva care-i făcea pe oameni să-şi plece capul când o serveau.

— Vă mai pot aduce ceva, doamnă? întrebă stewardul cu o voce liniştitoare.

— Am observat că nu aţi mâncat nimic...

— Ţi-ai făcut treaba corespunzător, zise Mother Blessing.

— Nu mai avem nevoie de nimic altceva de la tine.

Ţinând în mână sticla de şampanie înfăşurată în şervetul de pânză, stewardul o luă înapoi pe interval.

Pentru prima dată de când părăsiseră Londra, Mother Blessing întoarse capul spre Hollis şi admise faptul că lângă ea stătea o altă fiinţă umană. Cu câteva săptămâni în urmă, Hollis poate i-ar fi zâmbit şi-ar fi încercat s-o farmece pe femeia asta dificilă, dar totul se schimbase. Furia pe care i-o provocare moartea lui Vicki era atât de puternică şi de înverşunată, că uneori se simţea de parcă un spirit răuvoitor îi pusese stăpânire pe trup.

Arlechinul irlandez îşi scoase lanţul de aur pe care-l purta la gât. De el era atârnat un dispozitiv negru de plastic cam de mărimea unui ciot de creion.

— Ia asta, domnule Wilson. Este un stick de memorie. Dacă reuşim să pătrundem în centrul de calculatoare al Tabula, este treaba ta să-l conectezi la

un port USB. Nici măcar nu trebuie să atingi tastatura. Stick-ul este programat să–şi descarce automat conţinutul.

— Ce conţine?

— Ai auzit vreodată de banshee, zânele morţii? Sunt nişte creaturi care bocesc pe lângă casele din Irlanda înainte de a muri cineva din ele. Ei bine, ăsta e Virusul Banshee. Nu distruge doar datele dintr-un calculator central, ci şi calculatorul în sine.

— De unde l-ai luat? De la vreun hacker?

— Autorităţilor le place să dea vina pentru viruşii de calculator pe băieţi de şaptesprezece ani, dar ştiu bine că cei mai puternici viruşi sunt făcuţi de echipele de cercetare guvernamentale sau de grupări criminale. Am cumpărat virusul ăsta de la nişte foşti soldaţi IRA care trăiesc la Londra. Sunt specializaţi în tentative de extorcări asupra site-urilor Internet de jocuri de noroc.

Hollis îşi atârnă lănţişorul la gât şi ascunse stick-ul de memorie sub cămaşă, lângă medalionul lui Vicki.

— Şi ce se întâmplă dacă virusul ăsta ajunge pe Internet?

— Este extrem de improbabil. E conceput pentru un sistem autonom.

— Dar s-ar putea întâmpla?

— Pe lumea asta se pot întâmpla multe lucruri neplăcute. Nu-i problema mea.

— Toţi Arlechinii sunt la fel de egocentrici ca tine?

Mother Blessing îşi scoase ochelarii de soare şi-i aruncă lui Hollis o privire dură, critică.

— Nu sunt egocentrică, domnule Wilson. Mă concentrez doar asupra câtorva obiective şi dau deoparte orice altceva.

— Te-ai purtat întotdeauna aşa?

— Nu trebuie să mă explic faţă de tine.

— Încerc doar să înţeleg de ce ar deveni cineva Arlechin.

— Presupun că aş fi putut să renunţ şi să dau bir cu fugiţii, dar viaţa asta mi se potriveşte. Arlechinii s-au eliberat de neplăcerile mărunte ale vieţii de zi cu zi. Nu ne facem griji pentru mucegaiul din pivniţă sau pentru depăşirea creditului de luna asta. Nu avem iubiţi care să se supere pe noi pentru că nu ajungem acasă la timp, sau prieteni care să se simtă respinşi pentru că nu-i sunăm. În afară de săbiile noastre, nu ne ataşăm de nici un obiect. Nici măcar numele noastre nu sunt importante. Pe măsură ce îmbătrânesc, trebuie să fac eforturi ca să-mi amintesc numele actual de pe paşaport.

— Şi asta te face fericită?

— „Fericit” este un cuvânt atât de des folosit, că aproape şi-a pierdut sensul. Desigur, fericirea există, dar este o clipă care trece. Dacă accepţi ideea că majoritatea Călătorilor determină schimbări pozitive pe lumea asta, atunci viaţa unui Arlechin are *sens*. Noi apărăm dreptul omenirii de a creşte şi de a evolua.

— Voi apăraţi viitorul?

— Da. E o formulare bună.

Mother Blessing îşi termină şampania şi puse paharul pe măsuţa pliantă. În timp ce-l cântărea pe Hollis din priviri, el simţi o minte receptivă lucrând în spatele măştii dure.

— Viaţa asta te interesează? Arlechinii provin de obicei din anumite familii, dar uneori acceptăm şi persoane din afară.

— Nu dau doi bani pe Arlechini. Vreau numai să-i fac pe Tabula să sufere pentru ce i-au făcut lui Vicki.

— Cum doreşti, domnule Wilson. Dar te previn din experienţă, unele dorinţe puternice nu pot fi niciodată satisfăcute.

* * *

Ajunseră în Gare du Nord[33] la ora zece dimineaţa şi luară un taxi spre o suburbie din nord-est, din zona Clichy-sous-Bois. Aceasta era dominată de proiecte publice de locuinţe – blocuri uriaşe, gri, care se înălţau ameninţător deasupra străduţelor unde se înghesuiau magazine de casete video şi măcelării. Peste tot erau carcase înnegrite de maşini incendiate, şi singurele culori vii din cartier erau date de cearşafurile şi hăinuţele de copii întinse la uscat pe sârme. Taximetristul francez blocă portierele maşinii în timp ce treceau încet pe lângă femei în chardor şi grupuri posomorâte de tineri în hanorace.

Mother Blessing îi ordonă taximetristului să-i lase într-o staţie de autobuz, apoi îl conduse pe Hollis pe o stradă pavată cu piatră, până la o librărie arabă. Proprietarul prăvăliei acceptă un plic cu bani fără să scoată un cuvânt şi-i dădu lui Mother Blessing o cheie. Ea ieşi pe uşa din spate a magazinului şi folosi cheia pentru a descuia lacătul de la uşa de oţel a unui garaj. În garaj se afla un Mercedes-Benz de ultimă generaţie. Cineva avusese grijă de toate detaliile. Benzină în rezervor, sticle cu apă în suporturile pentru pahare şi o cheie în contact.

— Cum rămâne cu talonul maşinii?

— Este pe numele unei corporaţii-fantomă cu sediul în Zurich.

— Şi armele?

— Ar trebui să fie în spate.

Mother Blessing deschise portbagajul şi scoase o cutie de carton în care se aflau sabia ei de Arlechin şi o geantă neagră de pânză. Puse laptopul în geantă şi Hollis văzu că înăuntru se găseau maşini de filetat buloane, şperacle şi o canistră mică cu azot lichid pentru dezactivarea detectorilor de mişcare cu raze infraroşii. În portbagaj fuseseră lăsate şi două genţi din aluminiu. Acestea

---

[33] Principala gară din Paris.

conţineau o puşcă mitralieră de fabricaţie belgiană şi două pistoale automate de calibru 9mm, cu tocuri.

— De unde ai obţinut toate astea?

— Armele sunt disponibile întotdeauna. E ca la o licitaţie de vite în Kerry. Găseşti un vânzător şi te târguieşti la preţ.

Mother Blessing se duse la baie şi se întoarse îmbrăcată în pantaloni negri de lână şi pulover. Deschise geanta cu echipamente şi scoase o şurubelniţă electrică.

— Am să dezactivez cutia neagră a maşinii. Este conectată la airbag.

— De ce? N-ar trebui să înregistreze informaţii despre accidente?

— Asta era destinaţia iniţială.

Arlechinul deschise portiera din dreptul şoferului şi se aşeză pe scaun. Începu să deşurubeze panoul de plastic de sub volan.

— La început, aparatele de înregistrare a datelor erau doar pentru accidente, apoi firmele de închirieri de maşini au început să folosească monitorizarea electronică pentru a-i identifica pe şoferii care depăşeau viteza legală. În prezent, toate vehiculele noi au cutia neagră ataşată la dispozitivul GPS. Nu numai că ştiu unde se află maşina ta, dar ştiu şi dacă accelerezi, foloseşti frânele sau îţi pui centura de siguranţă.

— Cum au reuşit să ajungă la una ca asta?

Mother Blessing desprinse panoul, expunând vederii sistemul de airbag-uri al maşinii.

— Dacă intimitatea ar avea o piatră de mormânt, pe ea ar scrie: „Nu vă faceţi griji. A fost pentru binele vostru.”

* * *

Ieşiră pe autostrada A2 şi trecură frontiera franceză, intrând în Belgia. În timp ce Mother Blessing se concentra asupra drumului, Hollis ataşă un telefon prin satelit la calculator şi-l contactă pe Jugger la Londra. Jugger mai primise încă un mesaj de la nişte Alergători liberi din Berlin. Când Hollis şi Mother Blessing aveau să ajungă în oraş, trebuiau să se întâlnească cu aceştia într-un bloc de pe Auguststrasse.

— Ne-a comunicat vreun nume? întrebă Mother Blessing.

— Sunt doi Alergători liberi: Tristan şi Kröte.

Mother Blessing zâmbi.

— În germană, Kröte înseamnă broască râioasă.

— E doar o poreclă. Atâta tot. Vreau să zic, las-o baltă, ţie ţi se spune Mother Blessing.

— Asta n-a fost alegerea mea. Am crescut într-o familie cu şase copii. Unchiul meu era Arlechin şi familia m-a ales pe mine să duc mai departe

tradiţia. Fraţii şi surorile mele au devenit cetăţeni cu slujbe şi familii. Eu am învăţat cum să omor oameni.

— Eşti furioasă din cauza asta?

— Uneori vorbeşti ca un psiholog, domnule Wilson. E un comportament tipic americanilor? Dac-aş fi în locul tău, nu mi-aş pierde timpul făcându-mi griji în privinţa copilăriei. Trăim în prezent şi ne îndreptăm poticnindu-ne spre viitor.

* * *

Când intrară în Germania, Hollis trecu el la volan. Fu uimit să descopere că pe Autobahn nu exista limită de viteză. Mercedes-ul rula cu 160 de kilometri la oră şi alte maşini treceau în viteză pe lângă ei. După ore bune de condus, începură să apară indicatoare pentru Dortmund, Bielefeld, Magdeburg şi, în cele din urmă, Berlin. Hollis o luă pe ieşirea şapte spre Kaiserdamm, şi peste câteva minute erau pe Sophie-Charlotten-Strasse. Era aproape miezul nopţii. Zgârie-norii de sticlă şi oţel erau puternic iluminaţi, dar erau foarte puţini oameni pe-afară.

Parcară maşina pe o străduţă şi scoaseră armele din portbagaj. Amândoi ascunseră câte un pistol automat de 9mm pe sub haine. Mother Blessing îşi strecură sabia de Arlechin într-un tub de metal cu curea pentru umăr, în timp ce Hollis scoase puşca mitralieră şi-o puse în geanta cu echipamente.

Hollis se întreba dacă avea să moară în seara aceea. Se simţea golit pe dinăuntru, detaşat de propria sa viaţă. Poate asta văzuse în el Mother Blessing; era destul de rece pentru a deveni Arlechin. Era o şansă de-a apăra viitorul, dar Arlechinii aveau să fie vânaţi mereu. Fără prieteni. Fără iubiţi. Nu era de mirare că ochii Mayei oglindeau atâta singurătate şi suferinţă.

Adresa de pe Auguststrasse se dovedi a fi o clădire cu patru etaje, dărăpănată. La parter era Ballhaus Mitte, o sală de dans pentru clasa muncitoare, transformată acum într-un restaurant şi un club de noapte. Tinerii germani stăteau la coadă, aşteptând să intre. Fumau şi se uitau la un cuplu care se săruta pasional. Când uşa fu deschisă, un val de muzică electronică stridentă izbi pe toată lumea.

— Mergem la 4B, zise Mother Blessing.

Hollis se uită la ceas.

— Am ajuns cu o oră mai devreme.

— Întotdeauna e cel mai bine să ajungi devreme. Dacă nu cunoşti persoana de contact, să nu apari niciodată când ai promis.

Hollis o urmă în clădire şi apoi în sus, pe scări. Aparent, cablurile din întreaga clădire urmau să fie înlocuite, deoarece tencuiala era dată jos de pe pereţi şi podeaua era acoperită de praf de ghips. Muzica ce venea din clubul de noapte începu să se estompeze, apoi dispăru.

Când ajunseră la etajul patru, Mother Blessing făcu semn cu mâna. „Nu fă zgomot. Pregăteşte-te.” Hollis atinse clanţa apartamentului 4B şi-şi dădu seama că nu era încuiată. Aruncă o privire peste umăr. Mother Blessing îşi scosese pistolul automat şi-l ţinea aproape de piept. Când Hollis deschise uşa, Arlechinul năvăli într-o cameră goală.

Apartamentul era plin cu mobilă aruncată: o canapea fără picioare, două saltele vechi şi nişte mese şi scaune desperecheate. Toţi pereţii erau decoraţi cu fotografii printate ale unor Alergători liberi care făceau roata în aer, săreau pe spate şi se aruncau din fugă de pe o clădire pe alta. Băieţii şi fetele din poze păreau să nu se supună legilor gravitaţiei.

— Şi acum? întrebă Hollis.

— Acum aşteptăm.

Mother Blessing strecură pistolul la loc în tocul de umăr şi se aşeză pe un scaun de bucătărie.

La ora unu fix, cineva cobora de pe acoperiş pe faţada blocului. Hollis văzu două picioare legănându-se în aer lângă fereastră, apoi unul dintre ele găsi o cornişă ornamentală. Căţărătorul se lăsă pe marginea exterioară, ridică geamul şi sări în cameră. Avea în jur de şaptesprezece ani şi purta jeanşi rupţi şi hanorac. Părul său negru, lung, era împletit ca să semene cu codiţele afro, şi avea tatuaje geometrice pe dosul ambelor mâini.

Peste câteva clipe, o altă pereche de picioare se legăna deasupra cadrului ferestrei. Al doilea Alergător liber era un băiat de vreo unsprezece-doisprezece ani. Avea o claie de păr şaten, cârlionţat, care-l făcea să arate ca un copil sălbatic, crescut de lupi în pădure. La curea avea prins un dispozitiv de înregistrare, şi urechile îi erau acoperite de căşti.

După ce băiatul intră în cameră, prietenul său mai mare făcu o plecăciune. Mişcările lui aveau o anumită exagerare – era ca un actor mereu conştient că se află în faţa publicului.

— *Guten Abend*[34]. Bine-aţi venit la Berlin.

— Nu sunt impresionată de căţăratul vostru, spuse Mother Blessing.

— Data viitoare puteţi folosi scările.

— Credeam că e un mod rapid de-a vă arăta – cum se zice în engleză – scrisorile noastre de recomandare. Facem parte din echipajul Spandau de Alergători liberi. Eu sunt Tristan şi el e vărul meu, Kröte.

Băiatul cu păr creţ dădea din cap în sus şi-n jos pe muzica din căşti. Deodată, îşi dădu seama că toată lumea îl privea fix. Cu o expresie timidă, se retrase spre fereastră. Hollis se întrebă dacă n-avea de gând să se întoarcă pe pervaz şi să fugă.

— El vorbeşte engleza? întrebă.

— Doar câteva cuvinte.

Tristan se întoarse spre vărul lui.

---

[34] Bună seara (în lb. germană în original).

— Kröte! Vorbeşte în engleză!

— Multidimensional, şopti băiatul.

— *Sehr gut*[35]!

Tristan zâmbi mândru.

— A învăţat asta pe Internet.

— Aşa aţi auzit de Programul Shadow?

— Nu. A fost cineva comunitatea de Alergători liberi. Prietena noastră Ingrid lucrează pentru o companie numită Personal Customer. Cred că îşi făcea bine treaba, pentru că un tip pe nume Lars Reichhardt i-a cerut să lucreze pentru divizia sa. Fiecărei persoane din echipă i s-a dat o treabă măruntă şi i s-a zis să nu împărtăşească informaţiile cu colegii săi. Acum două săptămâni, Ingrid a obţinut acces la o altă parte din sistem şi a aflat despre Programul Shadow. Apoi noi am primit e-mail-ul de la Alergătorii liberi britanici.

— Hollis şi cu mine trebuie să intrăm în centrul de calculatoare, zise Mother Blessing.

— Ne puteţi ajuta?

— Sigur!

Tristan îşi întinse braţele ca şi cum le oferea un dar.

— Vă vom conduce până acolo.

— Trebuie să ne căţărăm pe ziduri? întrebă Mother Blessing.

— N-am adus frânghii.

— Nu e nevoie de frânghii. O să mergem pe sub străzi. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, asupra Berlinului au căzut mii de bombe, dar Hitler era în siguranţă în buncărul său. Marea parte a buncărelor şi a tunelurilor sunt încă acolo. Kröte explorează sistemul încă de când avea nouă ani.

— Cred că nu prea aveţi voi timp de şcoală, spuse Hollis.

— Mergem la şcoală – uneori. Fetele sunt acolo, iar mie-mi place să joc fotbal.

* * *

Toţi patru părăsiră clădirea câteva minute mai târziu şi trecură râul. Kröte ducea un rucsac de nailon în care avea echipamentul pentru expediţiile în subteran. Arătând ca un cercetaş cu părul rebel, tot ţâşnea înaintea vărului său.

După ce înaintară pe un bulevard mare care se învecina cu Tiergarten[36], ajunseră la Memorialul în onoarea evreilor ucişi în Europa. Memorialul închinat victimelor Holocaustului era un grilaj mare, înclinat, acoperit cu dale de beton de diferite înălţimi. Lui Hollis i se părea că acestea arată ca nişte mii de coşciuge cenuşii. Tristan explică că substanţa anti-graffiti cu care se dăduse pe

---

[35] Foarte bine (în lb. germană în original).

[36] Parc mare din centrul Berlinului.

dale fusese furnizată de o filială a firmei care produsese Zyklon-B folosit în camerele de gazare.

— În război, făceau gaz otrăvitor. Pe timp de pace, luptă împotriva celor care desenează graffiti.

Tristan ridică din umeri.

— Toţi fac parte din Uriaşa Maşinărie.

Un şir de prăvălii de suveniruri şi de cafenele se întindea chiar vizavi de memorial. Clădirea arăta ca o structură şubredă creată din placaj şi câteva bucăţi de sticlă. Kröte trecu în fugă pe lângă un magazin Dunkin' Donuts şi dispăru după colţul clădirii. Îl găsiră descuind un lacăt de la un panou de oţel încastrat în beton.

— De unde ai cheia? întrebă Mother Blessing.

— Am tăiat lacătul pus de primărie cu un an în urmă şi am pus altul în loc.

Kröte deschise rucsacul şi scoase trei lanterne. Pentru el, avea o lampă de pus pe cap cu un bec de mare intensitate.

Deschiseră trapa şi se grăbiră să coboare pe o scară de oţel. Hollis cobora ţinându-se cu o mână de fuşteii scării, în timp ce cu cealaltă ţinea geanta cu echipamente la piept. Ajunseră la un tunel de întreţinere plin de cabluri de comunicaţii, iar Kröte descuie un alt lacăt de pe o uşă de oţel pe care nu scria nimic.

— De ce n-a observat nimeni că aţi schimbat lacătele? întrebă Hollis.

— Nici un oficial nu vrea să intre aici – numai exploratorii ca noi. Aici, jos, e întuneric şi înspăimântător. Este *altes Deutschland*[37]. Trecutul.

Unul câte unul, trecură de uşă şi intrară într-un coridor cu podea de ciment. Acum se aflau chiar sub memorial, stând în buncărul folosit de Joseph Goebbels şi de oamenii săi în timpul bombardamentelor. Hollis se aşteptase la ceva puţin mai impresionant – mobilier de birou acoperit de praf şi un stindard nazist atârnat pe perete. În schimb, micul lor cerc de lumină scotea din întuneric pereţi din blocuri de beton acoperite de o vopsea alb-cenuşie şi de cuvintele *Rauchen Verboten*. Fumatul interzis.

— Vopseaua este fluorescentă. După atâţia ani, tot mai rezistă.

Kröte înaintă încet de-a lungul coridorului, cu lampa aţintită pe perete.

— *Licht*[38], spuse el în şoaptă.

Tristan le spuse lui Hollis şi Mother Blessing să-şi stingă lanternele. În întuneric, văzură că mişcările lui Kröte creaseră pe perete o dungă verde-deschis, care străluci trei sau patru secunde înainte de a se stinge.

Reaprinseră lanternele şi continuară să înainteze prin buncăr. Într-o încăpere era un cadru vechi de pat, jefuit de saltea. Altă încăpere arăta ca o mică clinică, cu o masă de examinare albă şi un dulap de sticlă gol.

---

37 Vechea Germanie (în lb. germană în original).

38 Lumina (în lb. germană în original).

— Ruşii le-au violat pe femeile din Berlin şi au prădat aproape tot, spuse Tristan.

— S-au ferit să intre într-un singur loc din buncărul ăsta. Poate că erau prea leneşi sau era prea oribil de văzut.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Mother Blessing.

— Mii de germani s-au sinucis când au venit ruşii. Şi unde-au făcut-o? În toaletă. Era unul din puţinele locuri unde puteai fi singur.

Kröte stătea lângă o uşă deschisă cu cuvântul *Waschraum*[39] zugrăvit pe perete. Săgeţile indicau în două direcţii: *Männer* şi *Frauen*[40].

— Scheletele încă mai sunt în cabinele de toaletă, anunţă Tristan.

— Le puteţi vedea – dacă nu vă e prea frică.

Mother Blessing clătină din cap.

— Pierdere de vreme.

Dar Hollis fu obligat să-l urmeze pe băiat, care urcă trei trepte şi intră pe o uşă ce ducea la toaleta femeilor. Fasciculele lanternelor dezvăluiră un şir de cabine de toaletă din lemn. Uşile erau închise, iar Hollis avu impresia că ascundeau rămăşiţele a mai mult de o singură sinucidere. Kröte făcu câţiva paşi în faţă şi arătă înainte. Aproape de capătul încăperii, una dintre uşile de lemn era uşor întredeschisă. O mână mumifiată, arătând ca o gheară neagră, ieşea prin deschizătură. Hollis simţea că fusese parcă adus în ţinutul morţilor. Tremura din tot corpul şi se grăbi să revină în coridorul principal.

— Ai văzut mâna?

— Da. Am văzut-o.

— Şi întregul Berlin este construit deasupra, spuse Tristan.

— Construit pe morţi.

— Puţin îmi pasă, răbufni Mother Blessing.

— Să mergem.

La capătul coridorului era o altă trapă de oţel, dar de data asta neîncuiată. Tristan apucă de mâner şi-o deschise.

— Acum intrăm în vechiul sistem de canalizare. Pentru că zona asta era aproape de Zid, atât Germania de Est cât şi Germania de Vest au lăsat-o în pace.

Coborâră sub nivelul buncărului într-o conductă de drenaj cu diametrul de vreo doi metri şi jumătate. Pe podeaua acesteia se prelingea apă. Lanternele lor atinseră suprafaţa şi-o făcură să sclipească. Stalactite de sare coborau din partea de sus a conductei ca nişte bucăţi de sfoară albă. Vedeai în jur ciuperci albe şi o altă ciupercă, ciudată, care semăna cu nişte picături mari, gălbui, de grăsime. Plescăind prin apă, Kröte îi conduse înainte. Când ajunse la o îmbinare şi se întoarse să-i aştepte pe ceilalţi, lumina dansa ca un licurici.

---

39 Toaletă (în lb. germană în original).

40 Bărbaţi, femei (în lb. germană în original).

În cele din urmă, ajunseră la o conductă mult mai mică, ce se vărsa în sistemul mai mare. Kröte începu să sporovăiască cu vărul său în germană, arătând spre conductă şi gesticulând cu mâinile.

— Asta e tot. Vă târâţi vreo zece metri prin canal şi forţaţi intrarea.

— Despre ce vorbiţi?

Mother Blessing se uită urât la Tristan.

— Ai promis că ne vei duce până la capăt.

— Nu intrăm într-un centru de calculatoare al Tabula, spuse Tristan.

— E prea periculos.

— Adevăratul pericol este în faţa ta, tinere. Nu-mi plac oamenii care nu se ţin de cuvânt...

— Dar vă facem o favoare!

— Asta e interpretarea ta, nu a mea. Tot ce ştiu e că ai acceptat o *obligaţie*.

Răceala din ochii Arlechinului şi modul precis în care vorbea erau intimidante. Tristan încetă să se mai bâţâie, îngheţând în mijlocul tunelului. Kröte îi aruncă o privire vărului său şi păru speriat.

Hollis făcu un pas înainte.

— Lasă-mă să intru eu primul. Am să văd cum stau lucrurile.

— Am să aştept zece minute, domnule Wilson. Dacă nu te întorci, vor fi consecinţe.

39

Hollis se târî prin conducta orizontală spre un petic îndepărtat de lumină. Conducta era îngustă şi simţea sub mâini un lichid vâscos, asemănător cu uleiul de motor amestecat cu apă. Ajunse repede la un grilaj din oţel pentru scurgere, fixat într-un cadru în partea de sus a conductei. Lumina ce venea din încăperea de deasupra sa era împărţită de zăbrele în pătrăţele, Hollis aflându-se sub o reţea de linii.

Lăsă capul în jos până când bărbia îi atinse pieptul, apoi se ridică până când partea de sus a spatelui ajunse în contact cu grilajul. Dreptunghiul de oţel avea o grosime de vreo şapte-opt centimetri şi era foarte greu, dar Hollis avea picioare puternice, iar grilajul nu părea să fie fixat cu buloane. Împinse în sus până când dreptunghiul ieşi din cadru. Ridică mâinile şi-l deplasă câţiva centimetri spre dreapta. Când apăru o deschizătură de zece centimetri, îşi schimbă poziţia şi împinse grătarul în lateral până când ajunse pe podea.

Hollis se trase afară din conducta de scurgere şi scoase imediat revolverul. Se găsea într-un coridor subteran străbătut de cabluri electrice şi ţevi de apă. Cum nu se întâmpla nimic, se întoarse în conductă şi se târî înapoi până la Mother Blessing şi la cei doi Alergători liberi.

— Conducta asta ne duce într-o zonă de întreţinere. Pare un punct de intrare sigur. Nu e nimeni acolo.

Tristan arăta uşurat.

— Vedeţi? făcu spre Mother Blessing.

— Totul e perfect.

— Mă îndoiesc, zise ea şi-i dădu geanta cu echipamente lui Hollis.

— Putem pleca?

— Vă mulţumesc, spuse Hollis.

— Şi aveţi grijă de voi.

Tristan îşi mai recăpătase din siguranţă. Se înclină din talie, iar Kröte îi zâmbi lui Hollis din toată inima.

— Noroc din partea Alergătorilor liberi Spandau!

* * *

Hollis târî după el geanta cu echipamente prin conductă, cu Mother Blessing la câţiva metri în spatele lui. Când intrară amândoi în coridorul de întreţinere, Arlechinul îşi apropie gura de urechea lui.

— Să vorbeşti încet, şopti ea.

— Ar putea avea senzori de voce.

Înaintară cu prudenţă prin coridor, îndreptându-se spre o uşă grea de oţel, cu o fantă pentru cartele de acces. Mother Blessing puse geanta cu echipamente pe podea şi îi desfăcu fermoarul. Scoase puşca mitralieră şi ceva care semăna cu o carte de credit ataşată la un cablu electric subţire. Arlechinul conectă cablul la laptopul ei, tastă o comandă şi introduse cardul în fanta uşii.

Urmăriră amândoi ceea ce se întâmpla pe ecranul calculatorului: apăruseră şase pătrate albastre. Trecu aproape un minut până când fu scris un număr de trei cifre în primul pătrat, dar apoi procesul se derulă mai rapid. Peste vreo patru minute, toate cele şase pătrate fură completate şi încuietoarea se deschise cu un declic.

— Intrăm? şopti Hollis.

— Încă nu. Nu putem evita camerele de supraveghere, aşa că va trebui să folosim un dispozitiv de ecranare.

Luă ceva care semăna cu o cameră video mică.

— Ţine asta pe umăr. Când deschid uşa, apasă pe butonul argintiu.

În timp ce Mother Blessing strângea la loc geanta cu echipamente, Hollis îşi puse dispozitivul de ecranare pe umărul drept şi-l îndreptă înainte.

— Gata?

Cu mitraliera în mână, Mother Blessing deschise uşa prudent. Hollis ajunse în prag, văzu o cameră de supraveghere şi apăsă pe butonul dispozitivului de ecranare ca şi cum ar fi filmat ceva. O rază infraroşie fu proiectată pe coridor. Raza atinse lentila retroreflexivă a unei camere de supraveghere şi reveni la sursă. După ce fu determinată poziţia camerei, o rază laser verde fu trimisă imediat spre lentila camerei.

— Nu sta aici, zise Mother Blessing.

— Mergi.

— Şi camera de supraveghere?

— Laserul se ocupă de ea. Dacă un paznic se uită la monitorul ăsta, tot ce va vedea va fi o lumină bruscă pe ecran.

O luară repede pe coridor şi cotiră. Încă odată, dispozitivul de ecranare detectă o nouă cameră şi o rază laser atinse centrul lentilei. La capătul coridorului era o a doua uşă, care ducea la nişte scări de urgenţă. O luară pe scări în sus până ajunseră pe palier, şi acolo se opriră din nou.

— Eşti gata?

Hollis dădu din cap.

— Continuă să mergi.

— Am petrecut prea multe luni stând degeaba pe insula aia afurisită, zise Mother Blessing.

— Asta e mult mai distractiv.

Deschise uşa şi intrară într-un subsol plin cu maşinării şi echipamente de telecomunicaţii. O alee albă marcată pe podea ducea la un birou de recepţie, unde un paznic mânca un sandviş împachetat în hârtie cerată.

— Stai aici, îi spuse Mother Blessing lui Hollis.

Îi dădu puşca mitralieră, ieşi din penumbră şi se îndreptă cu pas iute spre zona de recepţie.

— Nu-ţi face probleme! Totul va fi bine! Te-au sunat?

Cu sandvişul în mână, paznicul clătină din cap.

— În legătură cu ce?

Arlechinul irlandez scoase pistolul automat de sub giacă şi trase. Glonţul îl lovi pe paznic în centrul pieptului şi-l doborî de pe scaun. Mother Blessing nu încetini. Strecură arma la loc în toc, ocoli biroul şi se apropie de o uşă de oţel.

Hollis o ajunse din urmă.

— Nu e nici o clanţă.

— Este activată electronic.

Mother Blessing examină o cutie mică de oţel care se afla pe perete, lângă uşă.

— Ăsta e un scaner al venelor din palmă, cu infraroşii. Chiar dacă ştiam de el, ar fi fost dificil de creat un fals biologic. Majoritatea venelor nu se văd prin piele.

— Şi acum ce facem?

— Când încerci să treci de obstacole de securitate, poţi alege fie o metodă tradiţională, fie una de ultimă oră.

Mother Blessing luă puşca mitralieră de la Hollis, scoase un încărcător de rezervă din geanta cu echipamente şi-l băgă între curea şi betelia pantalonului. Arlechinul îndreptă arma spre uşă şi-i făcu semn lui Hollis să se dea la o parte.

— Fii gata. Mergem pe metoda clasică.

Trase cu mitraliera. Bucăţi de metal şi lemn săreau prin aer, în timp ce gloanţele perforau o gaură cu margini zimţate prin latura stângă a uşii. Cât băgă Mother Blessing în armă încărcătorul de rezervă, Hollis vârî mâna prin gaură şi trase cu forţă. Metalul scrâşni pe metal şi uşa se deschise brusc.

Hollis năvăli în încăpere şi se trezi holbându-se la un turn de sticlă cu o înălţime de cel puţin trei etaje. Înăuntrul acestuia se aflau straturi suprapuse de echipamente de calculator, iar luminiţele lor care clipeau se reflectau în geam ca nişte focuri de artificii în miniatură. Întreaga structură era atât frumoasă, cât şi misterioasă – ca şi cum o navă extraterestră se materializase dintr-odată înăuntrul clădirii.

Pe perete, la vreo şase metri de turn, era atârnat un monitor mare. Acesta arăta o imagine din Berlin luată de undeva dinafara clădirii, o replică a lumii reale, în care siluete generate de calculator se plimbau printr-un scuar. Doi tehnicieni IT înspăimântaţi stăteau lângă un tablou de comandă care se

afla chiar sub monitor. Rămaseră nemişcaţi câteva clipe, apoi cel mai tânăr dintre ei atinse un buton de pe tablou şi-o luă la fugă.

Mother Blessing scoase revolverul, se opri o secundă şi-l împuşcă pe fugar în picior. În timp ce tehnicianul se prăbuşea la podea, o lumină de urgenţă începu să se aprindă şi să se stingă, şi dintr-o boxă din perete răsună o voce generată de calculator.

— *Verlassen Sie das Gebäuder.*[41] *Verlassen Sie ...*

Cu o expresie de enervare, Mother Blessing făcu boxa să amuţească cu un glonţ.

— *Nu* vrem să părăsim clădirea, zise.

— Ne distrăm atât de bine.

Bărbatul rănit zăcea pe o parte, ţinându-se de picior şi ţipând. Mother Blessing se apropie de ţinta sa şi se aplecă deasupra.

— Taci şi bucură-te că eşti în viaţă. Nu-mi plac cei care declanşează alarmele.

Rănitul o ignoră. Striga după un doctor şi începu să se zvârcolească.

— Ţi-am *cerut* să taci, zise Mother Blessing.

— E o cerinţă simplă.

Aşteptă câteva secunde ca să vadă dacă cel împuşcat avea s-o asculte. Pentru că acesta continua să strige, îl împuşcă în cap şi se îndreptă spre tabloul de comandă. Tehnicianul rămas în viaţă era un tip subţirel, în jur de treizeci de ani, cu părul negru, scurt, şi faţa ciolănoasă. Respira aşa de repede că Hollis se gândi că va leşina.

— Pe tine cum te cheamă? îl întrebă Mother Blessing.

— Gunther Lindemann.

— Bună seara, domnule Lindemann. Ceea ce vrem este accesul la un port USB pentru un stick de memorie.

— Nu... nu aici, spuse Lindemann.

— Dar înăuntrul turnului există trei porturi.

— Okay. Să facem un tur.

Lindemann îi conduse la o uşă glisantă aflată pe o latură a turnului. Hollis observă că pereţii acestuia aveau cincisprezece centimetri grosime. Fiecare panou de sticlă era fixat într-un cadru exterior de oţel. Pe perete era montat un alt scaner al venelor din palmă. Lindemann vârî mâna în cutie şi uşa se deschise cu un declic.

Când intrară în mediul steril, îi înconjură un aer rece. Hollis se duse repede la o staţie de lucru compusă dintr-o unitate centrală, o tastatură şi un monitor. Îşi scoase de la gât lanţul de aur de care atârna stick-ul de memorie şi conectă dispozitivul la un port de acces.

Pe monitor se derulă un mesaj în patru limbi: VIRUS NECUNOSCUT DETECTAT. RISC RIDICAT. Ecranul se goli un moment, apoi apăru un pătrat roşu

[41] Părăsiţi clădirea (în lb. germană în original).

alcătuit din nouăzeci de pătrăţele. Numai una dintre ele era colorată complet în roşu, aprinzându-se şi stingându-se ca şi cum ar fi fost o singură celulă canceroasă apărută într-un corp sănătos.

Mother Blessing se întoarse spre Lindemann.

— Câţi paznici sunt în clădire?

— Vă rog nu ...

Arlechinul îl întrerupse.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Este unul la biroul de afară şi mai sunt doi la etaj. Paznicii ieşiţi din tură locuiesc într-un apartament pe partea cealaltă a străzii. Vor ajunge aici dintr-o clipă în alta.

— Atunci ar trebui să mă pregătesc să-i întâmpin.

Se întoarse spre Hollis.

— Să mă anunţi când ai terminat.

Mother Blessing îl scoase pe Lindemann pe uşă, în timp ce Hollis rămase la staţia de lucru. Un al doilea pătrat începu să pâlpâie, iar Hollis se întrebă ce fel de luptă se dădea înăuntrul calculatorului. În timp ce aştepta, se gândea la Vicki. Ce-ar zice dacă ar sta acum lângă el? Moartea paznicului şi a tehnicianului IT ar fi deranjat-o tare. „De la sămânţă la puiet”. Folosise mereu expresia asta. Tot ce era făcut cu ură avea potenţial să crească şi să stea în calea Luminii.

Se uită din nou la monitor. Cele două pătrate roşii străluceau puternic, iar acum virusul începu să se replice la interval de zece secunde. Toate celelalte luminiţe ale terminalului începură să pâlpâie, şi o alarmă de avertizare se declanşă undeva în turn. În mai puţin de un minut, virusul cucerise maşinăria. Imaginea de pe monitorul staţiei de lucru era acum complet roşie, apoi ecranul se făcu negru.

Hollis ieşi din turn în fugă şi-l găsi pe Lindemann zăcând pe podea cu faţa în jos. Mother Blessing stătea în picioare la o distanţă de trei metri de el, cu puşca mitralieră aţintită asupra intrării.

— Gata. Să mergem.

Ea se întoarse spre Lindemann cu aceeaşi privire rece.

— Nu pierde timp omorându-l, zise Hollis.

— Să plecăm de-aici.

— Cum doreşti, zise Mother Blessing, ca şi cum ar fi cruţat viaţa unei insecte.

— Ăsta le poate spune Tabula că nu mă mai ascund pe o insulă.

Se întoarseră în subsol. În timp ce o luau înapoi pe lângă stivele de echipamente, încăperea fu luminată de explozia bruscă a unor împuşcături. Hollis şi Mother Blessing se aruncară la podea în spatele unui generator de urgenţă. Gloanţe trase din unghiuri diferite se înfipseră în conductele de încălzire de deasupra capetelor lor.

Focul încetă. Hollis auzi zgomotul făcut de încărcătoarele băgate în puştile de asalt. Cineva strigă în germană şi toate luminile din subsol fură stinse.

Hollis şi Mother Blessing stăteau întinşi unul lângă altul pe beton. De la întrerupătoarele roşii strălucitoare ale generatorului electric venea puţină lumină. Hollis văzu forma întunecată a corpului lui Mother Blessing în timp ce ea se ridica şi apuca geanta cu echipamente.

— Mai sunt treizeci de metri până la scări, şopti Hollis.

— Hai să fugim până la ele.

— Au stins luminile, spuse Mother Blessing.

— Asta înseamnă că au probabil dispozitive cu infraroşii. Noi suntem orbiţi, iar ei pot vedea.

— Şi ce vrei să facem? întrebă Hollis.

— Să rămânem aici şi să luptăm?

— Fă-mă rece, zise Arlechinul şi-i dădu lui Hollis lanterna şi o canistră mică de metal.

Acestuia îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că era azotul lichid pe care-l luaseră cu ei ca să dezafecteze senzorii de mişcare.

— Vrei să pulverizez asta pe tine?

— Nu pe piele. Dă-mi pe haine şi pe păr. Am să fiu prea rece ca să mă vadă.

Hollis aprinse lanterna şi-o ţinu astfel încât lumina se strecura printre degetele răsfirate. Mother Blessing se întinse pe burtă, iar Hollis pulveriză azotul lichid pe pantalonii, bocancii şi giaca ei. Când Arlechinul se întoarse pe spate, încercă să n-o stropească pe mâini şi în ochi. Canistra scoase un uşor sfârâit când se goli.

Arlechinul se ridică în şezut; îi tremurau buzele. Hollis îi atinse braţul şi simţi o răceală care parcă ardea.

— Vrei mitraliera? o întrebă.

— Nu. Flama de la gura ţevii m-ar da de gol. Am să iau sabia.

— Dar cum ai să-i găseşti?

— Foloseşte-ţi simţurile, domnule Wilson. Sunt speriaţi, deci vor respira sacadat şi vor trage în umbre. În marea parte a timpului, duşmanii tăi se învinge singuri.

— Eu ce pot face?

— Dă-mi cinci secunde, apoi începe să tragi la dreapta.

Ea o luă spre stânga şi dispăru în întuneric. Hollis se ridică în picioare şi trase cu puşca mitralieră până când i se goli încărcătorul. Mercenarii îi răspunseră la foc din trei puncte aflate în partea stângă a încăperii. Peste o clipă auzi pe cineva urlând, apoi alte împuşcături.

Hollis scoase pistolul semiautomat, apoi trase de glisieră, vârând gloanţe în magazie. Auzi cum cineva încărca o puşcă şi o luă la fugă spre locul de unde

se auzise zgomotul. Dinspre liftul cu uşile deschise din capătul încăperii venea lumină, şi Hollis trase într-o siluetă întunecată care stătea lângă nişte aparate.

Încă o rafală. Apoi linişte. Hollis aprinse lanterna şi descoperi un bărbat mort, ce zăcea la doi metri în faţa lui. Înaintă cu prudenţă prin subsol şi aproape se împiedică de alt cadavru aproape de aparatul de aer condiţionat. Braţul drept al mercenarului fusese retezat din umăr.

Hollis plimbă fasciculul lanternei prin încăpere şi văzu un alt bărbat mort lângă peretele îndepărtat şi un al patrulea cadavru lângă lift. La câţiva metri mai încolo era o siluetă prăbuşită, iar când Hollis se repezi spre ea, văzu că era Mother Blessing. Arlechinul fusese împuşcat în piept şi avea puloverul ud de sânge. Încă mai ţinea strâns garda săbiei, ca şi cum i-ar fi putut salva viaţa.

— A avut noroc, zise ea.

— A tras la întâmplare.

Vocea lui Mother Blessing îşi pierduse asprimea obişnuită, şi suna de parcă încerca să-şi tragă răsuflarea.

— Mi se pare potrivit ca moartea să vină de la ceva aleatoriu.

— N-ai să mori, spuse Hollis.

— Am să te scot de-aici.

Îşi întoarse capul spre el.

— Nu fi nesăbuit. Ia asta.

Mother Blessing întinse mâna şi-l făcu să accepte sabia.

— Ai grijă să-ţi alegi numele de Arlechin potrivit, domnule Wilson. Mie mi-a ales numele mama. L-am urât totdeauna.

Hollis puse sabia pe jos şi se aplecă s-o ia în braţe. Cu puterea care-i mai rămăsese, Mother Blessing îl respinse.

— Eram un copil frumos. Toţi spuneau asta.

Vorbirea sa deveni nearticulată, în timp ce sângele i se prelingea din gură.

— O fetiţă frumoasă...

40

Când avea optsprezece ani, Maya fusese trimisă în Nigeria să recupereze conţinutul unei casete păstrate la o bancă din Lagos. Un Arlechin britanic mort, pe nume Greenman, lăsase acolo un săculeţ cu diamante, iar Thorn avea nevoie de bani.

Pe aeroportul din Lagos avusese loc o pană de curent, şi nu funcţiona nici una dintre benzile transportoare. Începuse să plouă în timp ce ea îşi aştepta bagajul. Prin găurile din tavan curgea apă murdară. După ce îi mituise pe toţi care purtau uniformă, Maya intrase în sala mare a aeroportului şi se trezise înconjurată de o mulţime de nigerieni. Taximetriştii se băteau care să-i apuce valiza, ţipând şi fluturându-şi pumnii. Când Maya îşi făcea loc spre ieşire, simţi cum cineva trăgea de geanta ei. Un hoţ de opt ani încerca să taie cureaua de piele, iar ea trebuise să-i răsucească mâna ca să-i ia cuţitul din mână.

* * *

Sosirea pe aeroportul internaţional Bole din Etiopia fu o experienţă diferită. Maya şi Lumbroso ajunseră cam cu o oră înainte de zori. În terminal era curat şi linişte, iar oficialii de la paşapoarte spuneau mereu *tenastëllën* – un cuvânt din amharică[42] ce însemna „Fie să aveţi parte de sănătate.”

— Etiopia este o ţară conservatoare, îi explică Simon Lumbroso.

— Să nu ridici tonul şi să fii mereu politicoasă. Etiopienii se adresează de obicei unul altuia cu prenumele. Pentru bărbaţi, este un semn de respect să adaugi cuvântul *Ato*, care înseamnă „Domnule”. Pentru că eşti necăsătorită, ţi se va zice *Weyzerit* Maya.

— Cum tratează femeile în cultura asta?

— Femeile votează, conduc afaceri şi frecventează universitatea din Addis Abeba. Tu eşti o *faranji* – o străină – deci faci parte dintr-o categorie specială.

Lumbroso aruncă o privire hainelor de călătorie ale Mayei şi dădu din cap aprobator. Ea purta pantaloni largi de in şi o cămaşă albă cu mânecă lungă.

— Eşti îmbrăcată modest, şi asta e important. Se consideră că e vulgar ca femeile să-şi dezgolească umerii sau genunchii.

Trecură prin vamă şi ajunseră în zona pentru public, unde-i aştepta Petros Semo. Etiopianul era scund, delicat, şi avea ochii căprui, aproape negri.

---

42 Limbă semitică vorbită de etiopieni.

Lumbroso îl domina pe vechiul său prieten. Îşi strânseră mâinile timp de aproape un minut, în timp ce vorbeau în idiş.

— Bine-ai venit în ţara mea, îi spuse Petros Mayei.

— Am închiriat un Land Rover pentru călătoria noastră la Axum.

— Ai vorbit cu mai marii bisericii? întrebă Lumbroso.

— Desigur, *Ato* Simon. Toţi preoţii mă cunosc destul de bine.

— Asta înseamnă că pot vedea Chivotul? întrebă Maya.

— Nu pot promite asta. În Etiopia noi zicem *Egziabher Kale* – dacă vrea Domnul.

Părăsiră terminalul şi se urcară într-un Land Rover alb, care încă mai purta emblema unei organizaţii umanitare norvegiene. Maya se urcă în faţă, lângă Petros, iar Lumbroso se urcă în spate. Înainte de-a pleca de la Roma, Maya expediase sabia japoneză a lui Gabriel la Addis Abeba. Arma se mai afla încă în cutia în care fusese transportată, iar Petros îi întinse Mayei cutia de carton de parcă ar fi fost o bombă.

— Iartă-mă că te întreb, *Weyzerit* Maya. Asta e arma ta?

— E o sabie-talisman făurită în Japonia secolului al treisprezecelea. Se spune că un Călător poate lua obiecte-talisman cu el pe diferite tărâmuri. Nu ştiu dacă este valabil şi pentru noi ceilalţi.

— Cred că eşti primul *Tekelakai* care se află în Etiopia după mulţi ani. Un *Tekelakai* este apărătorul unui profet. Mai demult aveam şi noi mulţi asemenea oameni în Etiopia, dar au fost vânaţi şi ucişi în timpul tulburărilor noastre politice.

Ca să ajungă la drumul din nord, trebuiră să treacă pe lângă Addis Abeba – cel mai mare oraş din Etiopia. Era dimineaţa-devreme, dar străzile erau deja înţesate de taxiuri-furgonetă albastru cu alb, de camionete şi de autobuze galbene pline de praf. Capitala avea un centru alcătuit din hoteluri şi clădiri administrative moderne, înconjurat de mii de case cu două camere şi cu acoperişul din tablă.

Străzile principale erau ca nişte râuri alimentate de drumuri de pământ şi de alei noroioase. De-a lungul trotuarelor, etiopienii amplasaseră chioşcuri zugrăvite în culori vii, în care se vindea orice, de la carne crudă la filme hollywoodiene piratate. Marea partea a bărbaţilor de pe stradă purtau haine occidentale şi purtau umbrelă sau un baston scurt numit *dula*. Femeile purtau sandale, fuste ample şi şaluri albe înfăşurate strâns în jurul părţii de sus a corpului.

La marginea oraşului, Land Rover-ul fu nevoit să-şi croiască drum printre turmele de capre mânate în oraş, spre abatoare. Caprele fură doar un preludiu pentru alte întâlniri cu animale – găini, oi şi grupuri de vaci africane cu cocoaşă, care se mişcau cu încetineală. Ori de câte ori încetinea maşina, copiii de pe marginea drumului vedeau că înăuntru se aflau doi străini. Băieţei raşi în cap şi

cu picioare slabe alergau pe lângă vehicul câte un kilometru-doi, râzând şi dând din mâini şi strigând „Tu! Tu!” în engleză.

Simon Lumbroso se rezemă de banchetă şi rânji.

— Cred că putem spune fără teama de a greşi că am ieşit din Uriaşa Maşinărie.

După ce trecură printre dealuri joase pe care creşteau eucalipţi, urmară un drum de pământ care ducea spre nord, străbătând un peisaj muntos, plin de pietre. Ploile din anotimpul umed căzuseră cu câteva luni mai înainte, dar iarba încă mai era verde-gălbui, cu petice de flori albe şi purpurii de meskel. La vreo şaizeci de kilometri de capitală trecură pe lângă o casă înconjurată de femei în alb. Prin uşa deschisă se auzea un bocet strident, iar Petros le explică că în clădire se afla Moartea. La trei sate mai încolo, Moartea apăru din nou: Land Rover-ul luă o curbă şi fu cât pe-aci să intre într-o procesiune funerară. Înfăşuraţi în şaluri, bărbaţii şi femeile duceau un coşciug negru care părea să plutească pe deasupra lor ca o barcă pe o mare albă.

Preoţii etiopieni din sate purtau togi de bumbac numite *shammas* şi aveau capetele acoperite cu tichii mari de bumbac ce-i aminteau Mayei de căciulile de blană purtate la Moscova. Un preot cu o umbrelă neagră cu ciucure de aur stătea în capătul drumului în zigzag care ducea la nişte chei ale Nilului albastru. Petros opri maşina şi-i dădu preotului nişte bani, pentru ca bătrânul să se roage ca ei să călătorească în siguranţă.

Coborâră în defileu, roţile Land Rover-ului trecând la doar câţiva centimetri de marginea drumului. Maya privi pe geamul lateral şi nu văzu decât nori şi cerul. Părea că merg cu două roţi pe drum şi cu două prin văzduh.

— Cât i-ai dat preotului? întrebă Lumbroso.

— Nu mult. Cincizeci de birr[43].

— Data viitoare, dă-i o sută, mormăi Lumbroso în timp ce Petros manevra printr-o altă serpentină.

Trecură podul de metal care traversa Nilul şi ieşiră din chei. Acum peisajul era dominat de cactuşi şi vegetaţie deşertică. Caprele tot mai blocau drumul, dar trecură şi pe lângă un şir de cămile cu cadre de lemn pentru transportul mărfurilor prinse de cocoaşe. Lumbroso adormi pe bancheta din spate, cu pălăria stâlcită de geam. Dormi în ciuda gropilor şi a pietrelor desprinse care cădeau huruind în fântânile cu roată, a vulturilor care se profilau pe cerul albastru şi a camioanelor pline de praf care scârţâiau de câte ori urcau vreun deal.

Maya deschise geamul ca să ia aer.

— Am la mine şi euro, şi dolari americani, îi spuse lui Petros.

— Dacă le dau un dar preoţilor? S-ar mişca mai repede lucrurile?

— Banii pot rezolva multe probleme, răspunse el.

---

[43] Moneda de bază din Etiopia.

— Dar aici vorbim despre Chivotul legământului. Chivotul este un obiect foarte important pentru poporul etiopian. Preoţii n-ar lăsa niciodată mita să le influenţeze decizia.

— Tu ce crezi, Petros? Chivotul este real?

— Are o putere. Asta-i tot ce pot spune.

— Guvernul izraelian crede oare că este real?

— Marea parte a evreilor etiopieni sunt acum în Israel. Izraelienii n-au nici un avantaj de pe urma faptului că acordă ajutor străin acestei ţări, dar ajutorul continuă.

Petros surâse.

— Ăsta-i un lucru curios.

— Legenda spune că Chivotul a fost dus în Africa de fiul regelui Solomon şi al reginei din Saba.

Petros dădu din cap, încuviinţând.

— Altă teorie este că a fost scos din Ierusalim când regele Manase a adus un idol în Templul lui Solomon. Unii învăţaţi cred că a fost dus întâi în aşezarea evreiască de pe Insula Elephantine de pe Nilul de Sus. Sute de ani mai târziu, când egiptenii au atacat aşezarea, a fost dus pe o insulă din mijlocul lacului Tana.

— Şi acum e în Axum?

— Da, este păstrat într-un sanctuar special. Un singur preot are voie să se apropie de Chivot, iar el face asta o dată pe an.

— Atunci de ce mi-ar da mie permisiunea de a intra în sanctuar?

— Cum ţi-am spus la aeroport, avem o îndelungată tradiţie a războinicilor care-i apără pe Călători. Preoţii pot înţelege ideea asta, dar tu le pui o problemă dificilă.

— Pentru că sunt o străină?

Petros păru stânjenit.

— Pentru că eşti femeie. N-a mai fost nici o femeie *Tekelakai* de trei sau patru sute de ani.

* * *

Începu să plouă în timp ce străbăteau munţii, îndreptându-se spre nordul Etiopiei. Drumul trecea printr-un peisaj sumbru, sterp, unde singura vegetaţie era reprezentată de parcelele terasate ale unor fermieri şi de câţiva eucalipţi plantaţi ca paravânt. Casele, şcolile şi secţiile de poliţie erau toate construite din bucăţi de gresie gălbuie. Pe acoperişurile de tablă erau mormane de pietre, şi pe coasta dealurilor se înălţau ziduri de piatră, într-un efort inutil de a opri eroziunea.

Maya îşi ţinea sabia în poală şi se uita în gol pe geam. În zona aceea, singurele puncte de interes erau alţi oameni. Într-un sat toţi bărbaţii purtau

cizme de cauciuc albastre. În altul, o fetiţă de trei ani stătea lângă un şanţ de scurgere, ţinând un ou între degetul mare şi arătător. Era vineri şi fermierii se îndreptau spre piaţa în aer liber. Umbrelele se mişcau în sus şi-n jos ca o armată de ciuperci colorate diferit ce mărşăluia în susul dealului.

Se făcuse seară când ajunseră în străvechiul oraş Axum. Ploaia se oprise, dar o uşoară pâclă tot mai zăbovea în aer. Petros părea încordat şi îngrijorat. Se tot uita la Maya şi la Lumbroso.

— Să vă pregătiţi. Preoţii au fost anunţaţi că venim.

— Ce se va întâmpla? întrebă Lumbroso.

— Eu o să vorbesc primul. Maya ar trebui să-şi poarte sabia ca să arate că este o *Tekelakai*, dar s-ar putea să o omoare dacă o scoate din teacă. Ţineţi minte, preoţii ăştia îşi vor da viaţa ca să apere Chivotul. Nu se poate intra cu forţa în sanctuar.

Complexul bisericesc din centrul oraşului amesteca o arhitectură modernă bătătoare la ochi cu zidurile din piatră cenuşie ale Bisericii Sfintei Maria din Sion. Petros parcă Land Rover-ul într-o curte centrală şi toată lumea coborî. Rămaseră în ceaţă, aşteptând să se întâmple ceva în timp ce norii de furtună le treceau pe deasupra capetelor.

— Acolo... şopti Petros.

— Chivotul e acolo.

Maya privi la stânga şi văzu o clădire de beton în formă de cub, cu o cruce etiopiană pe acoperiş. Obloane de oţel şi bare de fier acopereau ferestrele mici, iar uşa era acoperită cu o folie roşie de plastic.

Deodată, din diversele clădiri începură să iasă preoţi etiopieni. Purtau mantii de culori diferite peste robele albe şi o mare varietate de acoperăminte pentru cap. Majoritatea preoţilor erau bătrâni şi foarte slabi. Dar mai erau şi trei bărbaţi mai tineri cu puşti de asalt care rămaseră de pază în jurul Land Rover-ului ca cele trei vârfuri ale unui triunghi.

După ce apăruseră vreo doisprezece preoţi, se deschise o uşă laterală a Bisericii Sfintei Maria din Sion şi ieşi un bătrân care purta veşminte albe imaculate şi o bonetă. Strângând o *dula* cu mâner sculptat, făcu încet un pas şi apoi altul. Sandalele lui scoteau un uşor târşâit pe aleea cu lespezi de piatră.

— El e *Tebaki*, explică Petros.

— Păzitorul Chivotului. El e singura persoană care are voie să intre în sanctuar.

Când păzitorul Chivotului ajunsese la vreo opt metri de Land Rover, se opri şi făcu semn cu mâna. Petros se apropie de bătrân, se înclină de trei ori şi apoi se lansă într-un discurs plin de pasiune în amharică. Din când în când arăta spre Maya, ca şi cum ar fi recitat o lungă listă a virtuţilor ei. Discursul lui ţinu vreo zece minute. Când termină, avea faţa plină de sudoare. Preoţii aşteptau ca păzitorul Chivotului să spună ceva. Capul bătrânului tremura ca şi cum ar fi chibzuit la situaţie; apoi vorbi scurt timp în amharică.

Petros se grăbi să se întoarcă la Maya.

— E bine, şopti el.

— Foarte promiţător. Un călugăr bătrân de pe lacul Tana spune de ceva vreme că un *Tekelakai* puternic va veni în Etiopia.

— Femeie sau bărbat? întrebă Maya.

— Un bărbat, probabil, dar nu sunt toţi de acord. Păzitorul Chivotului se va gândi la cererea ta. Vrea ca tu să spui ceva.

— Zi-mi ce să fac, Petros.

— Explică de ce ar trebui să ţi se dea voie să intri în sanctuar.

„Ce-ar trebui să spun?” se întrebă Maya. „Probabil o să le insult tradiţiile şi o să fiu împuşcată.” Ţinându-şi mâinile departe de sabie, înaintă cu câţiva paşi. În timp ce se înclina în faţa păzitorului, îşi aminti fraza pe care o folosise Petros la aeroport.

— *Egziabher Kale*, spuse ea în amharică. *Dacă vrea Domnul*.

Apoi făcu din nou o plecăciune şi se întoarse la locul ei lângă Land Rover.

Umerii lui Petros se relaxară ca şi cum tocmai fusese evitat un dezastru. Simon Lumbroso stătea în spatele Mayei, care-l auzi chicotind.

— *Brava*, spuse el încetişor.

Păzitorul Chivotului nu spuse nimic câteva clipe, chibzuind vorbele Mayei, apoi îi zise ceva lui Petros. Strângând în continuare bastonul, se întoarse şi o luă înapoi spre biserica principală, urmat de ceilalţi preoţi. Rămaseră numai cei trei tineri cu puştile.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Maya.

— N-or să ne omoare.

— Ei bine, asta e o realizare, spuse Lumbroso.

— Asta-i Etiopia, deci trebuie să se poarte o discuţie lungă, zise Petros.

— Păzitorul va lua decizia, dar va asculta părerea tuturor despre această problemă.

— Noi ce facem acum, Petros?

— Hai să luăm cina şi să ne odihnim. O să revenim la noapte şi-o să aflăm dacă poţi intra în sanctuar.

* * *

Maya nu voia să mănânce la un hotel unde puteau întâlni turişti, aşa că Petros îi duse cu maşina la un bar-restaurant din afara oraşului. După cină, locul începu să se aglomereze şi pe scena mică apărură doi muzicieni. Unul ducea o tobă, în timp ce prietenul lui avea un instrument cu o singură coardă numit *masinko*, la care se cânta cu un arcuş curbat, ca la o vioară. Interpretară câteva cântece, dar nimeni nu le dădu atenţie până când un băieţel conduse în încăpere o femeie oarbă.

Femeia era voinică şi avea părul lung. Purta o rochie albă cu fusta amplă şi câteva coliere de aramă şi argint. Aşezându-se pe un scaun în centrul scenei, îşi depărtă uşor picioarele ca şi cum s-ar fi înfipt bine în pământ. Apoi luă un microfon şi începu să cânte cu o voce puternică, ce răsuna în toate colţurile încăperii.

— Este o cântăreaţă care aduce laude. Aici, în nord, e o persoană faimoasă, explică Petros.

— Dacă-i plăteşti, va cânta ceva frumos despre tine.

Toboşarul ţinea ritmul în timp ce trecea prin mulţime. Primea bani de la un client, afla câteva lucruri despre el, apoi se întorcea pe scenă, unde şoptea informaţiile la urechea femeii oarbe. Fără să piardă o singură bătaie a tobei, ea cânta despre cel lăudat – versuri care-i făceau pe prietenii acestuia să râdă şi să bată cu palmele în masă.

După o oră de asemenea divertisment, trupa luă o scurtă pauză şi toboşarul se apropie de Petros.

— Poate-am putea cânta despre dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră.

— Nu e nevoie.

— Nu, aşteaptă, spuse Maya când toboşarul începu să se îndepărteze.

Ca Arlechin, dusese o viaţă secretă sub o serie de nume false. Dacă murea, n-ar fi avut parte de nici un monument care să-i marcheze trecerea prin lume.

— Numele meu este Maya, îi spuse toboşarului, şi-i dădu un teanc de bancnote etiopiene.

— Poate că prietena ta ar putea născoci un cântec pentru mine.

Toboşarul şopti la urechea femeii oarbe spusele ei şi apoi se întoarse la masa lor.

— Îmi pare foarte rău. Vă rog să mă scuzaţi, dar ea vrea să vă vorbească.

În timp ce oamenii comandau mai multe băuturi şi fetele de la bar se plimbau printre ei căutând bărbaţi dornici de companie, Maya se urcă pe scenă şi se aşeză pe un scaun pliant. Toboşarul îngenunche lângă cele două femei şi traduse, în timp ce cântăreaţa îşi puse degetul mare la încheietura Mayei, ca un medic care ia pulsul.

— Eşti căsătorită? întrebă cântăreaţa.

— Nu.

— Unde e dragostea ta?

— Îl caut.

— E grea călătoria?

— Da. Foarte grea.

— Ştiu asta. Pot să simt asta. Trebuie să treci râul întunecat.

Cântăreaţa atinse urechile, buzele şi pleoapele Mayei.

— Fie ca sfinţii să te apere de ceea ce trebuie să auzi şi să guşti şi să vezi.

Femeia începu să cânte fără microfon, în timp ce Maya se întorcea la masă. Surprins, cel care cânta la *masinko* se grăbi să revină pe scenă. Cântecul pentru Maya era diferit de laudele ce fuseseră aduse mai devreme în acea seară. Cuvintele erau rostite cu tristeţe, lent şi profund. Fetele de la bar încetară să mai râdă; băutorii lăsară jos berile. Până şi chelnerii se opriră în mijlocul încăperii, strângând încă banii în mână.

Şi apoi, la fel de brusc cum începuse, cântecul se termină, şi totul era din nou ca mai înainte. În ochii lui Petros scânteiau lacrimi, dar el întoarse capul, ca Maya să nu-l vadă. Azvârli nişte bani pe masă şi spuse cu o voce aspră:

— Haideţi. E timpul să ieşim de-aici.

Maya nu-l întrebă care era traducerea. O dată în viaţă, îi fusese oferit propriul ei cântec. Asta era destul.

* * *

Era aproape ora unu noaptea când se întoarseră la complex şi parcară în curte. Mai toată zona era cufundată în întuneric, iar ei rămaseră sub singurul felinar. În costumul său negru cu cravată, Simon Lumbroso arăta sumbru în timp ce se uita fix la sanctuar. Petros, bărbatul mai scund, părea agitat. Ignora sanctuarul şi privea spre biserică.

De data asta, totul se petrecu mult mai repede. Întâi apărură tinerii cu puştile; apoi se deschise uşa bisericii şi ieşi păzitorul Chivotului, urmat de ceilalţi preoţi. Toţi erau foarte solemni, şi era imposibil de prezis decizia bătrânului.

Păzitorul se opri pe alee şi-şi înălţă capul în timp ce Petros se apropia de el. Maya se aştepta la o ceremonie specială – un fel de proclamaţie – dar păzitorul Chivotului doar bătu cu bastonul în pământ şi rosti câteva cuvinte în amharică. Petros se înclină şi se grăbi înapoi la Land Rover.

— Sfinţii ne-au zâmbit. A hotărât că eşti un *Tekelakai*. Ai permisiunea de-a pătrunde în sanctuar.

Maya îşi atârnă sabia-talisman de umăr şi-l urmă pe păzitor către sanctuar. Un preot cu o lampă cu petrol descuie poarta, iar ei intrară în zona împrejmuită. Faţa păzitorului era o mască lipsită de emoţii, dar era limpede că simţea dureri la fiecare mişcare pe care o făcea. Urcă o treaptă spre uşa de intrare în sanctuar, se opri să-şi adune puterile şi apoi făcu un alt pas înainte.

— Numai *Weyzerit* Maya şi *Tebaki* vor intra în sanctuar, spuse Petros.

— Toţi ceilalţi rămân aici.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Petros.

— A fost o onoare să te cunosc, Maya. Noroc în călătorie.

Maya avea de gând să dea mâna cu Simon Lumbroso, dar romanul făcu un pas spre ea şi-o îmbrăţişă. Acesta era cel mai greu moment dintre toate. O părticică din ea voia să rămână în acea sferă de confort şi siguranţă.

— Îţi mulţumesc, Simon.

— Eşti la fel de curajoasă ca tatăl tău. Ştiu că ar fi mândru de tine.

Un preot ridică folia roşie de plastic, iar păzitorul descuie uşa sanctuarului. Bătrânul puse inelul cu cheile în veşmânt şi acceptă lampa cu petrol. Mormăi câteva cuvinte în amharică şi-i făcu semn Mayei: „Urmează-mă”.

Uşa fu deschisă foarte încet, până când se creă o deschizătură de şaizeci de centimetri. Păzitorul şi cu Maya se strecurară în clădire şi uşa fu închisă în urma lor. Ea se trezi într-o anticameră de vreo patru metri pătraţi. Singura lumină din încăpere venea de la lampă. Aceasta se balansa înainte şi înapoi în timp ce păzitorul îşi târâia picioarele spre o a doua uşă. Maya privi în jur şi văzu că pe pereţi fusese pictată povestea Chivotului. Izraeliţi cu pielea de culoarea etiopienilor urmau Chivotul în timpul lungii călătorii prin deşertul Sinai. Chivotul era purtat în luptă împotriva Filistenilor şi pus la păstrare în Templul lui Solomon.

Acum se deschisese şi a doua uşă, iar Maya îl însoţi pe păzitor într-o încăpere mult mai mare. Chivotul fusese pus în mijlocul camerei şi era acoperit cu o ţesătură brodată. Îl înconjurau douăsprezece vase de lut, cu capacele sigilate cu ceară. Maya îşi aminti cum Petros le explicase că această apă sfinţită era scoasă de acolo o dată pe an şi dată femeilor care nu puteau avea copii.

Preotul se tot uita cu coada ochilor la Maya, ca şi cum se aştepta ca ea să facă ceva violent. Puse lampa pe podea, se duse la Chivot şi dădu la o parte pânza. Chivotul era o ladă de lemn acoperită în întregime cu foiţă de aur. Îi ajungea Mayei până la genunchi şi avea puţin peste un metru în lungime. De ambele laturi erau nişte prăjini susţinute de inele, iar siluetele de aur a doi heruvimi îngenuncheau pe capac. Aceste fiinţe angelice aveau trupuri de bărbat şi capete şi aripi de vultur. Aripile scânteiau puternic la lumina lămpii.

Maya se apropie de Chivot şi îngenunche dinaintea lui. Apucă cei doi heruvimi, ridică capacul şi-l puse pe pânza brodată. „Ai grijă”, îşi spuse singură. „N-ai nici un motiv să te mişti prea repede.” Aplecându-se în faţă, privi înăuntrul Chivotului şi nu văzu nimic decât interiorul din lemn de acacia. „Nu e nimic,” se gândi ea. „O mare înşelătorie.” Nu era un punct de acces spre un alt tărâm – doar un cufăr vechi de lemn apărat de superstiţii.

Simţindu-se furioasă şi dezamăgită, îi aruncă o privire peste umăr păzitorului. Acesta se sprijinea în baston şi zâmbea văzându-i nesăbuinţa. Privi încă o dată înăuntrul Chivotului şi văzu o mică pată neagră aproape de marginea de jos. „Să fie urma unei arsuri?” se întrebă. „O imperfecţiune a

lemnului?” În timp ce se uita la ea, pata neagră crescu – ajungând de mărimea unui penny englezesc – şi începu să plutească peste suprafaţa lemnului.

Pata părea să fie imens de adâncă, un petic de spaţiu întunecat fără margini. Când se făcu de mărimea unei farfurii, Maya vârî mâna în Chivot şi atinse întunericul. Vârfurile degetelor îi dispărură complet. Speriată, îşi trase mâna înapoi. Încă era în lumea asta. Încă vie.

Când punctul de acces încetă să se mai mişte, Maya uită de păzitor şi de ceilalţi preoţi, uită orice în afară de Gabriel. Dacă se apleca înainte, oare putea să-l găsească?

Maya se linişti, apoi vârî braţul drept în întuneric. De data asta simţi ceva – o răceală dureroasă care-i dădu frisoane. Băgă şi braţul stâng şi durerea o sperie. Se simţi dintr-odată ca şi cum ar fi fost răsturnată de un val enorm, târâtă în larg de un curent puternic. Trupul ei ezită, apoi ţâşni înainte în neant. Maya vru să rostească numele lui Gabriel, dar era imposibil. Acum era în întuneric. Şi din gură nu-i ieşea nici un sunet.

41

Ploua tare când Boone ajunse în golful Chippewa de pe fluviul Saint Lawrence. Când puse piciorul pe marginea docului, abia vedea castelul de pe Dark Island. Boone mai fusese pe insulă doar de câteva ori. De curând, fusese locul întrunirii în care Nash prezentase Programul Shadow consiliului director. Boone se aşteptase să fie în Berlin acum, căutându-i pe criminalii care distruseseră centrul de calculatoare, dar consiliul insistase ca el să se ducă pe insulă. Deşi slujba asta avea să fie neplăcută, trebuia să urmeze ordinele.

Când cei doi mercenari ajunseră în cele din urmă, Boone îi spuse căpitanului de feribot să traverseze fluviul. Stând în cabina vasului, încercă să-i evalueze pe cei care aveau să-l ajute să omoare pe cineva. Amândoi mercenarii erau imigranţi sosiţi recent din România, şi erau cumva înrudiţi. Aveau nume lungi cu prea multe vocale, iar Boone nu considerase necesar să înveţe pronunţia corectă. În ceea ce-l privea, românul mai scund era Able, iar cel mai masiv era Baker. Cei doi stăteau în partea stângă a cabinei şi-şi proptiseră bine picioarele în podeaua vasului. Able era cel vorbăreţ, şi tot bolborosea agitat ceva în română, în timp ce Baker dădea din cap o dată la câteva secunde ca să-i arate că-l asculta.

Din râu se înălţau valuri care se spărgeau de prova. Stropii de ploaie loveau acoperişul din fibră de sticlă al cabinei şi făceau un zgomot care lui Boone îi amintea de nişte degete care băteau darabana pe o masă. Cele două ştergătoare de parbriz ale bărcii se mişcau dintr-o parte în alta, în timp ce pe sticlă se scurgea o grămadă de apă. Căpitanul de vas canadian îşi tot regla staţia radio în timp ce piloţii navelor de transport îşi anunţau cursul. „Suntem la o jumătate de milă tribord”, tot spunea o voce. „Ne vedeţi? Încheiat...”

Boone atinse partea din faţă a haine sale de fâş şi simţi două umflături tari ascunse sub ţesătura impermeabilă. Fiola cu toxină CS era în buzunarul stâng al cămăşii. În buzunarul drept era cutia neagră de plastic în care se afla seringa. Boone nu suporta să atingă oamenii, în special când mureau, dar seringa cerea un anumit grad de contact fizic.

* * *

Când ajunseră la Dark Island, căpitanul opri motoarele şi lăsă feribotul să plutească lângă doc. Şeful securităţii de pe insulă, un fost poliţist pe nume Farrington, ieşi să-i întâmpine. Apucă parâma prova şi-o înfăşură în jurul unui stâlp, în timp ce Boone cobora de pe vas.

— Unde-i restul personalului? întrebă Boone.

— Iau prânzul în bucătărie.

— Dar Nash şi cu oaspeţii lui?

— Generalul Nash, dl. Corrigan şi doamna Brewster sunt cu toţii sus, în camera de dimineaţă.

— Reţine personalul în bucătărie în următoarele douăzeci de minute. Trebuie să prezint nişte date importante. Nu vrem să intre cineva în încăpere şi să tragă cu urechea la ce discutăm.

— Înţeleg, domnule.

O luară repede prin tunelul în pantă care ducea de la ţărm la parterul castelului. Boone mută cutia cu seringa şi toxina în buzunarul de la pantaloni, cât timp cei doi mercenari îşi dădură jos pardesiele ude. Amândoi purtau costum negru şi cravată, ca şi cum ar fi fost încă în România, la o înmormântare sătească. Tălpile pantofilor lor de piele făceau zgomot pe scara cea mare.

Uşa de stejar fu închisă, şi Boone ezită câteva secunde. Îi auzea pe mercenari cum răsuflau şi se scărpinau. Probabil se întrebau de ce se oprise. Boone îşi netezi părul ud, se îndreptă de spate şi-i conduse în camera de dimineaţă.

Generalul Nash, Michael şi doamna Brewster stăteau la un capăt al unei mese lungi. Îşi terminaseră supa de roşii din boluri şi Nash ţinea un platou cu sandvişuri.

— Ce faci aici? întrebă Nash.

— Am primit instrucţiuni de la consiliul director.

— Eu sunt şeful consiliului director şi nu ştiu nimic despre asta.

Doamna Brewster îi luă platoul şi-l puse în mijlocul mesei.

— Am cerut o a doua teleconferinţă, Kennard.

Nash păru surprins.

— Când?

— Azi-dimineaţă devreme – când tu încă mai dormeai. Fraţii n-au fost mulţumiţi de refuzul tău de a-ţi da demisia.

— Şi de ce să-mi dau demisia? Ceea ce s-a întâmplat ieri la Berlin n-are nimic de-a face cu mine. Daţi vina pe germani sau pe Boone – el este responsabil cu securitatea.

— Tu eşti capul organizaţiei, dar nu accepţi răspunderea, spuse Michael.

— Nu uita de atacul de acum câteva luni când am pierdut computerul cuantic.

— Ce vrei să zici prin „am pierdut”? Nu eşti membru al consiliului director.

— Acum este, zise doamna Brewster.

Generalul Nash se uită încruntat la Boone.

— Nu uita cine te-a angajat, domnule Boone. Sunt şeful acestei organizaţii şi-şi dau un ordin direct. Vreau să-i escortezi pe aceşti doi oameni în subsol şi să-i închizi. Am să convoc o şedinţă a Fraţilor cât mai repede posibil.

— Nu ne asculţi, Kennard.

Doamna Brewster vorbea ca o profesoară care-şi pierduse deodată răbdarea cu un elev încăpăţânat.

— Consiliul s-a întrunit în dimineaţa asta şi a votat în unanimitate. De azi, nu mai eşti director executiv. N-ai ce să negociezi în privinţa asta. Acceptă-ţi funcţia onorifică şi ţi se va acorda un salariu şi poate un birou undeva.

— Îţi dai seama cu cine vorbeşti? întrebă Nash.

— Pot să-l chem la telefon pe preşedintele Statelor Unite. Preşedintele, şi trei primi miniştri.

— Iar noi exact asta nu vrem, spuse doamna Brewster.

— Asta e o problemă internă. Nu ceva de discutat cu diverşii noştri aliaţi.

Dacă Nash ar fi rămas aşezat pe scaun, Boone poate că i-ar fi permis să mai vorbească. În schimb, generalul îşi împinse scaunul înapoi ca şi cum avea de gând să fugă în bibliotecă şi să sune la Casa Albă. Michael îi aruncă o privire lui Boone. Era timpul să respecte ordinele.

Boone înclină din cap spre mercenari. Cei doi îl apucară pe Nash de braţe şi i le ţintuiră pe masă.

— Sunteţi nebuni? Daţi-mi drumul!

— Vreau să fie clar un lucru, spuse doamna Brewster.

— Te-am considerat întotdeauna un prieten, Kennard. Dar ţine minte, noi toţi răspundem unui ţel mai înalt.

Boone se dădu înapoia scaunului lui Nash, deschise cutia de plastic şi scoase seringa. Toxina era într-un container de sticlă de mărimea unei fiole de medicamente. Vârî acul prin sigiliul de siguranţă şi umplu seringa cu lichidul transparent. Kennard Nash aruncă o privire peste umăr şi văzu ce urma să se întâmple. Strigând obscenităţi, se zbătu să scape. Farfurii şi tacâmuri de argint zburară pe podea, şi un bol de supă se crăpă în două.

— Calmează-te, murmură Boone.

— Ai puţină demnitate.

Înfipse acul în ceafa lui Nash, chiar deasupra coloanei, şi injectă toxina. Nash se prăbuşi. Capul i se lovi de masă şi din gură i se prelinse salivă.

Boone îşi privi noii stăpâni.

— Nu durează decât două sau trei secunde. E mort.

— Un atac de cord subit, spuse doamna Brewster.

— Ce trist. Generalul Kennard Nash şi-a servit bine naţiunea. Prietenii îi simt lipsa.

Cei doi mercenari încă-l mai ţineau pe Nash de braţe, ca şi cum ar fi putut învia şi sări pe fereastră.

— Duceţi-vă înapoi la barcă şi aşteptaţi, le spuse Boone.

— Nu mai am nevoie de voi.

— Da, domnule.

Able îşi aranjă cravata neagră, înclină din cap şi părăsi încăperea împreună cu Baker.

— Când vei suna la poliţie? întrebă Michael.

— În cinci sau zece minute.

— Şi cât le va lua să ajungă pe insulă?

— Vreo două ore. Până când vor ajunge ei aici nu va mai rămâne nici urmă de toxină.

— Răstoarnă-l pe podea şi sfâşie-i cămaşa, spuse Michael.

— Fă să pară c-am încercat să-l salvăm.

— Da, domnule.

— Cred că mi-ar prinde bine un strop de whisky, zise doamna Brewster.

Ea şi cu Michael se ridicară şi se îndreptară spre uşa laterală care dădea în bibliotecă.

— A, domnule Boone. Încă un lucru...

— Doamnă?

— Avem nevoie de un nivel de eficienţă mai ridicat în toate întreprinderile noastre. Generalul Nash n-a înţeles asta. Sper că tu vei înţelege.

— Înţeleg, spuse Boone, şi apoi rămase singur cu mortul.

Aşeză scaunul la loc, împinse corpul în dreapta, iar acesta căzu pe podea cu o bubuitură înfundată. Lăsându-se pe vine, Boone desfăcu cămaşa albastră a generalului dintr-o smucitură. Un nasture de perlă zbură prin aer.

Întâi va suna la poliţie, apoi se va spăla pe mâini. Îşi dorea apă caldă, un săpun puternic şi prosoape de hârtie. Boone se duse la fereastră şi se uită peste copaci la Canalul Saint Lawrence. Furtuna şi norii joşi colorau apa într-o nuanţă plumburie. Iar valurile se înălţau şi se prăbuşeau la loc în fluviul care curgea spre est, către mare.

42

Maya trecea printr-un întuneric absolut, atât de profund încât corpul ei părea să dispară. Timpul continua să se scurgă, dar ea nu mai avea nici un punct de referinţă, nici o posibilitate de a-şi da seama dacă momentul ăsta dura de câteva minute sau de câţiva ani. Exista numai ca o scânteie de conştiinţă, o succesiune de gânduri unificate de dorinţa ei de a-l găsi pe Gabriel.

* * *

Deschise gura şi se trezi că i se umple de apă. Maya habar n-avea unde se afla acum, dar apa o înconjura şi nu părea să existe vreo cale de-a ajunge la suprafaţă. Începu să dea cu disperare din mâini şi din picioare, apoi îşi controlă panica. În timp ce corpul ei ţipa după oxigen, se relaxă şi lăsă bula de aer care-i rămânea în plămâni să-i tragă trupul în sus. Când se simţi sigură că a găsit direcţia corectă, lovi puternic cu picioarele şi ieşi deasupra unui val.

Inspirând profund, se lăsă să plutească pe spate şi privi în sus la cerul gălbui-cenuşiu. Apa din jurul ei era neagră, cu petice de spumă albă. Mirosea ca acidul de baterie, şi începu să-i ardă pielea şi ochii. Maya era într-un râu cu un curent care o împingea într-o parte. Dacă-şi schimba poziţia şi se agita în sus şi-n jos, putea să vadă unul dintre ţărmuri. În depărtare erau nişte clădiri şi nişte puncte de lumină portocalie care păreau să fie flăcări.

Maya închise ochii şi începu să înoate spre uscat. Cureaua tecii în care se afla sabia era atârnată de gâtul ei, şi simţi sabia mişcându-se uşor. Când se opri să ajusteze cureaua, îşi dădu seama că ţărmul era şi mai departe. Curentul era prea puternic acolo. Ca o barcă cu vâsle abandonată, se învârtea fără ţintă.

Uitându-se în direcţia curentului, văzu conturul îndepărtat al unui pod surpat. În loc să se lupte cu râul, se întoarse uşor şi înotă spre arcadele de piatră ancorate în apă. Şi curentul, şi propria ei forţă o împinseră înainte, până când se izbi de piatra cenuşie, aspră. Maya se ţinu de ea timp de un minut-două, apoi înotă până la următoarea arcadă. Curentul nu era atât de puternic în acel punct, şi ea reuşi să se ridice în picioare şi să meargă prin apa puţin adâncă până la ţărm.

„Nu pot rămâne aici,” îşi spuse. „Prea expus.” Se căţără în sus pe ţărm, ajungând într-un pâlc de copaci morţi. Frunzele uscate trosneau uşor sub pantofii ei. Unii dintre copaci se prăbuşiseră deja, dar restul se sprijineau unii de alţii asemenea unor supravieţuitori tăcuţi.

La vreo sută de metri de râu, Maya se lăsă pe vine şi încercă să se adapteze la noul mediu. Pădurea asta neagră nu era o fantezie sau un vis. Dacă întindea mâna, putea atinge tulpinile uscate de iarbă dinaintea ei. Putea simţi miros de ceva ars şi auzi un muget îndepărtat. Trupul ei simţea primejdia, dar – nu, era mai mult de atât. Lumea asta era una dominată de furie şi de dorinţa de a distruge.

Maya se ridică în picioare şi înaintă cu prudenţă printre copaci. Descoperi o potecă aşternută cu pietriş şi-o urmă până la o bancă de marmură albă şi o fântână arteziană plină de frunze moarte. Aceste două obiecte păreau atât de nelalocul lor în pădurea uscată, încât se întrebă dacă erau puse acolo pentru ca cineva să-şi bată joc de cei care le găseau. Fântâna sugera un parc european cu distincţie, în care bătrânii citesc ziarul şi doicile plimbă copii în cărucioare.

Cărarea se sfârşea în dreptul unei clădiri din cărămidă roşie cu toate geamurile sparte şi uşile smulse din balamale. Maya îşi aşeză sabia în aşa fel încât să fie gata de luptă. Intră înăuntru, trecu prin încăperile pustii şi se uită afară pe fereastră. Pe drumul care trecea pe lângă parcul abandonat văzu patru bărbaţi. Aceştia purtau cizme sau pantofi desperecheaţi şi o colecţie pestriţă de haine. Toţi aveau arme artizanale – cuţite, bâte şi lănci.

Când bărbaţii ajunseră în capătul îndepărtat al parcului, apăru un alt grup. Maya se aştepta la o încăierare, dar cele două grupuri se salutară şi se îndreptară în aceeaşi direcţie, îndepărtându-se de râu. Maya se hotărî să-i urmeze. Se ferea de străzi şi se strecura printre ruinele oraşului, oprindu-se din când în când ca să privească printr-un geam spart. Întunericul îi ascundea mişcările, aşa că Maya se ţinea departe de flăcările care ieşeau din ţevi sparte de gaze. Majoritatea acestor flăcări erau mici şi oscilante, dar câteva, mai mari, erau adevărate coloane de foc în spirală. Flăcările lăsau funingine neagră pe pereţi, şi mirosul de cauciuc ars umplea aerul.

Se rătăci într-o clădire de birouri pe jumătate distrusă. Când reuşi să iasă într-o alee, văzu că o mulţime de bărbaţi se strângea lângă o flacără din stradă. Sperând că nu o va vedea nimeni, ţâşni până vizavi, oprindu-se lângă un complex de apartamente, pe ale cărui holuri de beton curgea un adevărat pârâu de apă uleioasă. Maya urcă scara până la etajul al doilea şi trase cu ochiul printr-o gaură din perete.

Vreo două sute de bărbaţi înarmaţi se strânseseră în curtea centrală a unei clădiri în formă de U. Pe faţada clădirii erau sculptate nume: PLATON, ARISTOTEL, GALILEO, DANTE, SHAKESPEARE. Se întrebă dacă clădirea fusese odinioară o şcoală, dar era greu de crezut că în locul ăsta trăiseră vreodată copii.

Un bărbat alb cu părul împletit şi un negru într-un halat alb, sfâşiat, stăteau pe scaune sub un cadru de lemn rudimentar care servea drept spânzurătoare. Mâinile le erau legate la spate şi în jurul gâtului aveau petrecute funii. Mulţimea se plimba în jurul celor doi prizonieri, râzând de ei şi

împungându-i cu cuţitele. Deodată, cineva strigă un ordin şi un contingent separat ieşi mărşăluind din şcoală. Acest grup era condus de un bărbat în costum albastru. Imediat în spatele lui, o gardă de corp îl împingea pe un tânăr legat de cadrul unui scaun cu rotile de modă veche. Gabriel. Maya îşi găsise Călătorul.

Bărbatul în costum albastru se urcă pe cupola unei maşini abandonate. Rămase cu mâna stângă în buzunar, în timp ce cu dreapta împungea şi gesticula la fiecare vorbă pe care o scotea.

— În calitate de comisar al patrulelor, v-am îndrumat şi v-am apărat libertăţile. Sub conducerea mea, i-am vânat pe gândacii care dau foc la lucruri şi ne fură hrana. Când sectorul ăsta va scăpa în sfârşit de aceşti paraziţi, vom mărşălui spre celelalte sectoare şi vom prelua controlul asupra Insulei.

Mulţimea izbucni în urale, şi câţiva îşi aruncară armele în aer. Maya rămase cu privirea aţintită asupra lui Gabriel, încercând să-şi dea seama dacă era conştient. O dâră de sânge uscat i se întindea de la nas în jos, pe gât. Avea ochii închişi.

— După cum ştiţi, l-am luat prizonier pe vizitatorul ăsta din lumea exterioară. Prin interogatorii riguroase, am reuşit să aflu mai multe despre situaţia noastră. Obiectivul meu este să găsesc o modalitate ca noi toţi să părăsim insula asta împreună. Din nefericire, spionii şi trădătorii mi-au sabotat planurile. Aceşti doi prizonieri s-au aliat în secret cu vizitatorul. V-au trădat şi au încercat să găsească propria lor cale de evadare. Ar trebui să permitem una ca asta? Să-i lăsăm să scape în timp ce noi rămânem prizonieri în acest oraş?

— Nu! strigă mulţimea.

— În calitate de comisar al patrulelor, i-am condamnat pe trădătorii ăştia la ...

— Moarte!

Comisarul mişcă din degete ca şi cum i-ar fi aterizat o muscă pe mână. Unul dintre adepţii săi lovi cu piciorul scăunelele, şi cei doi prizonieri fură ştrangulaţi, bâţâindu-se la capătul frânghiei cu cei din jur bătându-şi joc de ei. Când prizonierii încetară în sfârşit să se mai mişte, conducătorul îşi ridică palmele şi potoli mulţimea.

— Fiţi alerţi, lupii mei. Urmăriţi-i pe cei din jurul vostru. Încă n-au fost descoperiţi şi nimiciţi toţi trădătorii.

Deşi bărbatul în costum albastru ar fi trebuit să-i aibă pe lupi sub control, îşi tot întorcea capul dintr-o parte în alta, ca şi cum se aştepta să fie atacat. Când se dădu jos de pe maşină, se grăbi să intre înapoi în şcoală, împreună cu Gabriel şi cu gărzile de corp.

Maya rămase în ascunzătoarea ei în timp ce mulţimea se împrăştia în diferite direcţii. Patrulele fuseseră unite în momentul execuţiei, dar acum toţi se uitau unii la alţii cu destulă îngrijorare. Cei doi prizonieri fură lăsaţi să atârne

în ştreang, şi ultima patrulă din zonă rămase suficient cât să fure pantofii celor morţi.

Când deja plecase toată lumea, Maya trecu strada pustie, îndreptându-se spre clădirea alăturată şcolii. Acolo explodase un fel de bombă, iar scara era redusă la un cadru de metal cu câteva traverse. Căţărându-se cu ajutorul mâinilor şi picioarelor, Maya ajunse la etajul de sus, apoi sări peste un spaţiu de un metru şi ceva pe acoperişul şcolii.

Când intră pe coridorul de la etajul doi, găsi un bărbat slăbănog cu barbă înlănţuit de un calorifer. În jurul gâtului avea o cravată verde de mătase, cu nodul atât de strâns încât arăta ca un ştreang.

Bărbatul părea inconştient, dar Maya se lăsă pe vine lângă el şi-l împunse în piept cu garda săbiei. El deschise ochii şi zâmbi.

— Eşti femeie? Pari să fii femeie. Eu sunt Pickering, croitor de damă.

— Îl caut pe tipul în scaunul cu rotile. Unde l-au ...

— Gabriel. Toată lumea vrea să vorbească cu vizitatorul.

— Şi unde-l pot găsi?

— Jos – în fosta aulă.

— Câţi paznici?

— În clădire sunt doisprezece sau mai mulţi, dar în aulă numai câţiva. Comisarul patrulelor n-are încredere în proprii lui lupi.

— Poţi să mă conduci?

Pickering clătină din cap.

— Îmi pare rău. Nu mă mai duc picioarele.

Maya încuviinţă dând din cap şi începu să se îndepărteze.

— Aminteşte-ţi numele meu, spuse bărbatul.

— Sunt Pickering, *prietenul* lui Gabriel.

Oprindu-se în capul scărilor, Maya respiră egal şi se pregăti pentru un atac lung, continuu. Atât tatăl ei, cât şi Mother Blessing făcuseră mereu distincţie între a observa şi a percepe un inamic. Majoritatea cetăţenilor îşi petreceau viaţa observând cu pasivitate ceea ce se întâmpla în jurul lor. În luptă trebuia să-ţi foloseşti toate simţurile şi să te concentrezi asupra adversarului, anticipându-i următoarea mişcare.

Maya coborî încet primul şir de trepte, ca un elev care nu voia să se întoarcă în clasă. Apoi auzi pe cineva mişcându-se dedesubt şi mări viteza, urcând câte două trepte odată. Una dintre gărzile de corp ale comisarului urca scara cu paşi grei, iar ea-l luă prin surprindere, înfigându-i vârful lamei printre două coaste. Peste câteva clipe ajunse în holul de la parter şi alergă spre alţi doi lupi. Îi despică beregata primului paznic, se feri de o lovitură de bâtă şi-l înjunghie pe al doilea în burtă.

Strângând bine sabia, intră în fugă în aulă. Unul dintre lupi se afla aproape de intrare. Îl înjunghie şi sări pe scenă. Comisarul patrulelor tocmai se scula de la birou şi întindea mâna spre revolver. Înainte de-a putea ţinti, Maya

balansă sabia în jos şi-i reteză mâna. Comisarul ţipă, dar ea ridică lama cu putere şi-l făcu să amuţească pe veci.

Se întoarse. Şi iată-l pe Gabriel în scaunul cu rotile. El deschise ochii când ea îi tăie frânghiile care-i ţineau braţele legate.

— Eşti bine? îl întrebă.

— Te poţi ridica în picioare?

Când Gabriel deschise gura să vorbească, din partea din spate a aulei se auzi un scârţâit. Patru bărbaţi înarmaţi intraseră în încăpere, şi după câteva secunde li se alăturară şi mai mulţi. O înfruntau şase lupi. Şapte. Opt. Nouă.

43

Gabriel se ridică din scaunul cu rotile şi făcu greoi câţiva paşi spre bărbaţi.

— Cum rămâne cu hrana? întrebă el.

— Acum că a murit comisarul, puteţi lua câtă mâncare vreţi. Magazia este de cealaltă parte a curţii.

Lupii se uitară unii la alţii. Maya crezu că or să atace, dar apoi cel care se afla lângă ieşire se strecură afară. Toţi îşi lăsară armele în jos şi se grăbiră pe urmele lui.

Gabriel întinse mâna şi atinse braţul Mayei, apoi zâmbi ca şi cum ar fi fost din nou în apartamentul din Chinatown.

— Chiar eşti aici, Maya? Sau poate că e doar un alt vis...

— Nu-i un vis. Sunt aici. Te-am găsit.

Maya băgă sabia la loc în teacă şi-l îmbrăţişă. Simţi că el slăbise. Avea trupul fragil şi lipsit de putere.

— Nu putem rămâne aici, spuse Gabriel.

— După ce împart mâncarea, vor veni după noi.

— Deci sunt ca oamenii din lumea noastră? Simt foamea şi setea?

— Şi pot muri.

Maya dădu din cap.

— Am văzut execuţia din faţa clădirii.

— Oamenii ăştia nu-şi amintesc trecutul, spuse Gabriel.

— N-au amintiri legate de dragoste sau speranţă sau de orice alt fel de fericire.

Gabriel îşi petrecu braţul pe după umerii ei, iar Maya-l ajută să iasă din aulă. Pe hol se împiedicară de cei doi bărbaţi pe care-i omorâse ea.

— Cum de-ai ajuns aici? Tu nu eşti Călător.

— Am folosit un punct de acces.

— Ce e asta?

Maya-i povesti despre cadranul solar al împăratului Augustus şi despre călătoria ei în Etiopia cu Simon Lumbroso. Hotărî să nu pomenească de faptul că Tabula atacaseră Vine House şi aproape-i omorâseră pe prietenii lui, Alergătorii liberi. Vor avea timp şi pentru asemenea dezvăluiri, dar nu acum, când trebuiau să scape de-acolo.

Gabriel deschise o uşă care dădea într-o încăpere în care se aflau şiruri de dulapuri verzi pentru dosare. Mirosul de stătut îi aminti Mayei de nişte cărţi

vechi care putrezeau într-o pivniţă. Singura lumină venea de la două flăcări care ardeau în nişte ţevi de gaze ce fuseseră smulse din pereţi.

— Aici nu pare prea sigur, zise Maya.

— Ar trebui să ieşim din clădire.

— N-ai unde să te ascunzi pe insula asta. Trebuie să găsim trecerea înapoi în lumea noastră.

— Dar ar putea fi oriunde.

— Comisarul patrulelor spunea că legendele despre Călători au fost întotdeauna legate de încăperea asta. Trecerea este aici. O simt.

Gabriel apucă de o masă de metal şi-o împinse în uşă. Părea să capete putere în timp ce lua cutii şi scaune şi le stivuia pe masă. Săptămâni întregi Maya îşi imaginase momentul ăsta – când ea şi Gabriel vor fi împreună în lumea asta ciudată. Dar acum ce avea să se întâmple? Când Simon Lumbroso îi spusese prima dată despre punctul de acces, insistate asupra unui lucru: „Va trebui să te întorci înapoi pe unde-ai intrat”. Maya nu se gândise niciodată la posibilitatea ca singura ei cale de întoarcere să fie pierdută în râul întunecat. Oare va putea pleca împreună cu Gabriel sau va rămâne prinsă în locul ăsta?

Când Gabriel termină de blocat uşa, se repezi pe lângă dulăpioare spre o staţie de lucru din mijlocul încăperii. Deodată, se opri şi rămase privind fix la o etajeră cu cărţi împinsă la perete.

— Vezi linia aia neagră? Ar putea fi ceva.

Apucă un maldăr de registre şi le azvârli pe masa de lucru. Apoi împinse etajera într-o parte, expunând vederii peretele. Călătorul îi zâmbi Mayei ca un student la matematică ce tocmai rezolvase o ecuaţie dificilă.

— Calea noastră de întoarcere acasă...

— Ce vrei să spui, Gabriel?

— Chiar aici. Asta e trecerea.

Trasă conturul umbrei cu arătătorul.

— O vezi?

Maya se aplecă în faţă, dar nu văzu decât tencuiala crăpată. Ştiu în acea clipă – ştiu fără cuvinte – că avea să-l piardă. Se dădu repede înapoi, în penumbră, ca el să nu-i poată citi expresia de pe chip.

— Da, minţi ea.

— Văd ceva.

Dinspre intrare se auzi un bubuit. Lupii întredeschiseseră uşa câţiva centimetri, şi acum se izbeau de ea, împingând înapoi baricada.

Călătorul o apucă de mână şi-o ţinu strâns.

— Să nu-ţi fie teamă, Maya.

— Vom trece dincolo împreună.

— S-ar putea întâmpla ceva. Ne-am putea pierde unul de altul.

— Vom fi legaţi întotdeauna, spuse Gabriel.

— Promit, indiferent ce se va întâmpla, vom fi împreună.

Făcu câţiva paşi înainte, iar ea văzu cum trupul îi trecea prin tencuială ca şi cum aceasta ar fi fost o cascadă în spatele căreia se găsea o grotă ascunsă. El o trase după el: *Vino cu mine, iubirea mea*. Dar mâna ei se lovi de suprafaţa tare a peretelui şi degetele lui Gabriel alunecară dintr-ale ei.

Cu o lovitură finală, lupii forţară uşa. Baricada lui Gabriel fu împinsă într-o parte şi se prăbuşi pe podea. Maya se îndepărtă repede de staţia de lucru şi păşi între două şiruri de dulapuri cu dosare. Le auzea respiraţia agitată şi şoaptele. Un războinic ar fi ales un teren de luptă cunoscut, dar oamenii ăştia lăsaseră furia să le influenţeze alegerile.

Maya aşteptă cât îi bătu inima de cinci ori şi apoi ieşi pe aleea laterală. În faţa ei, la vreo şase metri, stătea un bărbat care ţinea în mână o tijă de oţel cu o lamă de cuţit legată la un capăt. Maya se întoarse în locul în care se aflase mai înainte, între cele două şiruri de dulapuri, în timp ce un al doilea bărbat cu o lance venea de după colţ.

Mâinile i se mişcau fără ca ea să se gândească. Alergând înainte, îndreptă sabia spre ochii lui, apoi, cu o mişcare bruscă din încheieturi, lovi lama de la capătul tijei şi-o împinse-n jos. Călcă pe lamă, ţintuind-o de podea, şi împunse cu sabia în sus, înjunghiindu-şi adversarul în piept.

Mortul se prăbuşi pe spate, dar deja îi ieşise din minte. Maya trase afară două sertare şi le folosi ca trepte, urcându-se cu ajutorul lor pe dulap. Se găsea în spaţiul de aproape un metru dintre dulap şi tavan, urmărindu-l pe primul atacator cum înainta prudent pe alee. Timpul încetini. Se simţi ca şi cum observa totul prin cele două orificii ale unei măşti.

Când cel cu lancea ajunse la tovarăşul său, ea sări în spatele lui şi-l despică pe şira spinării. Acum cele două cadavre zăceau unul peste altul, şi în încăpere se lăsă tăcerea.

* * *

Maya părăsi şcoala şi ieşi în stradă, oprindu-se în dreptul unui indicator de stop răsucit. La o sută de metri mai încolo, o flacără de gaze enormă tremura ca o lumânare lăsată lângă o fereastră deschisă. Maya se răsuci încet de jur-împrejur şi-şi examină noua lume. Deja nu mai conta dac-o lua la stânga sau la dreapta. Lupii cutreierau întreaga insulă. Din când în când ar putea găsi câte o ascunzătoare, dar n-ar fi decât un răgaz într-o luptă fără sfârşit.

În capătul străzii apărură doi bărbaţi cu bâte şi cuţite.

— Veniţi încoace! strigară.

— E chiar aici! Am găsit-o!

Peste câteva clipe, li se alăturară alţi trei. Ocoliră flacăra uriaşă şi se opriră în faţa luminii.

Stând singură, Maya înţelese sensul deplin al alegerii ei. Avea să rămână prizonieră în acest tărâm al furiei şi urii până când va fi distrusă. „Condamnaţi de carne”. Da, aşa era. Dar fusese oare mântuită?

Maya îşi aminti ce-i spusese Gabriel despre oamenii ăştia – n-aveau nici un fel de amintiri despre trecut. Dar ea-şi mai putea aminti viaţa pe care o dusese pe Al Patrulea Tărâm. Era o lume de o mare frumuseţe, dar era şi plină de nimicuri sclipitoare care-ţi distrăgeau atenţia, şi de zei falşi. Ce era real? Ce dădea sens vieţii? În pragul morţii, totul era pierdut, în afară de dragoste. Dragostea te putea susţine, te putea vindeca, te putea reîntregi.

Cei cinci bărbaţi vorbeau între ei, organizând un plan de atac. Maya trase sabia din teacă şi-o flutură astfel încât lumina flăcării să se reflecte pe lamă.

— Haideţi! strigă.

— Sunt gata! Veniţi!

Când văzu că bărbaţii nu se clintesc, se îndreptă de spate, apucă sabia cu amândouă mâinile şi-şi concentră forţa în partea de jos a picioarelor. „Mântuiţi prin sânge”, îşi spuse Maya.

Trase adânc aer în piept şi porni în fugă spre lupi, în timp ce umbra ei plutea peste suprafaţa spartă a străzii.